

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA
LAUREN

Şahşi Kalpler

"Macera ve
romantizmin
mükemmel
bir karışımı."

—SHELF
AWARENESS

YABANCI

Macera, hazine ve elbette aşkla dolu, eğlenceli bir roman...

Hazine avcısı bir babanın kızı olarak büyüyen Lily Wilder, ne babasının maceraperest mesleğine ne de sürekli içine düştüğü parasızlığa tahammül edebiliyordu. Kendi yolunu çizmekte kararlı olan Lily, babası Duke Wilder'ın eski, el çizimi haritalarını kullanarak Utah'ın kanyonlarında sahte hazine avları düzenlemeye ve turistlere rehberlik etmeye başlamıştı. Heyecan verici bir iş değildi belki, ama en azından faturalarını ödüyordu.

On yıl önce Lily'nin kalbinin paramparça eden Leo Grady ise bir grup arkadaşıyla birlikte hazine avına katıldığında, Lily'nin istediği son şey eski duygularının yeniden filizlenmesiydi. Ancak yolculuk çok farklı bir hâl almaya ve Duke'un haritaları beklenmedik gerçekleri gün yüzüne çıkarmaya başladıkça, Lily ve Leo'nun geçmişe gömdükleri aşkları tehlike, ihanet ve sırlarla dolu bir labirentte tekrar alevlenecekti.

"Heyecan verici, hızlı tempolu,
son derece duygusal ve ateşli
bir romans."

THE OPRAH DAILY

"Vahşi Kalpler muhteşem.

Bir kitapta olmasını
istediğim her şeye sahip."

—SARAH MACLEAN

Çeviren: Kübra Tekneci

www.ithakiyayin grubu.com

YABANCI

9 786256 826281

Yabancı Yayınları

Yetişkin
okurlara
anıtılır.

"Christina Lauren, Utah'ın kızıl kayalıklarını ve kanyonlarını çok iyi biliyor ve onları baştan sona detaylıca anlatıyor. *Vahşi Kalpler*, Lily ve Leo yeniden sevmeyi öğrenirken gerilim, entrika ve eğlenceyle dolu bir dünyanın kapılarını aralıyor."

—BOOKPAGE

"Romantik heyecanlar arayanlar için mükemmel, gözalıcı bir kaçış."

—KIRKUS

"Lauren, beklenmedik bir şekilde dramatik, çağdaş bir romansla geri dönüyor. Tehlikeler çoğaldıkça ve olay örgüsü ilginç karakterler, detaylandırılmış manzaralar ve heyecan verici cinsel çekimle doldukça, eserin tonu romantik bir komediden yüksek oktanlı romantik bir gerilime dönüşüyor."

—PUBLISHERS WEEKLY

"*Vahşi Kalpler* tam da şu anda hepimizin ihtiyacı olan şey... Macera, yeniden alevlenen bir romantizm ve ikinci şanslarla dolu bir kitabın sayfaları arasında, gerçek hayattan bir kaçış niteliğinde. İnanın bana, Lily ve Leo ile birlikte bu yolculuğa çıkmak isteyeceksiniz."

—JODI PICOULT

"Christina Lauren; aksiyon, macera ve hazine avıyla dolu, merakla beklenen bir serüvenle geri dönüyor."

—COUNTRY LIVING

"Lauren, Utah'ın Canyonlands Ulusal Parkı'nda geçen bu heyecan verici çağdaş romantizmde yine bir altın vuruş yapıyor. Bulmacalarla dolu, heyecan verici bir macera ve ateşli bir ikinci şans hikâyesini bir arada sunan bu sinematik, *Vahşi Batı* romantik komedisi mutlaka okunmalı."

—BOOKLIST

Christina Lauren, uzun yıllardır beraber yazan iki yakın arkadaş Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak mahlasıdır. Otuzdan fazla dile çevrilen, pek çok ödüle aday gösterilen ve defalarca çöksatanlar listesine giren romanlara imza atmışlardır.

LAUREN BILLINGS (herkes ona Lo der), sinirbilim alanında doktora yaptı ve tam zamanlı yazarlığa geçmeden önce günlerini laboratuvarında geçirdi. İki ufaklığın şapşal annesi, dağ bisikletçisi biliminsanının eşi ve genç yetişkinle romantik türlerinin utanmaz âşığıdır.

CHRISTINA HOBBS (ama Lo ona her zaman PQ der), eskiden bir lisede danışmanlık yapıyordu. Bugünlerde ise onu masasında yazarken ya da BTS videoları izlerken bulabilirsiniz. Kızı ve eşiyle birlikte Utah'ta yaşıyor. En yakın arkadaşıyla birlikte kitap yazabildiği için kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyor.

Vahşi Kalpler
Özgün Adı | *Something Wilder*
Christina Lauren

Yabancı Yayınları | 513 ZM

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Berke Kılıç
Düzeni | Simge Özçevik
Tasarım & Grafik | Aslıhan Kopuz

Düzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı, Ekim 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-28-1

© Christina Hobbs & Lauren Billings, 2022
© Yabancı Yayınları, 2024
Türkçe Çeviri © Kübra Tekneci, 2024

Sertifika No: 63989

Bu eserin hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

CHRISTINA
LAUREN

Sahşi Kalpler

Ceviren
Kübra Tekneçi

YABANCI

Hassas İçerik: Bu roman yetişkin sahneler içermektedir.

Violet'e:
Atların olduğu bir kitap istedin.
Aynı zamanda tanıdığımız birine çok benzeyen cesur,
akıllı ve çalışkan bir kadın ekledik.
Seni çok seviyoruz.

YAZARIN NOTU

Moab, Utah'ın hemen dışında Kolorado Nehri, Green Nehri ve uçsuz bucaksızca kıvrılan akarsu kollarıyla birleşen yüksek çöl manzaralarının olduğu Canyonlands Ulusal Parkı, Birleşik Devletler kıtasındaki en güzel yerlerden biridir. Şanslı ziyaretçiler, burada masmavi gökyüzünü ve kilometrelerce uzanan kırmızı kayaların oluşturduğu muhteşem manzarayı görebilirler. Parkın içinde ıssız ve neredeyse geçit vermeyen yerlerin yanı sıra yürüyüş yapılabilir, araba sürülebilir, ayrıca turistler için son derece eğlenceli yerler de bulunur.

Aylarca süren araştırmalar ve ziyaretlerin ardından, ikimiz de bu manzara ve araziye fazlasıyla aşina olduk. Hatta bize olası bir hazine avı haritası çizmesi için uzman bir keşif rehberi bile tuttuk. Ama sevgili okuyucular, bazen hikâye doğruluktan önce gelir ve bu yüzden, bu bölgenin coğrafyasıyla ilgili öğrendiğimiz her şeye rağmen... birçok şeyi uydurduk. Bazı yerlerde mesafeyi kısalttık, diğerlerinde var olmayan mekânlar ve yapılar yarattık.

Tüm bunları şunun için yazıyoruz: Bu kitabı kendi maceranızı rehber oluşturması için değil, gerçek dünyadan ayılıp bayılmanızı sağlayan eğlenceli bir kaçış olması amacıyla yazdık. (Rotanızı takip ederseniz ölürsünüz, haha.) Elbette, Leo ve Lily'nin aşk hikâyesinin vahşi doğaya çıkıp yeni patikalar keşfetmeniz için size ilham vermesini isteriz ama rahat bir köşeye kıvrılıp okumaktan memnunsanız, size son derece iyi vakit geçirtmiş olmayı umuyoruz.

Sevgilerle,
Lauren & Christina

Giriş

Laramie, Wyoming
Ekim, On Sene Önce

YERYÜZÜNDEKİ EN SEVDİĞİ yere göz gezdiren Lily Wilder, pürüzsüz çakılları ezerek ahırdan kulübeye doğru gitti. Arkasında, merada uzun bir gecenin ardından susayan atlar su tankına yaklaştılar. Büyük evin bacasından berrak gri gökyüzüne doğru duman tütüyordu. Şafak serindi, güneş dağların üzerinden doğuyordu.

Lily saatler önce uyanmıştı.

Verandadaki uzun bir gölge ellerinde iki kahve kupası tutarak onu bekliyordu. Leo'yu görünce kalbine ağır bir sevda oku saplandı; yeni uyandığı için saçları karmakarışık ve sırtıyordu, üzerinde bir eşofman altı ve polar ceket vardı. Hiç şüphesiz, Lily her sabaha bu şekilde başlamak istiyor, bugünden itibaren her güne böyle başlayacağıma hâlâ inanamıyordu. Lily üç köhne basamağı hızlı adımlarla çıkarken Leo gibi kocaman bir gülümseme takındı, sanki ona en son dokunduğundan beri saatler değil, günler geçmişti. Rüzgârda donan dudaklarının yanında Leo'nun dudakları sıcak ve yumuşaktı. Kalçasında hissettiği parmak uçlarının sıcaklığı göğsünde küçük havai fişekler tutuştu.

“O nerede?” diye sordu Lily, babasının veda etmeden çiftlikten ayrılıp ayrılmadığını merak ederek. Bu ilk değildi ama ilk kez umurunda olmayacaktı.

Leo sıcak kupayı eline tutuşturup başıyla nehrin karşısındaki bekçi kulübesine işaret etti. “Köprüden geçip Erwin’e gitti,” dedi. “Veda etmeye.”

Babasının nereye gittiğini ya da ne zamandır ortada olmadığını bilmemesi tuhaf mıydı? Öyleyse bile, Lily bu düşüncenin fazla derine inmesine izin vermedi; kutlama şarkısı gibi zonklayan nabızı daha talepkârdı: Hayatı nihayet başlıyordu ve bu yaz çiftlikle neredeyse her açıdan ilgilenmeyi öğrenirken, bir şekilde âşık olmayı da başarmıştı. Bu onu şaşırtan bir aşkı; sağlam ve güvenliydi, giysileri paramparça edecek kadar ateşliydi. Hayatının ilk on dokuz senesini tahammül edilerek ve her şeyi planlanarak geçirmek zorunda kalmıştı ama burada Leo’yla birlikteyken, nihayet birinin dünyasının merkeziydi. Daha önce hiç bu kadar çok gülümsememiş, bu kadar rahatça kahkaha atmamış ya da hiçbir şeyi yoğun bir şekilde istemeye cesaret edememişti. Buna en yakın olduğu anları atını eyerlerken ve aile topraklarında onun sırtında dörtnala koşarken hissetmişti. Fakat o anlar geçiciyken Leo kalıcı olacağına söz vermişti.

Lily çenesini kaldırıp Leo’nun yüzüne baktı. İrlandalı babasının cüssesini ve Japon asıllı Amerikalı annesinin hatlarını alsa da içindeki ruh tamamen ona aitti. Lily, Leo Grady kadar sessiz ve sağlam bir şekilde aklı başında birini tanımamıştı. Bu sadık adamın *onun* için her şeyi kökünden sökmeye istekli olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Lily ona, “Emin misin?” diye yüz kez sormuştu. Wilder Çiftliği onun rüyasıydı; başka birinin, bir misafir çiftliğini yıl boyunca idare etme hayali kurmasını beklemeyecek kadar aklı başındaydı. Babasının böyle bir hayali olmadığı aşikârdı; gerçi çiftliğin bütün masraflarını karşılayabileceği kadar çaba sarf etmişti. Lily’nin annesine gelince, çiftlik seve seve geride bıraktığı bir diğer şeydi. Bazen Lily hayatının her gününü bu çiftliğin sonsu-

za dek onun olacağı ânu bekleyerek geçirdiğini hissediyordu. Ve şimdi o an gelmişti, Leo da cabasıydı.

“Eminim, Lil.” Leo serbest kolunu omzuna dolayıp onu yan tarafına doğru yönlendirdi ve kendisine doğru yaklaştırdıktan sonra eğilip şakağını öptü. “Peki benim gibi bir çaylağı burada istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle.” Kelime sabahın sessizliğinde gürültülü çıktı. Uzakta, yeni tayı kışneyerek karşılık verdi. Leo sevgi dolu gözlerle ona baktı. Çiftlik hayatına alışık olmadığı doğrudu ama atlarla arası doğuştan iyiydi, ufak tefek birçok konuda becerikliyd, ayrıca ahırda dizginlerin ve eyerlerin saklandığı odadaki en üst kancaya erişecek kadar uzun boylu olması elverişliydi. Lily onun çiftlikte olmasını istiyordu çünkü Leo Grady inkâr edilemez bir şekilde onundu ve *ona ait olan* ilk şeydi.

Leo duş aldığı için temiz kokuyordu, Lily ona sokulup yüzünü boynuna gömerek hafif ter ve dün gece teninde kaydığını hissettiği yoğun erkeksi kokuyu aradı.

“Sana kahvaltı hazırladım,” diye mırıldandı Leo saçına doğru.

Lily geri çekilip umutla ona gülümsedi. “Annenin küçük ekmeklerinden mi pişirdin?”

Leo bunun üzerine güldü. “Onları annem icat etmiş gibi davranıyorsun.” Eğilip dudaklarını dudaklarıyla kavradıktan sonra öpücüğün etrafından konuştu. “Annem genellikle bize pilav ve balık pişirir. Bunların Rachel Ray’in küçük ekmekleri olduğuna eminim.”

Duke Wilder donmuş çimenlerin üzerinde yürüyüp verandaya çıktı, ak düşmüş gür bıyığındaki hafif seğirme birbirlerine ne kadar yakın olduklarını yeterince gördüğünü ele veren tek işaretti.

Ama sonra o an geride kaldı ve gözleri parladı. Duke gitmek üzereyken hep çok mutlu olurdu. Lily küçükken, babasının işi sayesinde Grönland’a kadar giderlerdi ama yedi sene önce anneleri onları terk edince, babasının macera alanı fazlasıyla daralmıştı ve kızı ile –en azından, yazları– Laramie’deki misafir çiftliği

Duke'ün olduğu yere akılmasına sebep olmuştı. Fakat Lily artık büyü müştü, yani Duke nihayet kanun kaçaklarının yüz sene yi aşkın bir süre önce çöle gömdüğü para yığını nı bulma hayalini saplantı hâline getiren küçük şö hret olmanın tadını çıkarabilirdi.

Lily aile topraklarının yükünü üstlenecek kadar büyü düğüne sevinen tek kişi değıldi.

Duke kızının omzunun üzerinden bakınca Lily, Leo'yla sessizce iletişim kuran babasının yüzünü inceledi. Lily bazen babasını doğıru düzgün tanımadığını düşünüyor, diğıer zamanlardaysa onu bir kitap gibi okuyabiliyordu. Duke, Wilder iftiğı'ni hiç sevmezdi ama Lily o anda düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmiş gibi okuyabildi: *O oğılan bir kovboya benze miyor.*

Çünkü Leo bir kovboy değıldi. O bir üniversite öğrencisiydi, matematik dehasıydı, yazın çalışmak için çiftliğe gelip âşık olunca sezon dışında onunla çiftlikte kalmak için hayatını tamamen değıştiren bir New York çocuğıydu. Utangaç, sessiz ve düşünceliydi; Duke Wilder'ın olmadığı her şeydi. Henüz yirmi iki yaşında olmasma rağmen, kasabada Indiana Jones'un şö hretine ve Kaptan Jack Sparrow'un özgüvenine sahip olan elli yaşındaki bir adama dik dik bakan Leo Gray ne sindi ne de yerinden kıpırdadı.

"Her şeyi halledeceğız, Duke," dedi Lily o âna noktayı koyarak.

"Ben geri dönene kadar ona iyi bak," diye emreden Duke, gözlerini Leo'ya diktiğı için kızının bıkkınlıkla suratını ekşittiğini göremedi.

Leo, "Bakarım," diye güvence verdi.

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok," diye hatırlattı Lily ikisine de.

Duke uzanıp kızının koyu saçlarını karıştırdı. "Elbette ihtiyacın yok, evlat. Yemek salonunda sana bir not bıraktım."

"Harika." Bir bilmece. Bir bulmaca. özmesi gereken bir şifre. Babası onu sevdiği oyunlarla büyütmüştü, böceğı dürten o-

cuklar gibi sürekli onu dürtmüş ve kızının ondan nasıl bu kadar farklı olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Mecburiyet ikisini de yenene dek kızgınlık ve merak arasında bir güreşe tutuşurlardı ve Lily en sonunda babasının ona bıraktığı bilmeceyi çözmek için kollarını sıvardı. Notun *Sonra görüşürüz* ya da *Yulaflı kurabiye hamurunun hepsini yeme* gibi aptalca bir anlam içermesi son derece olasıydı ama bu çiftliği işletmek için gerekli bir bilgi bırakmış olması da mümkündü. Lily'nin istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şey her zaman karmaşık bir yere gizliydi, bazen evden kilometrelerce ötedeydi ve arama motivasyonu yoksa, Duke kızının ona hiç ihtiyacı olmadığını düşünürdü.

Belki bugün Lily notu okumakla uğraşmazdı. Belki bugün o ve Duke aynı şeyleri sevmek ve bir arada var olmak için birbirlerinden hoşlanmak zorunda olmadıklarını nihayet kabul ederlerdi. İlk kez bunun Lily için bir mahsuru yoktu. Belki Duke tarihi eser avladığı, kayıp defineleri çıkarmakla meşgul olduğu dünyasına geri dönerdi de Lily atları, toprak ve aşkıyla birlikte çiftlikte kalıp masadaki notu sonsuza dek görmezden gelebilirdi.

Gerginlik uzadıkça uzayıp Duke kulübeye, ahıra, ötede yuvarlanan tepelere son kez göz gezdirirken koptu. Anne babası bu araziye satın alıp burada oğulları Duke ve kardeşi Daniel'i yetiştirmişlerdi. Burayı Wilder Çiftliği'ne dönüştüren ve iki sene önce ölene kadar yıl boyunca burada yaşayıp her yaz misafirleri ağırlayan Daniel'dı. Lily ve Duke işi güçlkle de olsa yürütmüşlerdi ama çiftlik hiçbir zaman babasının önceliği olmamıştı ve yıl boyunca burada yaşayıp işi devralmak, çocukluğunun altın yazlarındaki hâline geri döndürmek her zaman Lily'nin hayali olmuştu. Yetmiş sekiz at ve iki yüz hektarlık ıslıl ıslıl Wyoming güzelliği onun kusursuzluk anlayışını oluştururken Duke kafese kapatılmış bir kedi gibi arazideki her çitten nefret ediyordu.

Kendini olduğundan büyük gören babası kovboy şapkasını takıp ikisini başıyla selamladı. "Pekâlâ. Ben gidiyorum."

Kucaklaşmadılar. Leo ve Lily geniş verandadan aşağı bile inmediler. Duke Wilder'ın uzun boylu ve cüsseli yapısının eski, hantal kamyonetine doğru ilerleyip araca binmesini izlediler.

Lily, Leo'ya dönüp ayaklarının ucunda sıçradı, öylesine yoğun bir mutluluk içindeydi ki bu sevinç onu grimsi mavi gökyüzüne fırlatabilirdi.

“Bunun için hazır mısın, patron?” diye sordu Leo.

Lily bazen hâlâ söylemekte zorlandığı şeyleri ifade etmesini umduğu bir öpücükle Leo'ya karşılık verdi.

Lily olanları sindirmeye çalıştı. Şu anda her şey son derece doğruydı. Hiç kimse ve hiçbir şey bu kusursuz ânı onun için aceleye getirmiyordu. Duke'ün kamyonetinin kaldırdığı toz hâlâ ardında dönerken, önemli olan tek şey yanındaki sevgilisi ve etrafında süslü bir galaksi gibi uzanan değerli araziydi. Bu onun galaksisiydi. Lily konuşmak için derin bir nefes aldı ama ona bakarken Leo'nun yüzünde beliren hassas ifade dikkatini çekti. Beş ay önce Lily'yle ilk tanıştığında tüm kovboylar ona “Kara Sevdalı Şehir Çocuğu” demişlerdi.

Sevinçle gülen Lily yanağını tutup onu öpmek üzere tekrar uzandı. “Burada sonsuza dek mutlu olacağımıza söz ver.”

Leo başıyla onaylayıp alrını onunkine yasladı. “Söz veriyorum.”

Birinci Bölüm

Hester, Utah – Archie'nin Barı
Mayıs, Günümüz

“ŞİMDİ GERİYE BAKTIĞIMDA,” dedi Lily suratını ekşiterek, “arkamda gerçekleşen bar kavgasını görmezden gelmem gerektiğini anlıyorum.”

Archie tombul elini uzatıp ona bir bez dolusu buz verdi. “Başının arkasına bir dirsek darbesi almana rağmen istifini bozmadan beni daha çok endişelendirdi.”

“Kalın kafalı olmam hakkında şaka mı yaptın sen?” Lily ense-sinde buzu hissedince aniden nefesini içine çekti.

Archie barın üzerine doğru eğildi. “Sadece senin dayanıklı, küçük bir kadın kovboy olduğunu söylemeye çalışıyorum, Lily Wilder.”

Lily gülerek onu itti. “Kıçımı öp, Arch.”

“Ne zaman istersen, Lil.”

Eski ahşap yüzeye dirseğini yaslayan Lily, buzu olduğu yerde tutarak sıvılaşmanın yavaş, tombul damlalar hâlinde bira bardağına süzülmesini izledi. Ancak parmağını üzerinde gezdirdiği anda cam bulanıklaştı. Gün boyunca, rüzgâr kıvılcı çöl tozunu giysisi katlarının ve saçlarının aralarına doldurmuştu. Elleri, kolları ve yüzü toz içindeydi. Duş ve güneş kremi için Tanrı'ya şükreliyordu. Gerçi Archie'deki kalabalık düşünüldüğünde, Lily ister

barda bir birayla oturuyor olsun ister sezon dışında barın arkasında çalışıyor olsun, buraya gelmeden önce duş almaya değmezdi. Başının arkasına aldığı rasgele dirsek darbesi bunun için yeterli kanıttı.

Kapı açılıp loş salon kısa bir süreliğine aydınlanırken, karmakarışık sarı saçları ve kırmızı ve mavi ekose desenli gömleğiyle Nicole içeri girdi. Lily'nin yanındaki tabureye oturan Nicole hem sessiz bir selamlama hem de içki siparişi anlamına gelen bir şekilde çenesini Archie'ye doğru kaldırdı. Archie temizliği şüpheli olan bir bardağa bira doldurdu ve temizliği daha şüpheli görünen bir kâse dolusu fıstığı kadınlara doğru itti. Midesi titiz olamayacağı kadar kazınan Lily fıstıklara gömüldü.

Nicole buz paketini işaret etti. "Bu ne alaka?"

"Petey ve Lou dalaştılar. O arada ben hasar aldım."

"Kıçlarını tekmelememi ister misin?" Nicole kalkacak gibi davransa da Lily elini koluna koyarak kadını durdurdu.

Nicole Lily'den daha uzun boylu ve güçlüydü ve kışkırtıldığında sadakati onu neredeyse vahşileştirirdi. Lily, Petey ve Lou için adil bir dövüş olacağına bahse girebilirdi. Nic'e bir şans verirse, bunu denerken ölmeyi bile göze alabilirdi. Fakat Nic'ten başka kimsesi yoktu, o yüzden Lily barda arkadaşının kolunun yakınında duran ufak kâğıt istifini başıyla gösterdi. "Yeni grup bu mu?"

Nicole başıyla onayladı. "Yarın geliyorlar."

"Erkekler mi?" diye sordu Lily. Müşterileri neredeyse her zaman hazine avı ve haydut rolü oynamak için gelen erkeklerden oluşuyordu. Bir grup kadın hoş bir değişiklik olurdu. O geziler daha sakin ve rahat geçerdi. Neredeyse bu işi yaptıklarına değerd. Neredeyse.

"Evet. Dört kişiler."

"Bekârlığa veda partisi mi? Doğum günü mü?"

Nic başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa, birlikte seyahat eden bir grup arkadaş."

Bunun üzerine Lily homurdandı. En azından bekârlığa veda partilerinin, genellikle sarhoşlukla ve yıllarca konuşacakları hovardalıklarla geçen bir haftadan ibaret bir amacı oluyordu. Fakat Lily'nin turistik gezi şirketi Wilder Maceraları'na sırf gerçek hayattan biraz "uzaklaşmak" için gelen grupların genellikle daha fazla bebek bakıcılığına ve yönlendirilmeye ihtiyacı olurdu. Bazen bunda sorun olmazdı -insanların at sırtında tatil yapmaktan keyif almalarına yardımcı olmak çocukluğunda olduğu kadar günümüzde de Lily'yi mutlu ederdi- ama şu anda nefesi tükenmek üzereydi.

"Hepsi feragat anlaşmasını imzaladı mı?" diye sordu Lily.

Nic tereddütle yanağını kaşıdı. "Evet."

Lily işaret ederek, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Eh," dedi Nicole, "görünüşe bakılırsa, hepsi aynı kişi tarafından imzalanmış."

Birasını dudaklarına götüren Lily, "Kahretsin," diye sessizce homurdandı.

"Dub, bu sadece bir formalite."

"Olmayabilir," dedi Lily. "Olası bir davanın masraflarını karşılayamam."

"Kızım, bu birayı bile zar zor karşılıyorsun." Lily'yle göz göze gelmek için başını eğince Nic'in dağınık saç yüzünün yarısına düştü ve ışıldayan mavi gözlerinden biriyle en yakın arkadaşını inceledi. "Bunun son yolculuğumuz olacağını mı düşünüyorsun?"

Lily gözlerini kısarak eskimiş ahşap barın üzerindeki helezonlara baktı. Açıkçası, bunun Wilder Maceraları için son şamata olmasını her şeyden çok istiyordu. Şehirli züppeleri ekip kurmak, "sefalet çekmek" ve sahte hazine avına çıkmak için son kez çöle götürmeyi istiyordu. Babasının günlüğünü kaldırıp ona bir daha bakmak zorunda kalmamak istiyordu. Ona kimsenin Duke Wilders'ın haritalarını ya da hikâyelerini sormadığı bir yerde yaşamak ve Butch Cassidy hakkında her şeyi unutmak istiyordu. Lily bir daha cilalanmış ayakkabılarla ata binen bir

erkek görmek ya da üzerinde Prada'nın "vahşi batı" bluzu olan ve yarım saat eyerde oturduktan sonra kıcının ağrımından yakınan bir kadın duymak istemiyordu. Bir çiftlik işletmek, gün doğumunda Bonnie'yi eyerlemek, kendi atlarını çalıların ve elmas gibi ışıldayan, toynakların altında ezilen uçları donmuş çimenlerin arasında çekiştirmek istiyordu. Babasının köhne kulübesinden taşınmak ve bu tozlu, berbat kasabayı terk etmek için yeterince parasının olmasını istiyordu. Bunun çöle son yolculuğu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Ama istemekle bir yere varamazdı. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Yine de, bu işi bırakmak Lily'nin tüm düşüncelerini meşgul ediyordu; yedi senedir bu işle meşguldü ve kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Turistleri çölde gezdirerek güçbela para kazanıyordu ama atlar pahalıydı ve Lily'nin turistleri çölde dolaştırarak güçbela para kazanmak için onlara ihtiyacı vardı. İçinden çıkılamaz bir durumdaydı.

"Bankada işler nasıl gitti?" diye sordu Nic, farklı bir açıdan yaklaşarak.

Lily başını iki yana salladı.

"Yine mi?"

"Kim benim gibi birine borç verir ki? Hazine avlarına çıkmayı bırakırsam gelirim ne olacak?"

Nicole tekrar ona doğru eğildi. "Onlara planının bu olduğunu mu söyledin? Ne biliyorlar ki?"

Lily ona baktı. "Söylemedim, Nic ama aptal değiller. Adam dedi ki, 'Bir arazi satın alıp yeni bir iş kuracaksan, borcunu ödeyene kadar nasıl para kazanacaksın?' Ona bunun birkaç sene süreceğini ama bölgeyi tanıdığımı, işi ve insanların Vahşi Batı tatilinde ne aradıklarını bildiğimi söyledim ama bir şey değişmedi. Ne söylediğimin önemi yok; iyi bir yatırım değilim."

Nicole derin bir nefes verip ellerine baktı. Lily o anda mektuplar ve feragat belgelerinin arasında üzerinde ismi olan bir

zarfın olduğunu fark etti. Adresi nerede görse tanırdı. Eskiden ona aitti.

Bir anda anılar zihnine hücum etti: bodur adaçayı çalılarının sertliği ve kuruluğu güneş dağların üzerinde görülürken atları gütmek, sabahları yediği tereyağlı sıcak bisküviler, gözlerini ona diktiği an ve haftalar sonra vücudunun sıcaklığı ve ateşi...

Göğüs kemiğinin altındaki sızıyı ovuşturan Lily bu düşüncelerin geçip gitmesine izin verip zarfa işaret etti. "O ne?"

Nicole zarfı tekrar sakladı. "Hiç."

"Wilder Çiftliği'nden. Ve üzerinde adım yazıyor." Lily zarfa uzandı. "Onu bana ver."

Ama Nicole eline hafifçe vurarak onu itti. "Onu şu anda istemezsin, Dub, inan bana."

Şu anda mı?

"Çiftlikle mi ilgili?"

"Boş ver, Lil."

Lily'nin damarlarında nadir bir ateş parladı. "Onu açtın mı? Bak yemin ederim, Nic, sen meraklı küçük bir..." Lily tekrar zarfa uzansa da Nicole kenara çekilip ondan kaçındı.

"Hayır dedim."

Zarftaki her neyse onun üstesinden gelemeyeceğinin iması üzerine Lily'nin kanı kaynadı. Nic asabiydi, Lily ise ölçülü oldu. Ama birdenbire o sıradan beyaz zarfın içinde ne olduğunu görmeyi her şeyden çok istedi.

Lily, Nic'in kolunu itti ama Nic bunu beklediğinden öne doğru eğilip kâğıtların etrafına kapanarak sabit kaldı. Karın bölgesine hücum eden Lily, Nic'i tabureden devirip onunla birlikte yere düştü. Birdenbire önemi kalmayan feragat belgeleri etraflarına yağdı ve zemindeki yapışkan bira katmanına saçılmış fıstık kabuklarının arasına düştü. Boğuşan kadınların arkasındaki adamlar tezahürat ederek onları iyice kıskırttılar. Normalde Lily kalkıp bu tartışmayı başka bir yere götürürdü ama tek bir şeye odaklanmıştı, o da yüzüstü yere yatan Nicole'ün vücuduyla kapattığı zarfı almaktı.

Lily işe yaramaz bir şekilde omuzlarına vurup kaburgalarını gıdıklarken ve kıcını yumruklamaya başlarken bile Nic yere doğru, “Buna asla izin veremem,” diye bağırdı.

“Zarfın üzerinde *benim* adım yazıyor, seni pislik.”

“Onu okumak istemezsin!”

“Suç işliyorsun!” Lily omzunun üzerinden ona baktı. “Petey! Sen polissin.”

Petey, “Şu anda görevde değilim,” diye karşılık verip birasına doğru güldü. “Kıcını tekrar yumrukla.”

“Bana yardım etmezsen hayalarını yumruklarım.”

“Tatlım, dilediğin yerime vurabilirsin.”

Lily vahşi bir uluma eşliğinde tüm gücüyle arkadaşının vücudunun altına hücum edip körü körüne zarfı bulmaya çalıştı. Parmakları ona erişti, sonra da köşesini yırtarak onu Nic’in altından çekip çıkardı. Lily sendeleyerek kalkıp uzaklaştı ve Nicole’ün peşine düşme ihtimaline karşı dart tahtasının yakınlarındaki Koca Eddie’nin arkasına saklandı.

“Sana söylüyorum,” diye uyardı Nic, “onu okumak istemezsin.” Yenilgiye uğramış bir şekilde ayağa kalkıp elinin tersiyle bar zemininin kirini yanağından sildi. Nic taburesine, birasma ve fıstık kâsesine geri döndü. “İçindekini gördükten sonra dudaklarını bükerek yanıma gelme.”

Köşede, Lily mektubu zarfından çıkardı. Mektubu okurken bir bar dolusu göz onu takip etti, önce okuduklarına anlam veremeyip –kelimeler siyah ve beyaz girdaplar hâlinde yüzüyordu– mektubu yüzünden ayırmadan tekrar okumak için en başa döndü. Cümleler biçim alıp anlam kazandı, göğsünde katı bir tuğlada biriktirdiği tüm sızı, kayıp ve kapkara boşluk bir at sineği sürüsüne dönüştü.

Mektup artık aile arazisinin sahibi olan adamdan geliyordu. O diğer acımasız kalp kırıklığından sonra sadece bir kez tanıştığı adamdan. Lily, Jonathan Cross’tan nefret etse de bu kelimeleri on senedir her gün okumak istemişti.

...emekli oluyorum... çiftlik satılık... ilk fırsatı sana vermek istiyorum...

Ona sunduğu teklifin ne kadar iyi olduğunun önemi yoktu. Ailesinin çiftliğini geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir şey bir kez gittiğinde, gitmiş sayılırdı. Lily üzüntüsünün, o çiftliğe duyduğu özlemin üstesinden geldiğini sanmıştı ama yeniden yaralandığını hissetti.

Duruşunu korumak için tüm fiziksel gücüne başvurmak zorunda kaldı. Dişlerini altdudağına geçirip çenesini sımsıkı kapattı. Omuzlarını kaldırmamaya, sabit tutmaya ve kamburunu çıkarmamaya uğraştı. Yaşayan kimse –en azından, bu salondakiler– yığıldığını görmemişti. En sonunda, herkes ilgisini yitirip saygı göstermek için ona arkasını dönünce Lily bara gitti.

Nicole çoktan arkadaşına yeni bir bira söylemişti, Lily yanındaki tabureye yerleşirken içkiyi ona doğru itti.

“Sana söyledim,” dedi Nic.

“Söyledin.”

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu.

Lily, “Hiçbir şey yapmayacağım,” diyerek bardağı dudaklarına götürdü.

İkinci Bölüm

New York City
Mayıs, Günümüz

SABAH 8.15'TE JFK'YE doğru yola çıkmanın en kötü yanı, iş saati trafiğinin telaşında son yirmi dakikadır araçların saatte on beş kilometreden daha hızlı ilerlememesiydi. Olası avantajı ise, Leo'nun patronunun ofisteki insanlara sorabileceği ama sormadığı bir dizi soruyu yanıtlayabilecek olmasıydı.

Cep telefonu beş dakika içinde onuncu mesajla bipleyince Leo homurdanarak gözlerini kapattı.

"Sessize al gitsin," dedi Bradley, taksinin penceresini olabildiğince aşağı indirdi ama içeri bir kamyonun egzoz dumanı dolunca tekrar kapattı.

Leo hızla yanıtını yazdı. "Sorun değil."

Telefon anında tekrar bipledi.

"Leo, bu her sene oluyor."

Leo mesaj yazmaya devam ederken, "Alton ofiste olmadığım da böyle davranıyor," dedi.

"Söylemeye çalıştığım şey tam da bu. Üç eyaletlik alanda hesap makinesi kullanmayı bilen başka biri yokmuş gibi davranıyor."

Bu kez Leo'nun elindeki telefon çalmaya başladı.

Bradley ona uyarırcasına bir bakış attı. "Boş ver."

Çaresizce omuzlarını silken Leo ekrandaki Alton'ın ismini işaret etti. "Önümüzdeki hafta başkan vekiline karar verecekler ve o esnada tatilde olacağım. Yanıt vermemem mümkün değil."

"Boş ver."

Leo telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

Bradley homurdanıp –umrunda bile olmayan taksi şoförüne– "Patronunun telesekretere mesaj bırakmasına asla izin vermez," dedi.

"İzin veriyorum," diye fısıldadı Leo, hattın öteki ucundaki Alton'a dönmeden önce. "Daxton-Amazon algoritmasının şifresi C sürücüsündeki 'Daxton-Amazon' adlı dosyada."

Bradley dönüp ona ağzı açık bir şekilde baktı ama Leo onu umursamayıp görüşmeye devam etti. "Doğru. Onu direkt Alyssa'ya gönderebilirsin ya da buluta kaydedebilirsin..."

Bradley telefonu Leo'nun elinden kapıp eğdi ve ağzını yaklaştırıp sahte statik sesi çıkardı. "Duyamıyorum," –çıtırt-çıtırt-çıtırt– "tüneldeyiz," – çıtırt. Görüşmeyi sonlandırma tuşuna basıp sırtarak telefonu ceketinin cebine koydu.

Leo boş gözlerle ona baktı. "Dostum, sen ciddi misin?"

"Benim yılım, benim yolculuğum, benim kurallarım. Birinci kural: Telefon yok."

Leo yine de telefonuna uzanıp açıklamaya çalıştı. "Bir şeyin nerede olduğunu öğrenmek için aramıştı..."

Bradley eline hafifçe vurup onu uzaklaştırdı. "Patronun Daxton-Amazon dosyasındaki *Daxton-Amazon* adında bir algoritmayı bulamıyorsa, köşe ofisi nasıl alabilmiş gerçekten anlamıyorum."

Leo karşılık veremedi dönüp pencereden dışarı baktı. Zaten iş için endişelenmeyi bırakıp Bradley'nin onları nereye götürdüğünü merak etmesinin vakti gelmişti. Üniversiteden en yakın iki arkadaşıyla yaptığı yıllık seyahatler işten uzakta kaldığı tek zamandı ve hayatları giderek yoğunlaşmaya başladıkça, mevcut durum "*Planlamayı yapma sırası bende*" den "*Gideceğimiz yere varana kadar sizinle hiçbir detayı paylaşmayacağım*" a

evrilmişti. Salt Lake City'ye uçacaklarını bilmek Leo'ya hiçbir şey ifade etmiyordu ve Bradley'nin sırası geldiğinde, diğer iki adam anlaşılır şekilde temkinli davranıyorlardı. Bradley'nin önceliği her defasında kişisel rahatlık ve mantıktan ziyade güzel bir hikâye anlatmaktı.

Telefonu tekrar çalınca Bradley onu çıkardı, arayan kişinin kim olduğunu gördüğünde sırıttı. "Diğer patronun." Ekranı Leo'ya göstermek için çevirdi.

Cora.

Bradley ekranı yana kaydırarak yanıt verdi. "Leo'nun telefonu, Bradley Amca konuşuyor."

Tekrar ona doğru eğilen Leo telefonu ondan almaya çalıştı.

Fakat Bradley elini Leo'nun yüzüne koyup onu itti. "Nasılsın, tatlım?"

Leo kız kardeşinin hattaki metalik sesi dışında hiçbir şey duymadı. Kabullenip koltuğa gömüldü. Cora, Bradley'ye bayılırdı. Leo telefonu kapmayı başarsa bile, Cora ona Bradley'yi geri vermesini söylerdi.

"Mezuniyetini tebrik ederim, Cor. Bu inanılmaz." Bradley başıyla onaylayıp Cora'nın söylediği bir şeye gülümsedi. "Öyle mi?" Dönüp Leo'ya baktı. "Yarın Paris mi? Hayır, kardeşin seni ve bir arkadaşını mezuniyet hediyesi olarak *Paris'e* gönderdiğini bana söylemedi."

Kahretsin. Bradley bunun peşini bırakmayacaktı.

"Bahse girerim öyledir," dedi Bradley, alaycı bir endişeyle gözlerini kocaman açarak Leo'ya baktı. "Kulağa özel bir gece gibi geliyor." Duraksayıp dinledi. "Bunu kesinlikle ona ileteceğim. İyi tatiller. Ben de seni seviyorum, evlat." Bradley görüşmeyi sonlandırıp alaycı bir gülümsemeyle nihayet Leo'nun telefonunu geri verdi. "Epey aydınlatıcıydı."

Telefonunu tekrar cebine atan Leo başını koltuk başlığına yasladı. "Unut artık."

"Cora evine uğrayıp ona bıraktığın parayı aldığını bilmeni istedi." Bradley duraksayıp kirli sakalını ovuşturdu. "Beni onun

dün geceki mezuniyet yemeğine davet etmemene kırıldım doğrusu,” dedi ağır ağır konuşarak. “On iki kişiyi davet ettiğine ve onu yarın Paris’e yolladığına göre, yemekte bir kişinin daha olması bütçeni sarsmazdı herhalde.”

Taksi JFK’nin terminalinin önünde durduğunda araçtan inip bagajdan valizlerini aldılar. “Seni davet etmememin sebebi masraf değildi,” diye açıkladı Leo, terminale doğru ilerlerken. “Kız kardeşimin arkadaşlarına asılmayı alışkanlık hâline getirmendi.”

“Reşitler,” diye kendisini savundu Bradley.

Bradley onun en arkadaşıydı, Leo’nun dünyası on sene önce paramparça olduğunda, toparlanmasına ve yeniden kendi ayakları üstünde durmasına yardım eden kişiydi. Şakacı amca rolünü üstlenmişti ve Leo’nun aşırı korumacı, telafi edici eğilimlerini dengeleyen alaycı, kaygısız bir karakterdi.

“Yine de senden on yaş gençler,” diye hatırlattı Leo ona.

“Büyüdüğünde on yaşın önemi azalıyor.”

“Yine de bu büyük bir yaş farkı, Bradley.”

Leo’ya sırtıttı. “Konuyu değiştiriyorsun. Onu şımartıyorsun.”

“Rolex ve Prada çapraz çanta takan bir adam, birini şımartmak hakkında bana nutuk atması gereken en son kişi olmalı. Bedava yemeğe de ihtiyacın yok.”

“Hayır ama yine de *hoşuma gider*.”

Leo, Bradley’nin sırtışına güldü. “Cora, Boston’a taşınıyor. Onun okulu bitirdiğinden emin olmanın benim görevim olduğunu biliyorsun.” Okulu bitirmesini sağlamanın yanı sıra, aynı anda kardeş, baba, anne ve bağışçı olmuş ve on sene önce küçük kız kardeşinin mahrum kaldığı her türlü sevgiyi telafi etmişti.

“Başardın da. Üstelik haftalık harçlıkla, öğrenci kredisi almadan ve Columbia kampüsünden dört blok ötede bir apartman dairesinde oturmasını sağlayarak.”

“Cora o evi üç kişiyle birlikte paylaşıyor,” diye hatırlattı Leo ona. “Bir çatı katında keyfine bakmıyor.”

Bradley bunu duymazdan geldi. "Gideceğimiz yerde seni arayamayacak. Ağabeyi olmadan kendi başının çaresine bakabilir mi?"

Leo bu sohbetten çoktan sıkılmıştı. "Cora kendi başının çaresine bakabilir." En azından öyle olmasını umuyordu. "Zaten benimle haberleşmeyi düşünemeyecek kadar Paris'in tadını çıkarmakla meşgul olacak."

"Peki ya *sen* nasıl olacaksın?" diye üsteledi Bradley.

"Ne demek istiyorsun?"

"Leo, bu iş e-postalarını kontrol edemeyeceğimiz ya da telefon kabul edemeyeceğimiz ilk gezimiz olacak."

Kayıt kontuarında bir valizi yeniden düzenleyen ailenin etrafından dolaşp Bradley'ye bir bakış attı. "Benim için endişelenme. Berbat seyahat listenden yola çıkarak kendimi psikolojik olarak izolasyona hazırladım."

"Berbat mı?" diye tekrarladı Bradley, darılmış gibi yaparak.

Birlikte bilet kontuarına yaklaşıp kimliklerini verdiler.

"Kargo pantolonum yok," dedi Leo ona. "Ayrıca 'topuklu bot' mu? *Purple Rain*'deki gibi mi yoksa inşaat işçilerinin giydiği türden mi?"

"Kuralları biliyorsun. Soru sormak yok, sadece valizini hazırla."

"Kuralları biliyorum," dedi Leo, "ama listede bağcıklı şapkayı görünce, ne anlama geldiğini anlamadım."

Aslına bakılırsa, Leo bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ama kalın topuklu bir bot ve kovboy şapkasına ihtiyaçları olacağı düşüncesi midesini altüst ediyordu. Bu yüzden valizini hazırlamayı bu sabaha bırakmış ve en sonunda –telaşla– her şeyi silindir çantasına sokuşturmuştu. Üç arkadaşın da bu tür geziler için dile getirilen ve getirilmeyen bir dizi kuralı vardı. Örneğin Bradley, Kew West'e seyahat etmeyi reddederdi çünkü şehirdeki restoranların neredeyse çeyreği, 2012'de sarhoşken evlenme teklif ettiği kadının ailesine aitti. Walter kasırğa çıkma ihtimali olan eyaletlere gitmeyi reddederdi. Leo'nun dile getirmediği kural

her zaman *Atların olmadığı bir etkinlikti*. Bradley *sebebini* herkesten daha iyi biliyordu.

Bu seyahat onları Wyoming'e götürmese bile, atlara yakın olmak Leo'yu hiç şüphesiz –birkaç eski kız arkadaşının deyimine göre– duygusal olarak çözemediği bir yere geri götürecekti.

Yıllık seyahat geleneği, Laramie'den içi boş ve kalbi kırık bir şekilde geri döndükten sonraki ilkbaharda başlamıştı. Cora, Vermont'daki bir YMCA' kampındayken, hem iyi hem kötü niyetlerle hareket eden Bradley erkek erkeğe şehir dışında bir tatil planlamıştı. O seyahatte, Leo yedi aydır ilk kez kahkaha atmıştı.

Ertesi sene, üçü tekrar bir araya gelip Maine'e doğru Walter'ın planladığı bir yol gezisine çıktılar. Sonra gelirleri arttıkça gezileri de arttı. Oregon'da şarap tatmaya ve Fransa'da peynir yapmaya gittiler. Ensenada'da yunuslarla birlikte yüzüp Alaska'daki buzullarda Eskimo kayığına bindiler.

Bradley'nin listeye “kefalet parası” eklediği üç sene önceki bir haftalık Ibiza seyahat planı düşünüldüğünde –neyse ki, Leo ve Walter onu ciddiye almışlardı– bu yılki plan hakkında biraz endişeliydiler.

Arkasında bir ses, “Nasıl gidiyor, pislikler?” diye gürleyince Leo bunu daha fazla düşünmeye fırsat bulamadı. Etraflarında en az yüz yolcu daha vardı ve bu sözlerin onlara hitaben söylenmiş olmasını düşünmeleri için bir sebep yoktu ancak Leo'nun kimin konuştuğunu bilmesi için dönüp bakmasına da gerek yoktu. Yakınlarındaki tüm yolcular kahrolası bir havaalanında *pislik* kelimesini kimin söylediğini görmek için dönüp bakarken, Leo dönüp suçlarcasına Bradley'ye şaşkınlıkla baktı.

“Sen ciddi misin?” diye tısladı. “Onu gerçekten davet mi ettin?”

Bradley hemen geri çekildi.

Omzunun üzerinden attığı isteksiz bakış Leo'nun şüphesini doğruladı: Orduda hiç görev almamış olmasına rağmen tepeden

* (İng.) Genç Hristiyan Erkekler Birliği. –çn

tırnağa kamuflaj giysileri giymiş ve omzunda askeri çanta taşıyan Terrence "Terry" Trottell, onlara doğru salına salma yürüyordu. Uzun boylu, zayıf, düşüncesizce dövmeler yaptırmış, acemi sakallı Terry tam anlamıyla görünüşüne göre yargılanabilecek biriydi.

Bradley suratını ekşitti. "Bana o sordu. Hayır diyemedim."

"Hayır diyebilirdin. Çok basit. 'Hayır, Terrence. Bu geleneğin bir parçası değilsin.'"

Bradley'nin üniversitedeki ilk senesinde ev arkadaşı olan Terry, konu ne olursa olsun adına özür dilenmesi gereken türde bir arkadaş olduğu için grupta sadece belli belirsiz bağlantıda kalmıştı. Üzerinde, *Sessizliğin tadını çıkar*, yazan ve ağzı bantlı bir kadın resmi olan tişörtle bira içmeye davetsizce gelen bir adamdı.

Fakat Bradley, Cora, işi ve var olmayan aşk hayatı hakkında Leo'yu rahatsız etse de gerçekten çatışmaya girmezdi; o herkesin arkadaşıydı. Leo grubun sakini merkeziydi, böylece Bradley güvenli bir şekilde saçmalayabiliyordu. Onların aksine, Terry öfkeliydi ve kasti olsun ya da olmasın her şeyde bir hakaret bulabiliyordu. Sonuçta buradaydılar, cep telefonu sinyali olmadan yaşama becerileri gerektirecek kadar ıssız bir yerde onunla kapa-na kısılmak üzereydiler.

Yani durum harikaydı.

Birkaç metre ötedeki yolcu kabul kontuarına yaklaşımdan önce Terry'nin el salladığını görmemiş gibi yaptılar. Havvaaları görevlisi küçük valizlerine etiket takarken, Leo dik dik Bradley'ye baktı.

"Eskiden bu kadar kötü değildi," diye homurdandı Bradley ağzının içinde.

Üniversitedeyken, Terry şişe kapakları biriktirerek ve uğurlu tişörtünü yıkamayarak tuhaflığını gözler önüne sermişti. Günümüzde, Terry eski askeri teçhizatlar topluyor ve *feminist* ve *terörist* kelimelerinin aşağı yukarı aynı olduğunu düşünüyordu. Bradley, Terry'nin eskiden bu kadar kötü olmadığını söylerken yanılmıyordu ama bunun konuyla alakası yoktu çünkü Terry şu

anda kesinlikle korkunçtu. Leo bu seyahatten zaten çekinirken şimdi bitmek bilmeyeceğine iyice ikna olmuştu.

“Walt bana Terry’nin internete koyduğu korkutucu şeylerin ekran görüntüsünü yolladı,” dedi Bradley.

“Terry tüm gününü internetin oldukça karanlık köşelerinde geçiriyor.”

“Biliyorum. Ama hep birlikte olduğumuzda biraz yumuşuyor.”

Leo tek heceli bir kahkaha attı. “Öyle mi?”

Havaalanı görevlisi onlara biletlerini verdiğinde iki adam kontuardan ayrıldı.

Bradley yan tarafına baktı. “Bence sakın olacak.”

“Terry hep öyle biri olduğu için mi?” diye sordu Leo, Terry’nin havaalanı görevlisine valizini nasıl etiketlemesi gerektiğini “öğrettiği” yeri işaret ederek. “Sakin olacak öyle mi?”

“Ona gelemeyeceğini mi söyleyeceksin?”

“Bradley, adam uçuşa kaydını yaptırıyor. Elbette ona şimdi bizimle gelemeyeceğini söylemeyeceğim.”

Bradley ağzının içinde homurdandı. “Beni neden yargılıyorsun bilmiyorum. Cora’ya bile hayır diyemiyorsun.”

“Dediğini duydum.”

“Zaten o yüzden yüksek sesle dile getirdim.”

Dönüp güvenlik kontrolüne doğru ilerlediler ama Bradley, Terry’yi beklemek için oyalanınca Leo ilerlemeye devam edip onlara birkaç dakika fark attı. Sonuçta, önden gittiğine sevindi çünkü Walt çoktan kapıdaydı ve Terry’nin de onlara katıldığı haberine önceden hazırlanması gerekiyordu. Terry’nin gruba katılmasının stresi fazla gelirse, Walter’ın uçağa binmeden önce tuvalete gitmesi gerekecekti.

Walter sırt çantasını kucağma koymuş, kulağında kulaklıkla oturuyor ve neşeli bir şekilde müziğin ritmine göre başını sallıyordu. Saç kesimi ya da delikli tişörtleri yenileriyle değiştirmek gibi şeylere nadiren öncelik veren nazik bir adamdı, zor bir dönemden geçen arkadaşını genelde ilk arayan o olurdu. Kısacası, Terry’nin tam tersiydi.

Leo görüş alanında gezinirken, Walter'ın keyfini kaçırarak olmaktan nefret etti. Ama Walt'ın başını kaldırıp omzunun üzerinden arka tarafa bakarak hayal kırıklığına uğradığını görünce, Leo çok geç olduğunu anladı.

Walter kulaklıklarından birini çıkarıp gözlerini kocaman açarak yaklaşan Terry'ye baktı. "Bir dakika, Terry neden burada?"

Leo, Bradley'nin çatışmadan uzak yapısına minnettar olması için bir sebep olduğunu düşündü: Terry de onlarla birlikte olduğuna göre, en azından Leo'yu on senedir ilk kez ata binmekten daha az heyecanlandıran bir şey vardı.

Üçüncü Bölüm

ANİDEN SARSILARAK UYANAN Leo otobüsün rahatsız koltuğunda öne doğru eğilip elini ensesine götürdü.

“Ne oldu?” diye sordu Bradley, koridorun öteki tarafında yavaşça uykusundan uyanıp dikleşti.

“Durduk.”

Bradley homurdandı. “Neredeyiz?”

“Hiçbir fikrim yok.” Leo’nun bildiği tek şey toprak ve etanol kokan otobüsün görünüşe göre hiçliğin ortasında aniden durduğu.

Bradley, “Bu da ne demek oluyor, dostum?” diye otobüs şoförüne seslenip kollarını önündeki koltuğun üzerinde birleştirdi.

“Bir dahaki sefere önceden uarmaya ne dersin?”

Şoförün boğuk sesi onlara zar zor ulaştı: “Sizi en fazla buraya kadar götürebilirim. Aşağı inin.”

Pencereden dışarı bakıp odaklanan Leo mavimsi karanlıkta belli belirsiz şekillerden başka bir şey seçemedi. Güneşin sadece birkaç dakika önce doğduğuna yemin edebilirdi ama JFK pistindeki üç saatlik rötar, sarsıntılı ve kalabalık uçuş ve nereye gittiklerini ancak Tanrı’nın bildiği bu otobüs yolculuğu da dahil olmak üzere bitmek bilmeyen seyahat günü onu yorgun

düşürdüğünden Utah'daki Green Nehri'nin dışında bir yerde uykuya dalmıştı.

Leo sıkışık bir kutuda uyumuş gibi hissetse de Bradley, önlerindeki Vahşi Batı maceraları için yaptıkları bitmek tükenmek bilmeyen yolcuğa rağmen hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Deri makosen ayakkabılar ve kaşmir kazak giyen bir adama göre, açık hava etkinliklerinden şaşırtıcı şekilde keyif alırdı. Eğri büğrü pencereye yaslanmış, üzerinde ORTA DÜNYA GELENEKSEL MORDOR EĞLENCE KOŞUSU yazan eski yeşil bir tişört olan Bradley'nin yanındaki Walt ise her şeyden habersiz bir şekilde hafifçe horluyordu.

Arkalarında, her zamanki gibi kızarık yüzünde huzursuzluk verici bir sırtış beliren Terry öne uzanıp Walter'ın başının arkasına sertçe vurarak onu uyandırdı.

"Yapma, dostum," dedi Leo. Terry'yle ilk tanıştığında, sürekli güneşte yandığını sanmış, sonra içkiyi fazla kaçırıp kaçırmadığını merak etmişti. Ama artık Terry'nin kronik bir şekilde sinirli olduğunu biliyordu. Daima öfkeliydi, kadınlara, sosyalistlere ve annesine kızgındı.

Leo yerinde kıpırdanıp Walt'a acısını paylaşan, *Vay canına, Terry'den gerçekten nefret ediyorum*, der gibi bir bakış attıktan sonra dikkatini telefonuna verip homurdandı. "Sinyal şimdiden bir çubuğa mı indi? 1992'ye mi ısınlandık?"

"Uydu telefonu getirmeliydim," dedi Terry, koridorda geri-nerek. "Belli ki cep telefonu sinyaline güvenemeyeceğiz."

"Abartmayın, beyler." Bradley de kalkıp göğsüne vurdu. Gür sarı saçları seyahate dayanıklı dalgalar hâlinde alnından rahatça geriye dökülüyordu. "Gideceğimiz yerde cep telefonlarına ihtiyacımız olmayacak."

Bradley grubun önünden otobüsten indi ve bagajdan valizlerini aldılar. Leo bulundukları yerden yaklaşık altı metre uzakta, bir avuç yıpranmış ahşap bankın etrafını saran küçük, derme çatma bir rüzgâr barınağı görebiliyordu. Kuru betonda bir çalı topağı yuvarlanıyor ve onu küçük bir toz hortumu izliyordu.

Leo'nun gözleri alışırken, gökyüzü yavaşça mora döndü; zemini kesintisiz bir şekilde kilometrelerce uzanan gölgeler yutmuş gibi görünüyordu.

Otobüs gürleyerek tekrar çalıştı ve erkeklerden oluşan grup, aracın arka lambalarının karanlıkta gözden kaybolmasını izledi.

Walter endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Burada olduğumuzu biliyor mu? Acaba bizim..." Leo'ya bakıp ayan beyan ortada olan şeyi sordu: "Onunla otobüste değiliz."

"Belki de artık nereye gittiğimizi bize söylemenin vakti gelmiştir, Bradley," dedi Leo.

"Bilmeniz gereken tek şey bir *macera* yaşayacağımız. Endişelenmeyin, çocuklar, burada uzun süre kalmayacağız."

Cümlesini bitirir bitirmez bir çakal uludu ve sürüsü ürkütücü tiz sesler çıkararak ona uyum sağladı.

Leo esneyince sırtından, düşen dominoları andıran sesler çıktı. "Otobüste uykuya daldım ama saatlerce hiçbir şeyin yanından geçmediğimize bahse girebilirim. En azından bize nerede olduğumuzu söyler misin?"

Terry kargo ceplerinin birinden bir GPS cihazı çıkardı. "Otuz sekiz derece kuzey ve..."

"Teşekkür ederim," dedi Leo ilgisizce.

"Tanrım, pekâlâ, görünüşe göre kimse gizemden hoşlanmıyor." Bradley telefonunu çıkarınca, ekranın ışığı çatık kaşlarını aydınlatarak şımartılmış cildinin tuhaf bir şekilde kırıksık ve ürkütücü görünmesine sebep oldu. "Utah'ta Hanksville'in hemen dışında olmalıyız ama bulabilirsem size broşürdeki bilgileri okuyacağım." Ekranı onlara doğru çevirip e-posta ikonunun işe yaramaz bir şekilde dönüp durduğunu gösterdi. "Bu bir *macera* rehberi şirketi," diye açıkladı kendini savunurcasına. "At binip kamp yapacak ve *hazine* avına çıkacağız. Bana bunun harika bir fikir olmadığını söyleyin."

Leo'nun düşüncelerini belli belirsiz bir anı örttü ve midesi rahatsızlık verici bir şekilde altüst oldu.

Uzakta, bir çift sarı far karanlığı deldi.

“Gördünüz mü?” dedi Bradley haklıymış gibi. “İşte şoförümüz geliyor.”

Metalden ziyade pasa dönüşmüş bir Bronco, çift şeritli yolda onlara doğru hızla ilerlerken meraklı bir sessizlik içinde izlediler. Araba yaklaşırken yavaşlayacağına dair bir belirti göstermedi.

Endişe Leo’nun sesinin normalden daha yüksek çıkmasına sebep oldu. “Oldukça hızlı geliyor...”

Göğsü korkuyla şişerken, sürücü bankete saptı ve çakıl taşlarının üzerinde sarsılarak ilerleyip onlara doğru kaydı. Herkes banklara sığınıp aynı anda *Ölmek üzere miyiz?* diye sorduktan sonra araç Walter’ın ayaklarının dibinden sadece birkaç santimetre uzakta, toz kaldırarak güçlükle durdu.

“Altıma işemeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım,” diye fısıldadı Walter.

Hep birlikte Bronco’nun ızgarasından dikkatle birkaç adım uzaklaşırken, Bradley şoföre neşeyle el salladı. “Size birinin kısa süre içinde burada olacağını söylemiştim.”

Motor aniden durdu ve Dolly Parton’ın “Jolene” adlı şarkısının notaları sessizlikte yankılandı.

Şoför yavaşça inip çakıllı zeminde çatırtılar çıkartarak aracın etrafını dolaşırken Leo gözlerini kısarak baktı. Aracın farları şoförü hâlâ arkadan aydınlatsa da Leo, figür kaportaya yaslanırken uzun bacaklarını seçebildi.

Tozlu bir kovboy şapkası sürücünün yüzünü gizliyordu ama başını kaldırınca, Leo onun yirmili yaşlarının ortasında ve oldukça güzel bir kadın olduğunu görüp şaşırdı. Boyu neredeyse bir seksendi ve yüzünde eğlenmeye ya da bir bar kavgasına hazır olduğunu belirten bir gülümseme vardı, onun için arada çok büyük bir fark olduğu söylenemezdi. Bot ve kot pantolon giymişti, çene hizasındaki sarı saç yıpranmış gömleğinin yakasından kıvrılıyordu. “Adım Nicole. Bu hafta yola getirmem gereken grup siz olmalısınız.”

Leo’nun yanında duran Bradley uzanıp Leo’nun gömleğinin yakasını kavradı ve sevinçle inledi. Leo onu itti.

Diğer herkes fark edilir şekilde sessiz kalınca öne çıkıp elini uzattı. "Adım Leo."

Nicole, "Arkadaşlarını bu işe bulaştıran sen misin?" diye genizden gelen bir aksanla sorarken güçlü bir şekilde elini sıktı.

"Hayır, o Bradley." Nicole elini bırakınca Leo elini Bradley'nin omzuna koyup grubu işaret etti. "Bu Walter." Küçük çemberin bir adım dışında kalan Terry'yi tanıtmadan önce tereddüt etti. "Oradaki de Terry."

Walt hafifçe el salladı. "Bayan... Hımm, 'bayan' değil mi? Yoksa 'hanımefendi' demem daha doğru mu olur?"

"Adım Nicole ama 'bayan' hoş bir değişiklik olur. 'Bayan Nicole' kulağa çok güzel geliyor."

Walter bunun üzerine, "Pekâlâ, Bayan Nicole?" dedi, giderek artan karanlıkta etrafına göz gezdirerek. "Tam olarak neredeyiz?"

"Otobüs durağındayız." Nicole onları inceleyerek etraflarında dolaştı. "Otobüs kampa kadar gitmiyor, o yüzden sizi almaya geldim." Hoşnutsuzluğunu belirten ani bir homurtu çıkardı. "Çöle gelirken makosen mi giydin?"

"Bunlar sürüş ayakkabıları ve ortopedikler," diye açıkladı Bradley. "Ayak hastalıkları uzmanım tavsiye etti."

"Bir kış doktoru mu?"

Leo kendine hâkim olamadan kahkaha attı.

Bradley duraksadı. "Unut gitsin."

Walter'ın çantası en yakın bankta duruyordu, Nicole açık kanadından görülen bir şeye dönüp tekrar baktıktan sonra uzandı, bir ucunda parlak mavi plastik bir musluk ve diğerinde akordeon biçimli bir şişe olan aleti çıkardı. "Bu da ne?"

"O bir Tushy," diye açıkladı Walter, alete uzanıp onu tekrar çantasına soktu. "Portatif bir taharet musluğu."

"Taharet musluğu mu?" Farların ışıltısında, Nicole'ün gözleri neşeyle parladı. Nicole şapkasını geriye itince, Leo farkındalığın bir hışırtı gibi grubun üzerinden geçtiğini hissetti: Yüzü nihayet görülen kadın sandıklarından daha güzeldi. "İnsanların buraya

çılınca şeyler getirdiklerini gördüm,” dedi, “ama bunu daha önce görmemiştim. Gezi boyunca meme ucu kısılcı takabileceğini sanan bir adam vardı. Kadınlardan oluşan bir bekârlığa veda partisi grubu en az bir düzine vibratör getirmişti. Bu iki şeyin de bir hafta boyunca at sırtında kullanışlı olacağımı sanmıyorum.” Öne eğilip botlarından birini tahtaların üzerine koydu. “Ayrıca, kışını yıkamak istiyorsan seni nehre atabilirim, tatlım. Böylece sırt çantanda yer kaplayan bir şey gezdirmene gerek kalmaz.”

Bradley kendine çekidüzen verdi. “Size bu gezinin harika olacağını söylemiştim.”

Walter, “Affedersin,” diye araya girip titreyen elini havaya kaldırdı, “ama sanırım az önce bir haftayı at sırtında gezerek geçirmekten bahsettin.”

“Bu yüzden buradasınız, canım. Kovboy olmak için. Sizi at sırtında Haydut Patikası’na götüreceğiz. Tüm akıllı telefonlarınızı, makosenlerinizi ve akıllı tuvaletlerinizi geride bırakacaksınız. Açık gökyüzü ve kamp ateşinde pişirilmiş yemekler olacak. Oyunlar, bilmeceler ve –şanslıysanız– gerçek bir gizli hazine avı olacak.”

“Oyunlar mı?” diye sordu Terry sertçe. “Bilmeceler mi? Bu ne tür bir operasyon böyle?”

Nicole istifini bozmadan onu tepeden tırnağa süzdükten sonra göz kırptı. “Sizi orada hayatta tutacak türden şeyler.”

Seyahatle geçen bir günün ardından Leo sohbet edemeyecek kadar yorgun ve huysuzdu ama Terry arka koltukta topografik haritalar, yarık kanyonların oluşumu ve Tanrı bilir başka neler hakkında konuşup dururken, Bradley hevesle Nicole’ü soru yağmuruna tuttu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kampa.”

“Orada başka kim olacak?”

“Patron atları hazırlıyor.”

“Patron sen değil misin?”

“Dub ortalıkta yokken patron benim.”

“Kulübeler var mı?”

“Çadır var.”

“Bekâr mısın?”

Bunu duymazdan gelen Nicole bıçağını yavaşça deri kılıfından çıkarıp bacağının üzerine koydu.

Walt öne eğildi. “Açıklık kazandırmak için soruyorum, patikada sifonlu tuvaletler olacak mı?”

Bunun üzerine Nicole koca bir kahkaha attı ancak yanıt ne yazık ki hayırdı.

Bradley istifini bozmadan arkasına yaslanıp yüzünü rüzgâra çevirdi. “Havayı koklayın, beyler. Hava kirliliği ve egzoz dumanı yok. Bu maceraperestlerin, huduttaki adamların hayatı.” Gömleğini kaldırıp kaburgalarına vurdu. “Göğsümdeki kıllar gürleşiyor. Köpek dişlerimin uzamaya başladığını hissediyorum.”

Walter pencereden başını çıkardı ve titrek bir kükreminin ardından öksürerek tekrar içeri soktu. “Ağzıma böcek kaçtı.”

“Burada kocaman böcekler var,” diye doğruladı Nicole.

“Size söylüyorum,” dedi Bradley, buna aldırmayıp arkadaşlarına bakmak için ön koltukta arkaya dönerek, “bu harika olacak. Bir hafta boyunca hiçbir sorumluluk yok. Hiç geri dönmeyebilirim. Ayrıca” –kendine işaret etti– “ekibinizde gerçek bir Howard Carter var.”

Nicole’ün şüpheli bakışı üzerine Leo açıklığa kavuşturdu, “Tutankhamun’u bulan adam. Bradley arkeoloji profesörü.”

Terry alaycı bir şekilde gülerken, rüzgâr tel tel sakalını savurdu. “Evet ama araziye çıkmıyor. Burada bir yarık kanyonda gerçekten vakit geçirmiş tek kişi benim.”

“Yarık kanyon ne demiştin?” diye sordu Walter.

Terry arkasına yaslandı, esir alınmış bir dinleyici grubuna hava atmaktan memnundu. “Yarık kanyonlar suyun binlerce yıl boyunca yumuşak kumtaşını delmesi sonucunda oluşmuş uzun ve dar vadiler ve kanallardır.”

Bradley bakışlarını Terry'den Walter'a çevirdi. "Tüm cümle-
nin gereksiz bir şekilde müstehcen olduğunu düşünen tek ben
miyim?"

Nicole aynada Walter'ın gözlerine bakıp açıklığa kavuşturdu.
"Kayaya oyulmuş gerçekten uzun ve ince bir koridor gibi."

"Ah!" dedi Walter tatmin olmuş bir şekilde. "Bak bu harika
olabilir."

Terry boğazını temizledi. "Her neyse. Sözümünden çıkmayın.
Ne yaptığımı biliyorum."

Leo, "Rehberin sözünden çıkmamayı tercih ederim," diye sa-
kinlikle karşılık verdi.

Nicole omzunun üzerinden ona göz kırptı. "Akıllı adam."

Leo, bilerek Terry'nin ilgi alanı dışında bir seyahat –hazine
avı, kanyon sporları, taşralı Bear Grylls tarzı zorlu maceralar-
planlasaydı bile Bradley'nin yine de uzman adayı gibi davrana-
cağını biliyordu. Sonuçta, Terry'nin bildiği bir şey hakkında ko-
nuşup durmasını dinlemek mi yoksa bilmediği bir şey hakkında
atıp tutmasını dinlemek mi daha iyiydi emin değildi. Leo derin
bir nefes alarak endişelerini ve sinirini dindirmeye çalıştı.

Zaten at binmeye dair korkularının ofisten bir hafta uzakta
kalmanın tatlı beklentisine dönüşmesine izin vermekten başka
yapabileceği başka bir şey yoktu; karanlıkta hızla ilerlerken çok
fazla şey göremiyorlardı. Leo aracın farları yukarı aşağı hareket
edip önlerindeki boş yolda bir patika açarken, çalıların arasında
bir çift parlak göz gördüğünü sandı. Oldukça yüksek bir nokta-
da, tekerleklerin yerle teması kesilip arkalarındaki durgunluğa
toprak ve çakıl taşı saçan sarsıcı bir gürültüyle tekrar buluşana
dek midesi altüst oldu.

Bronco nihayet tıngırdayarak durunca adamlar farklı seviye-
lerde hevesle araçtan indiler. Leo ilk adımını cansız ve sersemle-
miş gibi attı; ayakkabısı yerle buluşurken bir toz bulutu havaya
kalktı. Rüzgâr serin ve neredeyse rahatsızlık verici bir şekilde
kuruydu, havaya adaçayı çalısı ve odun dumanı, güneşin keyif
veren yokluğunda serinleyen toprak kokusu hâkimdi.

Yanındaki Walter çantasını ayaklarının dibine bırakıp yumrukları belinde araziyi incelerken gözlerini kısarak uzağa baktı. Çok fazla şey göremiyordu –gökyüzü artık mordan ziyade karaydı, sadece ötedeki dağlar belli belirsizce seçilebiliyordu– ama yavaşça her şeyi algıladı. Yaklaşık kırk metre ötede kurulmuş küçük kampa giden patikayı bir dizi fener aydınlatıyordu.

Nicole onlara kamp yapacaklarını çoktan söylemişti ancak daha önceki gezilerinin en zorlu olanlarında bile en azından musluk suyu vardı. Nicole'ü takip ederken üzerlerine bir sessizlik çöktü: Burası tam anlamıyla *kırsaldı*. Çıtırdayan bir kamp ateşinin etrafında altı çadır parlıyor, karanlıkta atların hafif kişnemeleri duyuluyordu. Güzeldi. Ateşe yaklaştıkça, Leo kıvrımlı metal bir saçağı olan demir ağılı, ufak binayı ve onun yakınında müstemilata benzeyen yapıyı daha net bir şekilde görebildi.

Ateşin yakınında yere büyük bir kazık çakılmıştı ve Nicole eğri bir çivide asılı panoya yaklaştı. "Burası ana kamp, burada gezinin geri kalanında sahip olacağımızdan daha fazla imkân var." Etrafında uçuşan sivrisineği eliyle kovduktan sonra çadırların oluşturduğu yarım daireyi işaret etti. "Lüksün tadını çıkarın, çocuklar. Çadırlarınızda geceyi geçirmenize yardımcı olacak kadar yiyecek ve su olan bir çanta bulacaksınız. Hatta orada birkaç soğuk içecek bile olabilir ama bu patronun ne kadar cömert olduğuna bağlı. Kural olarak, geceyi geçirmek için kampa dönmediğimiz sürece içki içmek yok ve sadece bizim tedarik ettiğimiz içkileri içebilirsiniz. Sorun çıkaran kovboylara tahammül edemeyiz."

Gözlerini anlamlı bir şekilde Bradley'ye dikti ve Bradley anında dikkat kesildi. Yanında duran Walter kuru otların arasında bir şeyin hışırdadığını duyunca irkilip Leo'ya tutundu. Leo ve Nicole hariç herkes içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

"O da neydi?" diye fısıldadı Bradley.

"Sadece bir cüce tilki ya da tavşan olmalı," dedi Nicole gözlerini panodan ayırmadan. "Size zarar vermezler."

Walt ikna olmuş görünmüyordu. Leo bile etrafı kapkara gökyüzü ve uçsuz bucaksız yıldızlarla sarılıyken kendisini savunmasız hissettiğini itiraf etmeliydi. En son Wilder Çiftliği'nde bu derece izole bir ortamda bulunmuştu ve o mülkte elektrik ve tuvaletler vardı. Fakat burada ay, yıldızlar ve yollarını aydınlatan birkaç meşaleyle hiçliğin ortasındaydılar. Leo kampın güvenli olacağını tahmin etse de şimdilik Nicole'ün patronundan iz yoktu ve iyi olup olmadıkları Nicole'ü pek ilgilendiriyormuş gibi görünmüyordu.

"Yine de ortalıkta başınız boş bir şekilde dolaşmayın derim. Burası düz bir arazi ama bu düzlük pek uzun sürmez. Kimse'nin karanlıkta işerken yolunu şaşırp bir uçurumdan düşmesini istemeyiz." Binalardan oluşan küçük bir öbeği gösterdi. "Bu gecelik, baraka ve müstemilat o tarafta ama fenerlerin oluşturduğu sınırın dışına çıkmayın. Zemini göremezseniz, sizi göremeyiz."

Terry kollarını göğsünde kavuşturup durdu. "Burada dağ aslanları var mı? Bu bölgede avlandıklarını duydum. Arazinin çevresine bir tür çit çektiğinizi tahmin ediyorum."

Nicole neşeli bir şekilde gülümsemek için kendini tuttu. "Gerçekten içeri girmek isterlerse, çitler onlara engel olmaz."

"Silah engel olur ama," diye karşılık verdi Terry.

"Tek atışta bir horozu tavuğa dönüştürmek benim için sorun değil," dedi Nicole, "ama tecrübelerime göre, silahlar sorun çözmekten ziyade sorun çıkarırlar. Gerçekten endişeleniyorsanız, zaten dağ aslanlarının pek işine yaramadığımızı ve yılın bu zamanında genellikle katır geyiklerinin peşine düştüklerini bilmenizi isterim. Söylediklerimizi yaparsanız, sizi güvende tutarız."

Terry, "Biz derken kendini ve kadın patronunu mu kastediyorsun?" diye sorunca diğerleri bir adım geri çekilerek Terry'nin çenesiyle aralarına mesafe koydular. Anlaşılan Nicole'ün bıçağını görmemişti.

"Patronumun bir kadın olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Nicole tek kaşını kaldırarak.

Terry yanıt vermek için derin bir nefes alırken Bradley araya girdi. "Eminim bir erkeğin sizi bir grup erkekle burada yalnız başınıza bırakmayacağını kastetmiştir."

Nicole buna güldü. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Leo'nun bunun doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama Terry kendine hâkim olamadı. "Bakabilir misin?"

Nicole bir adım öne çıkıp onunla göz göze geldi ve ona tepeden baktı. "Neredeyse on senedir turistlerle ilgileniyoruz. Arada sırada ihtiyaçları olduğunda bu kampı kullanan birkaç kovboy var ve önden gidip patika boyunca erzak bırakan bir adamla çalışıyoruz ama onları görmeyeceksiniz ve onlara ihtiyaç duymayacaksınız." Duraksayıp ona dik dik baktı. "Bu bir sorun olur mu? Yarın yola çıkmadan önce seni alması için birini çağırabilirim."

Terry gülse de geriye doğru küçük bir adım attı. "Hayır. Sorun değil."

"Güzel." Nicole bir süre daha gözlerini ondan ayırmadı. "Dub'la sabah tanışırsınız." Nicole sırtıttı. "Bu soruları ona da sormanızı tavsiye ederim."

Her birine birer broşür verdi, titreyen ışıktaki Leo kısa bir gezi programına ilâştirilmiş bir kural listesi olduğunu gördü.

Hepsine yarın göz gezdirecekti. Şimdilik, ilk sayfanın en tepesinde çadır numarası kırmızı bir daire içine alınmıştı. Nicole onlara bu gece istirahat etmelerini ve yarın sabah yedide kahvaltının servis edileceğini söyledi. "Biraz uyuyun," dedi göz kırparak. "İhtiyacınız olacak."

Leo dağılan grubu takip etmek için harekete geçerken, ateş ışığının ötesinde bir figür gözüne ilişti, ay ışığının kenarında bir serap gibi küçük at ağılından çıktı. Dümdüz saçlar ona sonbahar yapraklarını ve nehrin kenarındaki çıplak teni hatırlattı. Puslu bir anıydı ya da çoktan yarı kendinden geçmişti ve şimdiden rüya görüyordu. Başını iki yana sallayan Leo çadırına girdi ve oradaki uyku tulumunun içine yerleşti. Ayakkabılarını bile çıkarmadı. O ânı önceden yaşamış olma hissi tam etkisini göstermeden kayboldu ve dakikalar içinde uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

LILY İÇİN GEÇ saatlere kadar uyumak diye bir şey yoktu. Tatil yoktu, sadece akşam yemeğinde kirli değil, temiz kot pantolon giydiği özel iş günleri vardı. Yazın hayvanların yemlenmesi ve yalakların doldurulması, yemeklerin hazırlanması ve misafirlerle ilgilenilmesi gerekiyordu. Kışın iş değişiyordu ama ne olursa olsun, atlar önce, insanlar daha sonra geliyordu ve özellikle de kişisel bakım listenin çok aşağısında yer alıyordu.

Kampın geri kalanı hâlâ uykudayken, Lily gökyüzünde güneşin ilk ışıklarını yakalamak için tam vaktinde çadırından çıktı. Turun ana kampının konumunu seviyordu. Horseshoe Kanyonu'nun kenarında, ıssız olacak kadar gözlerden uzaktı ama yine de misafirlerden birinin karşı karşıya oldukları gerçek izolasyonu hissedip geziden son anda vazgeçme ihtimaline karşı kasabaya yeterince yakınlardı. Üstelik çok güzeldi. Şehirliler çölün her zaman kavrulmuş ve çorak olmasını beklerlerdi ancak burası herhangi bir bahçe kadar canlıydı. Kaya duvarlarda resim yazılar ve kumlu kanyon zemininde ayakları, debisi düzensiz akarsuyun içine giren kavaklar vardı. Likenler kumtaşına parlak kırmızı ve turuncu, sarı ve yeşil öbekler hâlinde tutunuyorlardı. Kaktüsler sert toprakları parçalayarak çıkıyorlardı, yaban çiçek-

leri fışkırıyordu ve otlar patikaları yutuyordu. Ardiç ağaçlarının keskin kokusu havaya karışıyordu.

Gece yağın nadir bir bahar yağmuru sebebiyle sabah serin ve nemliydi. Son birkaç günün sıcaklığından sonra rahatlatıcı bir değışiklikti ama yağmur burada endişe verici olabilirdi. Yüksek duvarlı kanyonlar suyu hızla aşağı yollardı, o yüzden tepede kopan fırtınadan ziyade, asıl tehlikeli olan kilometrelerce uzakta yüksek zemine düşen yağmurdur. Lily insanlara selin ve ufak su baskınlarının bariz işaretlerini dinlemeyi öğretmişti: Akarsular aniden dallar ve çubuklarla dolabilir ve kristal berraklığındaki nehirler birdenbire çamura bulanabilirlerdi. Dün gece çok fazla yağmur yağmamış olsa da her yağış, çamur ve sönmüş bir ateş demektir. Ateş olmaması yiyecek olmayacağı anlamına geliyordu ve her rehber, misafirlerin popolarının acısını ya da sert bir yatağı görmezden gelebileceğini ancak midelerinin boş olmasını hoş karşılamayacağını bilirdi. Büyük çiftlikte, Lily'nin babası hep, "Onları doyurmalı ve yormalısın," derdi. Bu söz orada doğruyken burada daha çok doğruydur.

Lily ateş karıştırıp canlandırarak bir süre titreyen korun tekrar tutuşmalarını izledi. Yukarı doğru duman süzülünce, Lily suyu kaynamaya bırakıp pişirmek için kahveyi hazırladı.

Atları besleyip inceledi, toynaklarını temizledi. Lily'nin sekiz atının her birinin kendine özgü bir huyu ve mizacı vardı, bu onları farklı beceri seviyesine sahip binicilere tahsis etmesini kolaylaştırıyordu ve her biri Lily'den daha çok şımartılmıştı.

On yaşındaki kısrağı Bonnie bugün huysuzdu, kuyruğunun taranmasına tahammül etse de sabırsızca yeri tırmalayıp güne başlamaya hazırlanıyordu. Zor bir araziydi fakat bu atlar bu arazide dolaşmaya uygunlardı; Lily'nin kulübesindeki çayırda sessiz bir gün geçirmektense, patıkada geçen günün getirdiği sürekli değışen arazide yavaş tempolu bir gezintiyi –ve ekstra ikramları– tercih ediyorlardı. Bazı ekipler Haydut Patikası'nın geçit veren kısımlarına gitmek için dört tekerlekli araçları ve ATV'leri kullanırlardı ama Duke Wilder'ın çizdiği haritaların

çoğu sadece yaya ya da at sırtında takip edilebilirdi. “Haydutlar için yeterince iyiyse,” derdi babası, “benim için de yeterli.”

Lily’nin babası, kızının şu anda grupları rehberli turlara ve sahte hazine avlarına çıkardığı bu kanyonları takıntı hâline getirmiş ve yıllarını aynı söylentilerin ve efsanelerin peşinde geçirmişti. Fakat Duke’ün aksine, Lily’yi kiralayan özentî hafta sonu savaşçıları gezinin sonunda evlerine, işlerine, ailelerine ve gerçek hayata dönüyorlardı. Duke bir kazının sonunda fiziksel olarak kapıdan içeri girse de asla gerçekten ailesiyle birlikte olmazdı, sürekli yıllar önce gömülmüş hazineleri bulmayı hayal ederken, hayatının geri kalanı –karısı, sağlığı, aile çiftliği– en sonunda elinden kayıp gitmişti.

Çalıların arasında ayak sesleri duyuldu ve Nicole yaklaşırken Bonnie hafifçe kişnedi. “Buyurgan Bonnie gitmeye hazır mı?” dedi tatlılıkla, kısırağın yumuşak burnunu okşayarak.

“Biri günün sonunda nane şekeri alacağını biliyor.”

Nicole, Montana’dan Utah’a iş aramak, ona kötü davranan ailesinden ve onlardan daha kötü olan erkek arkadaşından uzaklaşmak için gelmişti. Lily onunla, Archie’de barmenlik yaparken tanışmıştı, Nicole’e tabakları yıkaması ve yağlı bar yemeklerini hazırlaması için küçük mutfakta bir iş verilmişti. O sırada kamyonetinde yaşadığından Lily onu evine sürükleyip ona kalacak bir yer vermişti. İkisi de parasız ve yapayalnızlardı, düşüncesizce davranan ve kötü kararlar alan erkekler yüzünden hayatları yeterince altüst olmuş iki kadının yapabileceği gibi birbirleriyle bağ kurmuşlardı.

Archie, Moab’da film çekebilecekleri bir yer arayan ekibe Lily’nin rehberlik etmesini önerince eşlik etmesine güvenebileceği tek kişi Nicole olmuştu. O ilk gezi ikinci geziye dönüştü; birileri bölgenin tarihi ve efsanelerini, kanundan kaçıp ganimetlerini saklamak için bu patikaları kullanan Butch Cassidy’yi ve çetesini ve hazinelerin hâlâ orada bir yerde olup olmadığını sorduğunda, sanki Duke’ün hayaleti ona musallat olmaya geliyordu. Lily anında babasının gelişigüzel notları, bilmece, hikâyeler ve ha-

ritalarla dolu kahrolası çetelesini düşünmüştü. Babasına ait biraz olsun değeri olan birkaç şeyden biriydi, böylece Lily, Duke Wilder'ın gölgesinde büyümeyi iyi bir şeye dönüştürmeye karar verdi. Bu kadar çok insanın kovboyculuk oynamak isteyeceğini kim bilebilirdi?

Ama artık yedi senedir bu işi yapıyordu ve mecburen başladığı ve pek hoşlanmadığı bir iş için bu oldukça uzun bir süreydi. Mayıstan eylüle kadar barmenliğe ara vermesine, sattığı atlardan bazılarını geri almaya ve Nicole'ün maaşını ödemeye yetecek kadar para kazanıyordu ancak yine de havanda su dövüyor sayılırdı. Lily'nin kamyoneti ve at treyleri çok eskiydi ve Bonnie de giderek yaşlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Lily de genç sayılmazdı. Bu vahşi toprakları sevse de çocukları olan gerçek bir ev ve atların koşabileceği bir arazi istiyordu. Bir yere yerleşmek istiyordu fakat çöle kök salmak kolay değildi.

"Yeni grup nasıl?" diye sordu Lily.

Nicole bir kova alıp onu yabani otların olmadığı yemle doldurdu. Bu sesin üzerine, başını geriye atıp yelesini sallayan siyah-beyaz bir at neşeyle onlara doğru gelirken, toynakları toprağı dövdü. Atların sahipleri gibi olduğunu söylemek klişe olurdu ama Snoopy ya da Nicole'e ters bakarsanız, gözlerini bile kırpmadan sizi münasip bir ağaç dalıyla kışınızın üzerine devirebilirlerdi.

"Daha önce gördüklerimizden farklı değiller." Nicole, Snoopy'nin başını eğip kovadan yem yemeden önce bluzunu kemirmesine aldırmadı. "Biri geveze, diğeri çok tatlı dilli, biri ucube ve bir de..."

Lily tarak elinde duraksadı. "Ucube mi?" Nicole'le başlarının çaresine bakabilirlerdi ama patıkaya çıktıklarında tam anlamıyla yalnız olacaklardı. "Sorun çıkarmadı, değil mi?"

"Hayır." Nic bir avuç arpa alıp onu Bonnie'ye uzattı. "Sadece sinir bozucu. Bir de sessiz bir tip var ve aşırı sevimli."

Lily tek kaşını kaldırıncı Nicole kahkaha attı. "Kısmen sessiz olan hoşuma gitti," dedi, "ama benim için fazla uysal görünüyor."

Buraya gelirken yolun büyük bir bölümünü pencereden gökyüzüne bakarak geçirdi.”

Lily kendisine engel olamadan, zihninde bir anı belirdi: tatlı, terli, kara sevdalı, onu aşan bir amaçla hareket eden şehirli bir oğlan, sırtının altındaki samanları örten battaniye, eski ahırın çatısındaki çatlakların arasından görülen yıldızlar. Leo ona sessiz olmasını fısıldamıştı ama durmamıştı. Hatta daha sert hareket edip Lily’nin çıkardığı sesleri yutmuş ve kendisi de çıt çıkarmamak için uğraşmıştı. “Sessiz her zaman uysal anlamına gelmez.”

Bunun üzerine şaşırmış görünen Nicole oldu. “Hikâye vakti mi? Bunu daha önce dinlemedim.”

“Evet, dinledin,” dedi Lily ve Bonnie’nin tarağını koşum takımı kutusuna attı.

“Hangisi sessizdi ama uysal değildi?” Nic parmağını dudaklarına koydu, elleri şimdiden kir içindeydi.

“Aklma gelenlerden biri değil.”

“Quebecli muhasebeci mi?” Elini havaya kaldırdı. “Bekle. Oregonlu mimar.”

Lily başını iki yana sallayıp zihnindeki görüntülerden kurtulmaya çalıştı. “Güneş doğmak üzere ve hâlâ kahvaltıyı hazırlamadık.”

Nicole, Lily’nin kimi kastettiğini anlayınca duraksadı. “Ah, onu kastediyorsun.”

“Evet.”

Sohbet geçici olarak duraksayınca ikisi de tek kelime etmeden ateşin başına gittiler. Kuşlar hâlâ büyük ölçüde sessizdi, şafakta aç olmaktan ziyade üşüyorlardı ama bir kanyon çalığışunun sesi havayı dolduruyordu.

Kendilerine biraz kahve doldurup tekrar temizlendiler ve dağların tepesinde beliren güneş yeterli değilse bile, domuz pasterması kokusunun uykulu kampçıları çadırlarından kaldırmaya yeteceğini bilerek kahvaltıyı hazırlamaya başladılar.

“Peki, bu işi yapmayı bırakırsak planın ne?” diye sordu Nicole, sohbeti farklı bir yöne çekse de Lily’nin tercih ettiği bir konu

değildi. Para ve paranın olmadığı bir geleceğin Nicole'ün zihnini meşgul ettiğini biliyordu; açıkçası, Lily'nin de tek düşünebildiği buydu.

"Henüz bilmiyorum. Bir şey düşünene kadar Archie'nin barında çalışabiliriz."

Kızgın tavaya düşen bir parça tereyağı cızırdadı.

"Peki ya rodeo?" diye sordu Nicole. "Çiftlik için. Eskiden varil yarışı yaparak Archie'de kazandığımdan daha fazla para kazanıyordum. Sırf denemek için yarışa girebilirim?"

"Snoopy'nin artık bunu kaldırabileceğinden emin değilim," dedi Lily ona suratını ekşiterek. "Ama bunu düşünmen bile güzel."

Nicole hırıldayarak bıkkınlığını önündeki patateslerden çıkardı. "Bu yüzden filmlerdeki insanlar para için aptalca şeyler yapıyorlar. Belki de Cassidy haklıydı, bir banka soymalıydık."

"Onun için pek iyi sonuçlanmadı," diye hatırlattı Lily.

"Çünkü o kadın değil. Erkekler aptaldır."

Lily güldü ve kızgın dökme demir tavaya bir avuç doğranmış soğan attı. "Bira doldurmak ve içeri giren her kovboy özentisini dolandırmak zorunda olsak bile bir çaresini buluruz. Anca beraber kanca beraber, unuttun mu?" Nicole başıyla onayladı. "Bu haftayı atlatalım, daha sonrasına bakarız."

Bez çadırın kanatlarının hışırtısı Nicole'ün kamp ateşinin üzerinde mırıldanmasını kesti. Lily başını kaldırıp bakınca bakışları zamanın içinden fırlayan adamın silüetine odaklandı.

Nefesi kesildi.

Lily ışığın kırılıp yansıması ve sıcak havada hareketiyle gözlerin orada olmayan bir şeyi görmesine yol açan çöldeki serapları iyi bilirdi. Bu serabı da daha önce görmüştü, o yüzden kendisini toparlayıp bu kez farklı olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu kez ışığın ya da havanın bir oyunu değildi, hatta hüsnükuruntu bile değildi.

Bu kez Kara Sevdalı Şehir Çocuğu ona doğru yürüyordu.

Beşinci Bölüm

O YÜZDEN KAÇTI.

Lily tek kelime etmeden tahta kaşığı masadan alıp Bonnie'nin tembel tembel yem yediği yere koştu. Atın arkasına gizlenen Lily görüş alanından çıkıp kolunu kısırağın yumuşak böğrüne dayadı ve nabzını kontrol altına almaya çalıştı.

Bu da ne?

Leo Grady buradaydı.

Leo -onu mutlu sonun olduğuna inandıran, sonra da tek kelime etmeden ortadan kaybolan adam- gerçekten *burada* mıydı?

Bunu doğrulamaya ihtiyacı olduğu için Bonnie'nin sırtının üzerinden çaktırmadan baktı ve kalbi soluk borusuna hücum etti. Hiç şüphesiz bu oydu.

Uzun boylu ve zayıftı, North Face bluzunun yakasından pürüzsüz bal rengi boynu görünüyordu. O boynu nerede görse tanırdı; o duruşu ve uzun adımları bir buçuk kilometre öteden bile tanırdı. Geri kalanı anılarında kendiliğinden belirdi ve Lily gözlerini sımsıkı kapatıp bir dizi görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı. Onları unutmaması yıllarını almış olmasına rağmen işte buradaydılar, beklenmedik bir sel gibi kükrüyorlardı.

Tanrı'ya inansaydı ona dua edebilirdi. Nicole'ü tek başına bırakmakta sakınca görmeseydi kamyonetine atlayıp giderdi. Kot pantolonuna göz gezdirince ne kadar yıpranmış ve tozlu olduğunu fark etti; gömleği soluk mavi patiskaydı ve kolunda kocaman bir çamaşır suyu lekesi vardı. Lily bir anda kendisini pasaklı hissetti. Tarz olsun diye değil, pratik olmak için saçını örmüştü ve yüzünde makyajdan ziyade güneş kremi vardı. Yaşına göre genç görünse de insanların bunu söylediklerinde kastettikleri şekilde genç değildi. Hızla göz gezdirmesinden anladığı kadarıyla, Leo tam anlamıyla bir *erkeğe* dönüşmüştü. Bu arada, Lily yıllar önce geride bıraktığı kız gibi fakir ve bakımsızdı.

Tabii Leo onu hatırlıyorsa. Birlikte geçirdikleri beş ay bir sabah aniden silinmişti. Nehrin kenarında battaniyeye sarılmış bir şekilde –gözleri dudaklarında, altdudağı hafifçe dişlerinin arasında– karşısında dururken, bir anda kendilerini içeride çiftliğin eski telesekreterinin ısrarlı ve mekanik bir panikle yanıp sönen kırmızı 29'una bakarken bulmuşlardı.

Günün geri kalanı bir bulanıklık hâlinde geçmişti: Leo'nun annesi kaza geçirmişti. Mesajlarda hastanede olduğu ve iyileşeceği ama Leo'nun eve dönmesi gerektiği söyleniyordu. Leo yatak odasına koşup eşyalarını bir valize doldurmaya başlamıştı. Dudaklarını onunkilere bastırarak geri döneceğine söz verip gitmeden önce eşyalarının sadece yarısını toplamayı başarmıştı.

O sabah ona söylediği son sözler, "Uçak inince seni ararım," olmuştu.

Fakat aramamıştı.

Lily, annesi hastanedeyken Leo'nun hiç şüphesiz çok meşgul olduğunu düşündü. Ondan on yaş küçük olan kız kardeşi Cora henüz sadece on iki yaşındaydı, annesinin önemli bir kariyeri ve dengelemesi gereken çok fazla sorumluluğu vardı. Ama Lily, Leo'yu üç gün sonra arayınca tanıdığı tatlı dilli, sevgi dolu adamdan eser yoktu. Aksine, ilk kez onunla ters konuşmuştu. "Şu anda bunun sırası değil, Lily. Seni birkaç gün sonra ararım."

Sesini en son o zaman duymuştu.

Birkaç sene önce gece geç saatlerde Google'da yaptığı acınası bir araştırmanın sonucunda, Leo Grady'nin bir sene sonra New York Üniversitesi'nden mezun olduğunu öğrenmişti. Çok geçmeden Queens'teki küçük bir teknoloji şirketinde işe girmiş, sonra Manhattan'daki daha büyük bir şirkete geçmişti. Facebook kullanmıyordu. Instagram'ı yoktu. Şirket profilinde bir fotoğrafı yoktu. Leo'nun evli ya da çocuklu olup olmadığını bilmiyordu. Lily, Leo'nun internette izini sürmenin imkânsız olmasına hem bayıldı hem de bundan nefret etti.

Şimdi, geçmişinin hayaleti küçük ahşap tuvalette gözden kaybolurken Nicole'ün cızırdayan bir tava patatesle ilgilendiği yere koştu.

"O da neydi?" diye sordu Nic. "Isırıldın mı?"

Lily, "Evet. Hem de nasıl," diye anlaşılmaz bir yanıt verdi. "Hey, bu sabahki oryantasyon turunu sen yapmak ister misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Nicole şapkasının kenarının altından Lily'ye baktı. Nic bir terslik olduğunu her zaman anlardı. Oryantasyon turunu hep Lily yapardı. Bu rolleri bir kez bile değiştirmemişlerdi.

Nicole koca bir yığın çıtır patates ve soğanı alüminyum tepsiye aldı. "Dub, oryantasyondan daha az sevdiğim tek şeyin yüzümü bu kızgın tavaya koymak olduğunu biliyorsun."

Lily iç çekerek panoya uzandı. Nicole'ün diğer sorumluluklarından biri misafirleri verdikleri boy, kilo ve binicilik tecrübesi bilgilerine göre atlarla eşleştirmektir. Ne yazık ki, ikisi bu işi o kadar uzun zamandır yaptıklarından Lily misafirleri kahvaltı masasına toplayıp oryantasyona başlayana kadar isimlerine ve eşleştirildikleri atlara nadiren bakardı.

Binici: Bradley Daniels

At: Bullwinkle

Binici: Walter Gibb

At: Dynamite

Binici: Leo Grady

At: Ace

Binici: Terrence Trottel

At: Calypso

Lily sessizce, "Kahretsin," dedi.

Belki farklı bir boyun, farklı dik omuzlar ve farklı bir Leo Grady'dir. Telaşla misafir formlarının olduğu dosyaya göz gezdirdi. İkinci sayfada eli havada asılı kaldı; Lily bir zamanlar tanıdığı adamın yüzüne bakarken, Bradley adında bir adamın fotoğrafının zımbalanmış olduğu formu yere düştü.

Lily son darbeyi sindirmek için gözlerini kapattı. Derinliklerindeki kendini koruma içgüdüğü, bu işten haklı bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulmak istedi. Yaklaşan fırtınayı öne sürerek bu geziyi iptal edebilirler miydi? Atlardan birinin yetersiz olduğunu iddia edebilirler miydi? Lily hastalanmış gibi yapabilir miydi?

Yapabilirlerdi... ancak Lily numara yapmanın insanların zamanlarından çaldığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Fotoğrafa bakan Lily, Leo'nun şimdi nasıl biri olduğunu, neden burada olduğunu merak etti. Tanrı aşkına, şirketinin adı Wilder Maceraları'ydı. Lily saklanıyor sayılmazdı.

"Daha önce ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu, Nic'e bakarak. "Misafirler hakkında? Bir tane geveze, bir tane tatlı dilli, bir tane ucube ve..."

Nicole yana bakarak düşündü. "Bir tane de sessiz olduğunu söylemiştim?"

Sessiz olan... Nicole başka ne söylemişti? Adamın tatlı olduğunu mu? Lily tekrar fotoğrafına baktı. Yirmi iki yaşındaki Leo sevimliydi. Utangaç, tatlı ve sürekli düşüncelere dalan bir tipti ama bu Leo -şu anda otuz iki yaşında olmalıydı- yıkıcıydı. Fotoğrafta bir yerde balkonda duruyor gibiydi, elinde bir bira tutarak fotoğrafçıya gülümsüyordu. Saçı hâlâ hatırladığı

gibi yumuşak, koyu bir karmaşıklık içindeydi, sabahları hep dik dik olur, daha sonra kendiliğinden düşerdi. Koyu renk gözleri ışıldıyordu. Yüzü gençliğin yumuşaklığını kaybetmiş ve ayrı geçirdikleri yıllarda sertleşmişti, hem narin hem de erkeksiydi. Elmacıkkemikleri daha keskindi, çenesi daha açılıydı, boynu bir yaz günü kadar uzundu, dudakları hatırladığı gibi dolgundu.

Kahretsiiiiin.

Nicole eğilip Lily'yi neyin bu kadar şaşkına çevirdiğini görmek için omzunun üzerinden bakınca, Lily dosyayı sertçe kapatıp masanın üzerine attı. Agresif bir şekilde bir parça domuz pastırması alıp onu kalm parçalar hâlinde doğramaya başladı. Her biri tatmin edici bir cızırtıyla kızgın tavaya düştü.

"Sen iyi misin, Dub?"

Hiç iyi değilim. "Evet, iyiyim."

Grubun üyeleri teker teker çadırlarından çıkıp esnediler ve geldiklerinde göremedikleri manzaraya bakmak için duraksadılar.

"Dostum, burası muhteşem."

Leo'nun sesi kamp ateşinin yanındaki Lily'ye ulaşınca, vücudunun her yanındaki tüyleri diken diken oldu.

Leo onu görecekti. Onu görecekti ve Lily'nin tepki vermesi gerekecekti, Lily Wilder duygusal karışıklıklardan uzak durmak da dahil olmak üzere, her konuda çok uğraşan bir kadındı. Leo bir hafta boyunca onun alanında olacaktı ve bunun nasıl üstesinden geleceğine dair bir fikri yoktu.

O yüzden, dumanı tüten patates, yumurta ve domuz pastırması tabaklarını kampın ortasındaki ahşap piknik masasına taşıırken, Lily başını eğip kovboy şapkasının kenarının altına gizlendi. Nicole yemek zilini çalınca kuru toprağın üzerinde uykulu ayakların sesleri duyuldu. Arkasında boğuk bir kahkaha duyan Lily'nin midesi altüst oldu. Çıngıraklı bir yılanın çiftlikteki kuru çalıların arasındaki sesini ve tepelerinden uçarak geçen bir kuzgunun boğuk gaklamasını tanırdı. İlkbaharda şırıldayan akar-suları ve Bonnie'nin paydos etmek istediğinde sabırsızca ofla-

masını tanırdı. Ve Lily –bunca zaman sonra bile– Leo Grady’nin sabahları tok ve çınlayan sesini de tanıyor, yavaşça ısınıp kayadan çakıl taşına ve sonra pürüzsüz, cilalı taşa nasıl dönüştüğünü hatırlıyordu.

Derin bir nefes alıp kendisini topladıktan sonra, kahvaltı için sıraya dizilen adamlara doğru döndü. “Günaydın, millet.”

Leo’nun bakışlarının ona döndüğünü bilmesi için Lily’nin ona bakmasına gerek yoktu.

Leo nefesini tuttu, şaşkın görünüyordu ve Lily’nin farkında değilmiş gibi davranması için zamanla öğrendiği vurdumduymazlığına başvurması gerekti. “Çekinmeyin, tabaklarınızı doldurun. Yerlerinize oturduğunuzda gezinin planını gözden geçiririz.” Lily elinden geldiğince doğal bir şekilde gülümsedi, tavayı düzenleyip birkaç çatalı yerleştirdi. “Önümüzde birkaç büyük gün uzanıyor ve herkese yetecek kadar yiyecek var.”

Adamların üçü masaya yerleşirken, yiyecekler ve manzaraya övgüler yağdırdılar. Leo hariç herkes. Lily, Leo’nun henüz hareket ettiğinden emin değildi. Birkaç saniyenin ardından, irkilerek canlandı ve piknik masasının ucunda kendine bir yer bulup yavaşça banka oturdu. Yiyecek bir şeyler almaya tenezzül etmedi; öylece oturup beyzbol şapkasını taktı ve gözlerini gizlemek için onu kullanarak ahşaba baktı.

Tanrım, bu dayanılmazdı. Lily’nin kalbi betonu döven bir kaya matkabı gibi atıyordu.

“Hepiniz Nicole’le dün gece tanıştınız,” dedi, daha önce en az yüz kez söylediği kelimeleri söylerken özgüveni yavaşça geri döndü. Nic kendisine kahve doldurduğu yerden el salladı ve Lily herkesin karşılığında dikleştiğini görmekten hoşlandı.

“Adım Lily Wilder, Nicole’e göre ‘Dub.’ Wilder Maceraları’na hoş geldiniz. Umanım lezzetli yiyeceklere, harika atlara, eşsiz bir maceraya ve en güzel manzaralardan birini görmeye hazırsınızdır.”

Lily’nin Nicole’ün “düşük çeneli” olarak tanımladığını tahmin ettiği misafir –saçı özel okul çocuklarını andıran, zinde,

kusursuz dişli, bronzlaşmış beyaz bir adam– masaya elini indirince çatal bıçaklar şingırdadı. “Hodri meydan!”

“Yeryüzündeki en ıssız ve güzel kanyon arazilerinden birinde rehberli bir tura çıkmak için buradasınız. 1800’lerin sonunda, Butch Cassidy gibi haydutlar, kanundan kaçmak için batı boyunca uzanan uzun bir patikayı kullandılar. O patikada Hole-in-the-Wall, Brown Park ve Haydut Tüneği bulunuyordu. Tıpkı onlar gibi o patikanın bir kısmında dolaşacaksınız,” dedi Lily. “Yol boyunca eğlenceli oyunlar, ev yemekleri, biraz tarih ve coğrafya olacak ve en sonunda arazide yeni edindiğiniz becerilerinizden yararlanarak gizli hazineyi bulacaksınız.”

Uzun boylu, dövmeleli bir adam çılgınca gülünce, Lily, adam elini ince bıyığı ve tel tel sakallarının üzerinde gezdirirken ona göz attı. Ucube bu olmalıydı.

Lily ona aldırmadan devam etti. “Hayatım boyunca bu dağlarda dolaştım. Buradaki her patikayı, sınır işaretini ve bitkiyi bilirim. Güvende olacağınıza ve hayatınızın en güzel gezisine çıkacağınıza söz veriyorum. Bununla birlikte, patikada sorumluluk bende, ben yoksam Nicole’de. Kadın olduğumuzu fark etmiş olmalısınız. Bir kadının emrine itaat etmekte, bizden talimat almakta, saygılı olmakta ya da ellerinize sahip çıkmakta sorun yaşıyorsanız, hâlâ birini gelip sizi alması için çağırabilecekken bunu söylemeniz iyi olur.”

Nicole komik bir şekilde kocaman bıçağını masaya koydu ve tam anlamıyla aklı başında sayılamayacak kadar uzun bir süre her birine gülümsedi. “Aranızda bunu sorun eden biri var mı?”

Biri hariç hepsi başlarını iki yana sallayıp kibarca homurdandı. Lily onun “tatlı dilli” olduğunu tahmin etti –koyu bukleleri, kocaman yeşil gözleri, dolgun, kırmızı yanakları vardı– ve adam, işitilebilir şekilde yutkunup, “Hayır, hanımefendi,” dedi.

Geveze, kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı ve kuru bir kahkaha attı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Lily ona. Otuzlu yaşlarının başında, oldukça zinde bir adamdı ve yüzünde hoşnutsuz bir

ifade vardı. Neredeyse her grupta bunlardan bir tane olurdu: Her şeyi bildiğini sanarak buraya gelirler, onun ve Nic'in sadece sert görünmeye çalışan sevimli yüzler olduğunu zannederlerdi.

Gezinin sonuna doğru bu yanlış anlamadan kurtulurlardı.

"Bir şey yok." Adam dişlerini altdudağına geçirip onu kısaca baştan aşağı süzdü. "Sadece burada saygılı bir şekilde oturuyorum, tatlım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Lily ellerini çırparak bir sonraki kısmı atlayabilmeyi diledi. İçgüdüsel olarak Leo'ya baktı ve koyu gözlerini ona diktiğini görünce şaşırdı. Göz teması, tepeden tırnağa üzerinde parlayan bir ateş izi bıraktı. Lily boynunun ısındığını hissetti.

Kahretsin.

Gözlerini kırıştırarak bakışlarını kaçırın Lily, üzerinde kocaman yeşil harflerle SELAM OLSUN! yazan parlak turuncu bir tişört giymiş Tatlı Dilli'ye baktı.

"Neden sırayla bana isimlerinizi söylemiyorsunuz?" dedi Lily. "binicilik tecrübelerinizden ve bu geziden ne bulmayı umduğunuzdan bahsedebilirsiniz, böylece gerçekleştiğinden emin oluruz. Walter?" Lily her birine göz gezdirdi. "Neden sen başlamıyorsun?"

"O benim," dedi Tatlı Dilli, elini kaldırıp bir peçetenin kenarıyla ağzını sildi. "Walter Gibb. Çocukken atlarla biraz ilgilendim ama uzun zamandır at binmedim." Boğazını temizledi. "İkizler burcuyum ve bekârim, evcil hayvan sağlık ve bakım merkezinde çalışıyorum..."

"Bir Petco idare ediyor," diye araya girdi Sakallı sırtarak.

"Adın Walter mı?" diye sordu Lily.

Terry ona baktı, sinirlenmiş ve şaşırmış görünüyordu. "Hayır? Adım Terry."

"O hâlde söz kesmeyi bırakıp Terry adını duyana kadar bekle. Olur mu?" Terry kabaca Lily'ye baksa da istifini bozmadı, Lily ise tekrar Walter'a döndü. "Devam et. Bize hobilerinden bahset."

“Bir hobi bahçesinde küçük bir alanım var,” dedi omuzlarını silkerek. “Çoğunlukla marul ve çiçek yetiştiriyorum. Ve domates.” Gökyüzüne bakarak düşündü. “Leo ve kız kardeşi Cora’yla pazar günleri kahvaltı yapıyorum ama onun dışında düzenli olarak yaptığım çok fazla aktivite yok.”

Leo’nun New York’taki hayatından bahsedildiğini duyunca Lily’nin kalbi sızladı ama bunu bir kenara itti. “Peki bu geziden ne öğrenmeyi umuyorsun?”

“Hımm. Çocukken her yaz yatılı kampa giderdim ve bundan nefret ederdim. Kampta geçirdiğim süreden daha uzun bir zamanı, anne babamın beni oraya bırakacağı gün için endişelenerek geçirirdim. Kaygılı bir çocuktum, o yüzden ne kanoya bindim ne de engel parkurunda yarıştım... Açıkçası seramik yapmak ve kamp ateşi etrafında şarkı söylemek dışında hiçbir şey yapmadım. Dün gece burada olmayı hiç istemedim. Ama biraz düşününce, bu kampı her şeye yeniden başlamak için bir fırsat olarak görüyorum.” Diğerlerine baktıktan sonra oturduğu yerde hafifçe selam verdi. “Teşekkür ederim.”

Nicole alaycı bir şekilde güldü. Uysal ve içten adamlara zaafı vardı. Walter onu şimdiden kazanmıştı.

“Terry?” dedi Lily. “Sıra sende.”

Terry acele etmeden çatalını tabağına bırakıp peçetesini katlayarak herkesi bekletti. “Buraya birkaç kez geldim,” dedi, kamufaj tişörtünün koluna uzanıp omzunu kaşırken pek de etkileyici olmayan pazılarını gözler önüne serdi. “Gideceğimiz yere göre, daha etkili rotalar hakkmda bazı önerilerim olabilir. Günlük hayatımda Newark’ta Cabela’yı işletiyorum.”

“Depoda çalışıyor,” diye araya girdi Geveze.

“... ayrıca sürekli gelişen bir yan işim var.”

Geveze tekrar söz aldı: “Hacklenmiş iPhone’lar satıyor.”

Lily herkese sıra geleceğini ve birbirlerinin sözünü kesmemeyi hatırlatmak istese de Terry çoktan pislik listesine girdiğinden bildikleri gibi davranmalarına izin verdi.

Neyse ki, Terry sözünü kesenlere pek aldırmayıp tüm dikkatlerini üzerinde tutuyormuş gibi arkasına yaslandı. "Kendimi bir maceraperest olarak görüyorum. Bir avcıyım. Berbat toplumdan uzaklaşıp doğayla iç içe olmak hoşuma gidiyor. Son zamanlarda her şey fazla homo ve cinsiyetsiz. Yüce Tanrım. En azından, doğadayken bir erkek olmanın anlamını benimseyebiliyorum."

Lily içgüdüsel bir şekilde yumruklarını sıkıldığını hissetti.

"Şimdilik en hoşlanmadığımın o olduğunu itiraf etmeliyim," dedi Nicole sesini alçaltma gereği duymadan Lily'nin düşüncelerini dile getirerek. Leo domuz pastırmasını yerken boğulacak gibi oldu.

Lily ona uyarı dolu bir bakış attıktan sonra Terry devam etti. "Boulder'da on dört günlük Ultimate Man ilkel yaşam kursuna katıldım, Kolorado Nehri'nde birkaç yüz kilometre kürek çektim ve Güney Afrika'daki Bloukran Köprüsü'nden esnek halatla bağlı bir şekilde atladım."

"Hepiniz bunları birlikte mi yaptınız?" diye sordu Lily şaşkınlıkla.

Geveze tedirgin bir şekilde geri çekildi. "Şaka mı yapıyorsun? Elbette, hayır."

"Hayır," diye açıklık getirdi Terry. "Bu hanım evlatları otoparktan ileriye gidemezler. O gezileri Cabela'dan çocuklarla düzenledim."

"Terry genellikle bizim gezilerimize katılmaz," diye mırıldandı Walter.

Ona aldırmayan Terry, Lily'ye baktı. "Özür dilerim, 'hanım evladı' diyebilir miyim, patron?"

"Sence?" diye sertçe karşılık verdi Lily.

Diğer üç adamın buharlaşmak istemesi Lily'nin dikkatinden kaçmadı.

"Hatunların neyi tercih ettiklerini nereden bilebilirim?" dedi Terry küstahça gülerek.

Geveze kahkaha attı. Lily ağzı açık bir şekilde Terry'ye bakıp yeryüzünde kendini onun kadar utandıran başka biri olup

olmadığını merak etti. Bunu duymamış görünüyordu ama gözünün ucuyla Leo'nun ellerini yüzüne götürdüğünü fark etti. Lily, Terry'yi düşünceli bir şekilde izledi. "Sorun mu çıkarcaksın?"

Terry ona sırtıttı. "Böyle bir şey planlamıyorum."

"Hemfikir olduğumuza sevindim." Lily sıradakine geçmeye hazırdı. "Sarışın?" dedi Geveze'ye dönerek. "Sıra sende."

Diğerleriyle aynı yaşta ve dalgalı sarı saçları ve mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı, kalkıp dramatik bir şekilde çekici bir gülümseme takındı. O da bunun farkındaydı. Başka bir dünyada ve Archie'nin barında, Lily onunla eve gittiğini hayal edebiliyordu çünkü genellikle son derece ateşli olanları seçerdi.

"Adım Bradley. 'Brad' diye hitap edenlere yanıt vermem. Rutgers'da arkeoloji profesörüyüm." Bir arkeoloji profesörü. İlginçti. Geçmişte Duke'ün işi sebebiyle Lily arkeoloji profesörleriyle tanışmıştı ancak Bradley bu tipe uymuyordu. Tepeden tırnağa yıpranmış North Face ya da Patagonia giysileri giymek yerine Bradley'nin üzerinde, göğsünde BURBERRY logosu olan vahşi batı temalı bir gömlek ve ayaklarında kancaları ve delik halkaları cilalı, siyah yumuşak deri botlar vardı. Tam bir buda- laydı. Hafta sonuna kadar o botlar Tanrı bilir neye bulanacaklardı ve hiç şüphesiz onları geride bırakmak zorunda kalacaktı.

"Bir ya da iki kez at bindim," diye devam etti, "ama yıllardır yanlarına yaklaşmadım ve o zaman bile bu konuda pek iyi değildim. Hafta sonları softbol oynarım, Bayan Cora'nın dünyadaki en iyi amcasıyım ve arada sırada o beceriksizle koşarım." Leo'yu işaret etti. "Kısacası, bir haftalığına kahrolası bir kovboy olmak için buradayım. Testi geçtim mi?" Ellerini yepyeni mavi kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Benim için yeterli," dedi Lily umursamazca omuzlarını silerek. Bradley yerine otururken Walter onu tatlı bir biçimde takdir etti.

Panoya bakıp geriye sadece bir ismin kaldığını görünce durumun vahametini anladı. Lily yavaşça nefes alıp kendisini ha-

zırladı. "Sanırım geriye sadece... Leo kalıyor," dedi deli gibi atan nabzının izin verdiği ölçüde sakince.

Leo kaderine boyun eğeri gibi başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve Lily içinden kalbinin şiddetle çarpmaması için yalvardı.

Leo boğazını temizlerken, Lily birbirlerini tanıdıklarını belli etmemesini umdu. Leo'nun onu terk edişinin bıraktığı izlerden gurur duymuyordu. Bugün o çirkin yarayı gözler önüne sermesine gerek yoktu.

"Adım Leo. Otuz iki yaşımdayım." Duraksayıp Lily'nin bakışlarından kaçındı. "Atlar konusunda tecrübeliyim." Sessizlik birkaç saniye etraflarındaki havayı yutar gibi olduktan sonra Leo sözlerine devam etti. "Manhattan'da yaşıyorum ve Bilişim Teknolojileri alanında çalışıyorum."

Hepsinin daha fazlasını duymayı beklediği birkaç saniyenin ardından Bradley kahkaha attı. "Çok heyecan verici, dostum. Utangaç olma."

Bilişim Teknolojileri alanında çalışması Lily'yi şaşırtmasa da bu dışavurum şaşırttı. Leo'nun bu versiyonu hoş bir şekilde mahcup olmaktan ziyade daha mesafeli ve soğuktu. Tanıdığı Leo'nun rakamlarla arası iyiydi ama onlara, bir ressamın sanata karşı yaklaştığı kadar saygıyla yaklaşırdı. Lily'nin matematiği sevmesi için elinden geleni yapmıştı. Tanrı aşkına, çok sevdiği bir *denklem* bile vardı. Son on seneyi ona açıklayarak geçirseydi bile Lily'nin anlamayacağından emin olduğu, bir kürenin yüzeyini kesmekle ilgili bir denklemdi.

Leo'nun gerçek ve bir başka hayatta tanıdığı adam –kanlı canlı karşısında olan eski sevgilisi– olduğuna dair ufak tefek ipuçları aradı. Leo şapkasını düzeltmek için elini uzatınca, Lily avuçlarının içindeki nasırları gördü. Geçimini sağlamak için elleriyle çalışan birinin sertleşmiş teni gibi değildi, daha ziyade spor salonunda ya da arada sırada ev tadilatı yaparak saatlerini geçiren birinin ellerine benziyordu. Yanaklarının kızarıklığı tüm gününü bir ofiste geçirmediğini gösteriyordu; muhtemelen hafta sonları bisikletiyle dolaşıyor ya da parkta koşuyordu.

Saati kocaman ve pahalıydı; ona sadece saati ve tarihi değil, yönü ve bulunduğu rakımı da söylüyordu. Lily tüm bunları gündelik hayatta ne sıklıkla bilmeye ihtiyaç duyduğunu merak etti. Yüzük takmamıştı ve bunu fark etmiş olması –hissettiği rahatlamayla birlikte– bir şeyi kırmayı istemesine yol açtı.

Leo ne kadar dürüst olmak istediğine karar verir gibi duraksadı. Eski versiyonu, en azından ona karşı açık bir kitap gibiydi. Bu Leo’nun aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. “Hobilerimse... Çok kitap okurum. Bisiklete binmekten, koşmaktan hoşlanırım...”

“Çalışmaktan da,” diye araya girdi Bradley sert bir kahkahayla.

“Doğru.” Leo suratını ekşiterek başıyla onayladı. “Bu gezide ne bulmayı umduğuma gelince...”

Leo cümlesini tamamlamayınca, Lily eskimiş ahşap masaya odaklandı. Yıllar boyunca aşınıp pürüzsüzleşmişti, yer yer sıyrılıp yanmıştı ve bazı yerleri zamanın ağırlığıyla göçmüştü. Lily onu anlayabiliyordu.

“Sanırım macera arıyorum. Günlük hayatım çok sıradan.” Leo beyzbol şapkasını ellerinde çevirirken ortamın ağırlaştığını fark etmiş gibiydi. “Ama çıtayı ölmemeye çalışmak olarak belirleyelim,” diye ekledi ve diğerleri kahkaha atınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözlerinin kenarlarının kırışmasına yol açan bu küçük gülümseme bile Lily’nin kalbinin bir ağırlık gibi midesine çökmesine sebep oldu.

Walter bu kez daha güçlü bir şekilde ellerini çırpı.

“Pekâlâ.” Lily biraz bocaladı ve Nicole’ün küçük metal bir kutuyla öne çıkmasını işaret etti. “Telefonlarınızı almam lazım.” Oryantasyon maddelerini daha önce okudularsa, bunun olacağını biliyor olmalıydılar. Fakat Lily misafirleri ne kadar uyarırsa uyarsın, grupta aynı anda hüznü inlemlerin yükseleceğini biliyordu. Nicole masa boyunca ilerledi ve istemeye istemeye telefonlarını kutuya koyan adamlara teşekkür etti.

“Elbette, kullandığınız ilaçlar varsa yanınıza alabilirsiniz,” diye devam etti. “Makul olduğu sürece, bir şeye ihtiyacınız olduğunda bize haber verin. Güçlüklere göğüs germemiz gerekiyor, amaç bu gezinin zor olması.”

Terry kaba bir şekilde kıs kıs güldü. Bu adamla uğraşmak zor olacaktı.

Lily, Terry’nin karmaşık yeleğinden fırlayan küçük GPS cihazını başıyla gösterdi. “Onu kulübeye bırakmak isteyebilirsin. Sana faydası olmaz.”

Terry gözlerini kapatıp iç çekti. “Bu bir global konumlama sistemi, tatlım. Hiçliğin ortasında çalışmak üzere icat edildi.”

“Sana onu satan her kimse, nerede kullanacağını sormamış.”

Terry elini sakalında gezdirdi. “GPS’in nasıl çalıştığını biliyor musun?”

Lily uzakta görülen kızıl kayalardan oluşan tepelere işaret etti. “Oraya gideceğiz. Bataryalar tükenir, cep telefonları sinyal almaz, kanyon duvarları uyduları bloke eder ve orada güneşin altındayken ne olur, biliyor musun? O küçük dijital ekranları görmek neredeyse imkânsızdır. Sırt çantanızda kâğıt bir harita var. Ona ve bana dikkat etmeniz gerekecek. Bir GPS cihazına değil. Anlaşıldı mı?”

“Kadın ürkütücü ama hoşuma gitti,” diye fısıldadı Walter, Leo’ya ve Leo’nun bu söze tepkisini saklamayı başarması Lily’nin dikkatinden kaçmadı.

Dün gece her birinin çadırına bıraktığı sırt çantalarına benzeyen bir çanta alan Lily onu boşaltmaya başladı. “Her birinize ihtiyacınız olan eşyalarla dolu birer çanta verildi. Size verilen çantaları ya da kendi çantanızı kullanabilirsiniz ama kendi çantanızı kullanacaksanız, karyolanızdaki uyku tulumu da dahil her şeyi ona geçirdiğinizden emin olun. Hepsine ihtiyacınız olacak. Geride bırakacağınız her şey kulübede güvenli bir şekilde saklanacak.”

Lily masanın yüzeyine bir harita açtı. Etrafına bakınca Leo da dahil herkesin dikkatinin üzerinde olduğuna emin oldu.

Duke'ün hayatı boyunca çizdiği düzinelerce haritadan birinin genişletilmiş bir kopyasıydı. Babası Amerika'nın güneybatısını herkesten daha iyi biliyordu ve uzmanlığı oldukça revaçtaydı. Ne yazık ki, nadiren kazançlıydı. En azından babası için. Müzeler bundan faydalanmışlardı, yerlilere tarihi eserleri geri verilmişti ama Duke bu işi asla para için yapmazdı. Faturalarını ödemeye yardımcı olması için küçük bir aracılık ücreti alsa da onu asıl heyecanlandıran macera peşinde olmak, ipuçlarını çözüp yavaşça tarihi ortaya çıkarmaktı. Önemli olan avlanmaktı.

Lily, Duke'ün haritaya özenle *Horseshoe* yazdığı tepeye yakın bir yere hafifçe vurdu. "Şu anda buradayız." Patika boyunca parmağını aşağı kaydırıp duraklardan birkaçına işaret etti. "Bu gece Haydut Tüneği'ndeki dağ kolunun kenarında kamp yapacağız, sonra Hans Düzlüğü'nün altındaki Fransız Kaynağı'nda duracağız.

"Pekâlâ, bu kısım önemli." Lily bölgenin yükselti hatlarının olduğu bir başka haritasını çıkardı; çok fazlaydılar. "Kanyonların kenarından uzak durun. Sizi temin ederim ki göründükleri kadar sağlam değiller ve sandığınız kadar atletik ya da dengeli değilsiniz. Bunu zor bir şekilde öğrenmeyin."

Gözleri korkudan kocaman olan Walter içtenlikle başıyla onayladı.

"Gezi boyunca bazı ipuçlarını çözecek, haritalarınızı kullanarak patikada ilerleyecek ve en sonunda hazineyi bulacaksınız." Lily doğruldu. "Geri kalanı hakkında yolda konuşuruz ama öncelikle atlarınızla tanışmalısınız. Biz kahvaltıyı toplarken çadırlarınızı toplamanızı ve sonra ağılda bizimle buluşmanızı istiyorum. Sağlam bir çift bota ihtiyacı olan var mı?"

Adamlar başlarını iki yana sallayıp *hayır* diye mırıldandılar. Sadece bir kişi fark edilir şekilde sessiz kaldı.

Leo ellerini kot pantolonunun üzerinde huzursuzca gezdirip en sonunda, "Benim var," diye itiraf etti.

Lily'nin en başta yapmayı istediği en son şey onunla baş başa konuşmaktı. "Pekâlâ." Sesi sertti; Leo burada sağlam yürüyüş

ayakkabılarının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. “Eşyalarını topla ve benimle atların yanındaki kulübede buluş.”

Leo gözlerini kırpıştırarak ona baktı, Lily’nin ses tonunun ne kadar keskin olduğunu hiç şüphesiz fark etmişti. “Tamam.”

Lily her şeyi çantaya doldurmaya başladı ve herkesin soğuk kahvelerinin tepesinde oyalanıp gevezelik ettiğini fark etti. “Ne bekliyorsunuz? Sizi taşımamı mı istiyorsunuz?”

Herkes dağıldı ancak Nicole orada kalıp sessizce onu inceledi. “Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Lily ona baktıktan sonra uzaklara daldı. “Ne gibi?”

Nic’in mavi gözleri kocaman oldu, sonra saçını alnından geriye itti. “Ah, saçmalamak mı istiyorsun?”

Bunu Nic’ten saklamaya değmezdi. “Onu tanıyorum.”

“Sessiz olanı.” Bu bir soru bile değildi.

“Evet. Leo.” Lily botlarına bakıp toprak zeminde bir çizgi çekti.

Nic şaşkınlıkla doğrulup omzunun üzerinden geriye baktı. “Vay canına. Bu o mu? O Leo mu? Çiftlikten?”

“Evet.”

“İzini mi sürmüştü?”

Lily başını iki yana salladı. “Burada olduğumu bilmediğine dair Bonnie’nin üzerine bahse girebilirim.”

Nic sessizce onu süzdü. “Endişelenmeli miyim?”

“Ne? Hayır, ben iyiyim,” diye onu temin etti Lily. “Bu çok uzun zaman önceydi. Sorun değil. Gerçekten iyiyim.”

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Nic ilgisizce.

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyorlardı ama Nic tekrar sormaya gerek duymadı.

Altıncı Bölüm

LEO SERSEMLEMİŞ BİR şekilde çadırına yürürken kalbinin hızla attığını ve avuçlarının terlediğini hissetti. Attığı her adımda ayakları yere dengesiz basıyor, sanki hareketli bir platforma ya da bir solucan deliğine adım atıyordu. Lily'yi görmek Wilder Çiftliği'nde ahırdan çıktığında tüm dünyasının altüst olduğu o ilk güne ışınlanmak gibiydi.

Fakat bu kez beklenti ya da bu kadının bir gün onu isteyebileceğine dair bir gaza gelme yoktu, sadece bir zamanlar kusursuz bir aşka sahip olduğu ve onu kendisinden uzaklaştırdığını hatırladı.

Eşyalarını hazırlaması gerekiyordu ancak aksine derin bir sıkıntıyla çadırına yığıldı. Leo, haber vermediği için onu arayıp nasıl olduğunu bilmek istediği sabahtan beri Lily'nin sesini duymamıştı. Onunla o kadar kaba ve sert konuşmuş olmaktan nefret ediyordu. Daha sonra ona ulaşmaya, durumu düzeltmeye çalışmıştı ama artık çok geçti.

Ve şimdi Lily *buradaydı*, on senedir ilk kez Leo'nun kanı kaynıyordu, yüreği beklenti ve suçluluk duygusu... ve başka bir şeyle doluydu. İncinme. Gecikmiş şaşkınlık. Neden Lily onu hiç aramamıştı?

Lily'nin nerede olduğu ve ne yaptığını takıntılı bir şekilde düşünmemeye çalışarak –onu seven ve Leo'nun istediğı hayatı yaşayan hayali bir adamı kıskanarak– geçirdiğı yılların ardından, işte burada, hiçliğin ortasındaki bir çölde ilk aşkıyla yüz yüzeydi. Leo nasıl her şey yolundaymış gibi yapabileceğini bilmiyordu.

Dakikalar sonra kulaklarındaki çınlama dinip bacaklarının boşalmayacağına güvendiğinde, Wilder Maceraları'nın tedarik ettiği geniş sırt çantasına eşyalarını doldurup çadırından çıktı. Kahvaltıdan kalanlar toplanmıştı ve Bradley çadırını bir ceket cebi boyutunda nasıl katlayacağını çözmeye çalışıyordu. Neredeyse herkesin üzerinde kot pantolon ve uzun kollu gömlekler olsa da Terry çadırından çıktığında üzerinde askeri tarzda bir başka kamuflej pantolonu, cırt cırtlara, kayışlara ve her nasılsa daha fazla cebi olan bir yelek vardı.

“Bunu yapmaya hazır mısınız?” diye sordu Bradley, hayatının bir sonraki on dakikasına hazırlıksız hissederek kulübeye bakan Leo'ya.

“Botları almalıyım.”

“Listedeki maddelere dikkat etseydin,” dedi Terry, “şu anda öğretmeni görmeye gitmen gerekmezdi.”

Bradley onun karnına hafifçe vurdu. “Öğretmeni görmedin mi? Dilediğı zaman beni ahırda dizinin üstüne yatırıp pataklatabilir.”

Tam o sırada yanlarından geçen Nicole gözlerini kısarak ona bakınca Bradley hemen doğrulup “Affedersin,” diye homurdandı. Müştemilattan yeni çıkan Walter elleriyle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi görünüyordu ve bir tür selam vermeyi uygun gördü.

Leo, Bradley'ye, “Kes şunu,” diye bağırdıktan sonra çantasını diğerlerinin çantalarının yanına koyup kampın öteki ucuna gitti.

Kulübe, yola çıkma vaktinin geldiğini bilen bir grup heyecanlı atın bulunduğu ağılın yanındaki altıya altı metrelik ahşap bir binaydı. Leo geçerken uzanıp yumuşak bir burnu okşadı

ve kapıda durdu. Kulübe uzun ve cılız bir Rus zeytin ağacı, yıkanma yeri ve hemen arkasına park etmiş eski bir kamyonet ve treylerin gölgesine hafifçe yaslanmıştı. Kapı eyerlerin ya da yirmi kiloluk yem çuvallarının geçebileceği kadar genişti ve geziye gittiklerinde güvende olacak kadar sağlam bir kilit asılıydı. İçerisi oldukça düzenliydi, yonca ve deri kokusunu alınca acı-tatlı bir nostaljiye kapıldı.

Lily arka taraftaydı, naylon yularların asılı olduğu büyük bir kancanın yanında bir şey üzerinde çalışıyordu. Leo boğazını temizleyince Lily'nin kaskatı kesilmesini hayal edip etmediğini merak etti. Doğru kelimeleri bulabilmeyi, bu imkânsız sohbete doğru şekilde başlayabilmeyi dilerdi ama beyni kördüğüm olmuştu. Lily neden buradaydı? Onca insan dururken, Duke'ün gerçek hazine avlarından nefret eden Lily Wilder neden sahte hazinelerin peşine düşüyordu.

"Bottan başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Lily arkasını dönmedi, aksine bir parça naylon ipin ucunu eritmek için çakmağa uzandı.

Leo ona bakıp dikkatle onu inceledi. Örgülü saçı onu tanıdığı zamandan daha uzundu, omuzlarını geçiyordu. Kollarını sıvadığı için o kaslı kollarını, o kusursuz, nasırlı ellerini gözleri önüne seriyordu. Lily'nin elleri güzeldi; parmakları uzun ve neredeyse narindi. Yetenekli ve güçlüydü. En sevdiği beygiri okşarken ellerinin ne kadar narin olduklarını, ürkmüş bir atla ilgilenirken ne kadar sabit olduklarını hatırladı. Düşüncelere daldığında huzursuz bir şekilde parmaklarını sert bir yüzeye vururdu.

Leo o parmakların çıplak teninde dans ederken nasıl hissettirdiğini hatırladı.

Dalga dalga gelen anılar Leo'nun onun gerçekten Lily olduğu gerçeğini atlatıp atlatamayacağını merak etmesine sebep oldu. Tam buradaydı. Lily Wilder *tam karşısındaydı*.

Fakat ona hiçbir tepki vermemesi Leo'nun dikkatinden kaçmadı.

“Tuhaf bir soru olduğunun farkındayım,” diye lafı dolandırdı, “ama beni hatırlıyor musun?”

“Elbette seni hatırlıyorum Kara Sevdalı Şehir Çocuğu.” Lily ona doğru döndüğünde ela bakışlarındaki monotonluk *vaktinin ve sabrının kısıtlı* olduğunu söylüyordu. Leo’nun birçok kez gördüğü bir ifadeydi... ama daha önce hiç ona yöneltmemişti. Ona karşı ilk başta mesafeliydi, neredeyse ilgisini test etmek için onu kendisinden uzaklaştırdığını daha sonra anlamıştı. Ama Lily bir kez ona teslim olduktan sonra gökyüzü kadar hassas ve açık olmuştu. Tereddüt etmeden ona her şeyini vermişti: vücudunu, masumiyetini, güvenini.

“Ee?” diye sabırsızca üsteledi Lily. “Bot dışında bir şeye ihtiyacın var mı?”

Leo yanıt vermeden önce yutkunmak zorunda kaldı. “Hayır.”

Lily ipi yere atıp bir dolaba gitti ve kapağını açınca farklı aşınmışlık seviyelerinde bir dizi yürüyüş botunu gözler önüne serdi. Ona ayak numarasının kaç olduğunu sormadı ama Leo ne bulursa giymeye razıydı. Lily üst raftan bir çift bot alıp yanına gittikten sonra ayaklarının dibine bıraktı. Leo’nun etrafında küçük bir toz bulutu kalktı.

“Bunlar işine yarar.” Lily vakit kaybetmeden işinin başına döndü.

Leo botları almak için eğilirken donup kaldı. Vay canına. “Bunları sakladın mı?”

“Sakla samanı gelir zamanı.”

Lily’yi çözmek Riemann hipotezini çözmeye eşdeğerdi.

Leo doğruldu ve tozlu bir ağaç kütüğüne oturmaya gidip spor ayakkabılarını çıkardı. Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından tekrar riske girdi. “Bu işletmenin sana ait olduğunu bilmiyordum.” Leo duraksayıp tekrar denedi. “Demek istediğim, havaalanına gidene kadar nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Biz asla...”

“İnan bana, Lco,” diye kısık bir sesle sözünü kesti Lily, “benimle tekrar karşılaşmak gibi bir niyetin olduğunu sanmıyorum.”

“Söylemek istediğim bu değildi...” Leo ağzından çıkacak kelimelere güvenmediği için çenesini kapattı. Burada ne oluyordu? Geri dönmediği için Lily’nin incineceğini biliyordu ama Lily onun ne yapmasını bekliyordu ki?

Leo söyleyecek bir şey bulamayınca ilk botu alıp ona baktı. Kahverengi deri elinde yumuşaktı, topuğu aşınmıştı ama yine de sağlamdı. Yıllar önce –belki de Lily’yi görmeden bir ay önce– Duke ona telefonda bir çift birinci botu alması gerekeceğini söylediğinde, Leo’nun birinci botu ile yürüyüş botu arasındaki farkın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kasabada Duke, Leo’nun Timberland botlarını görünce onu Martindale’e göndermişti ve satıcı kadın iyi bakıldığında kaliteli bir çift botun on sene dayanacağını söylemişti.

Leo şimdi birini ayağına geçirirken kadının haklı olduğunu görebiliyordu. Kullanıldıkları aşıkârdı ama Leo ayağa kalktığı anda, ayak kemeri ayağını olması gerektiği gibi sardı ve topuğu ayağından kaymayacak kadar sıkıydı. “Hâlâ ayaklarıma harika oturuyor.”

Lily köşeden ilgilendiğini değil, onu duyduğunu belirtir gibi bir şey mınıldandı.

Lily’nin omuzlarının o tanıdık inatçı duruşu, Leo’nun kaburgalarının altına gömülü bir zaman kapsülünü açtı, içini sızlatan bir sancı sapladı. Uzanıp göğüs kemiğinin yan tarafını ovuşturdu. Lily’yi o kadar çok sevmişti ki bu biyolojisini değiştirmişti. Şu anda burada dururken Lily’ye duyduğu sevginin hiç kaybolmadığını, vakumlanıp güvenle saklandığını anladı. Lily’nin varlığının yanında, kara sevdasının fiziksel anıları bir sel gibi serbest kalmıştı, hayata tutunmaya çalışırken kan dolaşımına adrenalin hücum ediyordu.

Artık gitmesi gerektiğinin farkındaydı ancak ayakları kımıldamadı. Aralarındaki ağır ve anlamlı sessizlik uzadı. “Nasılsın?” diye sordu Leo en sonunda.

“Bunu yapmayacağız, Leo,” dedi Lily arkasını dönmeye tenezzül etmeden. “Uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaş değiliz. Ben rehberim, sen de misafirsin. Şu anda konuşmamızın sebebi bana para ödüyor olman.”

Pekâlâ. Leo faydası olmayacağını bildiği için hiçbir şey söylemedi; ikisinin de arasında bir kanyon kadar büyük bir yara vardı ve bir barakada beş dakika baş başa kalmak bunu düzeltmeyecekti.

Ayrıca, keskin çiftlik aletleriyle dolu bir odadaydılar. Hatırladığı Lily her birini kullanmayı biliyordu ve Tanrı aşkına, yanında bir dirgen vardı.

Yine de Leo’nun aklında çok fazla soru vardı. Lily bu hikâyelerden, bu patikadan ve *hazine* kelimesinden hep nefret etmişti. Duke bir maceraperest olabilirdi ama tanıdığı Lily, Wilder Çiftliği’ni bir başkasının idare etmesine izin vermektense oradaki ahıra gömülmeyi tercih ederdi. Oradan asla isteyerek ayrılmazdı.

“Sadece nelerle meşgul olduğunu merak ettim,” dedi Leo en sonunda. İçinde çirkin bir his belirdi. “Neden çiftliği sezona hazırlamak yerine buradasın?”

Lily ona doğru dönünce Leo içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

“Orası artık benim çiftliğim değil.” Lily çenesini kaldırdı. “Şimdi botlarını giy ve dışarı çık. Burada işimiz bitti.”

Yedinci Bölüm

KULLANACAKLARI MALZEMELER HAKKINDA kısaca onları bilgilendirdikten sonra, Lily grubu atlarla tanışmaya götürdü. Walter eyere adımını atacak cesareti toplarken, Dynamite sabit duracak kadar sabırlıydı. Binicisi kadar şakacı olan Bullwinkle ağıldan çıkmadan Bradley'yi iki kez kıcının üzerine düşürdü. İronik bir şekilde, Terry huysuz ve ısırmaya meraklı kısırak Calypso'yla eşleştirildi ve bir an için tereddüt ettikten sonra Leo, Lily'nin en hassas atına, Ace adında siyah, güzel bir beygire bindi.

Lily sinirini belli etmemeye çalıştı. Onun da kıcının üzerine düştüğünü görmek çok hoşuna giderdi.

Atı yönlendirme, durdurma ve attan inme konusunda çalıştılar. Herkes yürüyüş hızında ilerleyecek kadar atlarının sırtında kendini rahat hissedince tırısı gitmeyi denediler. Hatta Leo ve Bradley eşkine gitmeyi bile denediler, hepsini çitlerle çevrili alanın güvenliği içinde yaptılar.

Fakat rehberler ve misafirler patikaya çıktıklarında, manzara arkalarında kalan kampı yuttu ve adamlar attıkları her adımda gündelik hayatlarının güvenliğinden biraz daha uzaklaştıklarını

fark ettiler. Cep telefonları ve bilgisayarları yanlarında değildi, Lily ve Nicole'den başka güvenebilecekleri kimse yoktu.

Lily'nin içinde bunun çok uzun bir hafta olacağına dair bir his vardı.

Çünkü ne yaparsa yapsın –ne kadar hızla gözlerini kırıştırır- sa kırıştırırsın, ne kadar sertçe kalçasını çimdiklerse çimdiklesin ya da görüş alanını başka bir şeyin yakması için gözlerini güneşe dikerse diksin– Leo Grady'nin hayatına geri döndüğüne dair şaşkırtıcı gerçeklikten kurtulamıyordu.

Birkaç saatlik yolculuğun ardından, Lily midesi altüst olmadan ona bakmayı başarabildi. Leo hâlâ zayıftı ama yüzücüler gibi belli belirsizce iriydi, sırtı genişti, uzuvları uzun ve kaslıydı. Şu anda ona bakarken, hâlâ gelişmekte olan taya dair bir şey göremiyordu. Bu Leo rahatça hareket eden bir adamdı. Binici oturuşu her zamanki gibi içgüdüsel bir şekilde sağlamdı: Kalçaları önde, sırtı dimdik ama rahattı, topukları üzengilere iyice yerleşmişti, bir eli bacağının üst kısmındayken, diğeriyle gevşekçe dizginleri tutuyordu.

Hevesli, aşırı dikkatli yirmi iki yaşındaki Leo ateşli bir rüyada kaybolmuş, bu adama kıyasla önemini yitirmişti.

O yaz, Leo'nun onun peşine düşme biçiminin alışılmadık olduğunu anlaması çok uzun sürmüştü. Lily haftalarca onun mahcup rolü yapan bir oyuncu, bir çapkın olduğunu sanmıştı. Onun gibi görünen ve bir kızın peşine öylesine saf niyetlerle düşen biri asla görüldüğü kadar samimi olamazdı.

Ama Leo öyleydi. Ve Lily onu tamdıkça, Leo'nun genellikle sabırlı bir sessizlik olarak tanımlanacak kadar içine kapanık olduğunu fark etmişti. Leo sadece onun düşüncelerinin sakinliğine ve akışına sahip kişilere güvenirdi. Şu anda, Leo'nun ne kadar özenli bir şekilde kontrollü olduğunu hatırladı –aynı kontrol Leo'nun saatlerini Lily'nin vücudunu henüz kendisinin bile keşfetmediği şekilde çözmek için geçirebileceği, Leo onunla birlikte çiftlikte kalmaya karar verdiğinde Lily'nin bunu her açıdan düşündüğünü sanması ve aynı zamanda sisteki bir hayalet gibi

ortadan kaybolmasına imkân tanıdığı anlamına da geliyordu- ve Lily onu Ace'in sırtından itip kışının üzerine düşürmek istedi.

"Arap atına binmek tam bana göre," dedi Terry durduk yere, iki parmağını tozlu bıyığında gezdirdi. Atını grubun önüne geçirdikçe Lily ona sırayı takip etmesini söylüyordu.

"Calypso bir Amerikan binek atı," diye rahatça araya girdi Nicole.

Terry, "Eski zamanlarda," diye ona aldırmadan devam etti, "Arap atlarına sadece erkeklerin binmesine izin verilirmiş."

"Gün boyunca bir şeyler mi uyduracaksın?" diye sordu Nic. Anlaşılan, Misafirin Saçmalıklarından Bıkma evresine ulaşmıştı. Henüz sadece on iki saat geçmişti; bu yeni bir rekordu.

"Uydurmuyorum." Terry boğazını temizlemek için uzun bir süre duraksayıp kenara doğru koyu bir balgam tükürdü. "Arap atları var olan tek safkan at soyudur."

"Bu... Hayır." Leo saatlerdir ilk kez konuşuyordu. "Birçok safkan at ırkı var, Terry."

"O haklı," dedi Nicole etkilenmiş bir şekilde.

Walter ona bakmak için eyerinde eğildi. "Bunu çiftlikte çalışırken mi öğrendin, Leo?"

Leo bir an için gözlerini Lily'ye çevirdikten sonra bakışlarını kaçırdı. "Ben... şey..."

Lily, "Calypso'nun dizginlerini gevşet, Terry," diye araya girerek ikisini de kurtardı. Ama Leo'nun yıllar önce aralarında geçen şeyleri arkadaşlarıyla paylaşmamış olduğunu keşfetmek onu rahatlattı. Diğer üçünün bunu öğrenmesinin an meselesi olduğundan şüpheleniyordu ama hakkında ne kadar az dedikodu yapar ve ona farklı bir gözle bakarlarsa, o kadar iyiydi.

Terry sinirle nefesini verdi. "Calypso güçlü bir ele ihtiyaç duyan bir kısrağı."

"O benim atım," diye hatırlattı Lily ona. "Ya dizginleri gevşettirsin ya da yolun geri kalanını yaya gidersin."

"Bugün at sırtındaki en kısa günümüz," dedi Nic, gergin bir şekilde Lily ve Leo'ya baktıktan sonra grubun geri kalanına dön-

dü. “Bunun bir sebebi vücudunuzun sızlayacak olması. Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra bu gece kalacağımız kampa varacağız.”

“*Bir buçuk kilometre daha mı?*” Bradley inleyip eyerde daha rahat bir pozisyon almaya çalıştı. “Hayalarımı hissedememeye başladım bile.”

Bunu söylediği esnada bir virajı aldılar ve ikinci geceyi geçirecekleri kampın nefes kesici manzarası uzakta belirdi: Kızılımsı kahverengi toprak ve dikerli yeşil adaçayı çalılarından oluşan küçük bir çayırı saran dramatik bir şekilde dalgalı parlak kızıl kaya çıkıntısıydı. Lily okçuluk yarışması için bırakılmış yeni hedeflerin olduğu dört balyayı ve kementle yakalama oyunu için bırakılmış demir boğa boynuzlarını görmek için gözlerini kısarak baktı. Yakındaki kilitli bir sandıkta kurcalamaları gereken dört kilit, çözmeleri gereken şifrelerin olduğu dört kitap ve dört kaydırmalı yapboz olacaktı.

Genellikle bu Lily’nin gezide en sevdiği gündü. Taze havada ve inanılmaz manzarada geçirilen ilk tam gündü. Ata binmekten heyecan duyuyorlardı ama sadece birkaç saatin ardından atlarından indikleri için mutluydular. Misafirler bu işi eğlence amaçlı yaptıkları fikrine alışıyorlardı, sonuna kadar maceraya hazırlardı. Bu geceki akşam yemeği olan baharatlı yahni ve mısır ekmeği, Lily’nin uzmanlık alanıydı. Oyunlara bayılırdı ve yeni edindikleri özgüvenle yarışan misafirleri ve aralarındaki çoğunlukla dostça rekabeti izlemekten keyif alırdı. Fakat bu kez Lily’nin içi belli belirsiz bir korkuyla doluydu çünkü Terry oyunlar ortaya çıktığında ne olacağını sanıyorsa yanılıyordu. Leo’yu muhtemelen bu ortamda hiç görmemişti.

Tek sıra hâlinde, tembel tembel ilerleyerek kampa ulaştılar, atlar yiyeceklerle ödüllendirilmek için yorgunmuş gibi yapıyorlardı, at sırtında oturmaktan adamların vücutları gerçekten sızlıyordu ve sıcaktan bunalmışlardı. Ace’in sırtında duruşu dimdik ve dengeli görünen Leo hariç herkes. Kahrolası, o ata binmek için yaratılmış gibi görünüyordu.

Lily atından inip onlardan önce soğutucuya bırakılmış öğle yemeğini almaya giderken, Nicole onları atların geceyi geçirmek için bağlanacakları, gölgeye, çimenlere ve suya rahatça erişimleri olacağı kısa çitlere götürdü. Adamlar farklı zarafet seviyelerinde atlarından indiler; Leo, Ace'ten rahatlıkla inip onu gevşek bir şekilde direğe bağladı. Lily tam zamanında gözlerini ondan ayırdığında Terry'nin atın sırtından yuvarlanıp tatmin edici bir sertlikle kıcının üzerine düştüğünü gördü. Terry uzun bir çimen alıp dişlerinin arasına sıkıştırırken bunu bilerek yapmış gibi davrandı.

"Atlar oraya işiyorlar," dedi Lily ona. "Bil diye söylüyorum." Terry çimeni bıraktı.

Lily'nin dikkati mıknatıs gibi sol tarafa, Leo'nun tutulan kaslarını esnetirken gömleğinin yukarı kaydığı yere çekildi. Lily bakışlarını kaçırmak istedi, bunun için gerçekten uğraştı ama açılan o ufak bal rengi ten parçası gözlerini bir tür Vulcan ölüm tutuşu etkisi altına almış gibiydi. Leo, Ace'in üzerinden eyeri almak için döndüğünde, gömleğinin kumaşı sırt kasları üzerinde gerildi.

O vücut bir zamanlar benimdi, diye düşündü Lily hayretle. O adam benimdi.

"Pekâlâ!" diye tuhaf bir yükseklikte bağırdı Lily. Herkes irkilip omuzlarının üzerinden ona baktı. Lily elini sallayarak çıkarmaya başladığı sandviçi gösterdi, oyunlar başlamadan önce bu öğle yemeğini silip süpürmeleri gerekiyordu. "Yiyin."

Herkes Lily'nin sert ses tonuna aldırmadan bir haftadır yiyecek bir şey görmemiş gibi masaya üşüştü. Lily, Leo'nun sandviçine koymak için bir parça marul almaya uzanan ön kollarına ya da açlıktan gözü dönmüş gibi kocaman bir lokma alırken çenesinin kasılmasına bakmadı.

"Hanginiz bana Butch Cassidy'den bahsedebilir?" diye sordu, beynini seksi şeylerden uzaklaştırıp işine, profesyonelliğe ve Leo'nun onu terk etmiş olduğu gerçeğine odaklandı. Lily caydırıcı bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Terry hariç biri."

Terry buna gülüp bir avuç dolusu jambon aldı. "Neden? Senden daha fazla şey bilmemden mi korkuyorsun?"

Lily gözlerini kırpıştırıp sertçe karşılık vermemek için kendisini tuttu.

"O bir banka soyguncusuydu," dedi uzlaşmacı olduğu aşikâr olan Walter. "Tren soygunları da yapardı. Bir çetesi vardı. Yabaniler."

"Doğru," dedi Lily, ekmeğine birkaç tane dilimlenmiş hindi parçası koydu.

Bradley bir kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Bu gerçek patikaysa, onu kanundan kaçmak için mi kullanıyorlardı? Tam burada?"

"Aynen öyle," dedi Lily. "Cassidy'nin daha sonra döndüğünde bulmak için para gizlediği yerlerden birine gidiyoruz. Birçok kişi o paranın hâlâ orada olduğunu söylüyor."

"Çünkü öyle, tatlım."

"Beni desteklediğin için teşekkürler, Terry," dedi Lily istifini bozmadan. "Walter, Haydut Patikası hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Batı yakası boyunca uzandığını söylemiştin. Hole-in-the-Wall, Brown Parkı ve Haydut Tüneği mi?"

"Kesinlikle." Lily başıyla onayladı. "Orada, Haydut Tüneği'nin yakınlarındayız. Birçok haydudun silahlı soygunlar arasında ya da kışı geçirmek için saklanmak amacıyla kullandığı bir yer. Bu gezinin amacı birlikte iyi vakit geçirmek, ülkenin en güzel yerlerinden birinin tadını çıkarmak ve en sonunda gizli hazineyi bulmak için ipuçlarını takip etmek." Lily tüm bunlar kulağa son derece klişe ve yapay geldiği için içinden suratını ekşitti. Daha önce ona böyle gelmemişlerdi ama *daha önce*, Lily'nin Butch Cassidy'nin gizli parasının hâlâ bir yerlerde olmasının gelmiş geçmiş en saçma efsanelerden biri olduğunu düşündüğünü bilen Leo yoktu. Walter elini kaldırdı.

"Evet, Walter?"

"Eğer birçok haydut buraya gelmeleri gerektiğini biliyorsa, nasıl oldu da kimse burayı bulamadı?"

“Haydut Kanunları sayesinde,” dedi Lily ona.

Bradley sandviçini yerken konuştu. “Hırsızlar arasında şeref sözü.”

Lily başıyla onayladı. “Haber yayılsaydı, durum herkes için felaket olurdu.”

“Sanırım bu mantıklı,” dedi Walter. “Hey, hazineyi bulursak bölüşecek miyiz?”

“Hayır, bulduğunuz her şey sizin,” dedi Lily.

Walter kaşlarını çatı. “Bence onu bölüşmeliyiz. Böylece kanunlara uymuş oluruz.”

“Bu hoşuma gitti,” dedi Bradley.

“Harika. Ama bunu yapabilmek için,” diye devam etti Lily, “şifreleri ve bulmacaları çözmeli, birkaç kilit kurcalamalısınız, hatta hedefi tam ortasından vurup vurmayacağınıza da bakmalısınız. Tüm bunları bugün çalışacağız.”

“Okçuluk mu?” Terry’nin göğsü kabardı. “Bir keresinde tek okla on çatallı boynuzu olan bir erkek geyiği avlamıştım.”

Buna aldırmayan Walter elini tekrar havaya kaldırdı. “Lily bulmaca dedi. Bu durumda Leo’ya ihtiyacımız var.”

Bradley öne eğildi, heyecandan sandviçinin kırıntılarını neredeyse Nicole’e püskürtecekti. “Kahretsın. Leo diyorum.”

“Hepiniz tek başımıza çalışacaksınız,” diye araya girdi Lily ve tartışmaları arasında kendisini duyurabilmek için sesini yükseltti. “Bu dostça bir yarışma. Takım olmayacak.”

Birbirine giren itirazları arasında –*Ama daha önce hiç ok ve yay kullanmadım – Herkes Leo’nun şifre uzmanı olduğunu bilir – O kadar emin olma, Walt – Survivor’daki gibi bulmacalar mı? – Lily kalkıp sürünge beyninin, bugün kim onun üzerinde hak iddia ederse etsin Leo’nun önce kendisine ait olduğunu diğerlerine hatırlatmayı istemesine aldırmadan öğle yemeği masasını topladı.*

Düzenleme

Ny.Ozlem

Sekizinci Bölüm

“BEŞ DURAK VAR,” dedi Lily, hepsi oyunlarla dolu alanın önünde dururken. “Kaydırmalı yapboz, şifre çözme, kement atma, okçuluk ve kilit açma.”

“Ateş yakmaya ne oldu?” diye sordu Terry. “Bana burada önemli olmadığını mı söylüyorsun?”

Lily yavaşça gözlerini ona çevirdi. “Dört amatörün çölde ateş yakmasını mı istiyorsun, Terry?”

Terry ağırlığını diğer ayağına verip sessizleşirken Lily devam etti. “Her durakta bir alet çantası var.” Onlara oyunun temellerinden bahsetti, okçuluğun biraz daha uygulamalı olduğunu biliyordu. Lily çenesiyle onlara okçuluk mücadelesinin yapılacağı alana gitmelerini işaret etti ve her birine yayı nasıl tutacaklarını, oku yerine nasıl takacaklarını ve nasıl nişan alıp oku bırakacaklarını gösterdi. Sadece Terry ve Leo bu konuda tecrübeli görünüyordular; Walter ve Bradley oku direkt havaya ya da birbirlerine fırlatmadıkları sürece sorun yoktu.

“Kazanırsak ne alacağız?” diye sordu Terry.

Nicole ağzındaki kürdanla sırttı. “Bir erkek gibi ölme şansı.”

“Ekstra ipucu,” diye düzeltti Lily. “Ve bu gece fazladan bir bira.”

Bu dikkatlerini çekti. Onları parkurun başında toplayan Lily düdüğünü çaldı ve adamlar kaydırmalı yapbozların olduğu yere doğru koşular. Leo hariç hepsi. O, dikkatle yapboza yaklaşıp dokunmadan onu gözlemledi. Diğerleri telaşla parçaların yerini değiştirip tahtayı farklı açılarda çevirirken Leo durup baktı.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadı Nicole ağzının kenarından.

“Onu çözüyor.”

Beklendiği gibi, Leo bir adım öne çıkıp eğildi ve on kararlı hamleden sonra geri çekildi.

“Kontrol edin.”

Lily yanına gitti; kızıl kayalardan oluşan manzara kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti. Elbette. Kaskatı bir şekilde başıyla onayladı. “Devam et.”

Hafifçe sırttan Leo şifreye geçti. Kalem elinde eğilip tekrar inceledi. Bu kez birkaç şey denedi ama Lily çözdüğü âna tanık oldu.

“Ah, çözdü,” dedi Nicole.

Leo’nun yanıtını yazmasını ve yapbozu yeni bitiren Bradley’nin görememesi için kâğıdı ters çevirmesini izlediler.

“Kontrol etmek ister misin?” diye sordu Leo, gözlerinde neşyle ona bakarak.

Lily sinir ve cazibenin huzursuzluk verici birleşimini bastırmaya çalışırken, çenesini sıkıp dikkatini yan tarafa verdi. “Devam et.”

Leo kilidi açmakta biraz zorlandı ama yine de Bradley şifreyi çözmeden önce onu açmayı başardı. Terry şifreyi çabucak çözse de diğerleri için umut yoktu. Lily, Wilder Maceraları’nın tarihinde hiç kimsenin sıralamayı Leo’dan daha hızlı çözebildiğini sanmıyordu. Ayrıca bir kement yapıp bir dakikadan kısa bir süre içinde onu saman balyasına yerleştirilmiş boynuzlara dolamayı başardı, okçulukta üç kez hedefi tam ortadan vurarak Lily’yi bile şaşırttı ve yavaşça dönüp kolundaki yayı indirirken ona baktı.

“Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Hava mı atıyorsun?” diye karşılık verdi Lily.

Güneş onu arkadan aydınlatırken, Leo elini başına götürüp kaşını kaşdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Belki biraz." Gözleri bir anlığına parladı, sadece hafif bir alev parıltısıydı ancak Lily'nin dikkatinden kaçmadı. "Bir zamanlar masa başında oturmak dışındaki şeylerde de iyi olduğumu kendime hatırlatmalıydım."

Sesindeki beklenmedik kırgınlık Lily'nin karnına bir yumruk gibi indi. "Ve? Memnun musun?"

"Memnun mu?" Leo nihayet gerçekten gülümsedi. "Henüz değil."

Lily'nin nefesi kesildi. Yanılmıştı; Leo'yu diğer erkeklerden ayıran parçaların kaybolduğundan, araya giren yıllarda bir şekilde bastırıldıklarından endişelenmişti. Ama günümüzdeki Leo soğuk değildi, sadece beklenmedik bir şekilde karşılaşmaları onu sessizliğe gömmüştü. O şok yavaş yavaş çekiliyordu. Onun hâlâ yıllar önce âşık olduğu çelişkili biçimde hiddetli ve ölçülü adam olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Dışarısı çok sıcaktı ve Leo tam anlamıyla testosteron yüklü bir erkekti. Leo üzerini değiştirip geniş omuzlarını saran siyah bir tişört giymişti. Aşınmış ve yumuşamış kot pantolonu düşük belliydi. Lily'nin ona bu sabah verdiği kırk altı numara açık kahverengi deri botlar şimdiden tozlanmıştı.

Lily kahkahasının bir kutlama gibi çıkmasına engel olamadı. Ondan nefret etmek *istiyordu*. Bu adama sonsuza dek kızmak *istiyordu*. Ama bunu nasıl yapacaktı? Leo farkında olsun ya da olmasın, Lily'ye oyunun sonundaki ödül oymuş gibi bakıyordu.

Lily tekrar düdüğü çalınca etrafındaki etkinlik son buldu. "Beyler, bir galibimiz var."

Walter neşeli bir kahkaha attı. Fakat Terry gözlerini kısıp hatını yere attı. "Şifresini kontrol etmedin."

"Gerek yoktu," dedi Lily, gözlerini Leo'ya çevirerek. "Yanıt ne?"

Leo gülümserken ağzının kenarı kıvrıldı. "'Lily Wilder ne derse, onu yapacağız.' Bu bir rotasyon parolası."

“Kahretsin,” dedi Bradley. “Bunu nasıl bildin?”

“Kartal İzci’ydim,” dedi Leo, hâlâ Lily’ye bakıyordu.

Birbirlerine baktılar. Muhtemelen fazla uzun sürdü. Bakışmalarının gerçekten uzun sürdüğünden şüphe yoktu ama derinliklerinde bir şey oldu. Zamanın ötesinde bir bağ onları birbirlerine bağladı.

“Merhaba?” dedi Walter sessizce, elini havada şaşkınlıkla sallayarak.

İkisi de bakışlarını kaçırmayı beceremeyince, grubun içinde farkındalık dolu bir mırıldanma duyuldu.

Lily, Walter’ın, “Bir dakika,” diye fısıldadığını duydu. “Bradley, onun adı *Lily Wilder*. Yoksa bu...”

“Ah kahretsin,” diye fısıldadı Bradley. “Haklısın. Leo’nun çalıştığı çiftliğin sahibiydi, değil mi?”

“Elbette,” dedi Lily. Öfke, cazibe ve kafa karışıklığı kan dolaşımında bir sürtüşme yarattı. Sır açığa çıkmıştı ve bu onun suçuydu. Bunu biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Leo’yu bu şekilde doğal ortamında izlerken tamamen çözülmüştü. “Leo ve ben eskiye dayanıyoruz, değil mi?”

Leo yavaşça başıyla onaylarken nefesini verdi. “Doğru.”

Geçmişleri herkesin gözünün önüne serilmesine rağmen, ateşli an hemen bozulmadı. Ne yazık ki, Lily’nin akıl sağlığı için bozulması gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Lily, bakışlarını ondan kaçırarak. “Hepiniz parolayı okudunuz. Dedikodu vakti bitti ve Lily Wilder temizlenip çadırlarınızı kurmanızı istiyor.”

Dokuzuncu Bölüm

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA –bol bol acılı yahni, bol bol mısır ekmeği, Leo için fazladan bir bira ve diğerleri için Lily’nin leziz baharatlı sıcak çikolatası– misafirler yavaşça doğrulup esneyerek inlediler. Ateşin ışığında, eyerde oturmaktan kamburlaştıkları için hepsi on yaş yaşlanmış görünüyordu.

Walt, Lily ve Nicole’ün ertesi günün rotası hakkında notlar aldıkları yere gitti.

“İyi geceler dilemeye ve yatmadan önce yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını sormaya geldim.” Gözleri alanı taradı ve masadaki eski deri ciltli defterin –Duke’ün günlüğü– üzerinde durdu. “Harika,” dedi, uzanıp defteri bir arada tutan sararmış deri kayışa dokundu. “Bir klasiğe benziyor.”

“İnan bana, ne harika ne de klasik,” dedi Lily ona gülerek. “Sadece eski.”

Terry kupasını yıkama kabına bırakıp başıyla defteri işaret etti. “Artık öyleleri bulunmuyor.”

“Elbette bulunmaz,” dedi Lily, günlüğü kapatıp çantasına attı. Sayfalarda yer alan kelimeler ve çizimlere pek düşkün değildi ama yine de günlüğe karşı korumacı hissediyordu. “Teklifin

için teşekkürler, Walt ama yapılacak başka bir şey yok. Hepiniz yatmalısınız.”

Walter minnettarlıkla, “İyi geceler,” deyip yorgunluktan ayaklarını sürterek çadırına gitti. Bradley ve Terry birkaç bira içmeye daha hazır görünüyorlardı ama Lily’yi ve ateşin başında tek başına oturan Leo’yu süzdükten sonra sessizce dağılmaya karar verdiler.

Sadece Nic geride kaldı. Lily’nin dikkatini çekince, tek kaşını kaldırıp başını eğerek tek kelime etmeden Lily’nin kalmasını mı yoksa gitmesini mi istediğini sordu.

Lily çenesiyle çadırlara göstererek sessizce, “İyi geceler, Nic,” dedi.

Lily bunu yapmanın vaktinin geldiğini düşündü.

Nic gittikten sonra, Lily nereden başlayacağına emin olmadan ateşin yanında bir yere oturdu. Zihninde bu konuşmayı birçok kez başlatmıştı ama asla tatmin edici olmamıştı. Hayal gücü bunu asla doğru bir şekilde yapamamıştı. Anlayış ve kırgınlığın, teselli ve azarlamanın dengesini tutturamamıştı.

Neyse ki, Leo onu buna zorlamadı. “Bu konuda konuşmak zorunda değiliz, biliyorsun.”

Lily boğuk ve alaycı bir kahkaha attı. “Bundan nasıl kaçınacağımızı bilmiyorum. Bir hafta boyunca birbirimizin dibinde olacağız. Bir an önce bu işi aradan çıkaralım.”

Leo’nun karşısında duygusal konuşmalar yapmakta çok kötüydü. Ama dürüst olmak gerekirse, Lily bir çay kaşığının duygusal derinliğine sahip bir adamın ve eve doğru düzgün uğramayan, uğrasa bile varlığıyla yokluğu bir olan bir kocayla hiçliğin ortasında yaşamamanın izolasyonuna dayanamayan bir kadının tek kızıydı. Lily’ye atlar ve çiftçilik hakkında bildiği her şeyi amcası Dan öğretmişti ama onun da hassasiyet kovanı Duke’ünkinden fazla derin değildi. Hisler hiçbir zaman öncelik olmamıştı.

Lily zorluklar içinde büyüdüğünü biliyordu ancak Leo onu yumuşatmıştı. Bir arada geçirdikleri beş ay içerisinde, Leo sabırla Lily’yi ona neredeyse her şeyi rahatlıkla anlatabilecek hâle

getirmişti. Biraz teşvik etmesi gerekmişti ama Lily onunlayken ağzını açtığında her şey dökülürdü.

Dürüst olmak gerekirse, bunu uzun zamandır yapmamıştı.

“Pekâlâ.” Leo birkaç saniyenin düşünceli bir şekilde geçmesine izin verdikten sonra cesaretini toplayıp konuştu. “Ne oldu? Ben gittikten sonrasını kastediyorum.”

Lily önündeki kalay kupaya bakıp çoktan soğuyan sıcak çikolatasından bir yudum aldı. “Gördüğüm kadarıyla ağırdan almak istiyorsun.”

“Uzun zamandır görüşmeyen dostlar gibi davranmak istemeyeceğini düşündüm,” dedi Leo ona bakarak. “Belki de, ‘Nasılsın?’ sorusuyla başlamam daha iyi olurdu.”

Lily dikkatini ateşten ayırmadı ama Leo’nun ısrarcı bakışları rahatsızlık vericiydi. Lily dönüp gözlerinin içine baktı. Karanlık ve meraklıydı. O kadar tarıdı ki üzücüydü. “Aslına bakarsan, evet. Böylesi daha kolay olur.”

“Pekâlâ, Lily,” dedi Leo ve neşeli gülümsemesi Lily’nin içindeki küçük ve hassas duygu kuyusuna çarptı. “Nasılsın?”

“Daha iyi olduğum günler oldu.” Lily keyifsizce gülüp boğazında yükselen öfke ve üzüntü dalgasını kenara itti. “Herhalde yanıldım. ‘Nasılsın?’ kolay bir başlangıç değilmiş.”

Leo’nun bakışları Lily’nin saç hattından dudaklarına doğru inip orada kaldı. O kınlgan kuyu çalkalanıp tehlikeli bir şekilde etrafa saçılmaya başlayınca Lily başını çevirdi.

Leo tekrar konuştuğunda sesi o kadar gergindi ki bir fısıltı gibi çıktı. “O hâlde belki de istediğim yerden başlamalıyım. Çiftliğe ne oldu?”

Lily ona yanıt verirken, nasıl karşılayacağını görmek için gözlerini gözlerine dikti. “Sen gittikten hemen sonra Duke çiftliği sattı.”

Leo kıpırdamadan durdu. “Ne? Neden?”

“Aslına bakarsan, bir hafta sonra anahtarları çiftliğin yeni sahibine teslim etti.” Lily dikkatini parmaklarını birbirlerine

kenetlediği ellerine verdi. "Duke'ün şehir dışına çıktığı o son sabahı hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim."

"Hatırlıyorum," dedi Leo. "Kazıya gitmişti."

"Anlaşılan bir kazıya gitmiyormuş," dedi Lily ona. "Bana bunu söyledi mi yoksa ben mi kazıya gittiğini farz ettim, kaç kez hatırlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Bir tapu şirketinde evrakları imzalamaya gidiyormuş. Çiftliği Jonathan Cross adında kasabalı bir adama sattı."

"Bilmiyordum..." Anlaşılabilir şekilde aklı karışan Leo cümlesini tamamlayamadı. "O sabah yola çıktığında bunu çoktan planlamış mıydı? Sanki her şeyi senin ellerine bırakıyor gibi bir izlenim yarattı."

"Biliyorum," dedi Lily, ne kadar saf olduğunu hatırlayarak. Babasının gittiğini görünce ne kadar heyecanlanmıştı. "Ben de öyle sandım. Ama masada bana bir not bıraktığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Leo duraksadıktan sonra yavaşça başıyla onayladı.

"Duke'ün aptalca bilmecelerinden biriydi. Çiftliği satacağını yüzüme söyleyemedi bile. Onu çöpten çıkardığımda çözmem bir saatimi aldı ve notta alacağı para için planları olduğu yazıyordu. Muhtemelen *National Geographic*'e tekrar kapak olmasını sağlayacak bir başka büyük keşifti." Lily terli avuçlarını bacaklarına sürttü. "O kadar sinirlendim ki o gün çiftlikten taşındım."

Leo eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Vay canına. Bunların hiçbirinden bahsetmedi."

Lily devam etmek üzereyken, Leo'nun sözleri ona sert bir tokat gibi çarptı. "Ne demek istiyorsun? Duke'le ne zaman konuştun?"

"Seni tekrar aradığımda." Leo bunu samimi bir şekilde söyledi. "Bıraktığım mesajlar var ya?"

Şaşkınlıktan dili tutulan Lily başını iki yana salladı.

"Beni aradığında... Özür dilerim," dedi Leo, boynu kızardı. "Annemin kremasyonunu ayarlamakla meşguldüm. İyi bir gün

geçirmiyordum ve seninle ters konuştuğumun farkındayım ama..."

"Ne? Annenin..."

"...seni tekrar aradığımda telesekreter bile çıkmadı. Kulübeyi aradım ve Duke çiftlikte olmadığını, ona bir mesaj bırakabileceğimi söyledi."

Kremasyon kelimesi Lily'nin zihninde tekrar edip durdu. Leo'nun annesi ölmüştü.

"Babama mesaj mı bıraktın?"

Leo başıyla onayladı. "Evet, aslına bakarsan birkaç mesaj bıraktım."

Lily ağzını açınca kelimeler ruhsuz bir şekilde döküldü. "Hiçbir mesaj almadım. Tek bildiğim o sabah bana gitmek zorunda olduğunu söylemendi: Annenin bir kazaya karıştığını ama iyi olduğunu söylemiştin."

Leo kaşlarını çatı. "Duke'e annemin aldığı yaralar sonucu beklenmedik bir şekilde vefat ettiğini ve Cora'yı bırakıp Wyoming'e dönemeyeceğimi söyledim."

Kelimeler gökyüzünden birer meteor gibi yağdı, darbe onu tamamen sarstı. Kızmış ve düşüncesizce hareket etmişti. Ama o bir anlık öfke sadece Leo'nun telefonunu kaçırmasına sebep olmamış, aynı zamanda Duke'ten Leo'nun annesinin vefat ettiğini öğrenmesine engel olmuştu.

Çok aptallık etmişti.

"Üzgünüm," dedi Lily boğuk bir sesle. "Aman Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu, Leo." Lily yavaşça doğrulup ona baktı. Suçluluk duygusu göğsünde gök gürültüsü gibi yankılanırken konuşmayı başardı. "Aradığını bilmiyordum. Annenin öldüğünü bilmiyordum."

"Ben..." Leo cümlesini tamamlamayıp Lily'nin gözlerinin içine baktı. "Evet."

Leo gittikten sonraki o kasvetli aylar birdenbire bir pencere gibi temizlenince, yerinden edilmiş ve sersemlemiş gibi hissetti. "Çiftliği sattığı için Duke'e kızgındım," dedi, "ama şaşırmadım."

O hislerime hiç önem vermezdi. Yaptığı saçma sapan planlar ya da uydurduğu bahanelerle ilgilenmediğim için telefonlarına ya-
nıt vermedim ve günler geçip senden haber alamayınca..." Lily
omuzlarını silketti. "Şehir hayatına döndüğünü ve beni unuttuğu-
nu sandım. Telefonumu nehre attım."

Leo dehşete düşmüş gibi bir ses çıkarıp titreyen elini saçla-
rının arasında gezdirdi. Yumuşak kara tutamlar anında alnına
geri düştü. "O hâlde bunca zamandır?" dedi boğuk bir sesle.
"Bunca zamandır böyle mi düşündün..."

"Beni tekrar aramadığını sandım."

Leo'nun sakın duruşu bozuldu ve ona arkasını dönüp son on
senedir göğsünde bir yerde sıkışıp kalmış gibi görünen derin bir
nefes verdi. Lily kendisini çöle gömmek istedi. Çok kırılmıştı,
çok gençti, aşırı tepki göstermişti ve yalnızdı.

"Alet kulübesindeyken bana kızgın olmana şaşırmamalı."
Leo eğilip başını ellerinin arasına koydu ve alaycı bir kahkaha
attı. "Vay canına, bu her şeyi açıklıyor."

Midesinin bulandığını hisseden Lily yavaşça nefesini verdi.
"Keşke bilseydim. Annen için çok üzgünüm."

"Hayır." Leo dönüp ona baktı. "Bu şartlardan daha kötü bir
kombinasyon hayal edemiyorum. Öylece çekip gittiğimi düşün-
menden nefret ediyorum."

Lily başını salladı ve konuşabilmek için yutkundu. Birdenbi-
re boğazı kurudu. "Biliyorum."

"Annem ben oraya vardıktan sonra bir saat daha dayandı,"
dedi Leo gözlerini ateşe dikerek. "Ona veda edebildiğim için
hep minnettar olacağım. Ben uçaktayken durumu kötüleşmiş.
Sonrasında... bilmiyorum. Sanırım birkaç gün boyunca her şeyi
unuttum. Seni bile. Bunu şimdi anlıyorum, özür dilerim. İçim-
de bir şey kırılmıştı ama dağılamazdım, çünkü..." Leo başını iki
yana salladı. "Anneme araba çarptığında Cora onun yanındaydı
ve kendini kaybetmişti."

Kamp ateşinin üzerine sessizlik çöktü, korlar bile durgun-
laşmış görünüyordu. Geçmişlerinin farklı versiyonları zihninde

dallanıp budaklandı ve bir an için Lily kendine düşünme izni verdi: *Telefonumu atmasaydım ya da Duke beni bulmak için kasabaya gelseydi ya da en kötüsü olmasaydı ve Duke...*

Hayır. Lily bu düşünceleri durdurdu. *Konuşabilselerdi?* Önemi yoktu. On yaş daha büyük olan Lily Wilder şimdi Leo'yla ilişkisinin asla yürümeyeceğini anlıyordu. Bu acı bir gerçektir ama durum bundan ibaretti. Farklı gerçekliklerden geliyorlardı.

Lily ona baktı. "Babanın geri dönmediğini sanıyorum?" Leo'nun ona dair anlattıklarından hatırladığı kadarıyla, babası Cora çok küçükken gitmişti ve o zamandan beri aralarına dönmemişti.

Leo başını iki yana salladı. "Annemin Japonya'daki kuzenlerinden biri onun izini sürdü ve sadece, 'Leo bunun üstesinden gelecek kadar büyük mü?' diye sormuş."

"'Bu' derken kızını mı kastediyordu?" diye sordu Lily şaşkınlıkla. "Tam bir pislikmiş."

Leo başıyla onaylayıp yanında kıpırdandı. "Doğru anladın."

Ilık havaya durgunluk -anlayış- çöktü. Henüz yirmi iki yaşındayken, Leo küçük kız kardeşini tek başına yetiştirme görevini üstlenmişti. "New York'ta mı kaldın?"

"Brooklyn'de. Ev sahibimiz çok iyiydi. Kiramızı artırmadı. Hatta, kirayı düşürdü ve yıllarca aynı tuttu. Taşınmanın daha ucuz olacağına emindim ama annem gitmişti. Birlikte yaşadığımız tek yeri bırakamazdım. Cora'ya bunu yapamazdım. Annemin biraz birikmiş parası vardı ve hayat sigortasından gelen paranın da yardımı oldu. Okulu bitirip bir an önce işe girdim."

Lily yavaşça nefesini verdi. "Ve kardeşini büyüttün."

Leo gururla gülümsedi. "Evet."

"Bu çok zor olmalı. İkiniz için de."

"Cora'yı büyütme hayatım boyunca yaptığım en doğru şey. Geçen hafta Columbia'dan mezun olduğunu sana söylemiş miydim? Sonbaharda Boston'da tıp fakültesine başlayacak."

Lily etkilenmiş gibi ıslık çaldı. "Vay canına. Aferin ona." Leo'ya baktı. "Kendin hakkında değinmediğin çok şey var, fark ettin mi?"

"Evet." Leo ona bakıp sanki kendi hayatı sonradan aklına gelen çok önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, sisin içinden yeni çıktığımı hissediyorum."

"Uzun bir sismiş."

"Ben ciddiym." Leo hafifçe güldü. "Geçen gece bir şeyi, son on senedir tek bir amacımın –Cora'yı büyütme– olduğunu ve daha sonrası için plan yapmadığımı fark ettim. Şu anda onunla karşı karşıyayım: Hayatım ne olacak?"

Lily ona yardımcı olamazdı. Kendi hayatının bile ne olacağını bilmiyordu.

Leo eğilip bir çubuk aldı ve onu ateşin etrafında dizili taşlara vurdu. Bu hareketini hatırlayan Lily konudan uzaklaştığını hissetti, sözlerden önce hareketlerle konuyu değiştirirdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesinde yeni bir hafiflik vardı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Leo'nun emin olmayan gülümsemesi libidosuna ağır bir saldırı gibiydi. "Bu gezinin sonunda tam olarak ne bulacağız?"

Bunu sormasını hiç beklemiyordu. "*Kendinizi bulacaksınız,*" dedi Lily abartılı bir içtenlikle. "Doğayı ve macera yaşama hissi ni ne kadar sevdiğinizi keşfedeceksiniz."

Leo'nun şüpheli ifadesi onu güldürdü.

"Hazine genellikle yerel şirketlerin bağışladığı şeylerden oluşuyor," diye itiraf etti Lily. "Ama misafirler onu kontrol edip son şifreleri çözdüklerinde kendileriyle o kadar gurur duyuyorlar ki mağaradaki şeyin ne olduğunun önemi kalmıyor."

Leo, "Demek hazine bir *mağarada*," diye dedektif gibi mırıldanıp bu bilgiyi avucunun içine yazar gibi yaptı.

Lily daha çok güldü. "Bu sandığın kadar özel bir bilgi olmayabilir. Her yerde ufak tefek mağaralar var."

“Dürüst ol,” dedi Leo. “Plastik bir hazine sandığının içinde Mardi Gras kolyeleri ve sahte mücevherler mi olacak?”

Bakışları birlikte dans etti. “Yo-yolar ve markalı stres topları olabilir.”

En sonunda, Lily göz temasını bozdu, sıcaktan bunaldığını hissetti ve Leo’nun gözlerinin çıplak kollarında nasıl dolaştığına aldırmadan en dıştaki giysisini çıkardı.

“Pekâlâ,” dedi Leo, “uslu olacağıma ve Terry’yi mümkün olduğunca hizaya sokacağıma söz veriyorum.”

“Onun sorunu ne?”

“Aynı okula gittik ama o daha ziyade bir arkadaşımın arkadaşı, düğünlerde ve o tür şeylerde gördüğüm biri. Genelde bu gezilere davet edilmez, sebebini tahmin ediyor olmalısın. Sorun çıkarırsa ben hallederim.”

Lily başıyla onaylayıp arkasına yaslandı ve ayaklarını ateşin dibindeki büyük taşa koydu.

“Son bir soru,” dedi Leo, “hâlâ yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırıyorsak.”

Lily mırıldandı. Ateş hafifçe ılıktı ve her nasılsa aralarındaki enerjiyle uyumluydu. Yatıştırıcıydı. Buzları eritiyordu. Hiçbir şey patlamıyor ya da gökyüzüne kıvılcımlar fırlamıyordu. “Devam et.”

“Duke’e ne oldu?” diye sordu Leo. “Aranızdaki anlaşmazlığı çözebildiniz mi? O nerede?”

Alaycı bir şekilde gülen Lily avucunu alnına koydu. Bu gece daha kaç soruna değineceklerdi?

Fakat yanıtının ilk kelimelerini, “*Ne yaptığını sanıyorsun?*” diye bağırarak Nicole’ün sesi bastırdı.

Lily hareket ettiğini bile anlamadan yerinden fırlayıp çadırlara doğru koşarken Terry, “İşiyorum, prenses!” diye bağırdı.

Lily duraksadı ve çadırların oluşturduğu çembere ulaşmadan önce ufak bir kaya grubunu dönerken rahatladığını hissetti. Gölgede, kendi çadırı ve Nic’inki arasında duran Terry pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti ve...

“Aman Tanrım!” Lily hemen bakışlarını kaçırdı.

“Bu aptal çadırımın kenarına işiyor,” diye köpürdü Nic, Terry’nin penisini tutarak durduğu yeri işaret ederek. “Aklını mı kaçırdın? Pantolonunu yukarı çek!”

“Geç oldu,” diye alaycı biçimde hatırlattı Terry. “Bize karanlıkta uzaklaşmamamızı söylediniz, öyle değil mi?”

“Evet ama işemek için on adım atabilirsin!”

Bunun ikisini de gerektiren bir kriz olmadığına karar veren Lily uzaklaşıp derin bir nefes aldı. Kamçılanmış gibi hissetti. Sol tarafında kendisinden beklenildiği gibi davranan Terry ve sağında Leo’yla yaptığı sohbetin duygusal izleri duruyordu.

Üç kadar sayıp adrenalinin kanından çekilmesini bekledi. Ama yavaşça dağılıyordu ve birkaç kez derin nefes aldıktan sonra bile parmakları titriyordu; henüz dengesini bulamamıştı. Gerçek şimdi yerli yerine oturuyordu. Lily, Leo’nun bacağı kırılmış, belki beyin sarsıntısı geçirmiş annesine yardım etmek için gittiğini sanmıştı. Lily’nin dünyasında insanlar sürekli yaralanırlardı ama gençken, kazadan ölen birini hiç duymamıştı. Leo eve döndüğünde her şeyin sandıklarından çok daha kötü olabileceği hiç aklına gelmemişti. Uzun zamandır kendisini yaralı taraf olarak görmüştü ama herkesin berbat şartların kurbanları olduğunu mide bulandıran bir şekilde şimdi anlıyordu.

Leo konuşmadan ve hareket etmeden yanında durdu. Lily arkasına dönüp ateşin yanındaki yerine gidebilir ve az önce sorduğu devasa soruya bir yanıt bulabilirdi: *Duke’e ne oldu?* Ama daha büyük bir yanı bu konuşmayı yapsalar bile önemi olmadığını biliyordu. Trajedinin en gerçek yanı, bir kez vurduğunda bu kocaman yeşil dünyadaki hiçbir şeyin durumu daha iyiye götürmeyeceğiydi. Leo onun kıvılcımı olmuş, hayatına bir parça sevgi, kahkaha ve güvenlik getirmişti ama gidişi zaten bildiği bir şeyi, iyi şeylerin uzun sürmediğini kanıtlamıştı

Ateşten uzakta hava serin ve kuruydu, Lily omzunun üzerinden ona bakınca Leo’nun gözlerinde onun da bunun farkında olduğunu gördü: Birliktelikleri geride kalmıştı.

Leo gülümseyip onu bıraktı. “İyi uykular, Lily.”

Onuncu Bölüm

YUKARI DOĞU YAKASI Equinox'ta haftada yedi gün en zorlu Tabata antrenmanını yapmak bile Leo'yu bu gezide her sabah hissedeceği ağrıya hazırlayamazdı. Dördüncü günde biraz alışmıştı ama çadırdan dışarı attığı ilk adım hâlâ eziyet vericiydi. Her günün ilk yirmi dakikası zar zor yürüyebiliyordu ve sorun sadece tutulan kalçaları, bacakları ve sırtı değildi; derin nefes almak bile acı vericiydi. Diş macununu tükürmek için eğilmek yan tarafına çılgınca bir spazmın girmesine sebep oluyordu. Sebebinin soğuk mu, kuru hava mı, at sırtında geçirdiği saatler mi yoksa yerde uyuyarak geçirdiği geceler mi olduğunu bilmiyordu ama uyan-
dığında on yaş yaşlanmış hissediyordu.

Kamp ateşinin başındaki konuşmalarının üzerinden geçen iki günün ardından Lily ondan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Elbette, öğle yemeğinde daha fazla patates salatası isteyip istemediğini soruyordu ve ona Ace'in ilerledikleri patikanın kenarında otlamasına izin vermemesini söylüyordu ama o zamandan beri anlamlı bir şey konuşmamışlar, babasıyla barışıp barışmadıkları konusuna geri dönmemişlerdi. Yarı çözülmüş bir şifre gibiydi.

Nicole'ün bir sürahi temiz su, bir sabun, birkaç temiz el havlusuyla eğreti bir el yıkama yeri ayarladığı bir grup ufak kaya

öbeğinin yanından, Leo yavaşça aydınlanan sabaha, uzakta bir araya gelmiş kaya kulelerine baktı. Son birkaç günde, bir iki medeniyet belirtisinin –geride bırakılmış bir çöp, patlak bir bisiklet tekeri ya da patikada bir işaret– yanından geçmişlerdi ama birkaç kilometre ilerledikten sonra bile ne kadar izole olduklarını anlamak kolaydı. Burası terk edilmiş ama nefes kesici bir bölgeydi, düz kumlu zemin, dik yamaçlar ve havuç rengi sarp kayalıklar arasında değişiyordu. Zeminin oyulup su biriktiği kısımlarında grimsi yeşil gür çalılar yetişmişti. Uzun ve ince ağaçlar, tutunabileceği her yere tutunan hayatın ne kadar ısrarcı olduğunu gösteriyordu. Güneş ışığı kızıl kayalara her açıdan vurup manzarayı koyu turuncu, pas rengi, koyu kırmızı ve şarap renginin şaşırtıcı tonlarına boyuyordu. Birkaç saat içinde gökyüzü neredeyse şaşırtıcı bir şekilde mavi olacaktı. Şimdiden son derece parlaktı, hava o kadar kuruydu ki gözleri kaşınıyordu.

Atların hafif kişnemeleri ve kamp ateşinin havaya sinen kokusuyla, Leo bu geçitte dörtnala giden kovboyları, tozu ve binek hayvanlarının ve atların gürültüsünü neredeyse hayal edebiliyordu.

Yerden bir homurtu yükselince Leo aşağı baktı ve Walter'ın çadırından yarı çıkmış olduğunu, gömleğinin kaburgalarının etrafında toplandığını ve yüzünü kızıl toprağa yasladığını gördü.

Leo diş fırçasını tuvalet malzemeleri çantasına kaldırdı. "Hey, Walt."

Walt baygın ve acı dolu gözlerle Leo'ya baktı. "Kıçım ağlıyor."

Leo'nun omurgası sanki olduğu yerde kaynamıştı. "Gömleğimi giymem on dakikamı aldı."

"Tekrar normal bir insan gibi oturabilecek miyim?" diye sordu Walt cılız bir sesle. "Bir sandalyeye korkmadan yaklaşmanın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

Leo suratını ekşitip arkadaşını kaldırmak için yavaşça eğildi. "Tüm huncımı Bradley'den çıkarmak istiyorum." Birlikte topallayarak ateşe doğru gittiler.

Çoktan kahvaltıyı hazırlamaya başlayan Nicole bir parça kumtaşına zarifçe oturmaya çalışmalarını neşeyle izledi. "Zamanla düzeliyorsun, söz veriyorum."

Walter ihanete uğramış gibi görünüyordu. "Dün de aynı şeyi söyledin."

Leo başını kaldırdığı anda, Lily'nin kollarında bir çift eyer battaniyesiyle yaklaştığını gördü ve son birkaç günde olduğu gibi gözlerine bakmaktan kaçındı. Stetson'ının altında saçlarını örmüştü ve kot pantolonu şimdiden tozluydu. Saat altı olmadan önce muhtemelen birçok insanın tüm gün yaptığı işten daha fazlasını hallediyor olmalıydı ve onu sabahın solgun ışığında görmek kalbinin acı verici bir şekilde pike yapmasına sebep oldu.

"Biraz ibuprofen almak isteyebilirsiniz," dedi Lily. "Bugünkü yolculuğumuz altı saat sürecektir."

Walter nefesini verirken dehşete düşmüş gibi, "Altı," dedi.

Nicole belirip ona dumanı tüten bir kupa kahve verdi ve Walter kaskatı bir şekilde selam vererek onu kabul etti. İkinci kupayı Leo'ya verdikten sonra masaya döndü. Hayatın bu şekilde devam edebilmesi birdenbire gülünç geldi. Birkaç gün önce, günde dokuz saat toplantılara katılıp e-postalara yanıt vererek güvenli ama sıkıcı hayatını yaşarken bugün birinin onu kavrayıp tepetaklak ve tersyüz yeryüzüne diktiğini hissediyordu. Ona kıyasla, Lily sohbetlerinden önce olduğundan daha rahatça ortalıkta dolaşıyordu, sanki o kapıyı kapatıp hayatlarına devam etmeleri için geçmişlerini yeterince ele almışlardı.

Leo o kapıyı kapatmak istediğinden emin değildi. Araya giren yıllar hakkında hâlâ bir sürü sorusu vardı ve bir yanı -anlaşılan, yeni ve istikrarsız bir yanı- o kapıyı tekmeleyerek yere sermek istiyordu.

Sohbetlerini bitirmek istiyordu. Lily'nin bugün ondan kaçmasına izin vermeyecekti.

Lily ateşe bir parça daha odun atıp alevlerin kömüre dönüştüğü yere bir kuzine taşırken gözleri onu takip etti. Lily

doğrulunca, Leo'yu ona bakarken yakaladı ama Leo bakışlarını kaçırmadı.

"Bu ne be?" Nicole yanık bir sigara izmariti tutuyordu. "Aptal turistler burada sigara içiyorlar." Çöp kutusu olarak belirlenen yere hışımla yürüdü. "Bu kahrolası kanyonda yangın çıkacaklar."

"Dün gece hışırtı duydunuz mu?" diye sordu Walt. "Sanki biri dışarıda dolaşıyordu."

"Muhtemelen akşam yemeği arayan hayvanlardır," dedi Lily ona. "Burada davetsiz misafir biziz, onların yemek masasında kamp yapıyoruz."

Walter'ın kupası elinde titredi.

Bir çadır kapağı açıldı ve Bradley dışarı çıktı. Yükselen güneşte esnedi, geldiklerinde olduğundan biraz daha pejmürdeydi ama diğerlerinden daha uyanık olduğu kesindi.

"*Vay canına*, çok iyi uyudum." Bradley karnını kaşımak için gömleğini kaldırınca, Nicole ve Lily'nin onu izlemek için duraksadıklarını fark eden Leo içinde rahatsızlığın kabardığını hissetti. Bradley geniş kumtaşı çıkıntılardan birine doğru yürüyüp dik bir çatlağın ucuna botunu dayadı ve ellerini beline koyarak bölgeye göz gezdirdi. "Burada kendimi canlı hissediyorum. Kalbim hızla atıyor, kanım pompalanıyor."

Birkaç dakika sonra onlara katılan Terry, Leo'nun hissettiğinden çok daha iyi görünüyordu. "Bugünkü rota için birkaç önerim var," dedi bir elma alarak.

"Biz her şeyi düşündük, Terry," dedi Lily ona, hayal kırıklığına aldırmadan. "Çadırlarınızı toplayıp kahvaltıya hazırlanın. Uzun bir gün olacak."

Lily şaka yapmıyordu. Biniciler nihayet kampa vardıklarında günün sıcaklığı kalan tüm şevklerini tüketmişti. Kurak toprakta yetişmiş bodur çamlar ve düzensiz ardıç parçalarının bozduğu Ace'in gölgesi yerde uzanıyordu.

Atları bağladıktan sonra aşağıdaki geniş kanyona bakan yüksek ovarın kenarından güvenli bir mesafede toplandılar.

“Yüce Tanrım, burası çok yüksek,” dedi Bradley, sarp kayalığın ötesini görmeye çalışarak. Elini alına koydu. “Bakmak bile başımı döndürdü. Neredeyiz demiştiniz?”

“Maze Overlook. Dikkat edin,” diye uyardı Lily kolunu uzatarak. “Düşerseniz ölürsünüz.”

Bradley itaatkâr biçimde geri çekildi.

Leo uzaktaki kanyonun karmaşık ve kıvrımlı oluşumlarını gözden geçirdi. “Gerçekdışı görünüyor.”

“Gerçekten öyle,” diye katıldı ona Lily. “Tüm bunlara denizi arayan yağmur suyunun sebep olduğuna inanabiliyor musunuz?”

“Bu beni biraz üzüyor,” dedi Walter.

Leo uçabilmeyi hiç bu kadar istememişti. Kanyonda onu keşfetmeyi, bir kızıl kaya sütunundan süzülüp diğerine konmayı ve birbirleriyle kesişen boşlukların labirentine dalmayı istemesine sebep olan bir şey vardı. Hem eşsiz hem de uğursuzdu.

“Oraya inmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu Walt.

“Mümkün değil,” dedi Terry. “Siz hanım evlatları orada bir gün bile dayanamazsınız.”

Walter gözlerini ona dikti. “Bunu *yaptın* mı?”

Terry bu soruyu sormasına bile gerek yokmuş gibi kollarını açtı. “Dostum.”

“İnsanları aşağı indiriyor musunuz?” diye sordu Leo, Lily’ye.

Lily cebinden hiç eksik etmediği güneş koruyuculu dudak parlatıcısını çıkardı, onu sürerken Leo’nun gözlerini ondan ayırması için kızgın ocak demirleri gerekiyordu. “Elbette ama sadece tecrübeli doğa yürüyüşçülerini belirli bölgelere götürüyoruz. Kırsal bölge gerçekten ıssız. Bazı insanlar nehir ya da yüksek çatılı dört çekerli araçlar aracılığıyla oraya gidiyorlar ama yollar bir noktaya kadar devam ediyor ve gerisini yaya gitmek zorundalar.” Dudaklarını birbirlerine bastırıp koruyucuyu dağıttı. Leo güçlükle yutkunup bakışlarını kaçırdı.

Bradley yanında sessizce gülüp kaburgalarını dürttü. “İyi misin?”

“Bir gün bunu yapabilirsin, Walt,” dedi Nicole. “İyi bir rehber ihtiyacın var ama imkânsız değil. Sana ve Dynamite’a bak. Bahse girerim gerçek bir kovboy gibi burada ata binebileceğini hiç düşünmemiştin.”

Walter hâlâ tedirgin bir şekilde Maze’i süzüyordu.

Lily arkalarında uzanan toprak alana döndü. “Kampı o tarafa kuracağız. Ama öncelikle...” Önden onlar için bırakılan erzak kasasına gidip içini karıştırdı ve küçük ahşap bir kutu çıkardı. “Nic ve ben atları besleyip su verirken, birlikte bunun üzerinde çalışmanızı istiyorum. Yemek yemek istiyorsanız bunun içindeki şeye ihtiyacınız var.”

Walt, Lily’nin elindeki küçük kutuya baktı. “Akşam yemeğimiz *orada* mı?”

Terry gözlerini devirdi. “Evet, Walter, bizi midemizde açılıp gerçek yiyeceklere dönüşecek taneciklerle doyurmayı planlıyor.”

“Harika,” diye mırıldandı Walt heyecanla.

Leo, Walt’ın şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. “Sanırım içinde bir anahtar ya da o tür bir şey olduğunu söylemeye çalışıyor.”

“Kastettiğim tam olarak bu.” Lily ona bakmadan kutuyu Leo’ya verdi. “Bu geceki akşam yemeğinin anahtarı bu kutuda. Ama oldukça zor, o yüzden işe koyulun.”

Bradley şimdiden küstah görünüyordu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem, Lily ama geçen günkü o kaydırmalı yapboz buzdağının görünen kısmıydı. Leo’muz her şeyi çözebilir.”

“Dört kez anahtarımı evde unuttum ve Leo içeri girmemi sağladı,” diye ona katıldı Walter.

Lily’nin sessiz dikkatinin altında mahcup olarak bunalan Leo dikleşti. “Beni Tetris oynarken görmelisin,” diye takıldı beceriksizce.

Lily neşeyle kaşlarını kaldırdı. "Büyüleyici olduğuna eminim."

"Sürükleyici." Narin ve yeşil bir sevda sarmaşığı kaburgalarından içeri süzülüp onu sıktı. Leo sanki onu uzaklaştırabilirmiş gibi dalgın bir şekilde göğsünü ovuşturdu. Lily muhteşem ve akıllıydı, yıllar önce olduğundan daha becerikliydi ama hayatlarının iki farklı resimden kesilmiş yapboz parçaları olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ama Lily'nin bakışları birkaç saniye daha üzerinde oyalanınca, sarmaşık bu kez onu iyice sıktı.

Lily başıyla Leo'nun ellerindeki kutuyu işaret etti. "Pekâlâ, güzel. Çünkü onu dışarı çıkartana kadar bu gece yemek yemeyeceğinizi söylerken ciddiydim."

"Senden gerçekten nefret ediyorum." Leo neredeyse yarım saat uğraştıkları tahta yapbozun üzerinden Bradley'ye dik dik baktı.

"Anahtarı hak etmek için şimdiden bulaşıkları yıkamayı kabul etsek olmaz mı?" diye seslendi Walter rehberlere. "Midem kazınıyor."

"Ah, tatlım, bulaşıkları da yıkayacaksınız," dedi Nicole ona tatlılıkla gülümseyerek.

"Odakların," diye tısladı Bradley. "Yaklaşıyor olmalıyız."

Yaklaşmak anlamsızdı. Yapboz kutusu sadece on beş on beş santimetreydi ve her birinin yüzeyine küçük bir labirentin işlendiği tahta parçalardan yapılmıştı. Her labirentin bir pimi vardı ve amaç her pimi kendisine karşılık gelen tahtamın hareket edilebileceği şekilde nasıl kaydırılacağını çözmekti. Sorun her pimi doğru pozisyona getirmek için birlikte çalışmak zorunda olmalarıydı ve Leo nasıl yapılması gerektiğini görse de üçü de koca ellerini küçücük bir alana sokmuşken bu oldukça zorlayıcıydı. Eyerde altı saatten uzun bir süre oturduktan sonra

akşam yemeğine bu kadar yaklaşmış olmak midelerini guruldatırken, *zorlayıcı* sözcüğü hafif kalıyordu.

Ve Leo asıl amacın bu olduğunu anladı.

En azından, sadece üçü olduğu için birlikte oldukça iyi çalışıyorlardı; Terry çekip gitmişti, kimbilir ne yapıyordu.

“Bu konuda ne yapacaksın...” Bradley cümlesini tamamlamadan çenesiyle Lily ve Nicole’ün atları kontrol ettikleri yeri gösterdi. “Seni on üç senedir tanıyorum ve daha önce bir kadına öyle baktığını görmedim.”

Leo keyifsizce güldü. “Bu hafta aramızda öyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun? Geçen gece ikiniz bir süre uyanıktınız. Yıldızlar, kamp ateşi, çadırlar. Ortam oldukça müsait.”

“Sadece anlaşmazlıkları ortadan kaldırıyorduk.” Leo başını iki yana salladı. “Onun için bıraktığım mesajların hiçbirini almadım. Annemin öldüğünden haberi yoktu. Çekip gittiğimi ve onu unuttuğumu sanmış.”

“Zavallı Lily,” dedi Walt.

Bradley umursamazca elini salladı. “Amacın onu götürmekse annenin öldüğünden bahsedemezsin. Bu işlerden hiç anlamıyorsun, Leo.”

Leo, Walt’un parmaklarından birini sıkıştığı yerden kurtarmak için uzandı. “O Utah’da yaşıyor, ben New York’ta yaşıyorum. Hayatlarımızın bir Venn diyagramını çizersek, daireler birbirlerine dokunmaz.”

“Burada bir bağlılık yemini etmenizden bahsetmiyorum,” dedi Bradley. “Sadece biraz eğlenmenizi kastediyorum.”

“Bu çok... karışık olur.”

Lily ve Nicole’ün gerçekten onları duyamayacak mesafede olduklarından emin olmak için etrafına baktı. “Lily’yle biraz oynatabilmeniz için yarın sabah Nicole’dan bizi yürüyüşe çıkarmasını isteyebiliriz.”

“Bradley.”

“Halıyı temizle. Yağı kontrol et. Bayrak direğine çık.”

“Oynaşmakla neyi kastettiğini anladım.” Leo işaretparmağıyla pimi tutup diğerini başparmağıyla itmek için kutunun öteki tarafına uzandı. “Seni duymazdan geleceğim.”

“Muza jöle sür,” dedi Bradley ve Walter nefesini tutarken Leo suratını ekşitti.

“Bu iğrençti.”

“Beni duymazdan geleceğini sanıyordum.”

“Kapa çeneni, sanırım buldum.” Odaklanan Leo başparmağının yan tarafıyla pimlerden birini yerine oturttu ve tahta parça yana kayıp küçük bir açıklığı ortaya çıkardı.

“Aman Tanrım!” dedi Bradley ayağa fırlayarak. “Leo, başardın!”

Leo boşluğa baktı, kenarlardan birine iliştirilmiş ufak anahtarın ışıltısını zar zor görebiliyordu. Ona ulaşmaya çalıştıysa da yapamadı. Açıklık çok küçüktü.

“Onu çıkarabilir misin?” dedi Walter’a göstererek.

Walt denedi ama başaramadı. “Terry’nin küçük ellerine ihtiyacımız var.”

“Terry nerede?” dedi Lily, harika bir zamanlamayla yaklaşıarak.

Walter omuzlarını silkti. “Dolaşıyor.”

“Ne?” Lily hemen sinirlendi. “Bir arada kalmanız gerekiyor.”

Bradley endişelenmedi. “Muhtemelen bu kez işlemek için bir buçuk kilometre öteye gitmiştir.”

“Sakin olun,” diye seslendi biri. Toprağı ezen ayak sesleri duyuldu ve herkes dönüp bakarken, Terry tırtıklı bir kayanın arkasından ortaya çıktı. “Biraz keşfe çıktım.”

“Tek başına kamptan ayrılmaman gerekiyor,” dedi Nicole. “Bir dağ aslanı seni yakalarsa cesedinden geri kalanı kasabaya taşımam.”

“Bir dağ aslanı beni yakalarsa mı?” Terry kahkaha attı. “Yapma Nicky, henüz *o kadar* yaşlı değilsin.”

Nicole duraksayıp öne doğru bir adım attı. Lily kolunu uzatarak ona engel oldu. "Terry, kuralları tekrar gözden geçirmemiz mi gerekiyor?"

Terry buna da güldü ve geniş kayaya oturup başıyla Bradley'yi işaret etti. "Dostum, satın aldığın geziye dırdır eden kadın paketi de dahil miydi?"

Lily donup kaldı ve kontrollü bir şekilde, "Anlayamadım?" dedi.

Fakat Nicole'ün dikkatini Terry'nin ayaklarının dibindeki çanta çekti. "Terry," dedi dikkatle, "çantanda ne var?"

Gerginliği dağıtmaktan mutluluk duyan Walt ellerini çırpı. "Evet, Terry, çantanda ne..." Nicole'ün şaka yapmadığını anlayınca ifadesi ciddileşti. "Bekle. Çantadaki ne? Bayan Lily'nin günlüğü mü?"

Tüm gözler Terry'nin ayaklarının dibindeki sırt çantasına odaklandı. Leo'nun son birkaç gün içinde Lily'yi arada sırada elinde tutarken gördüğü not defterinin etrafına dolanan sarı deri ip çantanın fermuarına takılmıştı.

Terry eğilip onu saklamaya çalışsa da ne olduğu herkes için aşikârdı: Lily'nin günlüğünü çalmıştı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Walter şaşkın bir kahkaha atarak.

Lily bir adım öne çıktı ancak Terry aniden doğrulup sırt çantasını kaptı ve geriye doğru birkaç adım attı. "Dur bakalım."

Herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken ortama sessizlik çöktü. Terry'nin bacaklarının etrafında toz kalktı ve yavaşça sırt çantasının sapını omzuna geçirdi. Onu alıp kaçacakmış gibi uzaklara baktı.

"Ah," Bradley diğerlerine bakıp homurdandı, "burada neler oluyor?"

"Terry," dedi Lily kaşlarını çatarak, "o benim günlüğüm."

"O babanın günlüğü," diye düzeltti onu Terry.

Terry'nin art niyetli sesini duyunca, Leo yerlerine oturan metalik pimlerin tıngırtısına aldırmandan yapbozu bıraktı. İçine rahatsızlık veren bir huzursuzluk yayıldı.

"Artık benim," dedi Lily imalı ama sakın bir şekilde, "ve onu bana geri vermeni istiyorum."

Terry'nin ifadesi ürkütücü bir çelişki içindeydi: Bakışları durgun, çenesi gergin, gülümsemesi cansız ve burun delikleri genişlemişti. "Sadece okuyordum."

"Tabii." Lily yavaşça başıyla onayladı. "İznim olmadan."

"Yine de meseleyi neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum." Omuzlarını silktiler. "Duke'ün haritalarından bazılarını bakıyordum. Onları kullandığını bile sanmıyorum, kullanıyor musun?"

"Duke kim?" diye fısıldadı Walt.

Bradley, "Babası," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Çocuklar," diye tısladı Leo.

Walt ona aldırmayıp Bradley'ye sordu: "Bunu nereden biliyorsun?"

"Terry söyledi."

"Çocuklar."

"Ne zaman..."

Walt sorusunu tamamlayamadan, Terry alaycı bir şekilde, "Aptallar," dedi ve yanlarından hızla geçti.

Terry'nin bu saçmalık konusunda ciddi olup olmadığını anlamakta zorlanan Leo ileri fırlayıp elini omzuna koyarak onu yakaladı. "Hey. Burada işimiz bitmedi. Günlüğü Lily'ye geri ver."

Ama Terry bunu yapmak yerine Leo'nun üzerine yürüyüp çenesine bir yumruk attı. Yüzünün yan tarafına acı yayılan Leo geriye doğru sendeledi, şoku ve yumruğun etkisini atlattı.

Her yandan şaşkın sesler yükseldi ve Leo harekete geçip öne çıkarak Terry'yi göğsünden itti. "Bu da neydi böyle?"

"Tanrı aşkına," dedi Terry. "Hiçbirinizin orada ne kadar para olduğuna dair bir fikriniz yok, değil mi? Bu sahte hazine avına devam edip duruyorsunuz..."

Walt araya girip çantayı Terry'nin omzundan alarak herkesi şaşırttı ve sanki yanıyormuş gibi onu Bradley'ye attı, Bradley de Leo'ya fırlattı.

Terry öne atıldı ancak Bradley ve Nicole ona engel olurlarken, Leo birkaç adım uzaklaştı. Fermuarı yırtarcasına açtı ve günlüğün altında ne olduğunu görünce midesi altüst oldu.

"Terry," dedi tekdüze bir sesle, günlüğü Lily'ye verip Terry'nin şaşkın yüzüne baktı. "Dostum, neden bir silaha ihtiyaç duydun?"

"Silah mı getirdin?" diye haykırdı Walter. "Taharet musluğu mu bile getiremedim!"

Bradley çantaya bakmak için eğilince, Terry ellerinden kurtulup Leo'nun üzerine yürüdü. Çantayı Leo'nun ellerinden kapı Terry geri çekilip silahı çıkardı. Çılgınca etrafına bakarak Nicole'e uzandı ve Leo neler olduğunu anlamadan Terry kabaca kadını kolundan tutup sırtını göğsüne yaslayacak şekilde onu kendisine çekti.

Lily boğuk bir sesle haykırırken Leo'nun içine panik hücum etti.

"Hey, hey, hey," dedi Bradley, ellerini kaldırırken şaşkınlıktan sesi tiz çıktı. "Neler oluyor?"

"Terry," dedi Lily, sesi şiddetle titriyordu. Deri ciltli not defterini hemen aralarındaki tozlu zemine attı. "Terry. Hey. Al onu. Günlük senin olabilir. Sorun değil. Lütfen silahı yere bırak."

Leo ellerini kaldırdı. Korku tırtıklı bir buz parçası gibi göğsünü yırttı. "Hadi sakinleşelim. Sadece neler olduğunu bilmek istiyoruz."

"Her şeye burnunu sokan küçük bir sürtük gibi davranıyorsun, olan bu." Terry'nin sözleriyle birlikte sıçrayan tükürükleri bıyıklarına takıldı. "Ateşli kızın peşinde biraz daha koşup bu konuyu unut, Leo."

"Biri bu adamın derisini diri diri yüzsün," diye köpürdü Nicole ve kafasına dayanan silaha karşı dişlerini sıktı.

"Nic," diye fısıldadı Lily, "sessiz ol, tatlım."

“Hadi ama, onu vurmayacaksın,” dedi Bradley. “Bu sadece koca bir yanlış anlama. Silahı indir ve daha önce olduğu gibi geziye devam edelim. Bu olay hiç olmamış gibi yapalım. Öyle değil mi, Lily?”

Lily yutkundu. “Elbette.”

“O kadar basit değil,” dedi Terry. Gözleri olay yerinde, arkadaşlarının yüzleri ve arkasında kanyonun ağzının çok yakın olduğu manzara üzerinde dolaştı. Öne doğru uzanıp Nicole’ün vücudunun etrafından beceriksizce çömelerek günlüğü kaptıktan sonra diğerlerinden tekrar uzaklaştı.

“Lily,” diye mınıldandı Walt, “o defterde ne halt var?”

Lily, “Sadece babamın notları var,” deyip yutkundu. “Onu alabilir. Sorun değil.”

“Pekâlâ,” dedi Leo yatıştırıcı bir şekilde. “Terry, günlüğü alabilirsin. Nicole’ü bırak.”

“Onu da yanımda götürreceğim,” dedi Terry gergin bir sesle. “Bizi takip ederseniz onu vururum.”

Öfke ve panik tuzlu bir dalga gibi Leo’nun göğsünde yükseldi. Terry’nin onunla gitmesine izin veremezdi.

Günlükte ne olduğu, Terry’nin dönüştüğü serseri mayın ve tüm bunların aslında ne anlama geldiği hakkında daha sonra endişelenebilirdi. Şu anda silahı Nicole’ün yüzünden uzaklaştırmalıydı. Leo gözlerini Nicole’ün yanağının yumuşak derisine yaslı namluya çevirdi. Gözlerini sımsıkı kapamıştı, nabızı boynunda hızla atıyordu. Leo hiç düşünmeden ileri atılıp Nicole’ü Terry’nin ellerinden kurtararak adamın arkasına itti. Anında, Leo elini Terry’nin silahı tutan parmaklarının etrafına dolayıp onu gökyüzüne doğru çevirdi.

Bir el ateş edildi ve Leo’yla Terry hariç herkes çılgık çılgıca saklanmaya çalıştı.

Terry silahı kurtarıp ayaklarını sürterek birkaç adım daha geri çekildi. Sanki bu mümkünmüş gibi teni iyice kızardı, titreyen silahı Walt’a, sonra Leo’ya ve son olarak yan tarafta

kollarının arasında Nicole'le çömelmiş Lily'ye doğrulturken yüzü öfkeyle kızardı.

"Sakin olun!" diye bağırdı.

"Terry," dedi Bradley titrek bir sesle. "Dostum, silahı indir. Şaka yapmıyorum."

"Böyle olacağını bilmem gerekirdi," diye kudurdu Terry. "Etrafım bir grup korkakla sarılı. Buraya bir grup hâlinde gelmemeliydik."

"Yapma bunu," dedi Bradley kısık bir sesle. "Şu anda neden böyle bir şey yapıyorsun? Bu geziyi berbat etme, dostum."

Fakat Leo o fırsatın çoktan kaçtığını biliyordu. Titreyen ellerini Terry'nin görebileceği şekilde uzatan Leo –yüreği ağzında– temkinli bir şekilde iki adım attı. "Terry. Silaha uzanacağım ve onu yere koyacağız. Defteri alıp gidebilirsin. Neye ihtiyacın varsa al. Buna değmez."

Leo uzanıp elini namluya doladı ama silahı kenara çevirdiği anda, Terry başının belada olduğunu anladı. Paniğe kapılıp diğer ellyle Leo'nun yüzünü tırmalamaya uzandı ve Leo tam olarak ne olduğunu anlamadan, iki adam aralarında dolu bir silahla boğuşmaya başladılar. Lily'nin adını haykırdığını duydu. Nabzının kafatasında zonkladığını duyabiliyordu; etraflarındaki her şey toz, panik ve gürültüden ibaretti.

Walt, Terry'nin silahı tutan kolunu kavrayıp Leo'nun namluyu Terry'den kurtarmasına yardım etmeye çalıştı. Kargaşa içinde silah Terry'nin elinden kurtulup yere düştü. Bradley, Terry'nin diğer kolunu tuttu ve en sonunda onu sürükleyerek uzaklaştırmayı başardı. Deliye dönen Bradley yumruklarını Terry'nin gömleğine dolayıp onu geri geri yürüttü.

"Aklımı mı kaçırdın?" diye bağırdı yüzüne Bradley. Her zamanki sakın duruşu adrenalın ve hiddetle gerilmişti. "Senin neyin var böyle?"

Havaya kalkan kızıl toz hepsini sersemletti; Leo'nun kanyonun kayalık ağzının önünde mi yoksa arkasında mı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, o yüzden dikkatle dizlerinin üzerine çö-

küp nerede olduğunu anlamak için etrafını yokladı. Son otuz saniye içinde, bağırışlar belirgin kelimeler olmayı bırakıp kuru gürültüye dönüşmüştü. Gözlerini kısarak toz bulutunun içine bakan Leo, Bradley'nin baldırını yakalamak için öne uzandı ve Terry'yi bırakıp yere yatması için çaresizce haykırdı.

Bradley öyle yaptı.

Terry'nin yüzü şaşkınlıktan yusyuvarlak oldu, gözlerini kocaman açıp kollarını savururken toz dindi ve ayakkabılarından sadece birinin ucunun kanyonun narin ucuyla temas hâlinde olduğunu altısı da aynı anda fark ettiler. Terry'nin ağırlığı ve hızı onu geriye doğru gitmeye zorlarken o teması da kaybetti.

Terry kanyonun kenarında sadece bir anlığına havada koşar gibi göründü. Leo uzansa da elleri boşluğu kavradı...

Ama Terry gitmişti.

Leo bir insan bedeninin bu kadar hızlı düşebilmesine şaşırdı. Daha önce hiç böyle bir sessizlik duymamıştı. Sanki Terry yere çakılırken beraberinde bütün sesi götürmüştü.

İki,

beş,

on saniye boyunca Terry'nin bedeninin az öncesine kadar işgal ettiği boş yere baktılar.

Solan ışıktaki narin toz tanecikleri etraflarında dans etti. "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Bradley boğuk bir sesle.

"Belki..." diye merak etti Walter, "belki kurtulmuştur?"

Kanyonun kenarına doğru ayaklarını sürterek yaklaşıp aşağı bakarken hepsinin nefesi kesildi. O kadar yüksekti ki bulundukları yerden aşağıyı net bir şekilde görmek imkânsızdı ama uzakta ufak bir toz bulutu kalkınca beşi de suratlarını ekşittiler.

Hiçbiri yüksek sesle dile getirmese de kurtulmadığını biliyorlardı.

On Birinci Bölüm

KİMSE KİPİRDAMADI.

Lily'nin parmakları uyuşmaya başladı ve az önce olanları fark ederken uyuşukluk şaşırtıcı bir hızla kollarına yayıldı.

"Az önce ne gördüm ben?" diye sordu Nic tiz ve ince bir sesle. "Şu anda ne görüyorum?"

Bradley kocaman ve çılgın gözlerle dönüp sanki acil durum camı kırılmış gibi, "TERRY KAHROLASI UÇURUMDAN AŞAĞI DÜŞTÜ!" diye bağırdı.

Lily'nin düşünceleri kızartma tavaındaki tereyağı gibi eridi. Nic'in yüzü, Leo'nun yüzü, Bradley, Walter... hepsi aynı hikâyeyi anlatıyordu. Hepsi Terry'nin uçurumun kenarından kanyona düştüğünü görmüştü.

Kıcı yere çarptı. Korku, bir mağaraya hızla dolan soğuk ve şiddetli okyanus suyu gibi içini kapladı ve grupta bir şey bozuldu. Kargaşa çıktı: Bradley hâlâ bağıırıyordu. Leo, Bradley'ye bağırmasını kesmesini söyledi. Walter bağırsaklarının strese karşı çok hassas olduğunu haykırdı. Nic hepsine çenelerini kapatıp sakinleşmeleri için bağırdı. Herkes uçurumun kenarına işaret edip o tarafa bakıyordu.

Ama Lily'ye her şey sanki kilometrelerce uzakta gerçekleşiyormuş gibi geliyordu. Kulakları beyaz gürültüyle uğuldadı. Bu attan düşmek ya da bir bacağın kırılması gibi bir şey değildi. Düzenlediği turların birinde biri ölmüştü. Bir adam ölmüştü.

Kendine gel, Wilder. Ayağa kalk.

Lily güçlkle ayağa kalktı ve birkaç adım atıp hepsini uçurumun kenarından uzaklaştırdı. Lily onları uzaklaştırırken, Bradley yuvarlanıp yan tarafında durdu. Elini saçının arasında gezdirip inledi. "Vay canına, vay canına, daha önce birinin öldüğünü görmemiştim."

Lily'nin sesi gergin bir sakinlik içindeydi. "Nefes al."

"Buna inanamıyorum," diye saçmaladı Walter. "Her şey çok çılgınca ve karmaşıktı... Buna inanamıyorum..."

Lily, "Bekleyin," diye araya girerken midesi kasıldı. Terry düşmeden önceki son dakikalar toz dumanı, birbirine giren uzuvlar ve bağırışlarla kargaşa içinde geçmişti. "Biri onu itti mi?"

Walter işaret edip kekeledi. "Bradley itti."

"Kazaydı!" diye haykırdı Bradley. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

"O sordu!" diye bağırarak karşılık verdi Walter. "Kabalık etmek istemedim!"

"Silahı vardı!" diye bağırdı Bradley. "Neden yanına bir silah almıştı?"

"Gelmesini isteyen sendin!"

"İstemedim! Ama o..."

"Herkes sussun!" Lily bu noktaya nasıl geldiklerini bile düşünmekte zorlanıyordu. Terry, Duke'ün günlüğünü ele geçirmişti, onu ve Nicole'ü yanına alıp çöle gitmeyi planlıyordu. Düşünebildiği tek şey havada asılı kalan adamın göz açıp kapayıncaya dek gitmiş olmasıydı. Kurtulması mümkün değildi. "Düşüncelerimi bile duyamıyorum."

"Tamam, tamam. Tamam," diye gevezelik etti Bradley. "Bunu halledebiliriz. Şöyle yapacağız. Hepimiz dönüp evimize gideceğiz, değil mi? Terry çekip gitti. Yanımızdan ayrıldı.

Bunca zamandır burada hayatta kalmak için bize ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Gittiğini farz edersek ne olur? Haberimiz olmadan gittiğini düşünelim? Bu mümkün, değil mi?"

"Ah, böyle bir şey olmayacak," diye onu uyardı Nicole. "Polise yalan söylememi ve Terry'nin bir yerlerde hâlâ hayatta olduğunu iddia etmemi mi istiyorsun? Dostum, bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Bradley," dedi Leo yatıştırıcı bir şekilde, "sorun olmayacak. Hadi. Polislere tam olarak ne olduğunu anlatırız. Terry'nin silahı vardı. Onu Nicole'ün başına dayadı. Hepimiz zor durumdaydık ve durum kafa karıştırıcıydı. Yanlış bir şey yapmadın."

"Yanlış bir şey yapmadı mı?" diye telaşla bağırdı Nicole. "Walt, Bradley'nin onu ittiğini söylüyorsa bu benim için yeterli. Geri kalanımız onun hatası yüzünden düşüşten sorumlu olamayız. Olay kapandı!"

Lily belinden itibaren eğilip avuçlarını sertçe gözlerine bastırdı. Bu kötüydü. Hem de çok kötüydü. Bu delikten asla çıkamayacaktı. Haksız ölüm davasının yaklaştığını görebiliyordu, hatta cezai ihmal suçlamaları bile olabiliirdi. Hepsi Terry'nin onları silahla tehdit ettiğini söylese bile, tüm misafirlerin güvenliğini sağlaması gerekiyordu. Bu ateşli silahlar ve yasadışı maddeler olmayacağı anlamına geliyordu. Daha önce hiç sorun çıkmamıştı; misafirlerin çantalarını aramayı yıllar önce bırakmıştı. Ne yapacaktı? Lily'nin tatil merkezine dönüştürülmüş çiftlik işletmek ve barmenlik yapmak dışında bildiği tek şey buydu. Daha önce de bu işi bırakmak istemişti ama şimdi öyle bir seçeneği bile yoktu. Nasıl geçimini sağlayacaktı?

Ama, diye içinden geçirdi kasvetli bir şekilde, kıt kanaat geçinmek en iyi ihtimal. Belki hapiste olurum.

Etrafındaki tartışmaların şiddeti artsa da neler olduğunu anlamadan bir el dirseğine dolandı ve Leo'nun yan tarafına çekildi.

"Bradley?" Leo'nun sesi yanında az rastlanır bir biçimde bocaladı. "Bradley, ne yapıyorsun, dostum?"

Silah Bradley'nin titreyen elinde şiddetle sarsılırken onu Nicole'e, Lily'ye ve sonra tekrar Nic'e doğrulttu. "Öyle *olmadı*, Nicole."

"Bradley." Leo'nun sesi çelik gibi ve kısıktı. "Bunu iyice düşün."

Namlu tekrar ona doğru savrulurken, farkındalık bir tren gibi üzerine hücum etti. "Ama onu ben itmedim!" diye bağırdı Bradley.

"Evet, çok masum davranıyorsun, değil mi," diye uludu Nicole.

"Nic," diye mırıldandı Lily, "hiç yardımcı olmuyorsun."

Birkaç metre ötede, Walter karnını tutarak iki büküm olmuş inliyordu. "Aman Tanrım, sanırım altına edeceğim."

Lily avuçları yere bakacak şekilde bir adım yaklaştı. "Bradley. Silahı indir."

"Kazaydı," dedi tiz ve panik dolu bir sele.

"Hepimiz bunun farkındayız!" dedi Leo. "Durumu iyice kötü hâle sokma."

"Düşünmeme izin verin!" diye bağırdı Bradley. "Yüce Tanrım, *düşünmeme* izin verin."

"Sakinleşerek başlayalım, dostum," dedi Leo yavaşça. "Sakin ol ve silahı yere bırak. Sen böyle biri değilsin."

"Nasıl silah kullanılacağını biliyor musun?" diye sordu Walter.

"Elbette nasıl silah kullanacağımı biliyorum!"

Walter kaşlarını çattı. "Ama emniyet kilidi hâlâ açık."

Walter'ın, "Hay aksi," diye fısıldamasının hemen ardından küçük bir tıkırtı duyuldu ve Lily, Nic'in bıçağını kılıfından çıkarıp Leo'nun arkasına geçerek onu âdemelmasına dayamasını dehşet içinde izledi.

"Nicole Michelle!" diye haykırdı Lily. "Bu da ne demek oluyor?"

Nicole ona aldırmadı. "Silahı bırak, Brad."

"Adım Bradley!" diye uludu.

“Ona Brad denmesinden gerçekten hiç hoşlanmaz,” dedi Walter. “Silahı bırakmasını istiyorsan ona öyle söyleme...”

“Hepiniz çenenizi kapatıp silahı Brad’in ellerinden almazsanız,” diye bağırdı Nic, “bu adamı çenesinden hayalarma kadar ortadan ikiye yaracağım.”

Lily, Leo’yla göz göze gelirken midesi altüst oldu. Leo gözlerini ondan ayırmadı. Nicole’ün bir kasap dükkânı olan anne baba tarafından yetiştirildiğini söylemenin hiç sırası değildi.

“Burada sorumlu sensin,” dedi Bradley, Lily’ye.

“Adamı uçurumdan aşağı iten o değildi,” diye karşılık verdi Nicole.

“Sizler rehberimizsiniz!”

“Bir feragat imzaladınız!”

Bradley donup kaldı. “Ölüm feragatı imzalamadık!”

“Bu tam olarak o anlama geliyor!” diye bağırdı Nicole. Lily, Leo’nun boynunda ince bir kan süzülünce irkildi.

“Nic,” dedi mümkün olduğu kadar nazıkçe. “Onu kesiyor-sun, tatlım.”

“Onu senin itmediğin ne malum?” diye hırladı Bradley. “Terry’den nefret ediyordun.”

Nicole sersemledi. “Terry’den herkes nefret ediyordu!”

Bradley yılmadan devam etti. “Sizden daha fazla tanuğımız var. Dilediğimizi söyleyebiliriz.”

“Bradley,” dedi Leo avuçları aşağı bakacak şekilde ellerini uzattı, “kendine gel. Terry bize silah doğrulttu. Kendimizi savunuyorduk. Kimseyi vurmayacaksın ve bu suçu kimsenin üzerine atmayacaksın. Durumu iyice kötüleştirme. Hadi, mantıklı ol. Bunu Cora’ya nasıl açıklarım?”

Bradley derin bir nefes aldıktan sonra silahı ateşmiş gibi elinden bıraktı. Hemen gözyaşlarına boğuldu. “Kahretsin. Çok üzgünüm.” Dizlerinin üzerine yığıldı. “Telaşa kapıldım. Üzgünüm, üzgünüm. Bunu asla yapmazdım...”

Nicole hemen yanına koşup silahı aldı ve titreyen ellerle onu çevirip emniyet kilidini açmaya çalıştı.

Leo boynunu ovuşturdu. “Nicole... az önce...” Gidip silahı ondan aldıktan sonra sakın bir şekilde emniyet kilidini açtı. “Herkes iyi mi?” Hepsi mırıldanarak yanıt verince Lily’ye döndü. Gözlerini gözlerine çevirip elini yüzüne koydu. “Sen iyi misin?”

Lily üzerine atlayıp kollarını ona dolamamak ve güvende olduğundan emin olana kadar ona sarılmamak için kendisini zor tuttu. Başıyla onaylayan Lily gözlerinin yüzeyini yakmakla tehdit eden gözyaşlarına hâkim oldu. Sinirlenmediği sürece asla ağlamazdı ve şu anda hiddetle parlıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Lily.

“Evet.”

“Güzel.” Bradley’ye döndü. “Sen. Otur.” Lily yaklaşık üç metre ötedeki bir kayayı işaret edince Bradley başını eğip sessizce yürürken gözyaşlarını yüzünden sildi.

Nicole ona dik dik baktı. “Bana onun elini kolunu bağlamamı söyle.”

“Elini kolunu bağlama,” dedi Lily tekdüze bir sesle. “Eşyalarımızı toplayıp dönmeliyiz ya da telefon... Kahretsin. Düşünemiyorum.”

Çölün ortasında, medeniyetten saatler ötedeydiler ve halletmeleri gereken bir ölüm vardı. Hava neredeyse kararmak üzereydi.

Leo’nun çıkıntıya yaklaşmasını, eğilip dikkatle günlüğü toprak yığınınından almasını izledi. Üzerindeki tozu silip onu Lily’ye götürdü. “Bunun da Terry’yle aşağı düşmüş olmasından endişelendim.”

Lily minnettarlıkla günlüğü alırken Leo’nun Terry’ye ve silaha doğru koşuktan sonra Nic’i güvenli bir yere itmesini izlerken, kalbinin sessizce yerinden fırlayacak gibi olmasını hatırladı. O anıdan sıyrılıp ellerindeki yıpranmış, yumuşak ciltli günlüğe baktı ve Leo’nun arkadan yaklaştığını hissetti.

Karmaşanın ardından, adrenalin onu zayıf ve sersem düşürmüştü. Kendine hâkim olamadı. Leo’nun sağlam göğsüne

yaslandı. Leo tereddüt etmeden elini kaldırıp kalçasına sıkıca dolayarak onu sabit tuttu.

“Sorun değil,” dedi Leo kısık bir sesle. “Ben buradayım.”

“Aşağı inip cesedi almak zorunda mıyız?” diye sordu Bradley kenardan. Dört kafa ona doğru döndü ve dördü de gözlerini kısarak sinirle ona baktılar.

“Demek istediğim,” dedi ellerini havaya kaldırarak, “o aşağıda. Ne yapacağımızı bilmiyorum, tamam mı? Üzgünüm.”

Bir anlığına Lily’nin içini ürperti kaplayınca Leo ona daha sıkı sarıldı.

“Biri o günlüğün neden o kadar önemli olduğunu açıklayabilir mi?” diye sordu Walter sesini yükselterek. “Ve buraya bir silah getirmenin neden gerektiğini? Bu yüzden mi? Bunca zamandır onu çalmayı mı planlıyordu? Neden böyle bir şey yapmak istesin?”

“Duke hazine avı çevrelerinde ünlüydü.” Lily günlüğü ellerinde çevirdi. “Bildiği her şeyi buraya yazdı. Yıllardır ona katkıda bulunuyor. Haritalar, notlar, bilmeceler, şifreler.”

“Terry bunu nereden biliyordu?” diye sordu Walter.

“İnsanların değerli olduğunu düşündüklerini bildiğim için bunu yanımdan hiç ayırmadım.” Lily derin bir nefes aldı. “Duke ölene kadar bunu bilmiyordum. Anlaşılan internette büyük bir takipçi grubu varmış ve hayranları onu başka bir hazine avcısına bıraktığını sanıyorlarmış. Ama bırakmadı.”

Lily, Leo’nun arkasında kaskatı kesildiğini hissetti. Doğru, o sohbeti bitirmemişlerdi; babasının öldüğünü bilemezdi. “Yıllar boyunca onu satın almak isteyen ya da topluluktaki birine vermem için beni ikna etmeye çalışan insanlar benimle iletişime geçtiler,” dedi. “Ama daha önce kimse peşine düşmedi.”

“O hâlde, o defterde hazineyle ilgili bilgiler mi var?” diye sordu Walt. “Terry’nin Butch Cassidy’nin parasını sakladığı yeri bulmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?”

“Babası Yabaniler hakkında her şeyi biliyordu,” dedi Bradley yan taraftan. “Her hikâyeyi, her patikayı.”

Nicole ona acımasız bir bakış atınca Bradley yine suçluluk duygusuyla sindi ama ekledi: “Ben sadece Terry’nin neden öyle yaptığını açıklamaya çalışıyorum.” Walt’a baktı. “Bir ara Duke Wilder güneybatıda en çok aranan arkeolojik rehberlerden biriydi. *National Geographic*’in kapağında bile yer aldı.”

“Bu geziye rezervasyon yaptırdığında, Lily’nin onun kızı olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Walter, Bradley’ye.

Bradley başıyla onaylayıp botlarının arasındaki toprağa baktı. “Bana Terry söyledi ama laf arasında. Günlükten haberim yoktu.” Başını kaldırıncı, Lily’nin omzunun üzerinde Leo’yla göz göze geldi. “Tanrı’ya yemin ederim ki onun senin Lily’n olduğunu bilmiyordum.” Grup kış ortası sessizliğine gömüldü, Leo’nun bedeni ve Lily’ninki arasındaki temas noktaları tuhaf bir farkındalıkla ısındı. Leo uzaklaşmak için hamle yapınca, Lily elini elinin üzerine koyarak onu durdurdu. Nefesini tuttuğunu duydu.

Leo’nun bedeninin arkasında olmasından aldığı güvenle, zihnindeki kargaşa yavaşça dinmeye başladı. Lily ellerindeki günlüğe baktı ve onu yere bırakıp açılmasına izin verdi. En sonundan iki sayfa kopartıldıktan sonra buruşturularak tekrar içine sokulmuştu, sanki Terry onları almayı planlamış ama sonra tüm günlüğü götürmeye karar vermişti.

“Bu da ne?” diye mırıldandı parmaklarını üzerlerinde gezdirerek.

İlk ikisi bir haritaydı. Duke’ün yarık kanyonları havadan çizimiydi; milyonlarca yıl boyunca kumtaşlarının üzerinden akan suyla oluşan yarık kanyonlar kıvrımlı, karmaşık ve yer yer bir nehir kadar geniş, yer yer bir insanın kolu kadar ince ve ölümcüllerdi. Bir harita olmadan kaybolmak ve yolu asla bulamamak çok kolaydı. Ama her ana damar, bu el yapımı haritadaki her yarık küçük bir rakam ya da harfle işaretlenmişti.

“Buranın neresi olduğunu biliyor musun?” diye sordu Leo, daha iyi görebilmek için yavaşça sayfayı ondan aldı.

Lily başını iki yana salladı. “Burada o çizimlerden yaklaşık yirmi tane var ve her biri o kadar küçük bir alanı kapsıyor ki tam

olarak nerede olduklarını bilemem,” diye itiraf etti. “Bu Maze’in bir bölümü, bundan eminim.”

“Belki Terry, Duke’un oraya bir şey sakladığını düşündü,” dedi Bradley, gruba biraz daha yaklaşıarak.

Nic ona dik dik baktı. “Kapa çeneni, Brad.”

Bir sonraki kopartılmış sayfa Duke’un elyazısıyla yazdığı bir bilmeceyi içeriyordu, Lily’nin yüreği sızladı.

“O ne?” dedi Leo kısık bir sesle kulağının dibinden.

Lily sakinleşmek için bir nefes aldı. “Bir Duke Wilder bilmececi.”

“Bunu görmüş müydün?” diye sordu ona.

“Gördüm ama umursamadım,” dedi Lily. “Günlük saçma sapan şeylerle dolu ve her birini çözmek için hiç sebebim olmadı. Bu ve harita son sayfalar.”

Leo omzunun üzerinden bakarken bilmeceyi birlikte okudular.

Sonuçta, yanıt evet.

Gitmelisin; ben gittim.

Gitmekten nefret ediyorsun ama gideceksin.

Gitmek zorunda kalacaksın ama asla oraya değil.

Ama gitsen de gitmesen de,

Acı çekmeyeceğine seni temin edebilirim.

Hiç olmazsa, özgürsün,

O yüzden, için göbeğinde Duke’un ağacının kütüğünü bul.

Lily kelimeleri tekrar tekrar okuyup mırıldandı. “Bu kahrolası oyun için uygun bir zaman değil, Duke.”

“Yarısı kafiyeli, yarısı değil,” diye mırıldandı Leo.

“Duke öyledir.” En sonunda Lily bıkkınlıkla, “Bu nasıl bir saçmalık böyle,” dedi.

Leo anlaşılmaz dizeleri tekrarlayarak çözmeye çalıştı. Lily konuşmak üzereyken nefesini tutmasından tereddütlü olduğunu gördü.

Dönüp Leo'ya baktı. Yüzü o kadar yakındı ki aralarında sadece iki santim vardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Terry'nin özellikle bu sayfaları aradığını," dedi Leo sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle.

"Katılıyorum." Lily sayfaya baktı. "Ama neden? Buradaki yüzlerce sayfa içinde neden bunlar?"

"Onlar en sondaydı, değil mi?"

Lily başıyla onayladı. "Ama diğerlerinden farklı değiller. Bir harita ve bilmece. Buradaki neredeyse her sayfada aynı şeyler var."

Leo ona baktı, bunu iyice düşünürken gözleri daldı. "Bradley'nin haklı olma ihtimalini düşünüyorum," diye fısıldadı, "Terry'nin Duke'ün burada gerçekten bir şey saklamış olabileceğine ya da burada bir şey olduğunu bildiğine ve birinin onu keşfetmesi için bıraktığına inandığını düşünüyorum. Belki de Terry'nin onu bulabilmek için bu sayfalara ihtiyacı vardı."

"Bu bilmecedен bunu nasıl çıkardın?"

Leo, Lily'yi kendisine doğru çevirdi. "İlk satırı tekrar oku."

Lily kelimelere göz gezdirdi. *Sonuçta, yanıt evet.*

"Yanıt evetse," dedi Lily anlayarak, "o hâlde soru ne?"

"Kesinlikle."

Elbette. Babası buradan başlamasını isterdi. Duke'ün onayı düşüncelerinde yankılandı. *Bu istediğim ilk şey, evlat.* Lily gözlerini kapatıp düşündü. İnsanların Duke'e sürekli sordukları şey neydi?

Yanıt gün gibi ortadaydı: Butch Cassidy'nin hazinesini bulup bulmadığını sorarlardı.

Lily tekrar başını kaldırdığında Leo ona bakıyordu. Anlayış onu ateşlediği gibi Leo'nun da gözlerini parlatıyordu. Kulaklarında çan kadar net bir çınlama başladı. Hiçbir zaman dindar bir kadın olmamıştı ama ürkütücü bir farkındalık statik gibi tenine yayıldı.

"Sayfalar artık çok mu önemli, Dub?" Nicole yanına gidip yüzünün önünde elini salladı. "Hava neredeyse karardı ve

kanyonun dibinde ölü bir adam var, ellerini ve ayaklarını bağlamamızın iyi olacağını düşündüğüm bir başka adam da yanımızda.”

Lily sersemlemiş gibi kımıldayıp Nicole’e baktı. “Sanırım Bradley haklı.”

“Gördünüz mü!” Bradley oturduğu kayadan bağırdı ancak hepsi dönüp dik dik ona bakınca tekrar sindi.

“Duke’ün hazineyi bulmuş ve çölde bir yere saklamış olması olası.” Lily yutkunup başıyla onu onaylayan Leo’ya baktı. Yırtılmış sayfalar titreyen elinde sallanıyordu. “Bunu yaptıysa, bu sayfaların hazineyi nerede bulacağımızı söylediğinden eminim.”

On İkinci Bölüm

UZUN BİR SESSİZLİK oldu ve Lily'nin sözlerinin anlamını sindirdikleri esnada, o sessizlik lastik bir bant gibi iyice gerildi.

"Gerçek hazineyi mi kastediyorsun?" dedi Walter en sonunda. "Hani... Butch Cassidy'nin parasını mı?"

Lily onu onaylarken hâlâ başı dönüyordu. "Sanırım bu sayfalar Duke bu defteri kime vermeyi planlıyorsa, onun için bir av içeriyor. O çevredeki arkadaşlarından hiçbirini tanımıyordum. O yüzden kime bırakmak istediğini bilmiyorum."

Bradley gruba bakıp elini saçının arasında gezdirdi, sonra gözlerini Lily'ye dikip konuşmaya başladı. "Mal bulanındır, değil mi? O defterin sana kalmasını istememiş olsa bile artık senin."

Bu, Lily'yi itiraf edemeyeceği kadar incitti. Kaçınmaya çalıştığı mermi buydu çünkü Duke hazineyi gerçekten bulup sakladıysa... o hâlde hazineyi ondan da sakladığı anlamına geliyordu. Günlüğü özellikle ona bırakmamıştı; onu bir başkasına da bırakmamıştı ama deftere Lily'nin sahip olmasını istiyorsa, herhalde bir ara bunu ona söylerdi.

"Buradaki ifadenin ilginç bir yanı var," dedi Lily onlara, kendisini toparlayınca. "'Yanıt evet,' diyor. Haklıysam, o hâlde soru, 'Gizli hazineyi buldun mu?' olmalı."

"Geri kalanı ne diyor?" diye sordu Bradley boynunu uzatarak.

Lily bilmeceyi yüksek sesle okuduktan sonra sayfaları defterin içine sokup omzunu silkerek hepsini Nicole'e verdi. "Diğerlerinin ne anlama geldiğine dair bir fikrim yok." Lily, Leo'ya döndü. "Çantada başka ne var?"

"Ah, hımm." Leo onu tekrar açıp içine baktı. "Görünüşe göre bir cep telefonu var. Sinyal yok."

"Bataryasından tasarruf etmek için onu kapat," dedi Lily.

"İyi fikir." Leo telefonu kapatıp Lily'ye verdikten sonra tekrar çantaya döndü. "Şarjör. Kocaman bir bıçak." Durup büyümüş gözlerini ona çevirdi. "Kablo bağları."

Nicole yanına gidip Lily'nin elindeki sert plastik şeritleri aldı. "Bunlar televizyonun kablolarının birbirlerine dolaşmasını engellemek için değil; bunlar plastik kelepçeler."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Lily ve hepsi ürperdi.

"Vay canına," dedi Bradley, kusacakmış gibi görünüyordu. "Terry'nin onlara neden ihtiyacı olsun ki?"

"O senin arkadaşındı," dedi Lily suçlarcasına. "Sen söyle."

"Az önce kendim gibi davranmadım," diye üsteledi Bradley, biraz daha yaklaşarak. "Paniğe kapıldım. Özür dilerim..."

"Tamam, tamam. Sakin olalım." Lily sesinin hissettiğinden daha ikna edici çıkmasını umdu. Terry sadece bir pislik değil, aynı zamanda oldukça tehlikeli biriymiş gibi görünüyordu. Leo'ya devam etmesi için başıyla işaret etti.

"GPS," dedi Leo, yolculuğun başında Terry'yle tartıştığı şık Garmin'i ona verdi. "Birkaç konserve yiyecek, su. Prezervatif..." Suratını ekşitti.

"Anlayamadım?" diye bağırdı Nicole. "O adam *kiminle* birlikte olacağını sanıyordu..."

Leo sohbetin bu kısmını kesip birkaç şey daha çıkardı. "Uydu telefonu."

"En azından bu işe yarar," dedi Lily. "Başka bir şey var mı?"

Leo çantayı biraz daha karıştırdıktan sonra ona verdi. "Geri kalanımızda olmayan bir şey yok."

Bradley biraz daha yaklaştı. "Terry'nin aklından ne geçiyordu?"

"Terry nasıl biri biliyorsun," dedi Leo, sonra beceriksizce düzeltti, "daha doğrusu... nasıl biriydi. Sürekli tavşan deliğine düşer ya da saçma bir komplo teorisini takıntı hâline getirirdi. İğrenç olduğunu biliyordum ama şiddete meyilli olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Asıl soru, bu konuda ne yapacağız?" dedi Nicole. "Ateş söndü, yardım çağırmak için uydu telefonunu kullansak bile sabaha kadar hiçbir şey yapamazlar."

Lily başını iki yana salladı, dengesiz bir şekilde havada süzülüyormuş gibi belirsiz bir hisle mücadele etti.

"Nic haklı," dedi en sonunda. Lily bundan nefret etse de gerçek böyleydi. Güneş battığı için sıcaklık düşmüştü. Ateşin olmaması havanın iyice soğuyacağı ve görmenin zor olacağı anlamına geliyordu. İhtiyacı olan en son şey bir uçurumun kenarında diğerlerinin tökezlemesiydi. Sabah ilk iş yardım çağıracaklardı; bu gece herkesi güvende tutacaktı.

"Önce ateş yakalım," dedi Lily onlara. "Geri kalanını daha sonra düşünürüz."

Nicole herkesin etrafında toplandığı yanan ateşin yanında boş bir yere oturdu ve tek kelime etmeden yıldızlarla dolu kobalt gökyüzüne yükselen dumanı izledi. Tepelerinde bir yıldız kaydı ama Walter bile onu göstermedi. Her biri gergin bir bekleyiş içindeyken, ortamdaki hava oldukça gergindi. Sanki cırcır böcekleri bile nefeslerini tutmuşlardı.

En sonunda, Leo hepsinin kaçınılmaz olduğunu bildiği sohbetе giriş yaptı. "Polise söyleyeceklerimiz konusunda hepimiz hemfikir miyiz?"

“Terry, Nic’e silah doğrulttu,” dedi Lily robot gibi. “Sen yardıma gittiğinde uçurumdan düştü.”

Kimse konuşmadı. Sessizlikte Walter’ın sesi yükselince Lily şaşırdı. “Acaba karanlıkta dışarı çıktığını söylememiz daha iyi mi olur?” dedi titrek bir sesle. “Korkarım gerçek hikâyeye kulağa çok uydurma geliyor.”

“Tatlı Dilli haklı,” dedi Nic, Lily’ye bakarak. “Kurallara uymayıp dolaşmaya gittiğini ve kaybolduğunu söyleyebiliriz.”

Lily kabullenmiş bir şekilde başıyla onayladı. “Pekâlâ.”

Lily’nin karşısında Bradley huzursuzca kıpırdanmaya başladı. “Çantanda gerçek hazinenin yerini gösteren bir harita olduğundan bahsetmeli miyiz, Lily?” Bradley ateşin etrafına baktığında Leo yavaşça başıyla onayladı.

“Terry babanın kim olduğunu biliyordu,” dedi Leo. “Bir silah ve plastik kelepçe getirdi. Bu hazine meselesini ciddiye alacak mıyız? Yoksa bu da Terry-tam-bir-kaçık anlarından biri mi?”

“Emin değilim,” diye itiraf etti Lily, “ama Terry büyük bir şeyin peşinde olduğunu düşünerek buraya gelen ilk kişi değil. İnsanlar yüz seneyi aşkın bir süredir o parayı arıyorlar. Babamın buralı olması ona avantaj sağlıyordu ve onlarca sene farklı arkeologlar ve tarihçilerle birlikte çalıştı, o yüzden o şey konusunda herkes kadar içeriden bilgiye sahipti.”

“O şey tam olarak ne?” dedi Bradley. “Bize broşür versiyonunu değil, tüm hikâyeyi anlat.”

Lily nereden başlayacağından emin değilmiş gibi nefesini verdi. “Duke çocukluğunda hazinenin peşine düşmeye başladı. Neredeyse her boş ânını Butch Cassidy hakkında bir şeyler öğrenerek geçirirdi. Çok ünlü arkeolojik ekiplerle birlikte çalıştı ama ilk aşkı her zaman o hikâyeye oldu.” Lily ateşe bakarken, kelimeleri bir tür sıraya dizmeye çalıştı. “Size Butch Cassidy’den daha önce biraz bahsettim ama gerçek ismi bu değildi. Gerçek adı Robert LeRoy Parker’mış. 1866’da Utah’da doğmuş. Gençken Mike Cassidy adında bir kovboyun ona at binmeyi, silah kullanmayı ve çalmayı öğrettiği bir çiftlikte işe girmiş. Robert’in anne

babası gecesini gündüzüne katarak çalışan Mormon çiftçilermiş ve hiçbir şeyleri yokmuş. Mike Cassidy nasıl başarılı olacağını biliyormuş ve Robert'ın istediği buymuş."

Lily sırayla hepsine baktı ve içlerinden birinin gözlerini kırıp kırpmadığını merak etti. Bu konu hakkında muhtemelen umursadığından daha fazla hikâye dinlemiş Nicole bile bu gece bir şeylerin farklı olduğunu hissetmiş gibiydi.

"1889'a geldiğimizde," diye devam etti Lily. "Altına hücumun başlamasıyla, ülkenin her yanından erkekler buraya hücum etmiş. Robert barlar, genelevler ve kumar sebebiyle 'To Hell You Ride' denilen Telluride, Kolorado'daymış. Dağdan aşağı taşımaları için katırlara altın cevheri yüklüyormuş. Tıpkı anne babası gibi hiçbir varlığı yokmuş. Ama tam köşede San Miguel Valley Bankası duruyormuş ve altını oraya götürdükleri için Robert bankanın altınla dolu olduğunu biliyormuş. En büyük miktarın orada ne zaman tutulacağını ve o gün kimin çalışıyor olacağını düşünmüş. Ama en önemlisi, bu işten yakasını nasıl kurtaracağını düşünmüş." Lily bir çubuk alıp ayaklarının dibindeki toprağa ufak spiraller çizmeye başladı. "Robert karizmatik bir adammış. Kasaba dışında insanlarla tanışmaya, arkadaşlık kurmaya, onlara para yedirmeye ve onların mekânlarında dinlenmiş atları hazır bulundurmaya başlamış. Böylece, soygun gününde o ve arkadaşı Matt Warner bankada çalışan tek veznedar kalana kadar beklemişler. Matt silahı adama doğrulturken, Robert kasayı temizlemiş. Kaçmışlar, soygunla ilgili haber yayılmış. Robert kapana kısılmış ama tatlı Mormon annesini utandırmak istememiş. Butch Cassidy ismini kullanmaya başlamış."

"Bekle," dedi Walter. "Matt denen adam Sundance miydi?"

"Hayır. Sundance Kid'in gerçek ismi Harry Longabaugh'du. Philadelphialıydı. O zamanki her genç adam gibi, o da batıya gitme hayalleri kuruyormuş. Kolorado'ya taşınmış ama beklenmedik bir fırtına büyükbaş hayvanların ve işlerin yüzde doksanını

* (İng.) Gözlerden uzak kasabaya ulaşmak için aşılacak tehlikeli yolları ifade etmek için kullanılan, "Cehennem Yolu" anlamına gelen bir terim. —çn

ortadan kaldırana kadar bir çiftlik işçisiymiş, Sundance, Wyoming'in dışında bir at, eyer ve silah çalarken yakalanmış."

"Peki Cassidy'yle ne zaman takılmaya başlamış?" diye sordu Bradley.

"1896'da," diye yanıtladı Leo ve ateşin üzerinden Lily'nin gözleriyle buluştu. Lily ne kadarını hatırladığını merak ediyordu. Wilder Çiftliği'nde geçirdiği o kısa sürede ne kadar şey duyduğunu ya da Duke'ün bulundurduğu kitaplardan neler kaptığını merak ediyordu. Leo'nun karnına uzandığını ve yakınlıklarında ateş çtırdarken yatakta kitap okuduklarını hatırladı.

Ayrıca, bir gece kitabını kenara koyduğunu, Leo'yu ikna edip kendisini saatlerce onda kaybettiğini de hatırlıyordu.

Leo da sanki bunları hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırıp düşüncelerini kapattı. "Haydut Patikası'nda tanışmışlar," diye tamamladı.

"Kimseyi vurmadıkları doğru mu?" diye sordu Walter.

Lily başıyla onayladı. "Vurmalarına gerek kalmamış. Çiftliklerini bankalara kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olan insanların ellerine para tutuşturuyorlarmış. Böylece bu insanlar, çeteyi polise teslim etmek yerine onları beslemiş, atlarını barındırmış ve onları korumak için yalan söylemişler."

Bradley etkilenmiş gibi kısık bir ıslık çalıp uzun çubuğuyla ateşi karıştırdı.

"Evet, bankalar ve demiryolları bundan hiç hoşlanmadılar tabii," diye ekledi Leo. "Pinkertonları işe karıştırdılar, ülkenin dört bir yanında bir sürü ajanları ve muhbirleri vardı."

Walter gerçekten endişelenmiş görünüyordu. "Ah, hayır."

"Butch ve adamları Wilcox, Wyoming'de bir Union Pacific trenini soyduklarında, her şey ters gitti," dedi Lily. "Vagonu dinamitle havaya uçurdular ve yirmi dört saat içinde Pinkerton'da görevli neredeyse herkes onların peşine düştü. Ama sadece patikalarda iz sürmüyorlardı. Pinkertonlar, Butch'un çetesinin çaldığı banknotların seri numaralarının da izini sürüyorlardı ve bu bilgileri bankalara, demiryollarına, otellere ve bakkallara

iletiyorlardı. Yakalanması karşılığında dört bin dolar verilecekti. Sonra beş bine çıktı. Sekiz bin oldu. 1899'da, Butch yakalanmalarının an meselesi olduğunu biliyordu." Lily duraksayıp kamp ateşinin etrafına göz gezdirdi. Kimse kıpırdamıyordu.

"Ve?" dedi Bradley sabırsızca.

"Söylentilere göre paralarını Haydut Patikası'nda bir yere saklamışlar," dedi Lily. "Bir dolarını bile harcasalar anında bulunacaklarını biliyorlarmış. Sonra Arjantin'e kaçmışlar."

"Bir dakika." Bradley ince dalı ateşe attı. "Filmde, ikisi de buradaki bir silahlı çatışmada ölüyordu. O parayı sakladıklarını ve onu geri almak için hiç dönmediklerini mi söylüyorsun?"

"Bazı insanlar öyle düşünüyorlar."

Walter dikkatini çekmek için öne doğru eğildi. "Sen de babanın onu bulduğunu ama harcamak yerine tekrar sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Ya öyle oldu," dedi Lily omuzlarını silkerek, "ya da günlüğü vermeyi planladığı kişi her kimse onu asıl hazinenin olduğu yere götürmek istiyor." Lily başını eğdi ve bu olasılıkların herhangi birinin midesini nasıl altüst ettiğini düşünürken dudağını kemirdi. "Wyoming'deki arsamızı sattı ve muhtemelen o gelirle hayatını sürdürmeyi umuyordu, o yüzden Butch Cassidy'nin parasını bulduğu –bulduysa– zamana bağlı olarak, ona ihtiyacı olacağını düşünmemiş olabilir. Duke, 'Maldan ziyade macerayı tercih ederim, evlat,' derdi. Doğum günümde hediye paketi yaptığı bir sakızı bulmam için bana bir şifre çözdürürdü ya da beni doğa yürüyüşüne götürüp sembol yapılar hakkında beni sınar ve bilginin hediyem olduğunu söylerdi."

Bradley kamp ateşinin etrafına göz gezdirdi. "Biri Wilcox soygununun ne kadar olduğunu Google'da araştırırsın."

"Google mı?" dedi Nicole. "Neyle? Bu kaya ve çatalla mı?"

"Yaklaşık altmış bin dolar çaldılar," dedi Lily onları umursamadan. "Bir kısmını bir yerlerde harcadıklarına eminim, o yüzden aşağı yukarı elli bin dolar diyelim."

"Hepsi bu mu?" dedi Walter. "Terry bizi *elli bin* dolar için mi öldürecek?"

"Ama bu 1899'daydı, değil mi?" diye sordu Bradley, doğrulamaları için hepsine bakarak. "Şu anda değeri daha çok olabilir."

"Ayrıca," dedi Lily sessizce, "bu sadece bir silahlı soygunda ele geçirdikleri miktar."

Leo ona baktı. "Duke ne kadar sakladıklarını düşünüyordu?"

"Hepsi mi? Yaklaşık yüz elli bin dolar."

"1899'da yüz elli bin dolar," dedi Bradley şaşkınlıkla. "Bahse girerim, altın paralardan bazıları o kadar nadirdir ki hiç duyulmamış olabilirler. Günümüzün parasıyla milyonlarca dolar edebilir."

"Duke en az on milyon dolar olduğunu düşünüyor," dedi Lily gözlerini ateşten ayırmadan.

Walter gözlerini kırptırdı. "Bu çok tuhaf çünkü kulağa on *milyon* demişsin gibi geldi."

"Öyle dedi," diye karşılık verdi Leo ve herkes sessizleşti.

"Vay canına." Bradley kalkıp kampta ileri geri yürümeye başladı. "Vay canına."

Nicole onun önünü kesti. "Otur. Sana hâlâ güvenmiyorum."

Bradley anında itaat etti.

"Asıl çılgınca olan," dedi Walter, "Terry'nin yanında bir silah, GPS cihazı ve tüm o şeyleri getirmesi gerektiğini biliyor olması. Ve bu hazine avına kendisini kaptırmış olması." Şaşkınlıkla dolu bir ifadeyle Bradley'ye baktı. "Ama bu sene geziyi planlama sırası *sende* değil miydi?"

Bunun üzerine herkes Bradley'ye göz attı. Bradley kamburunu çıkardı. "Pekâlâ, sinirlenmeyin." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Ama ona yeri seçip her şeyi planladığı sürece gelebileceğini söyledim."

"Tanrı aşkına, Bradley," dedi Leo. "Sen hayatım boyunca tanıdığım en acayip tipsin."

"Çok meşguldüm!" diye karşı çıktı.

Leo ona dik dik baktı. "Otuzuncu doğum günümü planla-
man gerektiğinde Golden Krust'ta soluğu almamız gibi mi meş-
guldün? Ya da Walter'ın terfiini kutladığımızdaki gibi mi?"

Walter sadık bir şekilde söze karıştı. "Aslına bakılırsa, mar-
kette satılan kapkeklerin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Hepsini uçurumdan atamaz mısın?" diye sordu Nicole,
Lily'ye. "Böylesi daha sakın olur."

"Ama hazine gerçekse," dedi Walter, herkesin asıl meseleye
odaklanmasını sağlayarak, "ve Terry'nin onu bulmak için senin
günlüğüne ihtiyacı varsa, bu gerçek hazinenin yerini gösteren
haritaya sahip olduğumuz anlamına gelmez mi?"

"Teorik olarak," dedi Lily.

Bradley kamp ateşinin etrafında her birine baktı. "Bunu
yapacağız, değil mi? Duke'ün ipuçlarını takip ederek Butch
Cassidy'nin parasını bulacağız."

"Peki sana o parayı alacağını düşündüren ne?" diye sordu
Nicole ona dik dik bakarak. "Harita Lily'nin."

"Çünkü bir söz verdik," dedi Walter. "Haydutlar gibi. Unut-
tunuz mu?"

Bradley sırttı. "Aynen öyle, Walt."

"Sanırım asıl noktayı gözden geçiriyoruz," dedi Leo. "Terry
öldü. Geri dönüp yetkililere onun düştüğünü söylersek, bir ci-
nayet davasında şüpheli olma ihtimalimiz çok yüksek. Hazine
avına çıkmak bizi kötü gösterir."

"Ama onlara Terry'nin dolaşmaya gittiğini söylemeyi planlı-
yorsak neden Terry kamptan ayrılınca onu aramaya gittiğimi-
zi söylemiyoruz?" Bradley duraksadı, hemen karşı çıkmalarını
bekliyor gibiydi. Lily'nin sessizliği üzerine, Bradley daha cesur-
ca devam etti: "Zaten önümüzdeki üç gün boyunca sahte bir ha-
zine avına çıkmayı planlıyorduk. Neden gerçek olmasın?"

"Dub," dedi Nicole sessizce. "Adam pislik listemde ve Tanrı
biliyor ki itiraf etmekten hiç hoşlanmıyorum ama Brad haklı. Ne-
den gidip bakmıyoruz?"

Lily gözlerini onunkilere çevirdi. "Polislere yalan söyleyemeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"On milyon dolardan bahsediyoruz." *Üzgünüm ama haklı olduğumu biliyorsun*, der gibi omuzlarını silkti. Sonra grubun geri kalanına baktı. "Burada söyleyeceğim her şey aramızda kalacak, tamam mı? Sadece fikir yürütüyorum ama... Terry'yi arayacakmış gibi yola devam edebiliriz. Burayı bizden daha iyi bildiğini kaç kez söyledi? Belki de çekip gitti ve bir yerden düştü. Belki zihnimi böyle düşünmeye ikna edebilirim. Belki," dedi, sesi duyguyla boğuklaştı, "gidip parayı arayabiliriz."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Walt. "Gidip dönmemiz?"

Lily elle çizilmiş haritayı inceledi, gergin bir şekilde parmağıyla bacağında ritim tutarken kanı kulaklarında zonkluyordu. "Maze'e at sırtında gidip daha sonra yürüyerek devam edersek mi? Üç gün? Belki dört. Ama burası gerçekten tehlikeli bir arazi. Ailelerin eğlenebileceği ya da turistlerin gezebileceği bir yer değil. Geri dönmezseniz cesedinizi bulabilmeleri için seyahat planınızla birlikte bir izne ihtiyacınız var. Durup erzak almalıyız."

"Bize sen rehberlik edeceksen her şey yapabiliriz," diye sevindi Bradley, özgüveni artmıştı. "Öteki taraftan polisi aranız. Parayla. Varsın, değil mi, dostum?" Walter'a baktı.

Kısa bir tereddüdün ardından Walter başıyla onayladı. "Bu benim her şeyi baştan yaptığım bir gezi, unuttun mu?" Anlamlı bir şekilde Leo'ya baktı. "Hepimizin. Bir daha böyle bir şans ne zaman elimize geçer?"

"Öğleden sonra yürüyüşe çıkmaktan bahsetmiyoruz, Walter," dedi Lily. "Tehlikeli. Şu âna kadar yaptığımız en kolay kısmıydı."

"Kolay mıydı?" dedi.

Lily gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şeydi."

Ateşin çıtırtısı dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Lily yine birinin söz almasını bekledi. Karanlıkta yükselen kelimelerin Leo'ya ait olacağını beklemiyordu: "Sence bunu başarabilir miyiz?"

“Leo. Bana bunu gerçekten yapmayı istediğini mi söylüyorsun?”

“Ne söylediğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti Leo. “Ama o bilmecenin bir anlamı var gibi, Lil. Bunu senin de hissettiğini biliyorum.” Lily gözlerini kırptırıp elini kollarında diken diken olan tüylerinin üzerinde gezdirdi. *Lil*. Yıllardır kimse ona böyle hitap etmemişti.

Üstelik Leo haklıydı; içinde bir ses ona bunu göz ardı etmemesi gerektiğini söylüyordu. Leo devam etti: “Herkesin onun bir pislik olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Terry yanında bir silah getirecek kadar inandı buna. Nicole’ü rehin alacak kadar. Bizi vuracak mıydı? Nicole’ü yanına alıp kanyona gidecek miydi?”

“Plastik kelepçeleri unutma,” dedi Bradley. “Vaşaklarla ya da dağ aslanlarıyla savaşmak için yanına plastik kelepçe almazsın.”

Leo ateşin etrafından dolaşp Lily’nin önünde diz çöktü. Elini günlüğün üzerine koydu. “Terry’nin buradaki bilgilere ihtiyacı vardı. Ve o senin elinde.”

Lily’nin kaburgalarının altında bir umut kuru hafifçe parladı, Leo ifadesindeki beklenmedik açlıkla onu canlandırdı. Şu anda ne söylemesini istiyordu? Tüm bunları aynı anda sindirmek çok fazlaydı. Terry’nin ölümü bir yana... bilmecenin bir oyundan fazlası olduğunu iliklerinde hissediyordu.

Ama Duke bu günlüğü ona vermemişti. Ayrıca, ona hazineyi bulduğunu da söylememişti. Dünyadaki en sevdiği yeri satmaktan memnundu, onu parasız ve tek başına bırakmıştı. Hayatına Duke Wilder’ın karar vermesinden bıkmıştı.

Yine de. Gidip hazineyi aramaya... değer miydi?

“Walt ve ben Nicole’e katılıyoruz,” dedi Bradley. “Biz varız.”

“Ben *Dub*’dan yanayım,” diye açıklık getirdi Nicole. “O ne derse kabul ediyorum. Biz bir ekibiz.” Bir saniye sonra ekledi, “Demek istediğim, hem bilmecenin peşine düşmek hem de Terry yüzünden başımızı belaya sokmamak mümkün.”

Bradley, Leo’ya döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Leo hâlâ Lily'nin önünde diz çökmüştü ama gözlerini ayaklarının dibindeki toprağa çevirdi. Alevler yüzünde gölgeler oluşturuyor, çene ve elmacıkkemiklerinde açılar aydınlatıyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp tekrar Lily'yle göz göze geldi. "Lily ne derse onu yapacağım."

Lily göğsündeki ufak kıvılcımı söndürmeye çalıştı. Tekrar haritaya ve Duke'ün elyazısına baktı.

Yanıt evet.

"Biraz uyuyup bunu düşünelim," dedi Lily. "Zaten sabaha kadar bir şey yapamayız."

On Üçüncü Bölüm

LEO BU KADAR deliksiz uyumayı nasıl başardığından emin değildi ama çöldeki beşinci sabahlarında uyandığında omzu öylesine tutulmuştu ki gece boyunca hareket etmediğini anladı. Rüya gördüğünü hatırlamıyordu, kurumuş ve yorgun gözlerini kapattığı ve uyandığı an arasında bilinçli bir saniye bile hatırlamıyordu. Aksi düşünüldüğünde uyuyabildiğine minnettardı, dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerini ovuşturdu. Midesine inen kazık gibi her şey bir anda zihnine hücum etti: şaşkınlıkla silahı keşfetmesi, Terry'nin uçurumdan kanyona düşmesi ve burada bir yerde gerçek bir hazinenin olduğunu ima eden harita.

Lily'nin uyuyup uyumadığını merak etti.

Dün gece herhangi bir hayvan sesi duymamışlardı, kampın etrafında hışırdayan yaratıklar yoktu. Gün kuş sesleriyle başlamamıştı. Saat beş buçuğu biraz geçiyordu ve açık gri çadır duvarlarından gökyüzünün, gündüz vakti sayılan koyu deniz mavisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sonra serin havaya hoş bir inilti yayıldı. Gerçekte yüz kez, zihninde binlerce kez duyduğu bir sestti: Lily kalkmadan önce geriniyordu. Aralarında çadırının kumaşı olmasına rağmen, bunu net bir şekilde gözlerinin önüne getirebiliyordu: Kollarını

başının üzerine kaldırıp vücudunu kedi gibi soldan sağa doğru kıvrırdı. Gözleri kapalı bir şekilde yüzünü gökyüzüne doğru çevirir ve birçok kez onu tutup tekrar yatağa çekmesine sebep olan o boğuk ve seksi sesi çıkarırdı. Vücudu içgüdüsel olarak gerildi, kanı bir anda hücum ettiği için başı döndü. Şartlar ve kendilerini içinde buldukları karmaşa düşünüldüğünde, beyninin Lily'nin sıcak bedeninin yanında olmasının ne kadar güzel olacağını düşünmekte hiç zorlanmaması çılgıncaydı.

Açıkçası, o yeniden yanında olduğu sürece her şeyle yüzleşebileceğini düşünmüştü.

Lily uyanıktı, güne başlamaya hazırlanıyordu ve Leo da aynısını yapmak üzereyken kamp ateşine en yakın olan çadırından birkaç adım ötede bir başka ses duydu. "Uyuyabildin mi?" diye sordu Nicole.

Su ısıtıcısına su doldurulduğunu ve ateşin üzerindeki ızgaraya oturtulan ısıtıcının metalik gıcirtısını duydu. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Biraz."

Sessizleştiler ve Leo tekrar yerleşerek başını eline koyup utanmadan konuşmalarını dinledi. Suçu önceki günden kalan puslu gerçeküstülüğe ya da Lily'nin hem çok tanıdık hem de beklenmedik görünmesine atabilirdi; nasıl olduğunu bilmek istiyordu ve ona karşı dürüst olup olmadığını bilmiyordu.

"Pekâlâ, Dub," dedi Nicole. "Ne düşünüyorsun?"

Lily yanıt verirken sesi sanki birinin ona kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi kısıktı. "Tüm gece bunu düşünüp durdum."

"Ben de."

"Bu durumu görmezden gelemeyiz." Sessiz bir duraksamanın ardından ekledi: "Terry'yi kastediyorum."

"Elbette, hayır. Önerdiğim bu değil."

"Ama haklısın. Geri dönmek onu daha az ölü yapmayacak."

"Tabii ki yapmayacak." Birkaç saniye sessiz kalınca, Leo uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını merak etti ama o sırada Nicole

tekrar konuştu. “Şöyle düşünüyorum: Boka batabilirsin ya da hem altına hem de boka bataabilirsin.”

“Nic, Duke’ün herhangi bir şey bulduğundan bile emin değilim ve *bulduysa* bile... bu düşünülmesi gereken çok şey var demek.”

“Biliyorum.”

“Beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını sanıyordum.” Lily’nin sesinin en sonda incelik çatlaması Leo’nun göğsünün sızlamasına sebep oldu.

“Biliyorum, tatlım ama belki de bu, Duke’ün yaptıkları karşılığında bir şey kazanmak anlamına gelebilir,” dedi Nicole nazikçe. “Duke’ün hiçbir şey bulmadığını farz edelim. Bunun bir oyun olduğunu ve bilmece hakkında yanıldığımızı düşünelim. Ne olmuş? En fazla birkaç gün kaybederiz. Oraya gidip döneceğiz. Bir şey bulmazsak geri dönüp polislere Terry’nin çekip gittiğini ve onu aramaya gittiğimizi, nereye gittiğini bildiğimizi sandığımızı ama onu bulamadığımızı söyleriz.”

“Eninde sonunda kamp yaptığımız yerin aşağısında kanyonun dibinde onun cesedini bulacaklar,” diye hatırlattı ona Lily.

“Misafirlere ilk gün ne diyoruz? Kendi başınıza dolaşmayın. Bunu daha önce yaptığına dair hepimiz ifade verebiliriz. Kararlılıkta Peter Pan gibi davranmadığını kim söyleyebilir? Kimse bunu sorgulamaz.”

“Biliyorum.”

“En kötü ihtimalle hazineyi bulamayız ama birkaç gün daha umut edebilir ve bir rüyayı yaşayabiliriz. Ve ateşli dâhiyi birkaç gün daha süzebilirsin...”

“Nic. Kapa çeneni.”

Bir dakika. Ne?

Leo neredeyse yastığıyla kendisini boğmak zorunda kaldı. Lily bunu söylerken ifadesini görebilmek için keşke gözlerini yerlerinden çıkarıp iki kadının oturduğu yere yuvarlayabilseydi... Sonsuza kadar kör olmaya razıydı.

Lily'nin, "Onu süzmüyorum," diye fısıldadığını zar zor duyabildi.

"Ciddi misin sen?" dedi Nicole, kesinlikle onun kadar sessiz değildi. "Sen benden de kötü bir yalancısın."

"Değilim!"

"Ama o kesinlikle süzüyor. Adam sana azgın azgın bakıyor."

Leo'nun boynunu sıcak bastı. Nicole'ün haklı olduğundan emindi.

"Tamam: Bunun doğru olduğunu farz edelim," dedi Nicole, konuya tekrar yön vererek. "Biraz para bulduğumuzu düşün. Duke'ün onu bulmuş olma ihtimalinin yüzde beş olduğunu düşünsen de Butch Cassidy'nin parasının çok küçük bir bölümüyle bile arazini geri satın alabilirsin, Dub. Bu hayatını değiştirebilir, kızım. Bu kader değil de ne? Tam arazinin satışa çıkarıldığı anda böyle bir şansın kucağına düşmesi?"

Leo çadırının tavanına bakarken sersemlediğini hissetti. Wilder Çiftliği satışa mı çıkıyordu?

Birkaç dakika geçtikten sonra Lily, "Biliyorum," dedi.

"Tek istediğin buydu, tatlım."

Bu kez daha kısık sesle, "Biliyorum," dedi.

Leo tekrar yastığına yerleşti. Kalbi göğsünde öylesine acı verici bir şekilde burkuldu ki derin bir nefes alamadı.

Tek istediğin buydu, tatlım.

Leo'nun tek istediği oydu.

Leo küçük bir alana sokulmuş ve fokurduyormuş gibi tıpasının attığını, eski derisine fazla büyük geldiğini hissetti. Gerçekliğinden, New York'taki hayatının monotonluğundan, rutininin ve yalnızlığından çekip kopartılmıştı ve dün olanlara –önlerindeki birkaç günün ne getireceğini bilmemesine– rağmen geri dönmeye hazır olduğunu söyleyemezdi.

Uyanan ilk misafir olmasına şaşırmadı ama aynı zamanda diğerlerinin de tıpkı az önce onun yaptığı gibi sırtüstü uzanıp nasıl

hissetmeleri gerektiğini anlamaya çalışarak çadırlarının çatısına baktıklarını duymak onu şaşırtmazdı. Düşünceleri birbirine girmiş lastik bant topu gibiydi ama Lily'yi bulmalıydı.

Kanyonun kenarındaki o uğursuz yerde durmuş kalay kahve kupasını elinde tutarak uzaklara bakıyordu. Örmediği koyu saçları, kürek kemiklerinin arasından yumuşak bir şekilde salınıyordu. Vücudu narin ve incecikti, belki de kulak misafiri olduğu sohbetin etkisiydi ama duruşundaki kırılganlık sebebiyle Leo'nun içinden onu kollarının arasına almak geldi. Onu korkutmaktan çekindiği için birkaç adım öteden boğazını temizledi ve irkilip hafifçe omuzlarını yukarı çekmesini izledi.

"Selam." Leo ona biraz daha yaklaşma arzusuyla mücadele ederek yanında durdu.

"Selam."

"Kulağa aptalca bir soru gibi gelse de," dedi, "nasılsın?"

Lily keyifsizce gülüp dumanı tüten kupayı dudaklarına götürdü. "Kahrolası sersemlik henüz geçmedi."

"Evet," diye ona katılan Leo manzaraya doğru temkinli bir şekilde gülümsedi. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Böyle bir durumla karşı karşıya geleceğimi beklemiyordum," diye itiraf etti Lily.

"Eminim."

"Yalnızca Terry kısmını kastetmiyorum." Lily yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Trajik elbette ama burada insanların öldüklerini söylerken ciddiydim."

"Başka neyi kastediyorsun?" diye takıldı Leo.

Lily keskin, tek bir hece hâlinde şaşkınlıkla güldü ama çok geçmeden gülümsemesi soldu. "Tuhaf, değil mi? Çünkü bir yandan, elbette Cassidy'nin parasını bulmuş olmalı. Böylesi mantıklı. Ne de olsa o *Duke Wilder*'di. Parayı bulan biri varsa, o olmalı. Öte yandan, onu bulmasına rağmen bana söylememiş olması öyle korkunç ki idrak etmekte zorlanıyorum."

“Bunu kesinlikle anlıyorum.” Leo bir sonraki soruyu kelimelere dökmeye çalışırken gözlerini kısarak kupasına baktı. Sonuçta, oldukça basitti. “Baban ne zaman vefat etti?”

“Yaklaşık yedi sene önce?”

Leo kısık bir ıslık çaldı. “Vay canına. Uzun zaman olmuş öyleyse.”

Lily kahvesinden bir yudum alıp başıyla onayladı. “Felç geçirdi.” Leo, Lily’nin dikkatini yüzünün yan tarafına verdiğini hissedince dönüp gözlerinin içine baktı. “Sen gittikten birkaç hafta sonra,” dedi. “Çiftlik satıldıktan birkaç hafta sonra.”

Leo’nun kalbi güm diye karın boşluğuna indi. Her şey bir anda, üstelik Lily henüz sadece on dokuz yaşındayken olmuştu. Tüm bunlar çok fazlaydı.

“Hastanenin bana ulaşması biraz zaman aldı,” dedi Lily, “çünkü çiftlikte değildim ve cep telefonum yoktu.” Neşeden yoksun bir şekilde gülüp sertçe nefesini verdi. “Ne yürüyebiliyor ne de konuşabiliyordu. Onu kasabadaki kulübemize götürdüm ve o günden beri söyleyebildiği tek şey ‘Lily’ydi. Su içmek istediğinde ‘Lily,’ ya da yastıklarını düzeltmemi istediğinde ‘Lily’ derdi. Kanalı değiştirmemi istediğinde ‘Lily.’ Çalışabilmem için birkaç günde bir gelen bir hemşire vardı; aksi takdirde muhtemelen onu öldürmek zorunda kalırdım.” Lily büyük ölçüde şaka yaptığını anlaması için güldü. “Sanırım çiftliği o zaman satmasının en iyi yanı hastane masrafları için paramızın olmasıydı. Üç seneden biraz kısa dayandı.” Lily ona bakıp gülümsemeye çalıştı, sanki kendi sesinin, babasının yitip gitmesini paylaşmıyor da yemek siparişini tekrar ediyormuş gibi durgun ve mesafeli olduğunu duymuştu.

“Neyin daha kötü olduğundan emin değilim,” dedi Leo anlayışlı bir şekilde, “birini aniden mi yoksa uzun bir hastalığın ardından kaybetmenin mi.”

“Yakın olduğun anne babanı kaybetmek daha kötü,” diye hemen karşılık verdi Lily. “Nasıl olursa olsun. Annenle ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Babamla ilgilenmek zordu ve sona

doğru ikimizin de birçok şeyden pişman olduğuna eminim ama Duke benim için ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar beni tanımıyordu. Düşünüyordum da, gerçekten isteseydi bıraktığın mesajları bana iletebilirdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama en azından başına gelenleri bilirdim.”

Leo ne diyeceğini bilemiyordu, o yüzden başını sallayarak ona katıldığını belirten kısık bir ses çıkardı. Lily’nin de onu unutmadığını bilmesinin bir anlamı olabilirdi. “Sanırım hâlâ nasıl hazine avı gezileri yapmaya başladığını anlamaya çalışıyorum,” diye kabul etti nihayet.

“Hester’da bir barda çalışıyordum,” dedi Lily, “ama beş parasızdım. Barın sahibi rehber ihtiyacı olan insanlar tanıyordu ve bu bölgeyi biliyordum. Geziye iyilik olarak rehberlik ettim ama çok iyi vakit geçirdiler ve sanırım arkadaşlarına bahsetmişler. Zamanla ağızdan ağza yayıldı. Bu yedi sene önceydi. Hayalimdeki iş olmadığı kesin ama para kazanıp atlarımı geri almanın bir yoluydu. Duke’ün çılgın şöhretinden neden faydalanmıyım ki diye düşündüm.” Lily ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bunu hep hayal ettiğimi biliyor musun?”

“Neyi hayal ettin?” Leo ona bakıp nefesini tuttu. Lily’nin sesi daha alçak ve sır verir gibi bir havaya bürünmüştü.

“Seni tekrar görmeyi.”

Leo’nun yüreği ağzına geldi. “Ben de.”

“Bazen Nicole’le New York’a gittiğimi ve bir sokakta sana rastladığımı hayal ederdim.”

“Ben de arkadaşlarla gezideyken böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüştüm,” dedi Leo, bu hayali yeniden hatırlamak çok kolaydı, kelimeler birden ağzından döküldü. “Yanında kocanın ve çocuklarının olacağını sandım. Seninle konuşmak için can atıyordum ama sarhoş Bradley’yi otele götürmek zorunda kalacağım için bu fırsatı kaçırmaktan korkuyordum. Gerçi hep çiftlikte güzel bir hayat sürdüğünü düşündüm.”

Lily başını iki yana sallayıp yere doğru güldü. Botunun burunıyla kızıl toprakta bir daire çizdi. “Hepiniz buraya gelmeden

önceki gün bir mektup aldım. Çiftliği satın alan Jonathan Cross'tan. Emekli oluyormuş ve onu geri almam için ilk teklifi bana sundu."

"Satın alacak mısın?"

Lily keyifsiz bir kahkaha attı. "Hangi parayla?"

Ona, *Birikmiş biraz param var, yeterli değil –gerçekten yeterli sayılmaz– ama bir başlangıç sayılır*, demek istedi ama sonra bu fikrin çılgınlık olduğunu anladı. Henüz sadece dört gün olmuştu. Ona bir çiftlik almayı teklif edemezdi.

"Her neyse," dedi Lily beceriksizce, "her şeyin yolunda olduğunu söylemiyordum. Açıkçası, her şey berbat hâlde. Ama burada benimle birlikte olmana sevindim. Seni gerçekten özledim, Leo."

Bunu izleyen cızırtılı sessizlikte Leo kıpırdamadı.

Lily önlerindeki gökyüzüne odaklanmıştı ve Leo buna minnettardı. Şu anda onunla göz teması kurmak onu bitirirdi. Ne de olsa, on sene önceki o ilk günde ona âşık olmasına sebep olan şey Lily'nin istikrarlı ve kendinden emin bakışlarıydı. Lily'nin dikkatinin ateşli ağırlığı Leo'un ellerini ona yaklaştırmasına, çıplak tenini sayısız kez arzulamasına yol açmıştı. Lily'nin en hassas düşüncelerini paylaşacak kadar güvendiği tek kişi olduğunu biliyordu. O yüzden bu duyguyu yüksek sesle dile getirmek Leo'nun adrenalinle gerilmesine sebep oldu.

"Seni unutabilmek için elimden geleni yaptım," diye devam etti Lily ve Leo ona bakınca gözlerinin kapalı olduğunu gördü. "Kendimi farklı birine dönüştürdüm. İçki içtim, önüme gelenle birlikte oldum ve durmaksızın çalıştım. Önemi yoktu."

Leo aldığı nefesleri saydı. Tamamen gerginlik ve özlem doluydu; kelimelere yer yoktu. En sonunda ona, "Seni özlemek fiziksel olarak beni güçten düşürdü," diyebilirdi.

Lily dönüp gözlerinin içine baktı.

Leo bir süre daha ona baktıktan sonra bakışlarını kaçırıp başparmağıyla eklemlerini ovuşturduğu ellerini inceledi. "Zihinsel olarak hiçbir şey istemediğim bir yere gitmeliydim. Bir bakıma,"

dedi yavaşça nefesini vererek, "her şeyi kapattım. Ama şimdi buradayım. Seninle. Demek istediğim, benim için önemlisin. Artık birbirimizi tanımasak da. Neye ihtiyacın olursa yanında olacağım."

Lily tekrar uçuşuma doğru döndü. "Hayatım boyunca Duke'ün saçmaladığını düşündüm," dedi. "Ve şimdi bana öyle geliyor ki, çiftliğimi geri almamın tek yolu babamın aslında saçmalamadığını varsaymaktan geçiyor."

"İstediğin bu mu?" diye sordu Leo. "Çiftlik mi?"

Lily yavaşça nefes alıp kahve kupasında dalgın dalgın ritim tuttu. "Bunu istiyorum, evet. Çiftliğimi ve bir aile kurmayı istiyorum, atlarımı doyururken ve Nicole'e maaşını öderken param var mı yok mu diye endişelenmemek istiyorum. Bir kez olsun istediğim şeye sahip olmak istiyorum. Ya sen?" diye sordu ona. "Ne istiyorsun?"

Leo gülümsediğinde, Lily'nin neyin bu kadar komik olduğunu anlamadığından emindi ama yanıtı onunkinin neredeyse tam tersiydi. "Hayatımın tepetaklak olmasını istiyorum."

Lily tekrar dönüp ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen varsan, ben de varım."

Lily'nin ela gözleri yükselen güneşte altın tonlarında parladı. "Öyle mi?"

"Evet." *Peşinden nereye olursa gidebilirim*, diye geçirdi içinden Leo.

"Tam kontrole sahip olmalıyım," dedi Lily gözlerine bakarak. "Silahı ben taşıyacağım. Haritalar bende olacak. Nicole dışında kimseye güvenmiyorum." Duraksadı. "Ve sen." Tekrar duraksadı. "Sanırım."

Bunun üzerine Leo'nun elektrikle cızırdayan kalbinin etrafında kaburgaları bir Faraday kafesi oluşturdu.

Lily uzun bir süre ona baktı.

"Tamam öyleyse," dedi kısık bir sesle.

"Tamam öyleyse," diye tekrarladı Leo. "Bilmeceyi çözmemize gerek var mı?"

“Maze’e doğru ilerlerken onu düşünebiliriz,” dedi Lily. “Onu çözmek için vaktimiz olup olmadığından emin değilim, bazen Duke’ün bilmecelerini çözmem haftalar sürerdi.” Ona baktı. “Ama bir ağaç varsa, nehre yakın olacağını düşünüyorum ve babamın en sevdiği yerlerden bazılarının orada olduğunu biliyorum. Ve onun Maze’de olduğundan eminiz. Oraya arabayla gitmeliyiz. Atları riske atmak istemiyorum, zaten bir noktadan sonra yürümek zorundayız.”

Leo’nun kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Pekâlâ.”

“Buradan pek uzakta olmayan küçük bir kasabada bize yardım edebilecek bir adam tanıyorum. Ama yürüyüşün tehlikeli olacağını söylerken ciddiydim,” diye onu uyardı Lily.

“Hallederiz,” dedi Leo ve Lily yavaşça derin bir nefes verdi.

“Siktir et,” diye fısıldadı. “Yapalım bu işi.”

Leo’nun kanında bir patlama oldu. Parmakları uzanıp onun kilere kenetlenmeyi arzuladı. Leo gökyüzüne haykırarak, onu öperek ve ona dokunarak bu anlaşmayı vurgulamak istedi. Hep böyle olmuştu: Hislerini gizlemeden yaşamaktan yanaydı. Yine kara sevdaya tutulduğunu hissetti.

“Bu bana ikinci bir şans gibi geliyor.” Lily kahve kupasını dudaklarına götürüp kafaya dikti. “En azından, burada herhangi bir şey bulamamak hayatımı daha kötüleştirmeyecek.”

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Çünkü Leo’nun damarlarındaki fokurdanma, bu doğruysa Lily’nin dilediği her şeye sahip olacağı ve aynı şeyin belki de Leo için de geçerli olduğu anlamına geliyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

On Dördüncü Bölüm

“TAM OLARAK KÖTÜ hissetmemem kötü bir şey mi?” Bradley eldivenli elleriyle Bullwinkle’ın dizginlerini ayarlarken, Leo şu anda kendisini görebilseydi nasıl tepki vereceğini merak etti. Çenesi ince sakallarla doluydu, güneş gözlüğü lekelenmişti ve kalçasında bir matara vardı. Açıkçası, çok yıpranmış görünüyordu.

Leo’nun farklı hissettiği kesindi. Bir bakıma, Laramie’de en son bir atın sırtından indiği an ile buradaki ilk kamp alanlarında Ace’e bindiği an arasında hiç vakit geçmemiş gibi görünüyordu. Başka açılardan, on senedir hiçbir duyusunu ve kasını kullanmadan uyumuş gibi hissediyordu.

“Ben kötü hissediyorum.” Walter eyerinde dikleşti. “Terry’den hoşlanmazdım ama ölmesini istemiyordum.”

Bradley beyzbol şapkasını çıkarıp onunla karmakarışık saçının arka tarafını kaşıdı. “Ölmesine üzüldüm ama suçluluk duymuyorum.”

Leo şaşkınlığını gizleyerek yan gözle arkadaşına baktı. Bradley tekrar özür dilemişti ve herkesin hisleri haklı olarak yoğundu ama Nicole bir daha aynı şeyi denerse, ona içini dışına çıkarcığını söylemişti. Atıyla Leo’nun arkasında ilerlemek zorunda kalmıştı.

Atlar kanyona doğru inerken sessizce ilerlediler. On kilometre boyunca uzanan virajlar oldukça genişti ama bu sabah altı kişi yerine beş kişi olduklarının farkında oldukları için uçuşumun keskin kenarı yerine patikanın iç kesimine yakın kalmayı tercih ettiler.

Lily atların bunu daha önce de yaptıkları ve bunun onlar için bir tür oyun olduğu konusunda onları temin etti. Haklıydı. Aşağı doğru ve dağın etrafında neredeyse tüm yol boyunca kışneyip birbirlerine seslenirken, kulakları önde ve kuyrukları dimdikti. Calypso en heveslileri gibi görünüyordu. Leo bunun taşıması gereken bir binicinin ağırlığından muaf olması mı yoksa Terry'den kurtulduğu için özellikle mutlu olması mı olduğundan emin değildi ama aşağıdaki kumlu alana varmadan önce Lily ve Nicole ikiyeşer kez ona hızını azaltması için seslendiler.

Yolculuğun plandan koptuğu aşikârdı, erkeklerin öğle yemeğini hazırladıkları ve Lily ve Nicole'ün atlarla ilgilendikleri bir moların ardından, üç saat sonra Lily'nin arkadaşı Lucky'yle buluşacakları kasabanın kenarına vardılar.

Kasaba derken fazla cömert davranmıştı.

"Burası mı?" diye sordu Leo, bir toprak yolun belli belirsiz başlangıcına nihayet vardıklarında. Birbirlerine paralel olarak yapılmış iki tozlu yürüyüş yolu ve kenarındaki birkaç ufak, köhne binadan ibaretti.

"Taşralı Radiator Springs'e benziyor," diye homurdandı Bradley.

Leo etrafa göz gezdirdi. "Bu taşralılara bir hakaret."

Heyecanı sönen Walter itiraf etti: "'Kasaba' deyince, masaj yaptırabileceğimizi sanmıştım."

"Atından inersen," dedi Nicole, "para almadan boynuna basabilirim."

Walter kıpkırmızı oldu, Bradley ise boş gözlerle ikisine baktı. "Bu gördüğüm en tuhaf flörtleşme."

"Ely'ye hoş geldiniz. Nüfus... bilmiyorum. İki olabilir mi?" Lily arkasındaki gürültüye aldırmadan önünde kalay bir güneş-

liğin olduğu ten rengi çift üniteli evi işaret etti. “Orası korucu istasyonu. Bu işi yapacaksak oradan uzak durmalıyız.” Leo’nun kocaman gözlerle kasabayı gözden geçirmeye devam etmesi üzerine Lily ekledi: “Beklentilerini sıfırla, şehirli çocuk.”

“Otobüs durağı’ gibi,” diye anımsadı Bradley. “Ya da burada ‘tuvalet kâğıdı’ dediğiniz şeyde olduğu gibi.”

Lily öne doğru eğilip Bonnie’yi yürümeye teşvik ederken, Leo eyerinde doğrulup Ace’e onu takip etmesini işaret etti. “Lucky kim?”

Dışında ahşap bir tabelada YEMEK kelimesinin olduğu bir başka eski ve çarpık yapının önünden geçtiler. Bir çift ATV gelişigüzel bir şekilde park etmişti –buralarda gerçek bir park yeri olduğunu sanmıyordu– ve boş bir bayrak direğine birkaç tane dağ bisikleti yaslanmıştı. “Duke’ün iyi bir arkadaşındı.”

Atların toynakları tozlu zeminde nal sesleri çıkardı.

“Ve geçerken uğramanda sakınca görmeyecek, öyle mi?”

“Umarım, çünkü randevu almanın imkânı yok.” Lily ona bakıp sırtınca eski ateşin içinde canlandığını görmek Leo’nun sırtından aşağı bir heyecanın yayılmasına sebep oldu. “Genellikle kocaman kamyonetlerini getiren ve bir patikaya ya da hendeğe saplanıp kalan aptallar için burada bulunuyor.”

Beklenildiği gibi “yolun” sonunda bir başka çift üniteli ev vardı. Etrafındaki arazi 4x4 mezarlığına benziyordu. Ayrıca treylerden daha güzel görünen küçük bir ahır ve içinde birkaç atın olduğu bir küçük otlak vardı. Bonnie hemen onlara kişneyince, diğerleri de ona uydular

“Sanırım buraya daha önce gelmiş,” dedi Leo, Bonnie’ye başıyla işaret ederek.

“Kısarak burayı çok seviyor,” dedi Lily, aynı görüşte olmadığını belirten bir sesle.

“Senin hoşlandığın bir yer değil mi?”

“Hayır.” Lily ona bakıp alaycı bir kahkaha attı. “Bu küçük kasaba geleceğimin olmasından korktuğum şeyi temsil ediyor: kuru, tozlu ve yıkık dökük.”

Bir saat sonra, önünde YEMEK yazan köhne binadaki bir masanın etrafına toplanmışlardı. Kafeden ziyade bir bara benziyordu ama bira, müzik kutusu ve arka tarafta birkaç dar ama gerçek tuvalet vardı ve duvarlarda Duke Wilder'ın çok sayıda fotoğrafı asılıydı: Duke'ün çerçeveli *National Geographic* kapağı, tozlu tarihi eserlerle dolu geniş bir brandanın etrafına toplanan Princeton'dan bir ekiple çekilmiş fotoğrafı, at sırtında, motosiklet üzerinde, Moab'da yürürken, yıldızların altında bir kamp ateşinin yanında otururken çekilmiş fotoğrafları vardı. Hatta birinde, ön dişleri eksik beş yaşındaki Lily yanında oturmuş bir geyiğin kocaman boynuzlarını tutuyordu.

“Vay canına, Lily,” dedi Walt nefes nefese bir hayranlıkla, “baban gerçekten ünlüymüş.”

Hepsi sessizce geçen uzun bir dakika boyunca ilgiyle fotoğraflara baktılar. Günlerdir kıçlarının gördüğü ilk gerçek sandalyelere oturmuş, uyumsuz bardaklarıyla buz gibi biralarını yudumlarken, Duke'ün geçmişinin boyutu odayı doldurmuş görünüyordu. Tipik –sırım gibi, bıyıklı, adamlara karşı şüpheli– yaşlı kovboy Lucky sayesinde atlar ahırlarında keyifle saman yerken, hazine avcıları ön tarafa park etmiş bir Jeep'i ödünç almışlardı. Ayrıca, çantalarında içme suyu ve erzaklar, engebeli araziye daha uygun birkaç çift bot ve aralarına serilmiş birkaç haritaları vardı.

Lily, Canyonlands'ın topografik çizimine baktı. Daha ziyade, kör uçlar ve her yerinde boğularak ya da parçalanarak ölme ihtimali barındıran birbirine girmiş kanyonlardan oluşmuş patikasız bir kumtaşı bulmacası olan Maze'i inceledi. Canyonlands Ulusal Park bölgelerinin en ıssız kısmıydı ve herhangi bir sorun olduğunda kurtarma görevlilerinin birine ulaşması günler süreceği için aşağı inen her ekibin seyahat planlarının bir izinle onaylanması gerekiyordu. Elbette, ne işler çevirdiklerini mümkün

olduğunca az insanın bilmesini istiyorlardı, o yüzden kanyona izinsiz inme riskini göze aldılar.

Leo, Lily ve Nicole'ün haritayı incelemelerini izledi. Lily not alıp rotalar çizdi, Duke'ün günlüğündeki bazı şeylerden referans alıyor ya da durduk yere rasgele gerçekleri hatırlıyordu. İster atlar, ister koca bir çiftliği idare etmek ya da buradaki her bitkiyi, kayayı ve hayvanı tanımak olsun, Lily'nin her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu. On sene önce bile, Leo'ya hiçbir konuda ihtiyacı olmamıştı ama Leo yine de onu arzulamasını istemişti.

Hepsi masanın üzerine eğilip Lily'nin Green Nehri'nin dalgalı hattı boyunca ilerleyen parmağını takip ettiler. "Harita buradaki bir bölüme ait olmalı. Ne yazık ki bu, kilometrelerce uzanan işlenmemiş bir arazi." Bıkkınlıkla homurdandı.

"Eskiden alışveriş merkezinde olan Sihirli Göz oyunlarından birine bakıyor gibi hissediyorum," dedi Walter gözlerini kırpmadan. "Hani şu, bir dizi çizgiye bakarsınız ve birden gözlerinizin önünde bir kedi belirir ya?"

"Otostereogram," dedi Leo ona. "Resmin içindeki resim."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Lily onunla göz göze gelerek.

Bradley alaycı bir şekilde güldü. "Çünkü o kahrolası bir deha."

Leo, Lily'nin önüne yayılmış kâğıtlara işaret etti. "Peki sen tüm *bunları* nasıl biliyorsun?"

Lily sandalyesine yaslanıp şakaklarını ovuşturdu. "Şu anda hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyorum."

"Buradaki hiçbir şey sana tanıdık gelmiyor mu?" diye sordu Walter. "Duke için önemli olabilecek bir yer mesela?"

Nicole parmağının ucuyla haritanın üzerinde hayali bir daire çizdi. "Tepede uçuyor olsaydık, Duke'ün haritasındaki konunun muhtemelen burada bir yerde olduğunu söyledik. Onun çiziminde ufak görünüyor ama burası büyük bir alan."

Leo bilmecenin olduğu sayfayı masanın üzerinde kendisine doğru çekti. "Burada herhangi bir şeyin hafızanı harekete geçirip geçirmeyeceğine bakalım."

“‘Sonuçta, yanıt evet,’” diye okudu Lily ve başını kaldırıp onunla göz göze geldi. “O hâlde, bunun Duke’ün hazineyi bulduğu anlamına geldiğini varsayıyoruz. Sonra, ‘Gitmelisin, ben gittim.’ Bir kez daha,” dedi, “bence bu çoktan hazine avına çıktığı ve şimdi okuyucunun sırası olduğu anlamına geliyor.”

“Doğru,” diye ona katıldı Leo. “Ama ‘Gitmekten nefret ediyorsun ama gideceksin.’ Sence bu ne olabilir?”

Lily şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Bunu arkadaşlarından birine yazdıysa, kendi aralarında bir şaka olabilir ve asla bilemeyiz.”

“Birini Butch’ın gizli noktasına götürürse iş değişir. O zaman evrensel olabilir.”

Lily yavaşça başıyla onayladı. “Pekâlâ, hepimizin gitmekten nefret ettiği ama gideceği yer neresi?” Bir süre sonra Lily tekrar başını iki yana salladı. “Sonra, ‘Gitmek zorunda kalacaksın ama asla oraya değil.’ O iki mısradan... emin değilim.” Lily sayfanın alt kısmına hafifçe vurdu. “Buranın neresi olduğunu çözebilmemiz gerektiğini düşünüyorum. ‘Duke’ün ağacı’ diyor.”

Hepsi aynı anda farkındalık kazanıp duvarlardaki fotoğrafları inceledi. Birkaç dakikanın ardından, dikkatlerini bilmeceye verdiler. Fotoğrafların hiçbirinde ağaç yoktu.

“‘Üçün göbeği’ ne anlama geliyor?” diye sordu Bradley eğilerek.

“Duke nehirlerdeki kıvrımlara ‘göbekler’ derdi,” dedi Lily yavaşça, “ve bu kısım” –Canyonlands’in tam haritasını gösterdi– “kesinlikle üçe benziyor.” Parmağını Green Nehri’ndeki bir dizi kıvrımda gezdirdi. “Ama burası doğru bölge olsa da oraya ulaşmak bir banka kasasına gitmek gibi olmayacak. Orası tam bir labirent. Dikkatimden kaçan bir şey varmış gibi hissediyorum.” Cesaretini yitirip ayağa kalktı ve müzik kutusuna doğru ilerledi.

Leo gidişini izlerken, onu takip etmeyi düşündü. Bazen Lily bazı şeyleri çözmeye çalışırken yanında birinin olmasını isterdi ama sıklıkla bunu istemezdi. Leo göğsündeki sızıya ve ayağa kalkıp yanına gitme isteğine karşı koydu. Aksine, birasını dudakla-

rına götürüp etrafına baktı ve Duke'ün burada kaç bira içtiğini merak etti. Yaşlı adam her yerde kendi fotoğraflarını görmekten hoşlanmış olmalıydı.

Gözleri otuzlu yaşlarında yakışıklı barmene kaydı, sonra adamın ateşli bakışlarının odaklandığı yere... doğrudan Lily'ye döndü. Ona müşterinin içkisinin tazelenmesini isteyip istemediğini merak eden bir adam gibi bakmıyordu. Barmen elindeki bezi bırakıp barın etrafını dolaşarak Lily'ye doğru ilerledi. Leo ne yaptığını bile düşünmeden masadan kalkarken, kıskançlık ve sahiplenme duygusu içini dağladı. Sandalye yıpranmış zeminde gıcırdadı ve üç adımda Leo kendini Lily'nin arkasında dururken buldu.

Hemen arkasındaydı.

Leo bu ani belirişin hangisini daha çok şaşırttığından emin değildi ancak Lily hafifçe, "Ah, selam," dedi ve Leo kendi maçoluğuna sıkışıp kaldı. Ama Lily'nin sıcaklığı, vücudunun onunkine bu kadar yakın olduğunu bilmek uzaklaşmasını imkânsızlaştırdı. Bir elini müzik kutusunun sararmış camına koyup parmağını şarkı listesinde gezdirdi.

"Bu," dedi Leo, "Rock You Like a Hurricane'in" üzerinde plastik cama vurarak. "Tüm ihtiyarlar bunun harika bir şarkı olduğunu söylerler."

Lily hınzır bir gülümsemeyle F'ye ve sonra 4'e basınca Fleetwood Mac'in "Go Your Own Way" adlı şarkısı tiz hoparlörlerden yayıldı.

"Off," dedi Leo incinmiş gibi yaparak. "Yaktın beni."

"Bu daha uygun görünüyor." Lily'nin müzik kutusuna hafifçe gülümsemesi, bunu bir tokattan ziyade göz kırpma olarak algılaması gerektiğine işaret etti ve Leo kendisini ensesindeki küçük çile bakarken buldu. İki çili vardı: biri orada, diğeri sol kalça kemiğinin hemen üzerindeydi.

Lily'nin çırlıçıplak yatağına uzandığı güneşli bir öğleden sonraya dair anı içine işledi. Sanki sadece saatler önce olmuş gibi Leo pencereden içeri süzülüp Lily'nin çıplak kalçalarına vuran

güneş ışığını ve o küçük çili öperken dudaklarının altında kalça kemiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Kalp atışı birdenbire vücuduna fazla ağır geldi.

Leo, Lily'nin eğilip kalçasını onun kasığına bastırırken ne kadar yakın olduklarının farkında olduğunu sanmıyordu ama içgüdüsel olarak kalçalarını tutup kısık bir sesle, "Lily," dedi.

Lily irkilerek doğruldu ve yüzünü ona dönüp müzik kutusuna yaslandı. Şüpheli bir şekilde gözlerini kısıtı. "Ne yapıyorsun, Leo?"

Leo omzunun üzerinden baktı. Barmen barın arkasında pislik gibi sırtarak onları izliyordu.

"İyi olup olmadığını görmek için geldim. Harita ve bilmece-den bunalmış gibi görünüyordun."

"İnsanların bana iyi olup olmadığımı sormalarından ne kadar hoşlandığımı hatırlıyor olmalısın?" diye sordu gözlerinin içine bakarak.

Hayır.

"Ya da," dedi Lily kısık sesle, "müzik kutusunun yanında tek başıma durmamı istememiş olabilir misin?"

Lily yüzünden okuyabiliyordu ve Leo'nun bunu geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu; anılar hızla zihnine hücum ediyordu: Lily ona yüz vermeden önce çiftlikteki yatağında uzanıp ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu düşünerek geçirdiği geceler. Gözlerini kapatıp onu öptüğünü, tenine dokunduğunu, dışarıdaki duş barakalarından çıktığında boynundan akan suyun tadını aldığını hayal ederdi. Ve birdenbire o ilk dokunuşun baş döndürücü rahatlığını hatırladı: Lily'nin avuçları tişörtünün altından içeri kayıp dağlayıcı bir demir gibi karnında durmuştu.

Herkes toz içindeydi, arkalarında ölü bir adam bırakmışlardı ve bir ihtimal bulmayı umdukları hazinenin peşinden Birleşik Devletler'deki en tehlikeli yerlerden birine inmek üzereydiler ama Leo, Lily elini tişörtünün altına sokup onu beraberinde gölgelere doğru çektiğinden beri hiç bu kadar hayat dolu hissetmemişti. Zihni aniden netlik kazandı ve hiçliğin ortasındaki

bir barda bu kez elinden o kadar kolay kurtulmasına izin vermediğine karar verdi. Lily'nin onu geri kabul etmesi yüzde bir ihtimalse bile Leo deneyecekti.

"Evet, doğru anlamışsın," dedi Leo gözlerini ona dikerek. "Bu müzik kutusunun yanında tek başına olmanı istemedim."

Lily elini göğsüne koydu ve tereddütle geçen birkaç saniyenin ardından onu bir adım geri çekilmeye zorladı. "O hâlde kes şunu."

Lily, Leo'nun etrafından dolaştı ama neyse ki bara gitmedi; sırt çantasının yanına geçip daha fazla çeyreklik aradı. Leo yavaşça nefesini verdi. Bu çok daha kötü geçebilirdi. Ancak peşine düşmemesi gerektiğini ve sakinleşmenin sakıncası olmadığını biliyordu. Bradley'nin imalı sırtışını arkasında bırakıp masanın yanından geçerek erkekler tuvaletine gitti.

Damarlı ahşaptan tepede loş bir şekilde parlayan ampule kadar her şey oda karartıyordu, gözlerinin alışması birkaç saniye sürdü. Bel veren tavandan açıkta kalmış bir boru sarkıyordu. Lavabo su akıtıyordu ve yerdeki pas rengi lekenin oluşturduğu yarım ayın içinde yamuk duruyordu. Pisuar kaygı verici bir şekilde rutubetli bir köşedeydi, yoldan hızla geçen ağır bir kamyonetin titreşimi sebebiyle duvardan kopacakmış gibi görünüyordu ve üzerinde bir tane fotoğraf vardı. Bir süre duraksayıp iç mekândaki tuvaletin büyük bir lüks olduğunu kabullendi ama işe yarayacağından o kadar emin değildi. Lily'ye dair düşünceleri ve kanında fokurdayan, aşına olduğu taze ateşle birlikte, sersemlemiş bir şekilde önündeki duvara baktı.

Fotoğraf yavaşça netlik kazandı. Kenarları sararmış eski bir fotoğraftı ve köşesine bir elyazısı karalanmıştı. Bir yapı... cılız ağaçlar... bir adam vardı. Leo neşeyle tek kaşını kaldırdı. Tuvalet bile Duke'e adanmış bir mabet hâline getirildiğine göre, bar sahibi üzerinde oldukça güçlü bir izlenim yaratmış olmalıydı. Bu fotoğrafta Leo'nun onu tanıdığında olduğundan daha gençti ama bıyığı, kendine özgü Stetson şapkasının düzleştirdiği koyu saç ve kibirli duruşuyla Duke olduğu gün gibi ortadaydı.

Bilmecedeki kelimeler Leo'nun düşünceleriyle çarpışınca, farkındalık onu adrenalin gibi etkiledi. *O yüzden, için göbeğinde Duke'ün ağacının kütüğünü bul.*

Biraz daha eğildi. Alt köşede neredeyse anlaşılmayacak kadar silik, kurşun kalemle karalanmış iki kelime vardı. *Duke'ün Ağacı. Vay canına.*

On Beşinci Bölüm

LILY MÜZİK KUTUSUNDAN başını kaldırınca, dakikalar önce yanından ayrılırken hafif eskimiş kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle oldukça biçimli görünen, tuhaf bir şekilde sahiplenici Leo Grady'yi erkekler tuvaletinden bir... ilan tahtası gibi çıkarken buldu. Ve ıslaktı.

"Bu da ne?" diye mırıldanıp ıslak tişörtünün altına soktuğu şeyi çözmeye çalıştı.

Saçlarından sular süzülen Leo ona doğru acele etti ve cüzdanını açıp birkaç birayı karşılamaya fazlasıyla yetecek kadar para çıkardı.

"Ne oldu..." diye söze başladı Lily.

"Beyler, Nicole," diye gruba seslenip hızla yürüdü. "Gidiyoruz. Hemen."

Rahatça elini Lily'nin kot pantolonunun ön cebine sokup arabanın anahtarlarını çıkardı ve onları parmağında çevirdi, kot pantolonuna yaptığı bir anlık müdahalenin bacaklarının arasına elektrik gibi bir heyecan gönderdiğini biliyormuş gibi ona göz kırptı. Anahtarları Bradley'nin bekleyen avucuna atan Leo, Lily'yi bileğinden tutup çıkışa doğru arkasında sürükledi.

Lily onu kapıdan çıkarırken, omzunun üzerinden bakınca, erkekler tuvaletinin kapısının altından sessizce süzülen suyu fark etti.

"Leo, tişörtünün altındaki ne..."

"Arabaya binin," dedi tekrar sözünü keserek. "Hepiniz. *Hemen.*"

İtişe kakışa şaşkın Walt'u arkadaki yük bölümüne soktular, Nicole ve Bradley öne binerken, Lily ve Leo arka koltuğa yerleştiriler.

Bradley, "Ne oldu..." diye sorarken, barmen bağırarak dışarı koştu.

"Sadece arabayı sür," diye onu teşvik etti Leo, sürücü koltuğunun arkasına sertçe vurdu. "Hadi, hadi, hadi."

Daha fazla talimata ihtiyaç duymayan Bradley motoru çalıştırdı ve araç kükreyerek uzaklaştı. "İşte bu!" diye bağırdı, pencereyi aşağı indirip. "Bunun için buraya geldik!"

Jeep'in içine dolan toz zerrecikleri yıldız tozları gibi döndü ve vahşi bir enerji onları ele geçirdi. Nicole radyoyu açmca cızırtılı bir *country* şarkısı çalmaya başladı. "Az önce ne olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama kendimi bir kanun kaçağı gibi hissediyorum."

Lily yerinde Leo'ya doğru döndü ve tüm bunların ne demek olduğunu sormaya hazırlanırken, Leo ondan hızlı davranıp ıslak tişörtünün altına gizlediği şeyi çıkardı. Lily birkaç saniye ne diyeceğini bilemeden rüzgârın savurduğu saçlarını yüzünden uzaklaştırıp Leo'nun elindeki çerçeveli fotoğrafa baktı. Çerçevenin camı su içindeydi ama içindeki fotoğraf korunmuştu. Babasının küçücük, tek odalı bir kulübenin önünde çekilmiş fotoğrafıydı. Yana yatan ahşap yapının yanlarında iki ağaç vardı ve kahverengi saçlı, gür bıyıklı Duke soldaki ağaca yaslanmış, elinde birasını tutarak fotoğraf makinesine rahatça gülümsüyordu.

"Duke'ün ağacı," dedi Leo gururla, işaretparmağıyla camın altına karalanmış kelimelere hafifçe vurarak. "'O yüzden, için göbeğinde Duke'ün ağacının kütüğünü bul.'" Bu fotoğrafın nerede

çekildiğini bulabilirsek bilmeceyle uğraşmamız bile gerekmeyecek. Önemli olan bu!”

Lily nefesinin kesildiğine yemin edebilirdi. “Bunun nerede olduğunu biliyorum.”

“Leo ona baktı. “Bekle... ciddi misin?”

“Sanırım,” dedi Lily başıyla onaylayarak. “Duke beni kartografya gezilerine götürdüğünde, kanyonlardaki o küçük ahşap evde mola verirdik. Daha ziyade bir kulübeydi, çocukluğumdan beri oraya gitmedim ama...” Aklından bir sürü düşünce geçerken, Lily dudağını kemirdi. “Sanırım genel olarak nerede olduğunu biliyorum.”

Bradley direksiyona sertçe vurup, “Evet!” diye bağırdı.

Lily başını iki yana sallayarak, “Bu fotoğrafı hiç görmemiştim,” dedi.

“Açıkçası,” diye karşılık verdi Leo, “erkekler tuvaletinde asılıydı.”

Lily gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Sen de onu *çalmaya* mı karar verdin?”

“O anda bardaki arkadaşına pisuvar eserini bizimle paylaşmaya razı olup olmayacağını sormaktan daha kolay geldi.” Leo duraksadı. “Gerçi indirirken küçük bir tesisat sorunu çıktı.”

“‘Küçük bir tesisat sorunu’ mu?” diye tekrarladı Lily midesi altüst olurken.

“Ne kadar az bilersen o kadar iyi,” dedi Leo ona. “Sanırım bu çerçeve gerçek bir boruya saplanmış. Tuvaletin tüzüğe uygun olmadığı aşikâr.” Leo tişörtünün altını kaldırıp yüzünü sil-di. Lily’nin gözleri Leo’nun dümdüz karnundaki sert kaslara, kot pantolonunun belinin hemen üzerindeki yumuşak, koyu renk tüylere kaydı. “Bir süre oraya gitmek istemeyebilirsin.”

“Sadece fotoğrafı alabilirdin!”

“Heyecanlandım.” Leo ona bakıp yine pervasızca sırtıttı. “Üstelik sulandırılmış berbat birasına fazla para ödedim. Düşününce, dolaylı olarak bunun da parasını ödedim sayılır.” Lily’nin bakışı üzerine pes etti. “Ona bir çek yollarım, tamam mı?”

Lily şaşkınlıkla karşısındaki olgunlaşmamış yetişkin erkeğe her kelimeyi vurgulayarak sordu: “Neden onun bir fotoğrafını çekmedin?”

Leo kahkaha attı. “Neyle çekecektim? Bira bardağıyla mı? Cep telefonlarımızı aldınız.”

“Bu harika,” dedi Walter arkalarından, dizlerini çenesine çekmişti. “*Define Avcıları* filmindeymişiz gibi hissediyorum.”

Lily düşüncelerini toplamak için arkasına yaslandı. Haklıysa ve fotoğraf küçük kulübenin önünde çekildiyse, gitmeleri gereken yer hakkında en büyük ipucunu bulmuşlardı. Sakinleşince belki Leo’ya fotoğrafı alıp kaçtığı için teşekkür edebilirdi. Sonuçta neden vakit kaybetmişlerdi ki?

Nicole penceresini aşağı indirince sıcak hava hoş bir şekilde Jeep’e doldu. Lily tekrar fotoğrafa bakıp zihninde bir plan oluşturmaya çalıştı. Maze’in giriş noktaları bulanıklık hâlinde birbirlerine karışmıştı. Çalıntı fotoğraf, anahtarı cebinden alış biçimi, müzik kutusunun önündeki sahiplenici tavrı ve tuvaleti mahveden Leo onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Baştaki sessiz adam gözlerinin önünde çözülüyordu. O ilk sabah ağzından on kelime bile çıkmamıştı ama şimdi *canlanmış* görünüyordu ve kabuğundan çıkmasını görmek mutluluk vericiydi. Sanki zaman eriyip gidiyordu.

Elleriyle kalçalarını nasıl kavrayıp onu kendisine doğru çektiğini hatırlayınca kanına beyaz adrenalin karıştı. *Müzik kutusunun yanında tek başına olmanı istemedim.*

Lily ona pis bir bakış attı. Evet, bu ipucuna ihtiyaçları vardı ama çerçeveyi duvardan sökmeden bunu halletmenin birçok yolu bulunuyordu. Leo mantıklı davranmazsa, geri kalanları için umut olabilir miydi?

Lily’nin ifadesini doğru okuyan Leo, “Şansa bırakmak istemedim!” diye rüzgârda sesini duyurmak için bağırdı.

“Ama Axl kaçığın tekidir!” diye Lily de bağırarak karşılık verdi. “Barın üzerindeki tüfekleri belki fark etmişsindir?”

Bradley tekrar direksiyona vurdu. “Neden herkesin silahı var?”

“Adı Axl mı?” Leo’nun ifadesi netleşti. “O adam mı? Barmen mi?”

Lily duraksayıp anlamak için gözlerine baktı. “Evet, neden?”

“Ben sadece...” Yüzü tuhaf bir neşe ve şiddet karışımıyla tekrar gerildi. “Adı Axl olan bir adamla oynaşmış olmanı anlamaya çalışıyorum.”

Lily ağzını kapattı, şaşkınlık içinde dalgalanırken gözleri kocaman oldu. “Az önce ne dedin?”

Leo elini yüzünden aşağı indirdi. “Unut gitsin.”

“Sen nereden...”

“Ne demek ‘nereden’,” diye araya girdi Leo kahkaha atarak. “Sana bakmaya *hakkı* varmış gibi bakıyordu.”

“O...” diye sinirle söze başladı Lily, sonra tekrar denedi. “Önemli bir şey değildi. Uzun zaman önceydi ve kayda değmezdi.”

Walter, “Aa, çocuklar,” diye arka taraftan mırıldandı. “Sözünü kesmek istemem ama sanırım ölmek üzereyiz.”

Aynı anda Bradley hariç Jeep’teki herkes arkaya dönüp kocaman siyah bir kamyonetin hızla peşlerinden geldiğini gördüler. Yavaşladı, sağa sola yalpalayıp oyalandı, arka tampondan on beş santimetre uzaktaydı ve sürücüsü inatla kornaya basıyordu. Bradley bir savaş narası atıp yumruğunu kaldırdı ve onu Jeep’in metalik tavanına vurdu.

“Böyle anlar için doğdum!” diye gökyüzüne doğru haykırdı.

Bir ev büyüklüğünde tekerleklerin üzerindeki kamyonetin çatısında projektörler vardı ve kaportasına kanatlarını iki yana açmış, pençelerinde Amerikan bayrağı taşıyan bir kel kartal elle çizilmişti. Lily direksiyonun başında Axl’ın olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Aptal arkadaşlarından biri, yolcu tarafındaki pencereden sarkmış bir şey söylüyordu.

Leo neşeyle kahkaha attı. “Şaka yapıyor olmalısın! Şu kamyonetin boyutuna bak!”

“Kesinlikle öleceğiz,” diye sızlandı Walter.

“Böyle bir şey uydurulamaz!” diye nara attı Leo. “O adamın tam da böyle bir kamyoneti olduğunu hayal ederdim!”

Fakat Bradley aynı fikirde değildi. Jeep’in gaz pedalına bastı ve bir an tekledikten sonra araç fırlayınca, Axl da kendi gaz pedalını intikam duygusuyla kökledi. İki araç da engebeli ve bozuk yolda hızla ilerliyordu; yanlış bir hamlede Axl’ın kamyoneti her yerdeki küçük penisli erkeklere bir hediye niteliğinde Jeep’i dümdüz edebilirdi.

“Aklını kaçırmış!” diye seslendi Bradley sevinçle. “Yüce Tanrım, Lily, ona ne yaptın? Kahramanının kızı olduğunu bilmiyor mu?”

“Evet ama hazineyi hiç umursamadığımı da biliyorlar!” diye şiddetli rüzgârda bağırarak karşılık verdi Lily.

Bradley sürücü penceresinden kolunu uzatıp orta parmağını kaldırdı. “Fotoğrafını geri mi istiyorsun? Önce kıcımlı öpmeye ne dersin?” diye seslendi.

Axl ve aptal arkadaşı kıpkırmızı oldu ve öne geçip direksiyonu Bradley’nin önüne kırarak frene bastılar. Jeep yolda kaydı, Bradley tepki gösterirken araç tekledi ve kamyonetin arka tamponuna çarpmamak için sola doğru yön değiştirdi. Bir korna çalınca Bradley çığlık attı, yaklaşan bir arabadan kaçınmak için direksiyonu sertçe sola kırdı ve az önce ilerledikleri yoldan daha fazla çukurla dolu olan bir yan yola saptı.

Axl toz bulutu içinde dönüp kamyonetini düzleştirdikten sonra tekrar peşlerine düştü. Bir silah sesi duyuldu, onu bir başkası izledi ve Jeep’in önündeki toprak saçma taneleriyle havaya kalktı.

“Bize ateş ediyorlar!” diye çığlık attı Nicole.

Leo, Lily’ye uzanıp kollarıyla başını korudu ve onu göğsüne doğru çekti. “Gerçekten yanlarına *silah* mı aldılar?”

“Terry’nin çantası bende!” diye karışıklıkta bağırdı Walter. Tabancayı çıkarıp salladı. “Çocuklar! Ateşe karşılık vermemi ister misiniz?”

“**HAYIR!**” diye herkes aynı anda karşılık verdi ve Leo arka koltuğa uzanıp silahı Walter’ın elinden dikkatle aldı. Lily ellerini yüzüne bastırıp kusmamaya çalıştı.

Leo sakın elini boynuna dolayınca, Lily karnına bir yumruk atma isteğini kenara koyup onu eğilmeye ikna etmesine izin verdi. Alnını Leo'nun bacağına koydu ve şiddetle sarsılan Jeep'i, arkalarında çalan kornayı ve bu yol muhtemelen bir kilometre sonra bitince sırf Leo'nun bardan çaldığı fotoğraf yüzünden bir tüfekte karşı karşıya kalacaklarını düşünmek yerine nefes almaya odaklanmaya çalıştı.

Leo nazikçe yüzüne düşen saçını kenara ittikten sonra ensesine uzanıp masaj yaptı. Masaj çok iyi geldiği için Lily'nin içinden sevinçle haykırmak geldi.

Kulağının dibinden Leo'nun sesini duydu. "Her şey yoluna girecek."

"Sana çok kızgıyım."

"Şimdi nefes al. Sonra kızarsın."

"Kızacağım."

Lily tepesinde bir baskı hissedince, Leo'nun oraya bir öpücük kondurduğunu fark etti. Bir silah sesi daha duyulduğunda Lily içgüdüsel bir şekilde bacağına sarıldı.

"Bu aptallar berbat nişancılar," dedi Nicole. "Bir arabaya isabet etmek ne kadar zor olabilir?"

Bradley herkese sıkı tutunmalarını söyledi ve Nicole tiz bir ses çıkarırken, Jeep sağa doğru keskin bir dönüş yapıp bir arazide sekerek ilerledi, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sarsıldıktan sonra tekerlekler nihayet bir tümseğe çarpıp tekrar düz asfaltla buluştular. "Onları kaybediyoruz!" diye omzunun üzerinden seslendi.

Metal ve yolun bağırışı duyuldu ve herkes sevinçle bağırırken Lily doğrulup arkasına baktı, Alx'ın kamyoneti bir hendeğe girip yana yatmıştı. Bradley, Jeep'i makul bir hıza düşürürken Axl ve arkadaşı araçtan aşağı indiler, isteksizce peşlerinden birkaç adım koştuktan sonra yolun ortasında durup bağırdılar.

Walter başını Lily'ni penceresinden dışarı çıkarmak için öne doğru uzandı. "Çerçeve için size bir çek gönderecek!" diye seslendi onlara.

Axl ve arkadaşı uzakta giderek küçüldüler ve Bradley Jeep'in gaz pedalına yüklenmeyi bıraktı.

"Vay canına, bu çılgıncaydı," dedi Leo, ellerini saçının arasına gezdirerek. "Geride kalıp –bilemiyorum– su vanasını kapatmak onun için daha akıllıca olmaz mıydı?"

"O tuvaletleri gördüm," dedi Nic. "Ona bir iyilik yapmış olabilirsiniz."

"Onunla çıktığına inanamıyorum," diye mırıldandı Leo, koyu gözlerini ateşli bir derinlikle Lily'ye çevirerek.

"Onunla çıktığımı söylemedim."

Leo sırtınca, Lily omzuna hafifçe vurdu ama göz teması bozulmadı. Leo onu fena kıskanmıştı.

Tanrı aşkına, bundan neden bu kadar hoşlanıyordu?

Walter arka pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Sizce gidip onları kontrol etmeli miyiz?"

"Otuz saniye öncesine kadar bize ateş ediyorlardı," diye hatırlattı Nicole kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Cep telefonları burada çekiyor," dedi Lily, Walter'a. "Yardım çağırabilirler." Lily kamyonetin arkalarında giderek küçülüp en sonunda gözden kaybolmasını izledi. Ön koltukların arasına uzanıp Bradley'ye ön tarafı işaret etti. "Bu yoldan ayrılma," dedi ona. "Yaklaşık on altı kilometrenin ardından, sağdaki kanyonu geçtikten hemen sonra sola dön."

Bradley ona selam verip dikiz aynasında göz teması kurduktan sonra yola döndü. Bradley parlıyordu ve Lily hiç bu kadar mutlu olmadığına bahse girebilirdi. Leo'ya baktı, başını geriye atmıştı, ılık rüzgâr yüzüne vururken gözleri kapalıydı.

Şimdi nefes al. Sonra kızsarsın, demişti.

Leo uzanıp Lily'nin gergin bir şekilde ritim tutan parmaklarını yatıştırıcı biçimde kavrayıp elini bacağına koyarken, Lily daha sonra bunu yapacağına dair kendine söz verdi.

"Vay canına, burada olduğuma çok memnunum," dedi Leo.

On Altıncı Bölüm

GECEYİ GEÇİRECEKLERİ KAMP alanına vardıklarında hava elektrikle yüklüydü. Bir haritaları ve bir sonraki adım için Duke'ün ipucu vardı ve Lily nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Leo'nun göğsü ve uzuvları hareketliydi, herkes enerji dolu bir şekilde Jeep'ten indi.

Leo ve Bradley çantalarını ve çadırlarını araçtan indirdiler. Nicole ve Lily kamp ateşi yakmak için güvenli bir yer kazmaya başlarken, Walter yakacak odununa benzer bir şeyler bulmaya gitti. Güneş batarken ateş nihayet çıtırdamaya başladığında, yakındaki düz bir kayanın etrafında toplanıp malzemelerini yaydılar ve ertesi sabah Maze'in derinliklerine yapacakları yolculuğu planlamaya başladılar. Lily bir kalemin ucuyla izleyecekleri yolu gösterip her bölümün ne kadar süreceğinden, dinlenmek için nerede mola vereceklerinden ve son olarak en tehlikeli mağaralara girmeden önce nerede kamp yapacaklarından bahsetti.

"Hepinizin ne söylersem yapacağınıza söz vermenizi istiyorum," dedi Lily onlara.

"Yapacağız," diye temin etti onu Leo.

Lily kaşlarını çatınca Leo *daha sonra kızma* tavsiyesini ciddiye aldığını tahmin etti. Fotoğraflı çaldığı için kendisini kötü

hissede bilirdi... Gerçi Lily'nin bir zamanlar takıldığı herif dolu bir silahla peşlerine düştükten sonra hangi konuda kendisini kötü hissedeceğinden emin değildi. Açıkçası, Leo yanma birkaç şişe içki almadığına pişmandı.

"Buraya ineceğiz," dedi Lily, haritada o anda kamp yaptıkları yerden bir ömür uzaktaymış gibi görünen yeri işaret ederek. "Yanılmıyorsam, kulübe akıntıya karşı üç kilometre yukarıda olmalı."

Vay canına. Birdenbire Manhattan'daki hayatı ona kurgusal olabilecek kadar uzak geldi. Her sabah oturup saldırıya izin vermeyen bir algoritma yaratmak için saatlerini geçirdiği masası, her akşam döndüğü küçük dairesi, şehrin ayaklarının altında bitmek tükenmek bilmeyen gümbürtüsü ve uğultusu... hepsi ona çok yabancı geldi. Lily'nin profiline bakarken boğazından karın boşluğuna doğru bir kordon gerildi. Uzun zamandır kendisini bu kadar *mevcut* hissetmemişti. Nabzının gümbürdediğinin ve son birkaç gündür birkaç kez kahkaha attığının farkındaydı. Burada renk, ses ve sıcaklık vardı. Lily buradaydı. Gezinin sonunda ondan ne kadar ayrı kalabileceğinden emin değildi.

Titreşen sinirlerini sakinleştirmek için derin bir nefes alınca havanın da elektriklendiğini fark etti: Uzakta bir yerde şimşek çakıyordu ve huzursuzluk verecek kadar alçak, kocaman bir uzay gemisi gibi havada süzülen bir fırtınanın ağır kasveti belirdi. Bir bulutun gerçek hızını görmek çılgıncaydı. Gri kütle yaklaştıkça güneşi kapatıyor, gökyüzünden yeryüzüne gümüşü bir perde gibi yağmur bırakıyordu.

Lily de bunu fark etmişti. "Kahretsin. Bu bizi perişan edecek." Önce Nicole'e, sonra gruba baktı. "Pekâlâ. Eşyalarınızı toplayıp çadırlarınıza girin. Bu gece yemek pişiremeyeceğiz, o yüzden Jeep'ten birkaç enerji barı alın ama abartmayın. Birkaç gün elimizdeki yiyeceklerle idare etmemiz gerekiyor.

Hemen ayağa kalkıp çantalarını bulmak için dağıldılar, çadırlarını açıp onları kurmaya başladılar. Lily, Walter'a yardım etti ve Leo çadırını kurduğunda, Lily kendi çantasına yeni ulaşmıştı.

Leo yanına koşup onu saklama çantasından çıkarmasına yardım etti.

“Ben hallederim,” dedi Lily, onu Leo’nun elinden çekerek. Çadırı yere serip dar metal çubukları çıkardı. Küçük çekicini alıp çadırının köşelerini kuru toprağa sabitlemeye başladı.

Lily'nin yanında çömelen Leo bir kenarı gergin bir şekilde çekip kendi çekiciyle ikinci demiri yere çaktı ve hemen bir diğerine uzandı.

Leo, Lily'nin yanında hareketsizleştğini fark edince dönüp ona tekrar baktı ve Lily'yi ona dik dik bakarken buldu.

"Ne?" dedi Leo.

“Ne yapıyorsun?”

"Yardım ediyorum," dedi şaşkınlıkla.

Lily eğilip elindeki demiri sertçe çekti. "Çadır kurarken yardıma ihtiyaç duyacak birine mi benziyorum?"

“Elbette hayır.” Leo dikkatle son demire uzandı. Duraksayınca göz göze geldiler ve sesindeki özlemi bastırmak zorunda kaldı. “Sadece çadırını daha hızlı kurmana yardım ediyorum.”

Lily yavaşça doğrulup ona sertçe baktı. Gökyüzüne tuhaf bir koku hâkimdi; gök gürültülü fırtınanın cızırdayan nemi tam tepelerine yerleşiyor gibiydi.

"Baş başa konuşabilir miyiz?"

Leo önce yerde hâlâ kumaş ve direk yığını hâlinde duran çadırına, sonra da hızla üzerlerine gelen gri bulutlara baktı. “Şimdi mi?”

"Şimdi."

Lily hiç beklemeden dönüp uzaklaşarak geniş bir kaya oluşumunun arkasında alacakaranlığa karıştı.

Leo peşinden hızlı adımlarla yürüyüp köşeyi dönünce umduğundan daha fazla uzaklaşmış olduğunu fark etti, iki kocaman kıızıl kayanın arasında ileri geri yürüyordu. Leo yaklaşırken Lily durup üzerine yürüdü. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Leo duraksadı. Nedense artık çadırdan bahsetmediklerinden şüphelendi. "Ne demek istiyorsun?"

“Müzik kutusunun başındaki numara?” dedi. “Arabada en-semi okşaman? Çadırımı kurmama yardım etmek için yanıma gelmen?”

“Birinin sana yardım etmesi bu kadar alışılmadık mı?”

“Söylediğim şeyin bu olmadığını biliyorsun. Yardım etme biçimini kastediyorum. Ne yapıyorsun, Leo?”

Lily’nin çenesini kasma ve gözlerindeki hiddetli kırıl-ganlık Leo’ya ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyordu. İtiraf etmesi daha iyi olurdu. “Yakınında olmak istiyorum.” Lily ağzı açık bir şekilde ona bakınca Leo ekledi: “Sana karşı hâlâ duygular besliyorum.”

Lily başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır,” dedi Lily tekrar. “Kes şunu.”

Leo ümitsizliğe kapıldı. “Lily...”

“Hayatıma devam etmemin ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?” Lily’nin burun delikleri genişledi ve Leo çenesi-nin titrediğini fark ettiği anda onu kontrol altına aldı.

Leo başıyla onaylayarak onu temin etti. “Elbette, biliyo—”

“Aradığını anlıyorum –bunu şimdi görebiliyorum– ama o za-man bilmiyordum. Geri dönebileceğine dair umudum bir günde kaybolmadı, Leo. Bu durmak bilmeyen bir sızıydı.” Lily beyaz-layan eklemlerini göğsüne bastırdı. “Yıllarca sürdü.” Çenesini kapayıp ona gizlemeye gerek duymadığı bir acıyla baktı ve bu, anında Leo’nun göğsüne yansıdı. “Verdiğimiz o sözlerin benim için bir anlamı vardı. Olanların senin de kalbini kırdığını anlıyo-rum. Bunu gerçekten anlıyorum. Ama bu tür şeyler yaptığında, duygularından bahsettiğinde ya da bana dokunduğunda ne olu-yor, biliyor musun? Bu senin için sadece bir tatil romantizmi ola-bilir ama beni hayatımın en zor dönemine geri götürüyor. New York’tayken bile yanımda olsaydın her şeye dayanabilirdim. Ama bana destek olmadın. Ve aynı şeyi tekrar yaşayamam.”

Leo ona doğru bir adım attı ancak tombul bir yağmur dam-lası alnına düşünce irkildi. “Bu konuşmayı yapmak istiyorum,”

dedi nazikçe. "Ama çadırımda konuşabilir miyiz? Sağanak başlamak üzere."

"Senin de hayatının bir süreliğine kötü gittiğini anlıyorum," diye ona aldırmadan sözlerine devam etti Lily. "Ama benim hayatım sen gittiğinden beri berbat." Bir sonraki acı verici gerçeği söylerken gözlerinin kenarları kızardı: "Hayatımdan nefret ediyorum. Bundan fazlasıyla *nefret ediyorum*. Atlarım ve Nic dışında hiçbir şeyim yok." Burnundan birkaç kez derin nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayatıma geri dönüp bana dokunma ve bana o şekilde bakma *hakkını* nereden buluyorsun? Sanki bu hiç haddini bilmezce değilmiş gibi..."

Gökyüzü sağır edici bir gümbürtüyle yarıldı ve cümlesinin geri kalanını yuttu.

"Lily," diyen Leo kayalara vuran yağmur fırtınasının gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırdı. "Geri dönelim!" Soğuk yağmur damlaları, içinde bulundukları derin çatlağa düşmeye başlayınca Leo öne çıkıp onu korumak için rüzgârlığının yanlarını kaldırdı ama Lily onu itti.

"Beni yağmurdan korumana ihtiyacım yok, Leo." Lily'nin yüzünden aşağı süzülen su, mavi ekoseli gömleğini ıslatarak sutyenini ve her kıvrımını gözler önüne seriyordu. Leo gözlerini tekrar gözlerine dikti. Sersemlemiş gibiydi, hisleri kocaman kayalar gibi içinde yuvarlanıyordu.

"Sana ihtiyacım yok," diye tekrarladı Lily ama bu kez az önceki kadar hiddetli değildi.

"Tamam," dedi Leo nazikçe. "Tüm bunları bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için yapmıyorum." Etrafına bakıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştıysa da sadece en basit olanları bulabildi. "*Seni istiyorum*."

"Beni istemeni istemiyorum."

Leo gözlerini kapayıp yüzünün yan tarafına vuran yağmuru sildi. Gözlerini tekrar açtığında yağmur Lily'yi saçlarının ucundan kirpiklerine, yanaklarına ve dudaklarına kadar tamamen sırlıslam etmişti.

Leo'nun dikkatinin baskısı altında, dudaklarındaki suyu yaladı ama hareketi ve ona bakış biçimi arzusunu iyice dayanılmaz hâle getirdi. Birdenbire, ilk kez onu orgazma ulaştırdığı ânı hatırladı. İniltileri kesildikten uzun bir süre sonra Lily, Leo'nun nefes nefese bacaklarının arasında yattığı yere bakmıştı. Gözleri elaydı, irislerinin etrafında koyu kahverengi birer halka vardı ama şehvetten kararmalarına sebep olmuştu. Koyu renk saçının etrafında karmaşık bir çember oluşturuyordu. Tişörtü ve sutyeni göğsünün üzerine kaymıştı, şortu ayak bileğinde asılıydı. Tavandan içeri düşmüş bir yıldıza benziyordu; patlayıp tükenmişti ama hâlâ içten yanıyordu.

"Kes şunu," dedi Lily, Leo'nun ifadesindeki açlığı okuyarak.

"Özür dilerim." Leo gözlerini sımsıkı kapatıp çenesiyle kampa doğru işaret etti. "Hadi, hadi geri dönelim."

Ama Lily kıpırdamadı. "Neden bana sürekli öyle bakıyorsun?"

Leo ne diyeceğini bilmiyordu. Ona nasıl baktığının farkında değildi ancak kara sevdâyı bakışlarından saklayamadığından emindi. Yine âşık oluyordu. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Leo bakışlarını ondan ayırdı. "Affedersin."

Lily uzanıp başparmağını altdudağının dolgun kısmında gezdirerek ağzına sanki onu yemek istiyormuş gibi bakınca Leo donup kaldı. Hasret Leo'nun içine işledi ama o anda Lily gözlerini kırıştırıp bakışlarındaki ateşi söndürdü.

"Hayır," dedi Lily kısık bir sesle, sonra daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Bunu yapmayacağım."

Leo donmuştu, kalbi soluk borusu boyunca tırmanıyordu. "Lil," dedi. "Şu anda ne yapmam gerekiyor?"

Lily yüzünü gökyüzüne çevirip kırılgan bir sesle konuştu. "Kahretsin. Bilmiyorum."

Leo ona ızanıp dudağına düşen bir tutam saçını kenara itti. "Sorun değil."

"Sorun."

Lily ikisini de kampa yönlendirmeyecekse, bunu yapan Leo olacaktı. Fakat Leo arkasını döner dönmez Lily onu bileğinden yakalayıp geri çekti ve bir anda yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını öptü.

Leo'nun kanındaki patlama onu öne itti ve sırtı bir kayanın yüzeyine çarpınca nefesi kesildi. Lily'nin öpücüğü ateşli ve kızgındı ama derin bir nefes alınca Leo'nun dudaklarına ve diline serin hava yayıldı, kırbaçlanmaya benzer bir histi ve arzusunu üç katına çıkardı. Ona doyamıyordu. Yumuşaklığına, boğazının derinliklerinde çıkardığı sese, tadına. Hayatı boyunca hiçbir şeyi onun kadar istememişti ve Lily'nin vahşi öpücüğünü hissetmek tüm kararlılığını çözüyordu. Birbirlerinin teninden yağmur suyu içiyorlardı, öylesine tutkulu öpüşüyorlardı ki Leo, Lily'nin iniltilerinin içinde titrediğini hissedebiliyordu.

Lily tişörtünü yumruklarıyla kavradı, dişleriyle vahşice alt dudağını çizmek ve diliyle onunkini aklıkla okşamak için onu esir aldı. Leo dudaklarını, çenesini ve boynunu öpmesi ve ısırması için inleyerek kendini ona bıraktı, Lily ellerini aşağı indirip tişörtünün altına soktu. Soğuk avuçlarında bir ateşin canlandığını hissetmiş olmalıydı. Lily nefesini tutup tırnaklarını göğsünde ve meme uçlarında gezdirdi; hissettiği duygu sıkışmış bir diya-pazona benzemeye başladı. Leo'nun telaşlı elleri yanakları ve boynunda gezdikten sonra aşağı inip Lily'nin memelerinin hafif kıvrımını kavradı. Teninden damlayan suyu yaladı, çenesini ve boynunu emdi, onu arzulamasına, onu özlemesi ve durursa Lily'nin onu cezalandıracakmış gibi yakasını tutmasında kendisini kaybetmesine dair telaşlı düşüncelerinden arındı.

Leo, Lily'nin gömleğinin düğmelerini çözüp kumaşı açtı ve ortaya çıkardığı yumuşak ve ıslak tenin her yerini, boynunu, köprücük kemiğini ve göğüs kemiğini ve aşağısını öptü, parmağını sutyeninin askısına takıp onu omzundan aşağı indirerek göğsünü ortaya çıkardı. Akli ayaklarının dibinde biriken suya karışırken, avucunu göğsüne bastırıp onu hissederek hatırladı, parmaklarıyla ucunu sıkarak ona sataştı.

Vücudu çaresizce ona tepki gösterirken Lily'nin çıkardığı ses fırtınayı bile deldi, tırnaklarını omuzlarına geçirip Leo'yu onu öpmesini istediği yere yönlendirdi ve ağzının sıcaklığı meme ucunun etrafına yaklaşıırken, zevkle irkildi. Leo tadına kendini kaptırıp telaşla diğer göğsüne geçerken, dudaklarını teninden ayırmaktansa bu yağmurda boğulmayı tercih edeceğini düşündü. Lily haykırarak onu yukarı çekip saçlarını sıkıca kavradı ve ateşli, nefes nefese, yağmurdan soğuyan dudakları ve diliyle onu bir kez daha tutkuyla öperek sahiplendi.

Öpücükler yavaşlayıp tembel ve derin bir hâl alırken Leo, Lily'nin yüzünü ellerinin arasına alıp altdudağını hafifçe emdikten sonra...

Lily aniden başını yana çevirdi

"Kahretsin." Lily gözlerini sımsıkı kapatıp avuçlarını Leo'nun göğsüne bastırarak onu itti. "Kahretsin."

Hava soğudu ve Leo hayal kırıklığına uğradı. Lily gömleğine uzanıp titreyen ellerle onu ilikledi.

"Lily..."

Lily tek kelime etmeden dönüp hızla yanından geçtikten sonra kampa koştu.

On Yedinci Bölüm

YAĞMUR GELDİĞİ KADAR çabuk gitmişti ama ertesi sabah Lily çadırından çıktığında, kendisi de dahil her şey felaket hâldeydi. Ateş sönmüştü, botları ıslaktı ve Leo'yla öpüşmüştü. Açlıkla. Agresif bir şekilde. Arsız ve küstahça.

Ve bugün onu görmekten çekiniyordu.

Bir çift kuru bot giyip kampın etrafındaki hasarı inceledi. Toprak güneşten piştiğinden daha fazla yağmur suyu çekememişti. Çadırlarını zeminden yeterince yükseğe kurdukları için suyun büyük bir bölümü ya kaygan çöküntülere dolmuş ya da daha alçak kesimlere akıp gitmişti ancak malzemeleri ıslaktı ve neredeyse her şey kızıl çamurla kaplanmıştı. Hızlı ve düzenli bir şekilde yola çıkmaları gereken bir sabahta iki kat daha fazla uğraşmaları gerekecekti.

Büyük şanssızlıklarının ardından gökyüzü aydınlanmıştı, hafif pembe ve altın tonları dün geceki beklenmedik sağanak için özür diler gibiydi. Lily tekrar ateşi yakıp botlarını cesaret edebildiği kadar alevlere yakın bıraktı ve giysilerini kurumaları için boğumlu bir ardıcın dallarına astı. Kahve pişirmeye başlamak üzereyken birinin çamurun içinde attığı adımların belli belirsiz sesini duydu.

Lily o sabah ilk Leo'yu göreceğini sanmıştı. Hatta bir açıklama için onu çadırının önünde beklerken bulsaydı hiç şaşırma-
dı. Tanrı biliyordu ki bir açıklama hak ediyordu. Neyse ki gelen
Nicole'dü.

"Ee, nasılsın," dedi Nic, elini karmakarışık sarı buklelerinin
arasında gezdirerek. "Dün gece neredeyse Leo'nun çadırının yı-
kıldığını duymayı bekledim."

Bu görüntü Lily'nin aniden farkındalıkla dolmasına ve vücu-
dunun dokunulmayı arzulayan kısımlarının uğuldamasına se-
bep oldu. Leo'nun çadırına gidebilirdi. Kesinlikle bunu istemişti.
Leo buna izin verirdi. Lily ne isterse yapacağını ya da söyleyece-
ğini biliyordu. Her zaman öyle olmuştu.

"Çadırımı kurduğun için teşekkürler," dedi Lily ona. "Ne dü-
şündüğümü bilmiyordum."

"Ah, ben ne düşündüğünü biliyorum." Nicole bacağını geniş
bir kayanın üzerine atıp karşısına oturdu. "Normalde dilediğini
yapıp o adamı vahşi bir atmış gibi sürmeni söyledim ama bu
konuya odaklandığımızı sanıyordum." Önlerindeki iki gün bo-
yunca şüphesiz tüm dikkatlerini vermeleri gereken kanyonları
ve kıvrımlı, yabani manzarayı işaret etti.

Lily, Nic'in gözlerine bakmaktan kaçınarak kahve çekirdek-
lerini dikkatle ölçtü. Nicole de Lily kadar çok şeyi riske atıyor-
du. Herhangi bir şey ters giderse ikisi de sorumlu olacaktı.
Leo'nun Lily'nin dikkatini dağıtmasına ihtiyaçları yoktu. "Bunu
yapacağız," diye güvence verdi Lily. "Dün gece doğru düzgün
düşünemedim, hepsi bu. Zaten aramızdaki ilişki asla yürümez-
di."

"Bundan o kadar emin değilim." Nicole başını eğdi. "Paranın
sorunları çözemeyeceğini söyleyen herkesin parası olmuştur."
Kaynar su demliğini kaldırıp kahve çekirdeklerinin üzerine dök-
tü. "O hazineyi bulduğumuzda tüm bakış açın değişecek. Hatta
belki de çiftliğin yanındaki araziye satın alırım. Şöleni düşün!"

Lily bu plana bayıldı. Doğrudan bakamayacak kadar iyiydi.
"Ya satılık değilse?"

Nic göz kırptı. "Paran varsa her şey satılıktır."

Arkalarında biri boğazını temizledi ve ikisi birden dönünce Leo'nun kolunda ıslak giysiler olduğunu gördü. Üçü de o giysilerin neden ıslandığını biliyordu, Lily'nin yanakları kızardı.

"Bunları oraya koymamda sakınca var mı?" Lily'nin ıslak giysilerini astığı küçük ağacı gösterdi.

Nicole kalkarken yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Çadırımı toplayıp diğerlerini uyandıracağım."

Leo giysileriyle ilgilendi ve Lily ona bir kupa sert kahve verdi.

"Dün olanları konuşabilir miyiz?" diye sordu Leo.

"Konuşmamayı tercih ederim."

Leo kahvesinden bir yudum alıp koyu renk sıvıya baktı. "Pekâlâ. Sorun değil."

Ama Lily bunun kabul edilemez olduğunu biliyordu. Leo'yu geri çekip öpen *kendisiydi*.

"Lütfen bana..." Lily cümlesini tamamlayamadı. *O şekilde hakma*. Ateşe bakarken gözlerini kırpıştırıp doğru kelimeleri orada aradı. "Seni öpmemem gerekirdi. Üzgünüm."

"Beni öptüğün için üzgün olduğunu sanmıyorum." Lily şaşkınlıkla ona baktı. "Ve beni öptüğün için üzgün *değilim*. Tekrar yaparsan sana engel olmam."

"Öpmeyeceğim," dedi Lily ona kararlılıkla. "Artık ergen değiliz, Leo."

"Çiftlikte çalışırken de ergen değildim." Leo gülümsedi ama Lily'nin ona dik dik bakarken çenesinin kasıldığını görünce ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Burada işim bitti."

Tepesinde altın rengi karmakarışık bukleleriyle, Bradley esneyerek yanlarına geldi. "Tanrım. Dün gece ne fırtına koptu!" Küçük kamp ateşinin tepesindeki süzülen gerginliğin farkında olmadan kendisine bir kupa kahve doldurdu. "Suya kapılıp buradan sürükleneceğimizi sandım."

"Hayır." Lily umursamazca elini salladı. "O hiçbir şeydi."

Walter pejmürde ve uykulu bir şekilde ayaklarını sürterek onlara katıldı. Buraya ait gibi görünüyordu. Haşın görünümü

işe yaramıştı. Walter oturacak bir yer bulurken, Lily ona kahve doldurdu.

"Peki bugün aşağı indiğimizde ne olacak?" diye sordu Bradley. "Daha fazla yağmur beklemeli miyiz?"

"Çölde yağmur yağdığını bilmiyordum," dedi Walter.

"Yılda yaklaşık yirmi beş santim yağıyor," dedi Lily onlara. "Genellikle ilkbaharda." Gökyüzünün şerbet renginden açık mavideye dönüştüğü yere baktı. Hava sakin görünüyordu. Görünürde tek bir bulut yoktu. "On günlük hava durumuna göre dün yağmur ihtimali yüzde otuzdu ama normalde oldukça yüksekte olduğumuz için endişelenmedim. Yolun geri kalanı boyunca hava açık olmalı."

"Sadece çok kaygan, o yüzden dikkatli olun," diye ekledi Nicole.

"Aptalca bir soru sorabilir miyim?" dedi Leo, parmaklarının arkasında kısa bir dal çevirirken.

"Sorabilirsin," diye karşılık verdi Nicole.

"Artık fotoğraf elimizde olduğuna ve nereye gitmemiz gerektiğini bildiğimize göre, tam olarak ne bekliyoruz?" Zayıf sabah güneşinde gözlerini kısarak önce Nicole'e, sonra Lily'ye baktı. "Oraya inince kulübeyi bulduğumuzu farz edelim. Ağaç kütüğünü de bulduğumuzu umuyorum. Sizce Duke'ün her şeyi gizlediği yer orası mı?"

"Bu mümkün ama muhtemelen değil." Lily suratını ekşitti. "Babamın bilmeceler ve oyunlar için yaşadığını hatırlıyorsun, değil mi? Eğer ağaç kütüğünün yakınlarında bize parayı nerede bulacağımızı söyleyen bir şifre ya da bilmece yoksa, umarım en azından bize bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini söyleyen bir şey buluruz. Sol kolum üzerine yemin ederim ki bu hazine gerçekse, Duke her yere çözülmesi gereken şifreler bırakmıştır."

Kolaysa, diye fısıldadı Duke zihninde, o zaman buna değmez.

Bradley öne doğru eğildi. "Peki bugün gideceğimiz yere kıyasla şu anda neredeyiz?"

Lily büyük haritasını çıkarıp kocaman bir meydanı gösteren yeri işaret etti. “Şu anda buradayız.” Parmağını birkaç santim yukarıya kaydırđı. “Burası Jasper Kanyonu. Oraya gidiyoruz.”

“Her şey çok... dalgalı görünüyor,” dedi Walter suratını ekşiterek.

“Evet. Onlar yükseliş hatları. Nehir seviyesine ineceğiz.” Hepsi nehri uzaktan görmüştü, hâlâ ne kadar yol gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. “Yakında Jeep’i bırakıp yaya devam etmemiz gerekecek. Kolay olmayacak.”

Erkekler birbirlerine bakarken Lily, Nicole’e döndü. Çok zor birkaç gün olacaktı.

Sessizliğı ilk Bradley bozdu. “O hâlde başlayalım,” dedi. “Bir an önce bir şeyler yiyip buradan gidelim.”

Çok fazla çeşit yoktu –hazır yulaf ezmesi, fındık ve yumuşak meyveler– ama bir sonraki yemeklerinin hafif, bozulmayacak ve protein açısından zengin olmak zorunda olduğunu bildikleri için taze yiyeceklerin hepsini silip süpürdüler. Suçlu gölgeler gibi orada asılı duran –ateşin ışığında çoğunlukla kurumuş– Lily ve Leo’nun giysilerinden kimse bahsetmedi.

Çadırlarını toplayıp her şeyi Jeep’e doldurdular, giderek engeli ve tehlikeli bir hâl alan arazide birkaç saat ilerledikten sonra yolun geri kalanını yaya gitmenin vakti geldiğine karar verdiler.

Çantalarını kontrol edip mutlaka yanlarına almaları gereken şeylere karar verdiler. Lily’nin silahı Jeep’te bırakmasına imkân yoktu, o yüzden Duke’ün not defteriyle birlikte silahı, uydu telefonunu ve Terry’nin telefonunu kocaman bir fermuarlı plastik poşete kaldırdı.

Leo, Terry’nin çantadaki telefonuna elini koydu. “Onları almalı mıyız? Kötü görünür mü?”

“Hayır. Kasabadaki tüm korucularla birlikte büyüdüm. İyi adamlar ama burası FBI karargâhı değil.”

Botlarını değiştirmeleri gerekenler değiştirdiler ve hepsi yanlarına yedek giysiler, enerji barları, kurutulmuş et, su ve birkaç

gün yetecek kadar konserve yiyecek aldılar. Nic ilkyardım çantasını aldı ve diğerleri uyku tulumu ve çadırlarını kamp çantalarına bağladılar ama...

"Çantalarınız mümkün olduğunca hafif olsun," diye hatırlattı onlara. "Her şeyi yanına almak istediğini biliyorum, Bradley ama inan bana Maze'de kaşmire ihtiyacın olmayacak."

Bradley biraz alınmış görünse de sırt çantasından bir yığın eşya çıkarıp Jeep'e koydu.

Sonra oldukça sessizce yola koyuldular. Umut ve endişe içindeydiler... Belki de Lily'nin grupta sezdiği sessiz enerji odaklanmış olmalarından kaynaklanıyordu. Hayatlarında böyle bir şey yapmamışlardı ve önlerinde bariz bir patika değil, sadece aralıklı taş yığınları vardı.

"Çiftlikte cep telefonu sinyalinin ne kadar kötü olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Leo, yakınlığıyla onu şaşırtarak.

Lily omzunun üzerinden şaşkınlıkla ona baktı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Misafirlerin koca arazide sadece birkaç metre karelik bir alanın *arada sırada* sinyal alabildiğini keşfettiklerinde ne kadar sinirlendiklerini düşünüyordum. Bu bana günlerdir telefonumu ya da e-postamı kontrol etmediğimi hatırlattı. Sanırım en son o yaz teknolojiden bu kadar kopmuştum."

"İnternette ne olduğunu sanıyorsunuz?" dedi kaşlarını çatarak ayaklarına bakan Walter.

"Her gün ne oluyorsa," dedi Leo. "Biri bir şeye sinirlenmiştir. Bir başkası öğütler veriyordur. Kedi fotoğrafları olmalı."

"Biri banyosunda çektiği üstsüz fotoğrafı Instagram'a yüklüyordur," dedi Bradley.

Leo kahkaha attı. "Paylaştığın fotoğrafların yarısı üstsüz banyo özçekimlerinden oluşuyor."

Bradley ona ters ters baktı. "Yarısı değil."

"O cehennem dikdörtgenleri sizi yaşayan ölümlere dönüştürmüş," dedi Nicole. "Instagram mı? Twitter? Onlardan bu kadar nefret ediyorsanız silin."

“Elbette onlardan nefret ediyoruz.” Bradley güldü. “Amaç bu. Üstün ve kızgın hissetmek için o uygulamaları kullanıyoruz.”

“Walt hariç,” dedi Leo. “TikTok’ta neredeyse bir milyon takipçisi var, hayvanlarla ilgili içeriklerine bayılıyorlar.” Oldukça düz bir bölümde ilerledikleri esnada Walter’a baktı. “İlk viral video hangisiydi?”

“Gelincik sahiplerinin sorumluluklarıyla ilgili olan,” dedi Bradley gülerek.

Walter başını iki yana salladı. “Hayır, sıradan kurbağaların çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili video...” Dengesini kaybedip kayanın yüzeyinde birkaç metre aşağı kayarken, cümlesi tiz bir çığlıkla kesildi.

“Hay aksi!” Nicole telaşla yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü ve Walter’ın acıyla yuvarlanarak ayak bileğini tuttuğu yeri kontrol etti. “Ne oldu? İyi misin?”

Walter suratını ekşiterek devrilmiş bir ardıcın birbirine girmiş dallarının arkasına gizlenmiş gevşek taş yığınınca işaret etti. “O taşlara basıp kaydım,” dedi, dişlerini sıkmaktan sesi gerilmişti.

Onu düz bir zemine taşıdılar ve Leo yanında diz çöküp nazikçe botunu ve çorabını çıkardı.

“Of, kahretsin,” diye fısıldadı Bradley hepsi hızla şişen ayak bileğine bakarken. Walter’ın solgun teninin altında şimdiden bir morluk oluşmaya başlamıştı.

“Ne kadar kötü?” diye sordu Lily.

Leo, Walter’ın ayağının altını yokladı. Leo ayak bileğinin üstüne yakın bir yere bastırınca, Walter acıyla nefesini tutup küfretti.

Leo tekrar bastırduğında Walter acıdan bayılacak gibi oldu, terli ve solgun görünüyordu. “Oraya tekrar bastırma lütfen,” dedi zayıf bir sesle.

Leo hayal kırıklığıyla Lily’ye baktı. “Sanırım kırılmış.”

“Hareket ettirebiliyor musun?” diye sordu Lily, Walter’a.

Walter ayağını çevirmeye çalıştığı anda sert bir nefes aldı. “Hayır.”

Lily topuklarının üzerine otururken, korku teninde parmak misali yavaşça ilerledi. "Pekâlâ, buraya kadar öyleyse."

"Ne? Ne oldu?" diye sordu Bradley.

"Walter yaralandı," dedi Lily. "Geri dönmek zorundayız."

Bradley şapkasını çıkarıp toprağa attı. "Kahretsin."

"Brad," diye bağırdı Nicole. "Pislik gibi davranma."

"Çocuklar, gerçekten çok üzgünüm," dedi Walter. "Belki bileğimi sarıp yarın sabah nasıl olacağına bakabiliriz? Kalkmama yardım edin."

Walter'ın kalkmasına yardım edip ayağının üzerine ağırlığını verip veremeyeceğine baktılar. Neredeyse anında haykırdı. Lily, Nicole'le göz göze geldi. İkisi de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı: Keşif gezisi iptaldi. Para yoktu.

Çiftlik yoktu.

Ve kanyonda bir ceset vardı.

Hayal kırıklığı Lily'nin karın boşluğuna bir yumruk gibi indi ve Leo ile Nic, Walt'u tekrar oturturken Lily, Nic'in sırt çantasından ilkyardım malzemelerini çıkardı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Lily, buz kesesini etkinleştirmek için pop sesi çıkarana kadar sıktı ve içindeki madde hemen soğudu. Onu dikkatle Walter'ın ayak bileğine koydu. "Hepinizi buraya getirmekten zaten endişeleniyordum. Tek ayak bir yana, iki ayağınızın üzerinde bile burada ilerlemekte zorlanırsınız." Lily, Walt'un kendisini suçlu hissettiğini bildiği için ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Tedbirli olmak, üzgün olmaktan daha iyidir."

Leo ve Bradley, Walter'a bakarken Nicole, Lily'ye elastik bandajı uzattı ve birlikte ayağını sabitleyip sarmaya çalıştılar.

Bradley boğazını temizledi. "Leo ve ben Duke'ün hazinesini bulmaya gideceğiz."

"Öyle mi?" dedi Leo kulaklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha atarak. Nicole alaycı bir şekilde güldü.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu Bradley'ye. "Siz bir müştemilat bile bulamazsınız."

“Pekâlâ,” dedi Bradley biraz düşünerek. “Planımız hakkında endişeleniyorsan şöyle yapacağız: Leo ve Nicole, Walter’ı geri götürecekler. Polise Terry’nin kaybolduğunu ve Lily’yle benim onu aramaya gittiğimizi haber verecekler. Bu arada parayı aramaya devam edeceğiz.”

“Hayır,” dedi Lily. “Ayrılmayacağız.”

“Bunca şeyden sonra pes mi edeceğiz?” diye sordu Bradley sesini yükselterek.

“Brad,” diye onu uyardı Nicole.

Walter, “Bradley,” diye kısık bir sesle düzeltti.

“Olmaz, dostum.” Bradley ileri geri yürümeye başladı. “Orada bir şey var.” Maze’i işaret edip hepsine tek tek baktı. “Hayatımızda kaç kez böyle bir şeyi yaptığımızı söyleyebileceğiz? Müthiş bir kâr potansiyeli olan cüretkâr ve riskli bir şey?” Lily’ye döndü. “Hayatının geri kalanını babanın Amerikan tarihindeki en meşhur hazineyi bulup bulmadığını bilmeden mi geçireceksin? Bu bizim en büyük maceramız, çocuklar. Artık geri dönmeyiz.”

“Bunu yapabilirsin, Dub,” dedi Nicole, Lily’ye sessizce.

Lily ona baktı. “Ne?”

“Oraya daha önce de gittin. Günlüğü biliyorsun, bilmeceleri biliyorsun. Duke’ü tanıyorsun. Bunu yapacak kişi *sen* olmalısın.”

“Haklı,” dedi Brad. “Söylediğim gibi. Nicole ve Leo, Walter’ı geri götürün, Lily ve ben yola devam edebiliriz.”

Lily, Walter’ın ayağındaki sargı bezine bakarken düşündü. Parayı, çiftliğini ve babasının hayatının en büyük kazancını ondan gizleyip gizlemediğine dair kesin bir yanıtı her ne kadar istese de bunu yapabilir miydi? Walter’ı bir hastaneye gönderip yola devam edebilir miydi? Terry’yi kanyonun dibinde bırakmaları yeterince kötü değil miydi?

Ama... geri dönüp yetkililerle iletişime geçmeleri en azından doğru şeyi yapmaya çalıştıklarını gösterirdi. Bu kötü bir fikir değildi...

“Leo,” dedi aniden.

Bradley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Leo mu?"

"Leo'yla gideceğim." Lily dikleşti, bu kararın getirdiği sahte özgüvenle çenesi kasıldı.

Bradley bunun üzerine ayak diretti. "Neden ikimizle birlikte gitmiyorsun?"

"Yanımda ne kadar az tecrübesiz doğa yürüyüşçüsü olursa, o kadar az risk almış olurum. Leo bir Kartal İzci'ydi ve doğada hepinizden daha tecrübeli." Lily duraksadı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum. Duke bu işi kolay yapmış olamaz ve bize bıraktığı olası şifreleri çözmek için ona ihtiyacım olacak."

Leo gözlerinin içine bakınca, Lily gözlerini kırıştırdı. Bir keresinde ona bilmeceleri nasıl bu kadar çabuk çözebildiğini sormuştu. Leo şifreleri ve bilmeceleri zihninde resim gibi gördüğünü söyleyerek açıklamıştı. Çözümün sağlam bir görselini elde edene kadar zihninde parçaların yerlerini değiştiriyor ya da rakamları bir araya getiriyordu. Sonra vardığı sonucu kurcaladığını, tekrar tekrar kontrol ettiğini söylemişti. Bu bir şifreyse her sayı, harf ya da sembolün tercümesini doğruluyordu. Yapbozsa daha kolaydı: Her parçayı nereye hareket ettireceğini düşünüyordu ve bunu gerçekleştirdiğinde haklı olduğunu anlıyordu.

Bu, Lily'ye sihir gibi görünüyordu. Leo'nun beyninin ellerinden yardım almadan nasıl çalıştığını anlamıyordu ama anlamasına gerek yoktu. Nasıl olduğunu görmüştü ve şu anda o beyne ihtiyacı vardı.

"Beni geride bırakamazsınız," dedi Bradley.

"Burada kararları sen vermiyorsun. Dürüst olmak gerekirse, baskı altındayken sana güvenmiyorum. Şimdiye kadar hepimize silah doğrulttun ve bizi yüksek hızda araba kovalamacasma bulaştırdın."

"Peşimize bir kamyonetin düşmesine sebep olan kişi teknik olarak Leo'ydu," diye homurdandı Bradley.

Leo onu izlerken sırt çantasının askılarını kavradı. Lily ilerlemenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu ama Leo'yla yalnız

kalma ve aklını başında tutmaya çalışma fikri kalbinin adrenalinle teklemesine sebep oldu. "Walter'ı geri götürün. Leo ve benim iki güne ihtiyacımız var," dedi Nicole'e anlamlı bir şekilde. "Koruculara Terry'nin farklı rotaları denemek istediği için tek başına yola çekip gittiğini, Leo ve benim onu aramaya gittiğimizi söyleyin."

Nic dikkatle bakarken başıyla onayladı.

"Telefonumuzu bekle," dedi Lily. "Sinyal alanına girme konusunda endişelenmeyi bize bırakın."

"Ya aramazsan?" diye sordu Walter.

"Arayacağız." Hiçbiri dile getirmese de hepsi aynı şeyi düşünüyordu: Sonları Terry gibi olmadığı sürece arayacaklardı.

On Sekizinci Bölüm

WALTER'I JEEP'E BİNDİRDİKLERİNDE, ayak bileği normalin iki katı şişmiş ve endişe verici bir şekilde morarmıştı. Bradley planlardaki değişikliklerden kesinlikle memnun değildi ama suçluluk duygusu ve macera arayışma rağmen, Walter geri döndükleri için biraz rahatlamış görünüyordu.

Açıkçası, Leo nasıl hissettiğinden emin değildi. Güvenli çalışma masası ve bulunduğu yer arasındaki mesafe kilometrelerle değil, galaksilerle ölçülebilirdi. Karşı karşıya oldukları tehlike gerçektir. Terry ölmüştü. Walter'ın büyük ihtimalle ayağı kırılmıştı. Leo ve Lily kolayca boğulabilir ya da kayaların altında ezilerek ölebilirlerdi ve bir daha kimse onlardan haber almazdı. Akıllı bir anlığına Cora'ya gitti, ne yaptığını ve başına bir şey gelirse bunun üstesinden nasıl geleceğini merak etti.

Yine de kanı korkuyla değil, beklentiyle uğulduyordu. Maceranın ve Lily'yle yeniden birlikte olmanın adrenalini içinde dolaşıyordu. Lily'nin içindeki çatışmayı –çekim, korku– hissedebiliyordu ve bunun onun kararı olduğunu biliyordu. Hayatında neredeyse her şeye zorlanmıştı. Leo onu seçmesini istiyordu.

Çantalarını açıp erzaklarını iki çantada toplamak için gerçekten neye ihtiyaçları olduğunu yeniden değerlendirdiler.

Terry'nin sırt çantası dağcıların kullandığı ileri teknoloji, pahalı şeylerden birine benziyordu, o yüzden Lily onu Bradley'den alıp doldurmaya başladı. Leo içinde günlüğün, telefonların ve silahın olduğu fermuarlı plastik poşeti görünce tereddüt ettiğini fark etti.

"Yine de onu alacağım," dedi Leo. "Buna ihtiyaçları olmayacak."

Kabullenmiş bir şekilde iç geçiren Lily hepsini giysilerinin ortasına sokuşturdu.

Her şey hazır olunca Leo, Walter'ın arabanın arka koltuğuna yerleşmesine yardım etti.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden eminsiniz, değil mi?" diye endişe ve kıskançlık karışımı bir duyguyla sordu Bradley.

"Sanırım ne yaptığımı biliyorum," dedi Leo temkinli biçimde. "Ama bilmiyorsam bile Lily biliyor." Nicole'le birkaç metre ötede kısık sesle konuştukları yere baktı. "Yola devam etmeye razı olmasına memnun olalım."

"Kendini ona çok kaptırmışsın," dedi Walter acıyla gülerek.

"Evet, evet, çok sevimli ama hadi," dedi Bradley. "Ben annemle birlikte geri dönmek zorundayken sen oyuna devam edeceksen aklını başına alsan iyi olur." Bradley üçünü işaret etti. "Bunu bölüşeceğiz, değil mi? O yüzden, penisini ıslatmakla meşgul olmanın dikkatini dağıtmasına izin verme."

Leo tepesinin attığını hissedip geri çekilirken şakakları zonklamaya başladı. "Bradley, ne halt diyorsun?"

"Kabalık ettiğim için üzgünüm ama bu iş ciddi!" Bradley Jeep'ten uzaklaşıp bıkkınlıkla elini saçının arasında gezdirdi. "Walt ve ben bu işi becereceğini bilmek istiyoruz."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi Leo. "Ya sen?" Talimatları parmaklarında saydı. "Walt'ı hastaneye götür. Polisi gidip Terry'nin kamptan ayrıldığını ve onu aramaya gittiğimizi söyle. Parayı bulursak taşıyabileceğimiz kadarını yanımıza alacağız ve cep telefonu sinyal alır almaz, sizi arayacağız."

Leo gözlerini ona dikip ellerini Bradley'nin omuzlarına koydu. "Bana güvenmek zorundasın. Tamam mı?"

Bradley istemeye istemeye başıyla onayladı.

Lily ve Nicole tekrar onlara katıldıklarında hepsi dikleşti.

Nicole, Walter'ın ayak bileğinin etrafındaki paketi düzeltti. "Nasılsın?"

"İyiym," dedi Walt. "Her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Lily. "Daha kötüsü de olabilirdi." Sözleri bir süre yankılandı. "Bildiğiniz gibi." Lily gözlerini sımsıkı kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bu hafta gerçek kovboylar gibiydiniz," dedi dikkatle üçüne bakarak, her şeye rağmen ev sahibi olarak ne kadar başarılı olduğunu görünce, Leo'nun göğsü hafifçe sızladı. "Sıfırdan başlama vaadini fazlasıyla yerine getirdin. Kendinle gurur duymalısın."

Lily ve Nicole bakiştılar, sonra Nicole ona sarıldı. "Kendine dikkat et." Nicole, Leo'ya döndü. "Ve sen. Onu tek parça hâlinde geri getir, aksi takdirde çıkıntı yapan kısımlarım kopartırım."

"Anlaşıldı," dedi Leo ve Lily'ye döndü. "Her şeyi aldık mı?"

Lily bir kez daha çantasını kontrol etti. "Sanırım."

"Bekleyin!" diye seslendi Walter. Tozlu elini uzatıp koyu buklelerini alnından geriye itti. "Bayan Nicole ve Lily'ye bunun çıktığım en iyi gezi olduğunu söylemek istiyorum." Bradley ve Leo'ya baktı. "Öyle değil mi, çocuklar?"

"Ölüm hariç," diye ona katıldı Leo, "harikaydı."

"Evet," dedi Walter gergin bir şekilde gülerek. "Elbette o hariç. O yüzden teşekkür etmeliyim. Bu tecrübeyi asla unutmaya-
cağım."

Lily istemeye istemeye gülümsedi ve eğilip ona sarıldı. "Çok tatlısın, Walt. Nicole'ün donunu indirmesine izin verme."

"Hey." Nicole suratını asarak sürücü koltuğuna bindi ve Leo, Bradley'nin yolcu koltuğuna oturmasını izledi. Motor gürlerken Nicole pencereden onlara baktı. "Birkaç gün sonra görüşürüz, Dub."

Yanında, Lily ciddiyetle başını salladı. Onlara el salladılar, Nicole'ün engebeli yolda aracı fazla sarsmadan sürmeye çalışmasını izlediler.

En sonunda Jeep görüş alanlarından kayboldu. "Sence üstesinden gelebilecekler mi?"

"Hallederler." Lily, Terry'nin sırt çantasını omuzlarına taktı. "Ben daha çok bizim için endişeleniyorum."

Geldikleri yönde geri dönerken, bu kez patikaya ve tehlikelere karşı gözlerini dört açtılar. *Konuşmamışlardı* ama aralarında dile getirilmemiş bir ateşkes var gibi görünüyordu, dün gece olanları kabullenmişlerdi ve bir daha tekrarlanmayacağını anlıyorlardı. Sadece önlerindeki yola odaklandılar.

Ama yaklaşık yarım saat sonra, gerçekten yalnız olduklarını fark etmek bir şeyleri gevşetmiş görünüyordu. Havadan sudan sohbet etmeye çalıştılar ve patikada kaçınmaları gereken şeyler konusunda birbirlerini uyarıp manzaraları işaret ettiler. Leo ona çiçek vermiş bir çalı (katran ruhu) ve gri başlıklı küçük bir kuşun (kınalı keklik) ötüşü hakkında sorular sordu, Lily de ona Cora hakkında birkaç soru daha sordu: Nasıl biri olduğu, sevgilisi olup olmadığı, tıbbın hangi alanını seçeceği gibi. İkisi birlikte daha hızlı ilerliyorlardı, çimen öbekleri ve çalılarla yumuşamış gevşek kıvılcık toprakta ilerlerken sohbet ettiler. Lily sağa dönünce eğreti patika, topraktan ziyade kayalık bir hâl aldı ve sertçe aşağı inmeye başlayınca yola daha fazla dikkat etmeleri gerekti. Kilometrelerce yürüdüler, Leo'nun bacakları dik yokuş yüzünden yanıyordu.

"Burada direkt ayak izlerime bas," dedi Lily omzunun üzerinden.

Leo söylediğini yapıp adımları onunkileri takip edecek şekilde yürüyüşünü ayarladı.

Lily işaret etti. "Toprağın daha koyu olduğu yeri görüyor musun?"

Leo başıyla onayladı. Patikanın kenarında toprak engeliydi ve bir tür organik maddeyle örtülü gibi görünüyordu. "O ne?"

"Kriptobiyotik toprak. Yağmur yağdığında nemi tutup erozyonu önüyor ama yetişmesi yüzlerce yıl sürebilir ve oldukça hassas. Onun üzerinde yürümeyi asla istemezsin."

Leo önce topraktan ziyade çakıl taşına, sonra çakıl taşından sert kayaya dönüşen zeminde ilerlerken, Lily'nin adımlarını takip etmeye özen gösterdi. Arazi yavaşça daralıp bir yarık kanyona dönüştü. Tepelerinde yükselen sarp kayalar tünel gibi üzerlerini örtüp güneşi engelliyorlardı. Şehirde binaların arasındaki dar boşluklarda dolaştığını hissetti.

Leo uzanıp parmaklarının kayaların yüzeyinde gezinmelerine izin verdi. Bazı kısımlar düzdü, bazıları dalgalar gibi kıvrılıyordu. Milyonlarca yıl boyunca sel sularının oyduğu tortul kayaların yüzeyleri çizgiliydi. Gerçek değilmiş gibi geliyordu.

"Manhattanhenge'i hiç duydun mu?" diye sordu Leo ona, oldukça dar bir bölüme sığmak için yana dönerek.

"Manhattanhenge mi?" Lily güldü. "Kulağa uydurulmuş gibi geliyor."

"Binalar ufku engellediği için şehirde güneşin doğuşu ya da batışı görülmez. Ama yılda iki kez gün batımı doğu-batı yönünde uzanan sokaklarla hizalanır ve doğru yerde durursan –ben Doğu 41. Cadde ve 3. Cadde'nin kesiştiği noktayı seviyorum– onu görebilirsin."

Lily durdu ve gün batımını göremediği bir günü hayal etmeye çalışıyormuş gibi gözlerinde dalgın bir ifadeyle döndü. Başını iki yana sallayıp düşüncelerini topladı. "Bunun berbat mı yoksa tuhaf bir şekilde sihirli mi olduğuna karar veremiyorum."

Leo tepedeki incecik gökyüzü parçasına baktı, kırmızı kayadan çatıların arasında otoyol gibi bir mavilik uzanıyordu. "Muhtemelen ikisi de. Bir gece Bradley'yle bir partiye gittim ve eve gitmem gerektiği konusunda yalan söylemek üzereyken beni dışarı çekti. Koca bir kalabalık vardı ve birlikte gün batımını izlerken, sanki tüm şehir bir saniyeliğine sessizleşmişti."

“Özlüyor musun?” diye sordu Lily. “Şehri.”

Leo mırıldanarak düşündü. “Yanlış anlama, New York’u seviyorum. Orada büyüdüm, annem oralı ve Cora orada. En azından bir iki ay daha orada olacak. Ama orada o kadar huzursuzum ki. İşte büyük bir terfiye adayım ve dürüst olmak gerekirse, terfi edemezsem ne yapacağımı bilmiyorum. Belki başka bir şirkete geçerim.”

Leo tanık olduğu son Manhattanhenge’i düşündü. Bir kızla buluşmuştu, şu anda adını hatırlayamıyordu. Maggie miydi? Margie mi? En başından beri aralarında hiçbir çekim olmadığı belliydi. O geceki gün batımı çok güzel olsa da gökyüzünün çarpık çıkıntılara ateş saçtığı, nefes alabilecek yeterince alanın olduğu buradaki gün batımlarına benzemiyordu. Lily’nin buradan neden ayrılmayı istemediğini anlıyordu.

“Sence onu alacak mısın?” diye sordu Lily.

“Terfi mi? Muhtemelen.”

Bunun üzerine Lily güldü. “Pek heyecanlı görünmüyorsun. Bu iyi bir şey değil mi?”

Leo omuzlarını silkip ona gülümsedi. “Daha fazla para, daha az eğlence.”

“Para iyidir,” dedi Lily.

“Sanırım.”

Lily’nin kendisini izlediğini fark etti ve bunun kulağa nasıl geldiğini anladı. Ama bir terfinin ona tuzak gibi geldiğinin, bu geziye çıktığından beri neredeyse bir daha kapalı bir yerde çalıştığını hayal edemediğini, burada olmanın New York’taki hayatının aslında ne kadar mekanik ve steril olduğunu görmesini sağladığını ona itiraf etmek aynı zamanda bu aydınlanmada onun rolünü de kabul etmek anlamına gelirdi. Bir kez daha her şey onun yanında olmaktan ibaretti ve Lily tüm bunları kendisine saklamasını istemişti. O yüzden Leo öyle yaptı.

Bir sonraki saati dikey duvarların arasına sabitlenmiş taşların üzerinde ve altında mücadele ederek geçirdiler. Leo klostrofo-bik değildi ama güneşin, gökyüzünün ya da dağların yardımı

olmadan kendini toparlamaya çalışması sersemleticiydi. Buradaki kayalık arazinin keskin zorluğu ilerlemelerini yavaşlatıyordu. Tam olarak paniğe yol açmasa da sadece tek çıkışın olması harcadıkları fiziksel çabayla birleştğinde, yarık kanyon tekrar açıldığında onu bıktırmaya başlamıştı. Lily bunun bu kadar kolay görünmesini nasıl beceriyordu? Lily haritayı kontrol etmek için durduğunda ikisi de nefes nefeseydi ama bunun dışında son derece sakin görünüyorlardı. Leo tekrar güneşe çıktıklarında gölgenin ne kadar serin olduğunu fark etti ve su matarasına uzandı. Hava kuru ve tozla doluydu.

Lily elinin tersiyle alnını sildi. Tüm renk ve ışık üzerine vuruyor, teni etrafındaki kayaların altın rengi tonunu yansıtıyordu. O kadar güzeldi ki neredeyse Leo'nun nefesi kesildi. "Hazır mısın?"

Leo başıyla onayladıktan sonra gözlerini ondan ayırdı ve kana kana su içip matarasını tekrar çantasına kaldırdı. "Evet."

"Yine aşağı ineceğiz ama daha kolay yoldan gideceğiz. Bana kalırsa, ip kullanarak inemeyecek kadar yorgunsun." Lily haritayı katlayıp kaldırdı.

"Yorgun değilim," diye yalan söyledi Leo.

Lily buna aldırmadı. "Adımlarımı takip et," diye hatırlattı ona. "Ve kayaların kenarında durma."

Ne yazık ki Leo, Lily'nin dengesine sahip değildi ve inişin bir kısmının üstesinden gelmek için elleri ve ayaklarından yararlandı.

"Kolay yol bu mu?" diye sordu.

"Aşağı inene kadar söyleneceksen, hayır."

Leo alaycı bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir kertenkele elinin üzerinden hızla geçince, şaşkınlıkla geri çekildi ve ayağı kaydı. Bir anda ne olduğunu anlamadan serbest düşüşe geçti ve Terry'nin de böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

Yer kayboldu, yerçekimi bir saniyeden kısa bir sürede onu kilit taşı ve çakıl taşlarının benekli heyelanıyla aşağı gönderdi, Lily'nin çığlığı şimdiden imkânsız bir şekilde uzak geliyordu.

Leo tutunabileceği herhangi bir şeye –bitkiler, dallar, kayalar– uzandı, dünya tekrar tekrar tepetaklak olup düzelirken parmaklarıyla toprağı kavramaya çalıştı. Midesi altüst oldu; bacakları bedeninden kopmuş gibi hissetti. Bir şey avucunu kesip yüzünü çizdi. Bir yerin dibinde nihayet sırt çantasının üzerine düştüğünde nefesi kesildi.

Kulakları çınladı, toprak ve kum gözlerini yakarak görüşünü bulanıklaştırdı. Nefes nefese Lily’yi ellerini çılgınca göğsünde, bacaklarında, yüzünde gezdirirken görene kadar nerede olduğunu anlamadı.

“Leo...” Lily’nin sesi aniden kesildi ve Leo’nun çantasını omuzlarından çıkarıp kollarını yokladı, sıktı ve nabzını hissetmek için parmaklarını boynuna koydu. “Öldüğünü sandım.”

Leo doğrulmaya çalıştı ancak her yeri ağrıyordu. Özellikle de kığı. “Ölmüş olmayı dileyebilirim,” dedi inleyerek.

“Herhangi bir yerin kırılmış gibi mi?”

Leo eline baktı; kesilmişti ama çok kötü görünmüyordu. Lily parmağını elmacıkkemiğindeki bir çizğin üzerinde gezdirince Leo kaşlarını çatı. Diğer yerlerini kontrol etti: dirseklerini, el bileklerini, dizlerini ve ayaklarını. Her şey hareket ediyor gibi görünüyordu. “Sanmıyorum.”

Lily yere yığılıp onu kendisine doğru çekti. “Gerçekten öldüğünü sandım,” dedi tekrar, sesi şaşırtıcı şekilde boğuktu. Lily, Leo’nun başını omzuna dayayıp yüzünü boynuna bastırınca, terli teninin sıcaklığı Leo’nun başını tekrar döndürdü.

“Lil, ben iyiyim.” Leo geri çekilmeye çalıştı ama Lily onu sıkıca tutunca şüpheleri arttı. “Hey,” diye mırıldanıp kollarını Lily’ye doladı ve sırtını ovuşturdu. “Bana bak. Ben iyiyim.”

En sonunda, Lily çenesini kaldırıp yüzüne bakmasına izin verdi. Leo’nun kalbi göğsünde sert ve müthiş bir pike yaptı. Bu çelik gibi ve temkinli kadın ağlıyordu. Onun için.

Leo uzanıp başparmağını Lily’nin ıslak yanağında gezdirince Lily gönülsüzce sulu gözlerini onunkilere çevirdi. Lily her defasında ona böyle bakacaksa, Leo o tepeden aşağı birçok kez

düşmeye razıydı. “Gördün mü? Ölmedim. Dişlerim kırılmamış, değil mi?” Gülümsedi.

Henüz şakalaşmaya hazır olmayan Lily bunun üzerine suratını astı. “Gerçekten iyi misin?”

Leo acılarına rağmen kocaman sırıttı. “Gerçekten iyiyim.”

“Pekâlâ.” Lily titrek bir nefes alıp başıyla onayladı ve emin olmak için gözlerinin içine baktı. “Leo?” dedi kısık bir sesle.

Leo dudaklarına bakıp öne doğru eğildi. “Evet?”

Lily hafifçe başının tepesini tuttu. “Sana adımlarına dikkat etmeni söylemiştim.”

On Dokuzuncu Bölüm

LILY'NİN ADRENALİNİN NORMALE dönmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü, kendini iyi hissettiğinde nehrin güçlü gürültüsü Maze'e inişin kolay kısım olması gerektiğini ona hatırlattı. Duke'ün sert sesini duyabiliyordu: *Bu Kanyonculuğa Giriş 101 dersi, dostum. Sakın bana buna hazır olmadığını söyleme.*

Leo arkasında topallayarak durup Lily'nin düşüncelerini dile getirdi: "Vay canına. Umduğumdan fazla su varmış."

Nehre bakarken, Lily umutsuzluğa kapıldı. Köpüklü dalgalar yükselip birbirlerine karışıyordu. Küçük girdaplar zarif spiraller hâlinde dönüyorlardı; bilinmez engellere karşı tombul, parlak su yastıkları yükseliyordu. Ve Lily suyun tam ortada dümdüz akmasına bakarak derin olduğunu anlamıştı.

Hayır, Duke, buna kesinlikle hazır değilim.

Hiçbir nehir geçişi canını tehlikeye atmaya değmez, diye karşılık verdi babası yavaşça. Eşyalarını su geçirmez şekilde mi topladın?

Lily gerginliğini dindirmek için derin nefes aldı. Çantaları en iyi ihtimalle suya dayanıklıydı ama kavalkemiklerine varan sakın bir su bulmayı bekliyordu. İnişi buradan yapıp nehrin bu kısmını geçmeyi planlamasının bir sebebi buydu. Mahvolan haritalar

ve su dolan uydu telefonları olasılığı bir kenara, eşyaları ıslanır-
sa, ateş yakamaz ve kuru giysiler giyemezlerdi...

Lily düşüncesini tamamlayamadı. Hayatı boyunca kendi ölü-
münü hiç hayal etmemişti ama mecbur kalırsa, en azından yarı
iyimser birinin söyleyebileceği şeyi; uzun ve mutlu bir hayatın
ardından yaşlandığını ve ölmeyi beklediğini söylerdi. Babasının
çılginca hayalinin peşine düşüp Green Nehri'nde ölmeyi kesin-
likle beklemiyordu.

Leo sırt çantasını çıkardı, fermuarları ve bağları kontrol edip
çadırın ve uyku tulumunun kayışlarının sağlamlığından emin
oldu. Lily de çantasını çıkarıp aynısını yaptı.

Leo etrafına baktı. "Beklediğimden daha yeşil."

Buradaki bitki örtüsünün büyük bir bölümü çölün etrafını sa-
ran kuru şartlarda asla hayatta kalamazdı. Nehir kendi kıyısın-
da Fremont kavakları ve Rus zeytin ağaçlarının alacalı gölgeler
sunduğu, ayakları akan suyun içinde büyüyen sık çalılar ve yeşil
otlardan oluşan bir alan yaratmıştı.

"Yağışlı bir yıl oldu. Bir sonraki ilkbaharda böyle görünme-
yebilir."

"Umarım onu görecektik kadar hayatta oluruz." Leo başıyla
onaylayıp sakinleşmek için nefesini verdi. "Pekâlâ. Bunu başara-
biliriz," dedi, gözlerini kısarak akıntıya bakarken. Lily, Leo'nun
da onunla aynı fikre vardığını görebiliyordu; ırmakların birleş-
tiği yere yaklaştıkça işleri zorlaşıyordu. "Sadece yavaş ilerleme-
miz gerekiyor."

Lily akıntının hızını hesaplamak için bir dal alıp onu suya
attı. Dal anında suya battı ve birkaç metre ileride tekrar yüze-
ye çıktıktan sonra küçük ve aç bir girdabın içinde hızla dönerek
gözden kayboldu. Lily homurdandı.

"Yine de buradan geçmeliyiz," dedi Leo, "sonra yakında bir
yerde ayakkabılarımızın kuruması için kamp yaparız." Hemen
Lily'ye bakıp itiraz etmesini bekledi. "Birkaç saatimizi ayırabili-
riz, Lil. Islak botlarla yürüyemeyiz ve böyle bir nehri yalın ayak
geçemeyiz."

Leo haklıydı ancak Lily bundan nefret ediyordu. Bu işin bu kadar karmaşık olmasından, her şeyi planlayamamaktan ve devam etme isteğinin vazgeçme isteğinden daha baskın olmasından nefret ediyordu. "Bu durumda yarınki yolumuz daha uzun olacak ama bu konuda elimizden ne gelir bilmiyorum." Lily onu tepeden tırnağa süzdü. Sağlam görünüyordu, pek topallamıyordu ama yine de, "Üstesinden gelebileceğinden emin misin? Çok yüksek bir seviyeden düştün," dedi.

"Ben iyiyim." Leo eğilip pantolonunu sıvamaya başladı. Pahalıydılar –hafif, likralı naylondur– ve Lily yanına böyle bir şey almadığı için kendisine kızdı. Gerçi, planladıkları gezinin bu şekilde değişeceğini hayal edebilir miydi?

Leo ustalıkla pantolonunu üst bacağının ortasına kadar sıvadı ve Lily düşüncelerinin tozlu ve öksürük dolu bir molayla tıkanıklarını hissetti.

Leo'nun bacaklarını unutmuştu. Daha ziyade, kendisini onları bu kadar net bir şekilde hatırlamamaya zorlamıştı. Bacaklar gerçek dışıydı: biçimli ve kalınlardı; son derece zayıf vücudunun oldukça şaşırtıcı bir parçasıydılar. Geniş omuzları ve dar bir beli vardı, sonra onu bir ceviz gibi ezebilecek bacakları başlıyordu. Tanrı aşkına, Lily o bacaklara bayılıyordu.

Lily beyninin serbest düşüşe geçmesine engel olup kendi kot pantolonuna baktı. Paçalarını kuru kalabilecekleri kadar yukarı sıvayamayacaktı ama yanında Leo varken nehri üzerinde sadece iç çamaşırıyla geçmek yapmak istemediği yüz şey listesinde, kendi bacağına çatal batırmanın hemen altında, doksan dokuzuncu sırada olabilecekmiş gibi görünüyordu.

Yine de siktir etti.

Lily ona bakmadan ayakkabılarını çıkardı, kemerini çözdü, kot pantolonunun fermuarını indirip onu bacaklarından çıkardı. Kendi bacaklarını ve Leo'nun en son onlara nasıl baktığını düşünmemeye çalıştı. Artık on dokuz yaşında değildi. Çok çalışıyordu ve mümkün olduğunca sağlıklı besleniyordu ama Leo'nun aksine, o bir spor salonuna hiç gitmemişti. Kot pantolonunu

tortop etti ve gereksiz yere vücudu hakkında endişelenmeden sırt çantasının derinliklerine soktu. İç çamaşırıyla güzel görünmek, nehrin öteki tarafına daha hızlı geçmesini sağlamayacaktı. Yürüyüş botlarını tekrar giyip doğruldu ve sırt çantasını omuzlarına takıp sanki bunu her gün yapıyormuş gibi emniyet tokasını bağladı.

Leo'nun dikkat çekici bir şekilde sessizleşmesi Lily'nin dikkatinden kaçmadı. "Ne?" dedi sertçe.

Leo boğazını temizledi. "Akıllıca." Tekrar duraksadı, Lily ona bakınca hemen gözlerini kaçırdı. "Pantolonumu çıkarmam sana kendini daha iyi hissettirir mi?"

"HAYIR," yanıtı ağzından roket gibi fırladı.

Fazla hızlıydı.

Leo sırttı. "O hâlde gidelim."

Birlikte nehrin kenarına yaklaşıp giriş noktalarına baktılar. Su rahatsızlık verici biçimde bulanık ve koyuydu.

"Belindeki ve göğsündeki kayışları aç," diye Lily hatırlattı ona.

İkisinden biri dengelerini kaybederse, dev sırt çantalarının ağırlığı onları devirip suyun altına çekebilirdi. Çantalar bir engele takılıp onları tuzağa düşürebilirdi. Evet, çantasının kayışını çözmesiyle Lily –pantolonu da dahil– içindeki her şeyi rahatlıkla kaybedebilirdi ama aksini düşününce, bu riski göze almaya razıydı.

Lily daha önce bu nehri birçok kez geçmişti ama hiç bu kadar dolu ya da akıntı bu kadar hızlı olmamıştı. Alçak bir kanyonun derinliklerinde olmanın tehlikelerinden biri de buydu; yağmur suyu onları hızla sürükleyebilirdi. Geçen geceki fırtına kısa sürmüştü ama şiddetliydi. Lily yukarı bakınca, bulundukları yerin tepesindeki kızıl kayadan ufak şelalelerin döküldüğünü görebiliyordu. Orada durup izlemeye devam ettikleri sürece hiçbir şey kolaylaşmayacaktı.

Lily yaklaşan akıntıya doğru bir ayağını suya sokup yana adım atarak nehre girdi. Dengesini sağladıktan sonra, başının

dönmemesi için ayaklarının etrafında dönüp duran suya bakmak yerine karşı kıyıya odaklandı.

“Kıyı dilinde kalmaya çalış,” dedi Lily.

Sağ tarafındaki Leo hafif akıntıya karşı adım attı ve akıntıyı keserek onu korumaya çalıştığını anlayan Lily’nin kalbi telaşla atmaya başladı. Leo uzanıp elini tuttu ve birlikte dizlerine gelen suda ayaklarını sürterek ilerlediler.

Ama sonra, sadece bir buçuk metre ilerlemişken, su aniden bel hizalarına yükseldi. Buz gibi suda Leo birden nefesini tuttu ve Lily telaşla ona baktı. Henüz nehrin ortasına bile ulaşmamışlardı.

“Çantalarımızı havada tutmamız gerekecek,” dedi Lily ona. “Nehrin ortasında su seviyesinin daha fazla derinleşmemesini ummaktan başka çaremiz yok.”

Bu dengelerini bozacaktı ancak yavaş hareket ederlerse sorun olmazdı. Çantalarını sırtlarından çıkarıp dikkatle başlarının üzerine kaldırdılar.

“Yavaş adımlar atacağız,” dedi Leo gözlerini ona dikerek. “İyi misin?”

Lily gözlerini karşı kıyıdan ayırmadan başıyla onayladı ve nehrin dibini artık göremese de sadece arada sırada suya baktı. Buz gibi su beline ve kaburgalarına vurdu. Ayakları taşların, küçük dalların ve döküntülerin arasında kayıyordu. Her adımda bacağını sadece birkaç santim uzatıp yeri yokladıktan sonra, ayağını sağlam bir şekilde basarak, ağırlığını dikkatle öne verdiği ağır bir süreçti. Leo’nun da aynı özenle odaklandığını hissetti.

Şimdilik herhangi bir sorun yoktu. Ama yine de... Lily huzursuzdu. Kanında içgüdüsel, karanlık bir uğultu vardı.

“Kulağa kötü bir fikir gibi geliyor,” dedi Lily.

“Başarabiliriz,” diye mırıldandı Leo, gözlerini karşı kıyıdan ayırmadan. “Yavaş adımlarla. Yolu neredeyse yarılacak.”

Nehrin derin ve sakin ortasına vardıklarında su gövdelerinde sadece birkaç santim yükselince şaşırdılar. Leo zafer kazanmış gibi ona baktı. “Gördün mü?” dedi. “Neredeyse vardık.”

Lily gülümsedi ama bir sonraki adımını yanlış bir yere atması sonucu ayağı tırtıklı bir taşın kaygan kenarından kayınca boğazından keskin bir ses yükseldi. Lily haykırırken, giderek fazla gelen ağırlığın altında kolları sırt çantasını başının üzerinde tutmakta zorlandı. Leo gözlerini kocaman açarak ona baktı. "İyi misin?"

Evet kelimesi dilinin ucundaydı ancak sonra birdenbire pek iyi olmadığını anladı. Dengesi yana doğru kaydı ve Lily bunu telafi etmek için hemen yana adım attı ama bu, onu küçük bir anafora yaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı; kendisini düzeltmek için bir süre eğildiğindeyse görünmez bir engele takıldı. Ayakları yerden kesildi ve şok edici bir saniye boyunca tamamen suya battı.

Akıntı Lily'nin gövdesini döndürdü, bacaklarını çevirip onu akış yönüne doğru çekince, paniğe kapılıp ayaklarını savurdu.

Lily öksürerek yüzeye çıkıp parlak güneşe gözlerini kırptırarak bakarken, çaresizce kendisini toparlamaya çalıştı. Su cezalandırıcı ve anlayışsızdı, sinsice bir akımla yanından hızla geçiyordu. Birdenbire, ıslanan çantası endişelerinin en önemsizi hâline geldi. Dengesini kaybedip akıntı yönüne düşünce, ayağı dal ve taşların arasına girmiş... ve oraya takılıp kalmıştı. Kendisini yukarı çekmek için tutunabileceği, uzanabileceği, erişebileceği hiçbir şey yoktu. Leo temkinli bir şekilde ona doğru birkaç adım atıp kolunu uzatsa da tek eliyle sırt çantasını sabit bir şekilde tutamıyordu. Onu neredeyse düşüreceğini hissedince, dengesini korumakta zorlanıp hemen kolunu geri çekti. İkisinin de sırt çantalarını suya düşürmesi felaket olurdu.

"Lily," dedi güçlü bir sesle. "Bana ne olduğunu söyle."

"Ayağım sıkıştı." Lily paniğe kapıldığını belli etmemeye çalıştı ama yine de kızgın bir şekilde kabarak mantığını kenara itmeye başlamıştı. Güç kullanarak bacağını geri çekmeye çalışınca ayağının sadece dallara takılmadığını keşfetti. Bir şey ayak bileğine dolandığından dengesini kaybetmeden ayağını çevirmesi mümkün değildi. Lily suyun içine uzanıp onu ayak bileğinden

çıkarmayı deneyebilirdi ama çantasını feda etmek zorunda alırdı ve henüz bunu yapmaya hazır değildi. “Çantamı suya bırakmadan buradan kurtulamam.”

Leo önce ona, sonra yaklaşık dört buçuk metre ötedeki kıyıya baktı. Koyu gözlerini anlamlı bir şekilde ona çevirdi. Sabahki kargaşa yola çıkmalarını yeterince geciktirmişken şimdi de güneş alçalıyordu, bulutlu gökyüzünde tembel bir küre gibiydi. Her iki sırt çantasını da feda edip kıyıya yüzseller bile –bir mucize olup güneş batmadan kanyondan çıkmayı başarırlarsa– bir telefona ulaşana kadar karanlıkta sıırsıklam kilometrelerce yürümeleri gerekecekti.

“Orada sabit misin?” diye sordu Leo.

“Hareket etmeden durursam,” dedi Lily dişleri birbirlerine vururken, “sanırım.”

“Çantamı kıyıya atacak kadar yaklaştıktan sonra seni almaya geleceğim, tamam mı?”

Lily başıyla onaylarken bir halatmış gibi bakışlarına tutundu. Su kalçalarına vuruyordu; vücut ağırlığıyla ona karşı mücadele etmek, suyun akış hızı artıyormuş ve nehir onunla savaşıyormuş gibi hissetmesine yol açtı. Çantasının dışı çoktan ıslanmıştı ama içindeki bazı şeylerin –uydu telefonu, silah, *aman Tanrım, günlük*– hâlâ kuru olma ihtimali, yorgun kollarından aşağı su süzülürken çantayı havada tutmak için daha kararlı olmasını sağladı.

Leo’nun acele etmesine ihtiyacı vardı ama kıyıya aceleyle gidip dönerken ayağının sıkışması ve ikisinin de nehirde mahsur kalıp birbirlerine yardım edememeleri düşüncesi yüreğini burktu. Az önce hissettiği endişe tekrar bir tokat gibi çarptı: Leo’ya bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu. Lily gümbürdeyen nabzına aldırmadan çenesini kaldırarak onu hareket etmeye teşvik etti. “Dikkatli ol.”

“Olurum.” Leo ona son kez baktıktan sonra önüne döndü, daha önce girmediği bir riske girip daha hızlı adım atmaya başladı. Birkaç kez ayağı kaysa da dengesini korumayı başardı. Lily’nin boğazında kurşundan bir yumru vardı. Leo tökezledi,

neredeyse öne doğru düşeceğini gören Lily adını haykırdı; panik içini dolduruyor gibiydi, üşüdüğü ve dehşete düştüğü için kolları daha fazla dayanamadı ve çantayı tamamen düşürmemek için başında dengeledi.

Nefes al, nefes ver.

Leo'yu izlemenin faydası yoktu; onu iyice korkutuyordu. *Sadece kendimi kontrol edebilirim,* diye geçirdi içinden. *Leo becerikli, baskı altında sakın. Kıpırdamadan dur, o yanına gelecek.* Lily bağımlılık fikrinden irkilen düşüncelerini kenara itip rahatlamaya çalıştı. Gözlerini açtığı anda, Leo'nun sırt çantasının bir adaçayı çalısının arasına güvenli bir şekilde indiğini duydu ve Leo hemen dönüp engebeli nehir yatağında hızını artırmak için kollarını kullanarak ilerledi.

Lily'nin altında bir şey kıpırdadı ve bir anda ayağı serbest kaldı ama sağlam bir duruşu olmadığı için nehir onu başarılı bir şekilde akıntı yönüne çekip tekrar ayaklarını yerden keserek Leo'dan uzaklaştırdı. Lily'nin gördüğü en son şey, Leo'nun şaşkınlıktan kocaman olan gözleri ve isminin dudaklarındaki biçimiydi. Buz gibi su ağzına ve gözlerine dolarken yüzeyde kalmak için mücadele etti ve öksürüp tükürükler saçarken en sonunda bir kayaya sertçe çarptı. Ani bir ışık patlamasıyla, darbe nefesini kesti. Su şiddetli bir şekilde yükselip boynuna ulaşarak onu taşa sabitledi.

Lily hiçbir şey göremiyordu, belki de bu şekilde öleceği dışında hiçbir şey düşünemiyordu. *Umarım Leo parayı bulur,* diye düşündü. *Umarım onu bulur ve benim şerefime çiftliği satın alır, orada atlar ve Nicole'le birlikte yaşar. Umarım beni asla unutmaz.* Boğazında yükselip ağzından çıkan bir kahkaha Leo tam önünde sudan fırlayınca hıçkına dönüştü, saç kısmen gözlerine girmişti ve kirpiklerinin sivri ucunda küçücük yıldızlar gibi güneş ışığı parlıyordu. Uzanıp onu kayadan uzaklaştırdı ve onu ve ıslak çantasını sırtına yaslayıp güçlü akıntıya karşı kararlılıkla ağır adımlarla ilerledi.

Kıyıya varır varmaz ikisi de yığıldı, Leo Lily'yi çimenlere yatırıp peşinden emekledi ve Lily su öksürürken yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Lily artık karada oldukları için kendini kaybetmiş gibiydi, hıçkırarak nefes almaya çalışırken ilk şok dindi ve gerçeği anladı: Leo ona zamanında ulaşmasaydı boğulabilirdi.

Leo arkasına uzanıp ıslak tişörtünü üzerinden çıkardı ve onunla Lily'yi dikkatle temizledi. "Lily," dedi nazikçe. "Nefes al, tatlım. Bir şey yok. Güvendesin."

Lily duygularına yenik düşüp ona uzandı ve Leo'yu üzerine doğru çekti. Islak giysilerinin bile üzerinden hissettiği sağlam gövdesi sıcak bir şekilde onunkine çarptı ve Lily ellerini Leo'nun çıplak sırtına koyup olabildiğince fazla yeri kavramak için parmaklarını açtı. Kalbinin güçlü ritmi göğüs kafesine doğru gümbürdeyerek canlılığını temin ediyordu. Lily onun da kalbini hissedip hissetmediğini merak etti. İlk sevişmelerini onun için ilkti- ve sonrasında üzerine nasıl yığıldığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. O gece Leo'nun kalbi vücudundan fırlayıp onunkine girecekmiş gibi atıyordu.

Her şey nehirde sona erebilirdi ve ne uğruna? Biraz para için mi?

"Ne düşünüyoruz?" demeyi başardı Lily. "Bu çok *aptalca*."

Leo geri çekilip elini yanağına ve saçına koydu. "Çiftliğini geri almanın nehirle biraz boğuşmaya degeceğini düşünüyoruz."

Lily her şeye rağmen alaycı bir şekilde güldü. "Bir an için orada boğulacağımı sandım."

Leo'nun ona bakışma, gözlerinin tüm hatlarında dolaşmasma bakılırsa, Lily onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. "Seni bir kez bıraktım," dedi ona. "Bunun tekrar olmasına izin vereceğimi mi sandın?"

Yirminci Bölüm

LEO'NUN SÖZLERİNİN ARALARINDA yankılandığı uzun bir sürenin ardından suratını ekşitip geri çekildi.

“Seni kurutmalıyız,” diye mırıldandı Leo.

Nehrin kıyısına tırmandılar ve Leo hemen ateş yakmak için kuru dallar toplamaya başladı. Lily yardım etmek istese de felç olmuş gibiydi. Leo’nun itirafı, nehirde ölümle burun buruna gelmek ve mevcut şartlarının gerçekliği onu felç etmişti. O gün ikinci kez adrenalin, kan dolaşımına rahatlatıcı bir sel bıraktı ve birdenbire öylesine şiddetle titremeye başladı ki bir adım bile atamadı. Lily gözlerini kapayıp çenesini kenetledi, kendini toparlamaya çalışırken Leo’nun vücudunun ona yaklaştığını hissetti.

Leo dürülü yatağının uyku tulumunu aralarında tutarak ona kalkan oldu.

“Giysilerinin geri kalanını çıkar. Bu gece kurumalılar. Benim kuru giysilerimi giyebilirsin.”

Lily çantanın tepesinden ona baktı. “Leo, bunu...”

“O kadar şiddetli titriyorsun ki düşeceksin. Güneş batar batmaz havanın soğuyacağını biliyorsun.” Başını çevirirken çenesi kasıldı. “Bakmayacağıma söz veriyorum.”

“Bakman umurumda değil.” Lily zayıf ve sersemlemiş bir şekilde ıslak gömleğini yukarı çekiştirip başının üzerinden çıkardı. Çoraplarını çıkarınca, solgun ve su içindeki ayakları ortaya çıktı. Kısa bir tereddüdün ve Leo’ya bakmanın ardından –hâlâ kararlılıkla öteki tarafa bakıyordu– Lily sutyenini ve iç çamaşırını çıkardı.

“Peki,” dedi Lily kısık bir sesle.

“İşte.” Leo gözleri kapalı ve başı dönük bir şekilde dürdüğü yedek giysilerini ona uzattı. “Bunları giy.”

Boynu kırmızıydı, yanakları sıcaktan yer yer kızarmıştı. Boyundaki bir damar zonkluyordu.

“Tamam,” dedi Lily giyince. “Giyindim.”

Leo öne doğru bir adım atıp uyku tulumunu omuzlarının etrafına koydu. Sonra eğilip Lily’nin ıslak giysilerini ve kendi tişörtünü alarak onları batan güneşte bir an önce kurumaları için birkaç metre ötedeki düz bir taşın üzerine serdi. Lily’nin çantasını ve uyku tulumunu kayışlarından çıkarıp ikisini de sıcak kaya yüzeylerine serdi. Botlarını yan yana koydu, çantasını karıştırdı ve kurutulmuş et ıslanmış olsa da akıllıca her şeyin ortasına saklanmış telefonlar, silah ve not defterinin Ziploc çantada hâlâ güvenli bir şekilde kuru olduklarını ona gösterdi.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Lily kısık sesle.

“Evet.”

Lily, Leo’nun çekinmeden pantolonunu ve çoraplarını çıkarıp diğer eşyaların yanına koymasını izledi. Tenini görünce ya da birdenbire çok fazlasına baktığı için daha çok şaşırması gerekirdi. Geniş omuzları, ince beli, kalın bacakları gözlerinin önündeydi; pürüzsüz ve biçimlilerdi. Leo bu yetişkin bedeninde daha kaslıydı. Ama vücudu hâlâ *onundu* ve o anda ona bakmak –özellikle de paniği geçmişken– içinin özlemle sızlamasına sebep oldu.

Leo boxer şortunu çıkarmadan eğreti kamplarının etrafında temkinli biçimde dolaşıp tekrar ince ve kalın dallar ve kuru otlar toplamaya gitti.

Lily bacakları tekrar onu taşımaya başlayınca, Leo'nun çantasına –kuru olana– gidip çadırını çıkardı.

“Sanırım bunu paylaşmamız gerekecek,” dedi.

“Onu ben kurarım.” Leo elinde çakmaktaşıyla kuru dalların tepesinde çömeldiği yerden ona sırttı. “Senin işin orada oturup beni izlemek.”

Lily'nin yanakları kızardı ve Leo'nun dün gece kendisine sinirlendiği için ona takıldığını mı yoksa ıslak siyah boxer şortu dışında üzerinde hiçbir şey olmadan haşin dağ erkeği işleri yapmasını izlemenin zor olacağını mı ima ettiğini çözemedi.

Sonra Lily umurunda olmadığına karar verdi. Bir kayaya oturup onu izlemek için eline geçen bu küçük fırsatın tadını çıkardı. Leo dikkatle bir ateş yakıp etrafına daire oluşturacak şekilde küçük taşlar dizdi. Ateş güçlenip Leo kolay kolay sönmeyeceğinden emin olunca, karşısına oturup ellerini ısıttı.

“Bunu ister misin?” diye sordu Lily, uyku tulumunu kastederek.

“Hayır, böyle iyiyim.” Gözlerinin içine bakarak ekledi: “Gerçekten.”

Hava muhtemelen yirmi santigrat dereceydi ve rüzgâr olmadığı için pek kötü sayılmazdı. Ama vücudu şiddetle sarsılmayı bıraksa da Lily hâlâ hafif ateşli hissediyordu. Uyku tulumunu iyice omuzlarına doladı.

“Akşam yemeğinde protein barı mı yoksa protein barı mı istersin?” diye soran Leo güldü.

Lily çantasını karıştırmak için eğildi. “Neyse ki bunlardan yanımızda bir sürü var.” İkisi için de birkaç tane çıkardı ve Leo'nunkileri hızla büyüyen ateşin üzerinden attı.

Leo atıklarını yakaladı ve yaptığı şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Uçlarda yaşıyorsun.”

“Beni tanıyorsun. Ölümle burun burna geldim, artık hiçbir şey beni etkileyemez. Ya sen? Sen de bugün çok sarsıldın.”

Leo protein barlardan birinin paketini yırtıp açtı ve tek ısırıkta yarısını yuttu. Vücudundaki kesikler ve çiziklere baktı. "İyileşirim."

"Çantamı nehre düşürdüğüm için üzgünüm."

Leo başını iki yana sallarken protein barını bitirdi. "Yaşıyorsun. Onlar sadece eşya ve kuruyacak."

"Yatma vaktine kadar kurumayacaklar."

Leo öne eğilip ateşi biraz karıştırdı. "Uyku tulumumu paylaşabiliriz."

Leo alevlere bakarken Lily gözlerini ona dikti. *Paylaşabilir miyiz?* diye düşündü. Leo hep çok sakindi ve her zaman uyum sağlayabilen biriydi. Lily onu izlerken, karşılaştığı tüm zorlukları çıktığı yolun beklenen bir parçaları olarak gördüğünü fark etti. Kendisiyse karşılaştığı en ufak engelden bile nefret ediyordu.

Belki de babasının hazineyi ondan gizlemiş olması ihtimalini kafasına takmak yerine maceranın tadını çıkarmaya çalışmasından zarar gelmezdi. Ne de olsa geçmişini değiştiremezdi.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu. "Çok ağrın yok, değil mi?"

Leo artık hemen hemen çıplak olduğundan Lily sol kolundaki çizikleri ve kaburgalarında oluşan morlukları görebiliyordu.

Leo ateşe doğru gülümseyerek başını salladı. "İnanılmaz çılgın bir gündü."

Bunun üzerine Lily güldü ve çıkan ses hoşuna gidince Leo başını kaldırıp ona baktı. Kalbi sıkıştı. Tek bakışta Leo'nun hislerini anlayabiliyordu. En azından bu yönden hiç değişmemiş olmaları ne tuhaftı.

Ona tekrar âşık olma, diye içinden geçirdi Lily.

"Birlikte uyku tulumuna nasıl sığacağımızı düşünmeye çalışıyorum," dedi Leo çenesini kaldırarak. "Ellerine hâkim olmak zorundasın."

Lily protein barından kopardığı parçayı ona attı.

Fakat planladığı gibi alnuna isabet ettirmek yerine, Leo başını eğip onu ağzıyla yakaladı.

Lily işaret ederek bağırdı. "Kapa çenenini!"

Leo kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki çok komik görünüyordu. "Gördün mü?"

"Tamam," dedi, "ama iki kez yapabilir misin?" Bir parça daha koparttı ama atış açısı düzdü. Bu kez çenesine çarptı.

Leo başını iki yana sallayıp ellerini bacaklarına vurdu. "Bu kötü bir atıştı. Sayılmaz."

"Pekâlâ, pekâlâ."

Lily tekrar denedi. Atışı yüksekti ve Leo sağa eğilmek zorunda kaldı ama onu yakalayıp gururla yuttu.

"Uçan yiyecekleri yakalama sanatında başarılı olduğun ki-min aklına gelirdi?" diye sordu Lily, bir ısırık almak için eğilirken. "Bu yeni bir yetenek olmalı."

Leo başıyla onaylayıp ikinci protein barını açtı. "Sürprizlerle doluyum."

Öyle değil mi? Lily uzun ve ince vücuduna baktı. Sinirleri uğulduyordu. O pürüzsüz bal rengi teninin vücuduna baskı yapmasının nasıl bir his olacağını merak etti. Battaniye yerine onu istiyordu.

Ama Lily'nin dikkatli olması gerekiyordu; bunu doğada Leo'yla baş başa olma fırsatı olarak görmeyip asıl meseleye odaklanmalıydı. Ne de olsa burada sadece kendileri için bulunmuyorlardı. Arkadaşları onlara bel bağlıyordu. Geleceği buna bağlıydı.

Fakat Leo ona bakıp mahcup bir şekilde gülümseyince, tüm mantıklı düşünceleri zihninden uçup gitti ve kendisini, "Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi orada neredeyse çırlıçıplak oturmana bayılıyorum," derken buldu.

Leo kendi bedeninde son derece rahat bir şekilde ona sırtıttı. "Biri benim giysilerimi giyiyor ve omuzlarına benim uyku tulumumu atıyor."

"Üşümüyor musun?"

Leo başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim."

Gerçekten. Lily bu fırsatı göz ardı edecek kadar aptal olup olmadığını merak ederek ona baktı.

Leo ifadesini yakalayınca şaşırıp sordu. "Ne?"

Lily gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yok bir şey. İyi." Dikkatini yiyeceğine verdi. "Üşümemene sevindim."

"Bir dakika." Leo duraksadı. "Beni o uyku tulumuna mı davet ediyordun?"

"Çok geç."

Leo kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Dün gece savaştan dönmüşüm gibi beni öptün ama bundan bir kere bile bahsetmedin."

"Biliyorum," dedi Lily hemen. "Haklısın. Bana aldırma. Sadece o âna kendimi kaptırdım."

Lily bakışlarını aşağı çevirip protein barını parçaladı ama Leo'nun dikkatini üzerinde hissedebiliyordu. En sonunda adını söyledi. "Lily."

"Hımm?"

"Bana tekrar sor."

Lily güldü. "Hayır."

"Evet."

"Hayır."

Leo kalkıp yanına gitti ve dikkatini çekmek için önünde eğildi. "Lily, *donuyorum*." Gözleri gün batımında neşeli bir şekilde ışıldadı. "Çok *üşüyorum*. Lütfen bana yardım et."

"Seni yalancı." Ama ona karşı koyamazdı, uyku tulumunu açtı ve Leo yanına yerleşirken nefesini tuttu. Güneş gibi sıcak, pürüzsüz ve güçlüydü. Lily kendine hâkim olamayıp ona sokuldu, Leo da kolunu omuzlarına doladı.

Leo'nun sesi kısık bir mırıltı gibiydi. "Hımm. Böylesi daha iyi." Çenesini başının üstüne yasladı. "İyi misin?"

Lily başıyla onaylayıp dişleriyle dudaklarını birbirlerine bastırdı. Uzun zamandır böylesine tatlı bir fiziksel sızı hissetmemişti. Konuyu başka yöne saptırdı. "Bana verdiğin boxer şortların üzerinde pizza dilimleri var. On iki yaşında mısın?"

"Ah, üzgünüm, diğer boxer şortumu mu tercih ederdin?" diye sordu. "Görünmez olanı?"

Lily gülüp ona baktı ve şakayı uzatma içgüdüğü ampul gibi bir yerde patladı ve gülümsemeleri gerildi. Ah hayır, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: Burada tek başlarına, bu çılgın macerada bir uyku tulumunun altında birbirlerine sokulmanın ne kadar tuhaf olduğunu.

Lily uzanıp Leo'nun alnına düşen saçını kenara itti. "Nehirde kıcımlı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Düşüğümde kıcımlı tekmelediğin için teşekkür ederim," dedi Leo, sonra gözlerini dudaklarına dikerek ona gülümsedi.

Lily sırtarak, "Sana fazla sert davrandığımı mı kastediyor-sun?" diye sordu.

Leo başıyla onaylayıp öne doğru eğilirken Lily onunla buluştu ve almlarını birbirlerine yasladılar. Lily elini Leo'nun yüzünün yan tarafına götürdü; kirli sakalı yumuşaktı ve hafifçe çizmesi hoşuna gidiyordu. Ensesine dokunması bile Lily'nin teninde uyuşturulmuş, yırtıcı bir his dolaşmasma sebep oldu. Dudaklarının arasında sadece iki santim vardı.

"Yarın kendini kötü hissedeceksen yapma," dedi Leo.

Bu istek Lily'nin içine serinletici bir farkındalık gönderdi. Bu geceki Lily o dolgun dudakları üzerinde hissetmek istiyordu. Ama yarınki Lily yine değişken ve huzursuz bir şekilde uyana-bilirdi. Tecrübelerine göre, gece vakti açlığı gündüz vakti mantı-ğıyla hiçbir zaman iyi gitmiyordu.

Lily başını çevirdi. "Pekâlâ. Üzgünüm."

Yanında, Leo durgunlaşıp nefesini tutarak hayal kırıklığını bel-li etti ve sonra uyku tulumundan çıktı. "Kampı hazırlamalıyım."

Lily yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama gün batımı pas-tel turuncu ve mor çizgiler oluşturmuştu, ateş huzurla çıtırdı-yordu ve Leo neredeyse çırılçıplaktı; manzara artık sahip olduğunu bilmediği fantezileri arasına iyice yerleşmişti.

Leo çadırı kurup dürülü yatağını ve uyku tulumunu serer ser-mez, Lily'nin vücudu gevşedi. Kemikleri içinde yumuşuyormuş gibi hissediyordu; tek yapmak istediği gerçek bir yatağa girip kendini uykuya bırakmaktı. Yatmadan önceki normal hazırlıkları

yaptılar: dişlerini fırçaladılar, tabletlerle temizledikleri mataralarını suyla doldurdular. Leo giysilerini kontrol etti ve her şeyin sabaha kadar kuruyacağından emin oldu. Güneş kanyonun kenarında son kez göz kırparken, sıcaklık anında düşer gibiydi. Leo küçük çadırın kapasını açıp Lily'ye önden girmesini işaret etti.

Lily çadıra girdi ama uyku tulumu durumunun gerçeğiyle karşı karşıya gelince aniden durdu. Uyku tulumu tek kişilikti. Birlikte içine zar zor sığabilirlerdi.

"Fermuarını çözüp battaniye olarak kullanamaz mıyız?" diye sordu.

Leo ensesini kaşıdı. "Deneyebiliriz. Sadece bizi sıcak tutmayacağından endişeleniyorum. Özellikle de sıcaklık yine beş derece civarına düşerse." Duraksayıp Lily'nin sessizliğini anlamaya çalıştı. "Hiçbir şeye kalkışmayacağım."

Lily'nin içinde yuvarlanan ağırlık bir saniye sessizleşmesine sebep oldu. Bir şeye kalkışmasını *istiyordu*. Dürüst olması gerekirse, dinlenme sürelerinin her ânını birbirlerine dokunarak geçirmelerini istiyordu. Ama bu kara sevdanın etkileriydi ve Leo haklıydı; anlamını bilmediği bir şeyi yapmamalıydı. Zira bu ne anlama *gelebilirdi ki*? Leo ne yapacaktı? Terfiyi reddedip New York'u bırakacak ve buraya mı taşınacaktı? Lily buna nasıl uyum sağlayabilirdi? Her gün hayatında olması ve o ilişkiye giderek bağlanma fikri anında içgüdüsel olarak vücudunu isyan ettirip nabzını hızlandırdı.

"Ondan endişelenmiyorum," dedi Lily. "Ben, hımm..." Leo'nun giysileri içindeki vücuduna işaret etti. Kot pantolonu boldu ve ikisi de çadıra girince üzerindeki giysilerle zaten bunalayacaktı.

Lily kot pantolonu çıkarırken, Leo önden uyku tulumuna girip olabildiğince kenara kaydıktan sonra onun için açık tuttu.

Aynı anda hem *harika* hem de *berbat* anlamına gelen bir kelime var mıydı? Bu o andı. Leo'nun üzerinde siyah boxer şortundan başka bir şeyin olmadığı, Lily'nin bir tişört ve üzerinde pizza dilimleri olan onun boxer şortunu giydiği an. Leo'nun yanında uyku tulumuna girince, ikisi de tüm gece boyunca birbirlerine

ne kadar yakın olacaklarını anladı çünkü bu, Leo'nun çıplak gövdesine sürtüneceği anlamına geliyordu. Lily kahkaha atmasına engel olamadı, Leo'nun gözleri sımsıkı kapalıydı ve dudakları dişlerinin arasına hapsolmuştu. "Harika," dedi ve güldü. "Sorun yok."

Lily hangisinin daha kötü olduğunu anlamaya çalıştı: Onunla yüz yüze olmanın mı, yoksa kıcını ona bastırmanın mı? İkisi de tartışmadan yüz yüze yatmanın daha iyi olacağına karar verdiler; böylece en azından kalçaları arasına biraz mesafe koyabilirlerdi. Lily kollarını aralarına sokarken, Leo kollarını onun etrafına yerleştirdi. Sol kolu Lily'nin yastığı oldu ve diğerini gövdesine dolayınca, berbat yok oldu ve geriye sadece... harika kaldı.

Leo'nun eskiden bu şekilde uyumayı tercih ettiklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Lily'nin uyurken ona sarılma arzusunun Leo'nun çarşafların serin kısmına kayma alışkanlığına zamanla son verdiğini ve en sonunda pes edip onu kollarının arasına aldığını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Lily, Leo'nun boynuna doğru kesik bir nefes verdi. "Bu çok samimi."

Boynu dudaklarına o kadar yakındı ki Lily sesinin titreşimini hissedebiliyordu. "Kesinlikle öyle."

"İyi misin?"

Leo başıyla onaylayıp çenesini Lily'nin tepesine koydu. "İyiyim."

Sessizleştiler, Lily bir kulağında nehrin akıntısını ve diğerinde Leo'nun sabit bir şekilde atan nabzını duyuyordu. Lily uykuya dalmasının uzun süreceğini sanıyordu ama derinliklerinde bir içgüdü harekete geçti ve Leo'nun sıcaklığı, yakınlığı ve verdiği güven onu yatıştırdı. Neredeyse anında tatlılıkla uykunun karanlığına daldı ve bir rüyanın filizleri düşüncelerinin kenarını yoklarken, Leo'nun dudaklarının kafa derisine doğru hareket ettiğini hissetti.

"Seni seviyorum," dedi Leo rüyasında. "Seni sevmekten vazgeçtiğimi sanmıyorum."

Yirmi Birinci Bölüm

LILY UYANDIĞINDA, YÜZÜ Leo'nun boynuna yaslıydı. Leo kollarını ona dolamıştı, yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu. İçindeki her şey gergin ve açtı. Göğsü geniş ve sıcaktı, teni Lily'nin dudaklarına o kadar yakındı ki ağzını sulandırıyordu. Kokusu şehvetli bir çekiç gibi ona çarptı ve ani bir tutku dalgasıyla başı dönünce, biraz hava almak için başını geriye çekti.

Ama uyku tulumu dar olduğu için çok fazla geri çekilemezdi ve bu sadece başını oynatabileceği anlamına geliyordu. Lily başını oynattığı anda, Leo'nun da uyumadığını hissetti. Leo hareketine çenesini aşağı indirerek karşılık verdi, nefesi dudaklarında sıcaktı. Zifiri karanlıkta bile dudaklarının arasında birkaç santim olduğunu biliyordu.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı Lily.

Leo'nun karanlıkta yükselen sesi tok ve boğuktu. "Evet."

"Saat kaç?"

"Gece yarısı olmalı."

"Uyuyabildin mi?"

Lily yutkundüğünü duydu. "Uyumakta zorlanıyorum."

"Benim yüzümden mi?" diye sordu Lily kısık bir sesle ama Leo başka bir şey söylemedi. "Leo? Bu yüzden mi?"

“Evet,” diye itiraf etti Leo.

Lily başını kaldırdı. “Kolun iyi mi?”

“İyi.” Leo yutkunup gülmeye çalıştı. “Sorun kolum değil.”

Sanki bunu yapmamaya odaklanıyormuş gibi, uyanır uyanmaz sertleşmesi Lily’nin dikkatinden kaçamazdı. “Özür dilerim,” diye ekledi Leo.

Şaka mı yapıyordu?

“Özür dileme,” dedi Lily. “Birbirimize *yapışmış* olduğumuzu” –Lily gülerek nefesini verdi– “göz ardı etmek zor.” Leo elini sırtının alt kısmına kaydırınca, hafifçe inlememek için kendisini tuttu.

Başparmağıyla sabit ve şehvetli daireler çizmesi bunu daha önce de yaptığı ve *tecrübeli* olduğunu gösteriyordu. Bu Lily’nin düşüncelerinde kıskanç bir uyarı ışığının parlamasına sebep oldu.

Karanlıktan cesaret buldu. “Kız arkadaşın var mı?” Düşünce karardı. “Ya da karın?”

Leo kaskatı kesildi. “Ciddi misin? Lily. Hayır.”

Lily anında kendini pislik gibi hissetti. Leo’nun aldatmaya meyilli olmadığını biliyordu. “Özür dilerim. Aptalca bir soruydu.”

Leo güldü. “Öyleydi.” O sırada bir şeyi fark edip boğazından tuhaf bir gıcırta çıkardı: “*Senin* hayatında biri var mı?”

“Hayır.” Lily bir elini çevirip avucunu onun göğsüne koydu. “Böyle bir işle meşgul olurken biriyle çıkmak zor. Birlikte olduğum erkeklerin çoğu... misafirlerimdi.”

“Birlikte olduğun erkekler mi?”

“Geçici ilişkiler,” dedi Lily. Yüzü kızardı. Tanrı aşkına, bu kulağa çok adi geliyordu. Aşk hayatının ne kadar acması olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Ama Leo kaskatı kesilip sessizleşti.

“Peki ya sen?” diye sordu Lily. “Kadınlarla sık sık çıkıyor musun?”

“Bana bunu şimdi mi soruyorsun?”

“Evet?”

Leo burnundan yavaşça nefesini verdi. “Bir süre çıktım.”

“Ah. Güzel.”

“Bradley sana bağlanmaktan çekindiğimi anlatmaktan mutluluk duyar ama mesele o değil.” Sessizleşti ve fark edecek başka bir şey kalmadığı için nabzının aniden yükselmesi Lily’nin dikkatinden kaçmadı. “Sanırım asıl sorun çok sık âşık olup vazgeçebilecek biri olmamam.”

Bunun üzerine Lily’nin nabızı yükseldi. Leo’nun iması sertçe yerine oturdu.

Lily yine de sordu: “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, bir kez âşık oldum ve orada kaldım.”

“Leo...”

“Aynı şekilde hissetmek zorunda değilsin. Ben sadece durumumu açıklıyorum. Her şeye değinmek önemli görünüyor.” Duraksayıp ekledi, “Gerçi ikimiz de ölümle burun buruna geldikten sonra... benimle aynı uyku tulumuna hapsoldüğün düşünüldüğünde, belki de bu iyi bir zamanlama değil. Kahretsin, özür dilerim.”

Lily’nin vücudu kontrolü ele geçirerek uyurken Leo’nun ona sarılması, onu arzulayarak uzanması ve aslında Lily de bunu onun kadar çok isterken talep ettiği her şeyi yapması fikrine karşılık verdi.

Lily avuçlarını Leo’nun çıplak göğsünde gezdirip kanında bir ihtiyaç patlamasına yol açtı ve Leo birden nefesini tutup hareketsizleşti. Ellerin altında, nabızı o kadar sert çarpıyordu ki teninde yankılanıyordu. Lily’nin parmakları göğsünün kıvrımına yükselip köprücük kemiklerinin oyuklarına girdi. Lily karanlığa minnettardı çünkü onu görmeden hissetmek tüm duyularını iyice uyardı. Lily, Leo’nun boynundaki tüm kasları ve dokunuşunun altında, boğazının inanılmaz bir şekilde uzadığını hissedebiliyordu. Parmak uçlarında çenesinin keskinliğini hissetti, dolgun dudakları hafif aralıktı ve Lily işaretparmağını onların üzerinde gezdirirken kesik kesik soluyordu.

“Buraya gel,” diye fısıldadı Lily.

Leo duraksadı ama Lily içindeki çelişkinin kaybolduğunu hissetti. Parmaklarını saçlarının arasına geçirip öne doğru eğildi ve boynunun üzerinde ağzını açıp onu emdi. Lily’nin boğazından bir inilti yükseldi; Leo’nun tadı çok güzeldi, vahşi hissetmesine neden olarak açlıkla, uykulu ve ateşli bir şekilde vücudunu onunkine bastırdı.

“Benimle oynama,” dedi Leo, sesi dudaklarında titredi. “Lily? Hayır diyebilecek durumda değilim ama bunu bana acıdığın ya da kendini mecbur hissettiğin için yapma.”

“Sanırım bunu yapmayacağımı bilecek kadar beni tanıyor-sun.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Lily sersemlemiş gibiydi, vücudu o kadar gergindi ki mantıklı bir şekilde düşünmekte zorlanıyordu. Ama gün doğumunda dinlenmiş bir şekilde elinde bir kupa kahveyle dursaydı bile, doğru kelimeleri bulabileceğinden emin değildi. Leo aralarında ne olabileceğini sanıyordu? O New York’ta yaşıyordu. Lily buradaydı. Kendi teninde var olmak kadar doğal bir şekilde apaçık bir bölgede yaşıyordu ve bir daha asla hayatını bir erkeğin etrafında planlamayacaktı.

Fakat Leo’ya bu kadar yakın olmak da doğal geliyordu. Vücudunu onunla paylaşmak doğru geliyordu. Hatta bundan fazlası vardı... Leo’nun dünyasma girmesine izin vermek ona doğru geliyordu. Yıllardır biriyle uzun vadeli bir ilişki kurmak için ne yapması gerektiğini düşünmek istememişti ama Leo’yla bunu deneyebileceği fikri düşüncelerinin etrafında bir ateşböceği gibi kanat çırpıp ona sataştı.

“Ben sadece karanlıkta uzanmış, geçen haftaki hayatıma döndüğümü hayal etmeye çalışıyorum,” dedi Leo, “ama bunu yapamıyorum. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal edemiyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sanırım ne istediğine bağlı.”

“Bilmiyorum.” Lily, Leo’nun boynunun yan tarafında dalgın bir şekilde daireler çizdi. “Şu anda mı? Seni istiyorum. Tam şu anda seni hissetmek istiyorum. Ama bundan daha kalıcı bir şeye ihtiyacın varsa, o hâlde... beni öpme.”

Lütfen beni öp, diye içinden geçirdi Lily. Nabızı fırladı. Leo’nun ılık nefesi hâlâ diş macunu ve gargarasının hoş nane kokusunu taşıyordu. Yağmurun altında kayanın dibindeki öpüşmeleri hırçın ve yaralayıcıydı ama şu anda Leo’nun verebileceği diğer öpücükleri hatırladı ve tatlı, derin, meraklı, telaşlı öpücüklerin hepsini istedi.

Sonra, tam Lily bıkkınlıkla haykıracağını düşünürken, Leo’nun dolgun dudakları yavaşça onunkilerle buluştu. Damar duvarlarından aşağı çekilen bir kibrit gibi, kanında bir alev parladı ve Lily geri çekilmesine izin vermeden dudaklarını takip edip yumuşak ve uysal bir şekilde ona açıldı. Öpücük bir öncekine hiç benzemiyordu; o kızgınlık ve içerlemenin hiçbirini taşımıyordu, sadece onu kırılma noktasına getirmeyi vadeden bir zevk veriyordu. Tanrı aşkına, Leo’yu öpmenin, ıslak ve kaygan dudaklarının verdiği enerjiye, dilinin şakacı darbelerine ve derin, tatlı işgaline odaklanmanın ne büyük bir mutluluk olduğunu unutmuştu.

Hissetmek ve dokunmak istediği o kadar çok şey vardı ki Lily ellerine hâkim olamadı. Dudaklarının biçiminden teninin sıcaklığına ve çıkardığı kusursuz, hafif seslere kadar her şey ona özel yaratılmış gibiydi. Dışarıda nehrin şırıltısı, adaçayı çalılarının arasından esen rüzgârın hışırtısı ve böceklerin durmak bilmeyen çıtırtıları ve cıvıltıları devam ediyordu. Ama çadırın içinde sadece nefes, öpüşmenin sesi ve hissi, içlerinde tutamadıkları hafif iniltiler vardı.

Belki de sabaha kadar bu şekilde öpüşeceklerdi. Belki güneş doğduğunda, birbirlerini yalama, tatma ve emmeye doymadıkları için hâlâ burada olurlardı. Lily, Leo’yla öpüşmenin onu sonsuza dek tatmin edeceğinden şüpheleniyordu ama o sırada Leo saçını yumruğunun arasına alıp boynunu ateşli bir şekilde

yalayınca, Lily'nin içinde bir şey ters döndü. Vücudu onu, daha derin bir şekilde tatmin olmazsa ortadan ikiye yarıp her tarafa ateş saçmakla tehdit etti.

Çalan uyarı zili atardamarlarını titretip tüm uzuvlarında zonkladı. Lily onu kırık bir camın yoğunluğuyla istiyordu. Avuçlarını açıp parmak uçları alev alev yanarken elleri açgözlülükle ulaşabildiği her yere kaydı. Leo'nun kolları kasılıp Lily'nin sıcaklığını kendisine bastırdı, duruşunu değerlendirip Lily geriye kayarken, Leo öne kaydı ve dar uyku tulumunun içinde üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşti, Lily yüksilirken öne doğru eğildi, Leo'nun orada –çaresizce sertleşmiş ve tam ihtiyaç duyduğu yerde– olmasının rahatlığı, ağırlığı ve baskısının verdiği mutluluk Lily'nin haykırmasına sebep oldu. İçi sadece acıyla sızlıyordu. Leo aralarına uzanıp ona dokunursa, Lily'yi onun gibi tahrik eden bir başkası olmadığını anlayacaktı. Leo aşağı eğildi ama bunun için değil. Lily'nin üzerindeki kendi tişörtünü çekip başından çıkardı ve kenara attı. Leo tekrar üzerine yığılıp çıplak göğsünün kendi göğsünde kaymasını, sıcaklığını ve sağlamlığını hisseden Lily sevinçle haykırmak istedi.

Leo öne doğru hamle yapıp ona dayandı, ağzı Lily'nin ağzında, açık ve baskındı, “Bu iyi geliyor mu?” diye kısık bir sesle ona sorunca, Lily birbirlerinden ayrı kaldıklarında başına ne gelmiş olursa olsun, Leo'nun bu temel özellikleri –tatlı, özenli ve ilgili– değişmediği için evreni minnetle selamlamak istedi.

Lily'nin beyni parladı. *Nasıl oldu da ayrıldık? Neden New York'a giden ilk uçağa binmedim ya da ilk uçakla yanıma dönmesini istemedim?* Leo'ya karşı o zaman –ve hâlâ– hissettikleri isimlendirilemeyeceği, uysallaştıramayacağı ve Leo eve döndüğünde bir kutuya kaldıramayacağı kadar büyüktü. Leo kalırsa, bunu berbat etmeyeceğine bile söz veremezdi ama bu, onu istemediği için olmayacaktı.

Leo boynunu emdi, kalçaları öne ve geriye gidip geliyordu, boxer şortların –kendi şortu ve Lily'nin giydiği onun şor-

tu – üzerinden uyguladığı baskı bile yeterliydi. Hayır, yeterli olmaktan öteydi. Harikaydı, Leo tam hatırladığı gibiydi, tam ihtiyacı olan şeydi. Bu şekilde birlikte hareket ederken, Lily zevkin uzadığını hissetti ve ellerini Leo'nun boxer şortunun kumaşından içeri sokup kalçalarını kavrayarak onu daha sert ve hızlı olmaya teşvik ederken, Leo'nun açık, yumuşak ve kendinden geçmiş ağzı onunkiyile buluştu. Aşk dışında herhangi bir şey onu bu kadar çabuk parçalara ayırabilir miydi? Teni kızardı, sıcak ve metalik zevk içini dağlayıp görüş alanına parlak beneklerin üşüşmesini sebep olurken, Leo'nun altında nefes nefese yavaşladı.

Leo duraksadı. "Yoksa?"

Lily başıyla onaylayıp onu öne doğru çekerek teşvik etti ve Leo'nun sıcak nefesini çenesinde hissetti, gergin ve kesik sesler çıkarıyordu. Lily ellerini yukarı götürüp saçlarının arasına soktu, dişlerini Leo'nun çenesinde gezdirdi ve tok sesi çadıra işleyip kemiklerinde yankılandı. Leo aniden geri çekilip aralarına uzandı ve titreyerek inledi.

Bunu izleyen derin sessizlikte, Lily'nin başı güldürücü gazla dolu gibiydi; kalbi göğüs boşluğunda ortaya çıkan yabani bir yaratığı andırıyordu. Leo tepesinde nefes nefeseydi ve Lily ellerini onun yan tarafında tembel tembel gezdirerek parmak uçlarıyla kaburgalarını sayıyordu.

Leo boğuk bir kahkaha atıp alçalarak ağırlığını dirseklerinin üzerinde dengelerken, vücudunun yarısı uyku tulumunun dışındaydı. "Vay canına." Leo sırt çantasına uzanıp onu karıştırdı. Uyku tulumunun fermuarını biraz açıp serin havanın sıcak tenlerine vurmasına izin verirken, Lily ona uzattığı mendille temizlendi.

"İyi düşündün," dedi Lily, mendili çadırın içinde bir yere atarak.

"İki boxer şortum var ve birini sen giyiyorsun," diye ona hatırlatırken Leo soluklandı. "Nedense bunu en kritik anda fark ettim."

Uyku tulumunun fermuarı açık olduğu için sırtüstü uzanabileceği kadar yer vardı, Leo elini inleyerek göğsünden aşağı götürdü.

“İyi misin?” diye sordu Lily.

Leo gözleri kapalı bir şekilde kısıp ve memnun bir ses çıkarıp tekrar ona doğru döndü ve ağır kolunu beline dolayıp Lily’nin sıcaklığını kendisine doğru çekti. “Buraya gel.”

Ama Lily birdenbire tamamen uyandı. İçinde sarmaşık gibi büyüyen bu hissi nasıl idare edecekti? Mutlu, korkmuş, gergin, rahatlamış ve hâlâ *oldukça* tahrik olmuş hâldeydi. Leo’nun vücudunun ona karşı hareket etmesi fiziksel bir yankı gibiydi. Lily birdenbire doyumsuz hissedip yüzünü Leo’nun boynuna gömdü ve nabzının zonklamasını hissederken bir şekilde *içinde* olmasını istedi. Onu içinde hissetmek istiyordu.

Leo.

Kara Sevdalı Şehirli Çocuk.

Her şey yeniden başlıyordu ve gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Ter ve sabun kokuyordu, kanyonlarda hava sinen adaçayı çalısı gibi. Ellerini teninde hissetmeyi, ağzının telaşla her yerinde dolaşmasını istiyordu. Vücutlarının birbirine temas eden her noktasının farkındaydı: yüzü onun boynundaydı, çıplak göğüsleri birbirlerine yapışmıştı, kalçaları ve Leo’nun kaslı uyluğuna doladığı bacağı da bir aradaydı. Doyuma ulaştığında çıkardığı sesin anısı kafatasında yankılanıyordu. Güçlkle nefes alırken göğüs kafesinin genişleyip kasılmasından daha seksi bir şey olabilir miydi?

Tanrı aşkına, berbat hâldeydi.

Lily geri çekilip elini göğsünde gezdirdi. Leo ikinci raunda her zaman hazırды.

“Hey,” diye fısıldayıp bekledi Lily. Sonra: “Leo?”

Dudakları ayrıldı ve sesini duymayı bekleyen Lily tutkusunun tekrar canlandığını hissetti.

Aksine, Leo’nun boğazından hafif bir horultu yükseldi.

Yirmi İkinci Bölüm

LEO, LILY’NİN KIPIRDANARAK uyku tulumundan dışarı çıkması ve telaşla, “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye fısıldamasına uyandı.

Leo yüzüstü döndü, gözleri uykuluydu ama üzerinden çıkarıp kenara attığı tişörtü bulmaya çalışmasını gözünden kaçırarak kadar değildi.

“Selam,” dedi Leo boğuk bir sesle.

Lily irkilip kolunu göğsüne dolayarak tişörtü giymeye çalıştı. Saçı bir plazma küresinin etrafına avucunu sarmış gibi karma karışık. Sağ yanağını ona yasladığı için kızarmıştı ve “Selam,” diye verdiği yanıt ani ve gergindi.

“Sorun ne?” diye sordu Leo.

Lily çenesini kaldırdı. “Saatine bak.”

Leo ağır kolunu uyku tulumundan dışarı çıkarıp gözlerini kırıştırarak baktı. “Kahretsin.”

“Evet.”

Her nasılsa sabahı atlamışlardı. Saat dokuz buçuktu.

“Nasıl bu kadar uzun uyuduğumuzu anlamıyorum,” dedi Lily.

“Sıcak ve rahattı.”

"Baygındın." Lily saçını kulaklarının arkasına itti. "Tam bir erkek." Sonra başını eğip çadırdan çıktı.

Leo onu takip edip sabah güneşinde esnedi. Üzerinde boxer şortundan başka bir şey olmadan çöl havasının tadını çıkarmak muhteşem bir histi.

Lily'nin yusyuvarlak yaptığı pantolonu yüzüne çarptı ve Leo yere düşmeden onu yakaladı. "Anlaşılan bunu giymemi istiyorsun," dedi Leo alaycı bir şekilde.

"Yola çıkmalıyız." Lily kaskatı kot pantolonunu giydikten sonra tişörtünü çıkarıp onu da Leo'ya attı. Memelerini en son görmesinin üzerinden on sene geçmiş gibi onlara bakakaldı.

Lily kayanın üzerinde kurumuş sutyenine uzandı. "Gözlerini tekrar yuvalarına sok," dedi gülerek. "Bugün havanın otuz derece olması bekleniyor ve neredeyse altı buçuk kilometre yürümeliyiz."

"Altı buçuk kilometreyi bir, su almak için durursak belki iki saatte yürürüz," dedi Leo ona.

"Burası için geçerli değil."

Leo tişörtünü giyer giymez gözlerini devirecek kadar baş döndürücü bir tutkuya kapıldı. Tişört Lily gibi kokuyordu. Vücudundan yeni çıkardığı için hâlâ sıcaktı. Leo onu gövdesinden aşağı indirirken, Lily'nin kayaların üzerine oturmuş çoraplarını ve ayakkabılarını giydiği yere baktı.

Ama bundan daha kalıcı bir şeye ihtiyacın varsa, o hâlde... beni öpme. Ne saçmalıktı ama. Sanki kendisine engel olabilirmiş gibi.

Leo'nun dile getirmediği çok şey vardı ve gündüz vakti düşününce, buna memnundu. Sırf onun yanında olmak için New York'taki hayatından vazgeçmeyi düşündüğüne dair şeyler. Zaten şu anda hayatı farklıydı; annesi öldüğünde olduğu gibi New York'a bağlı kalmak zorunda değildi. Hâlâ bunun nasıl olacağını, Lily'ye yakın olmak için buraya taşınırsa geçimini nasıl sağlayacağını çözmeye çalışıyordu. Düzenli ve çalışkandı; açıkçası bir kariyer değil, işinin olmasını istiyordu ve Leo muhtemelen rahatlıkla bir şey bulabilirdi. Geride bıraktığı ofis hayatının yasını tut-

mazdı; dünyadaki en iyi hackerları sürekli alt etmeye çalışmak ilk başta eğlenceliydi ama son birkaç senedir, kusursuz bir kod yazsa bile ertesi hafta bir başkasını yazmak zorunda kalacak olmak işin ilk cazibesini kısmen yitirdiği anlamına geliyordu. Yine de, bu bile ona yaratıcılık imkânı vermişti; terfi edilirse, günde on saatlik toplantılara katılmak zorunda kalacaktı. Ve taşınmasının amacı Lily'ye yakın olmaktı. İş sadece bir araçtı, geçimini sağlamak için bir araç. Onunla gerçek bir hayatı olabilirdi.

Çoraplarından birine bulaşan toprağı silkeledikten sonra duraksadı. *Yavaş ol, Leo.* Walter bile ona sakın olmasını söylerdi. Lily hızla ve etkin bir şekilde her şeyi toplarken, Leo orada durmuş yavaşça giysilerini giyip birlikte hayatlarının nasıl olabileceğine dair puslu hayaller kuruyordu. Lily'nin bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

Sanki bunu planlamış gibi, "Çadırı toplar mısın?" diye sordu Lily hafif bir sabırsızlıkla.

Leo dakikalar içinde çadırı söküp topladı. Lily haritayı bir kayaya serdi. "Burada oldukça zorlu kayalar olacak," dedi, bir buçuk kilometre ötedeki bölümü işaret ederek, "ama beni endişelendiren bu değil."

Leo beklese de Lily detaylara girmede. En sonunda, "Neden endişeleniyorsun?" diye sordu.

Lily burnundan derin bir nefes alıp haritaya baktı. "Kulübenin artık orada olmamasından endişeleniyorum. O zaman bile eskiydi ve bu yirmi sene önceydi. Fotoğraf ondan bile önce çekilmiş."

"Kulübe yıkılmış olsa da," dedi Leo, "ağacın kökü hâlâ orada olmalı. En azından tahminen, değil mi?"

"Doğru ama bir ağaç kütüğünü ezbere bulmak bir kulübeyi bulmaktan daha zor."

"Haklısın."

Ağızlarına birkaç protein bar attılar ve üstüne ılık çözünebilir kahve içip yola çıktılar. Leo, Lily'nin neden acele ettiğini çok geçmeden anladı. Saat 10.15'te hava cehennem kadar sıcaktı. Tenini

geren bir kurulum da vardı. İyi yanı: Gölge bir yer bulup altında durduklarında, sıcaklık en az on derece düşmüş gibi hissediyorlardı. Kötü yanı: Maze'in bu kısmında çok fazla gölge alan yoktu ve gölge bir yer bulduklarında, güneş endişelerinin en küçük kısmını oluştuyordu. Bazı bölümler öylesine karmaşık ve dar-
dı ki içeri girerlerse, dışarı çıkan yolu bulmadan önce susuzluktan ya da sıcak çarpmasından ölebilirlerdi.

Kayaların üzerinden, kara çalılarının arasındaki dar patikalardan geçerek ilerleyen ağır yürüyüşün ilk saatini geride bıraktıklarında, Lily dönüp omzunun üzerinden konuştu. "Sence bunu konuşmalı mıyız?"

Leo ona sırtıttı. Lily onun bu konuyu açmayacağını biliyordu. Ama sırf bu basit soruyu sormasının bile bir saat sürüp sürmediğini merak etti. "Elbette, konuşabiliriz."

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Lily lafı dolandırmadan ve Leo'nun midesi altüst oldu. Harika bir başlangıçtı. "Dün gece olanlar seni üzdüyse, sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Bir kayaya tırmanırken Lily'nin omuzları çöküp esnedi, sonra dönüp yardım etmek için ona uzandı. Ama Leo kayanın üzerine ulaşip kendisini yukarı çekecek kadar uzun boyluydu. "Ben iyiyim," dedi Leo ona. "Teşekkürler."

Lily kayanın tepesinde soluklanmak için duraksayıp gözlerini kısarak Leo'nun arkasındaki güneşe baktı. "Söylediğim şeye mi karşılık veriyorsun, yoksa kaya için mi dedin?"

"Kaya içindi," dedi Leo. "Diğer kısmı düşünüyorum." Leo sırt çantasından matarasını çıkarıp uzun bir yudum aldıktan sonra itiraf etti: "Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim, o yüzden belki de hepsini birden söylemelisin. Sana ne düşündüğümü çoktan söyledim."

"Doğru öyleyse?" diye sordu Lily. "Dün gece söylediğin şey?"

"Hangisi?"

Sıcaktan bunalmış olmasına rağmen, Lily'nin yanakları iyice kızardı. Yanıt vermeden önce dönüp yürümeye devam etti. "On

sene önce âşık olduğun ve hâlâ aynı yerde olduğunla ilgili şey,” diye seslendi.

“Evet.” Leo ona yetişmek için birkaç kaya üzerinde zıplayarak ilerledi. “Durabilir miyiz, lütfen?”

Lily pes edip iki büyük kızıl kumtaşı sütunun arasındaki gölgeye girdi.

“Bu sohbeti ederken birbirimize bakabilmemizi istiyorum,” dedi Leo, peşinden karanlık ve serin yere girerken. Lily bir tarafa yaslanırken Leo yüzünü ona doğru dönerek diğer tarafa yaslandı. “Aynı şekilde hissetmiyorsan sorun olmadığını bilmeni istiyorum.”

Lily dudağını kemirdi ve bir süre gözleri doldu. Gözlerini kırıştıtırarak nemden kurtuldu. “Sanırım hissediyorum.”

Leo’nun göğsü sevinçten havalara uçar gibi bir hisle doldu. Zafer kazanmış gibi yumruklarını havaya kaldırmamak için kendini zor tuttu. “Tamam.”

“Ama o zaman olduğu kadar basit değil.”

“Muhtemelen değil,” diye ona katıldı Leo. “Son on senedir aklıma gelebilecek en sağduyulu ve sıkıcı hayatı yaşadım.” Leo kayada bulundukları küçük çatlakta sol tarafına bakınca, gördüğü en güzel manzaralardan biriyle, kızıl taş ve tanzanit mavisi gökyüzüyle karşılaştı. “Sanırım bununla işim bitti. Cora büyüdüğü için artık her şey daha kolay ve büyük bir değişiklik yapmaktan korkmuyorum. Yirmi iki yaşındayken, Laramie’de seninle kalmayı tüm kalbimle istedim. Ama yapamadım.” Leo duraksayıp onu inceleyerek sözlerinin içtenliğini anlamasını umdu. “Artık yapabilirim.”

Lily suratını ekşitti ve bakışları gözlerinin arasında gidip geldi.

“Seni hâlâ seviyorum,” dedi Leo ona. “Geriye dönüp baktığımda, buraya hiç gelmeseydim, seni tekrar görmeseydim, yarı yaşanmış hayatıma devam edecektim.” Leo bir adım yaklaşıp aralarındaki boşluğu nazikçe kapattı. “Senin de aynı şeyi yaptığını görüyorum, Lil. Sadece günü geçiriyorsun.”

“Leo...”

“Hester’da muhtemelen benim için bir hayat yok ama bulmaya çalışmak istersen, başka bir yerde ikimiz için de bir hayat var.”

Lily sessiz geçen birkaç saniye boyunca ona baktı. “Bu çılgınlık. Beni sadece bir haftadır tanıyorsun.”

“Seni beş ay bir haftadır tanıyorum, arada biraz boşluk var.”

Lily gözlerini kapayıp yüzünü yukarı çevirdi. “Hayatımı bir daha kimsenin etrafında şekillendirmeyeceğimi anlamamı istiyorum. Her günümü bir başkasının berbat kararları belirledi ya da içinde bulunduğum şartlar bir başkasının berbat seçimleri yüzündendi. Katı olduğumun farkındayım ama öyle olmak zorundayım. Sana uygun şeylere uyum sağlayacak şekilde eğilip bükülemem.”

“O zaman benim eğilip bükülmeme izin ver,” dedi Leo.

Lily ona bakakaldı. “O ne demek?”

“Hayatının nasıl olması gerektiğine karar vereceksin ve ben de ona uyum sağlamanın bir yolunu bulacağım demek.” Leo uzanıp dudaklarına yapışan bir tutam saç kenara itti. “Belki daha büyük bir çiftlikte iş bulursun ve ben...”

“Başkasının işletmesinde çalışmam.” Lily kendi sesindeki inatçılığı duyunca yumuşadı. “Kendimi tanıyorum, Leo. Sürekli bıkkınlık içinde olurum.”

“O hâlde bir hedef belirleyip kendi çiftliğimize sahip olmak için çalışalım.”

“Leo, terfi almak üzeresin.”

“Kesinlikle. Daha hızlı para biriktiririz.”

Lily çenesini kapayıp başını iki yana salladı. “Bu parayı bulmak zorundayız.”

“Neden tek yolu bu?”

“Geride bir ceset bırakmamız bir yana,” dedi Lily imalı biçimde. “Şu anda hayallerimi gerçekleştirmem buna bağlı. Bu parayı bulamazsak, burada olsan da olmasan da bu işin bir versiyonunu yapmaya devam etmek zorundayım. Ve bu ilişkisi olan birine uygun bir hayat değil.”

Leo başıyla onaylayıp bunu iyice düşündü. Lily turlarına devam edebilirse, çoğunlukla evden uzakta olacaktı. Leo, Hester'da ya da yakındaki bir kasabada tek başına olacak ve sırf onu haftada birkaç gün görebilmek için saatlik bir işte çalışacaktı. Bunu yapmayacağını söylemiyordu ama Lily'nin ne söylemeye çalıştığını anlıyordu.

Leo, Lily'nin yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını onun kilerin üzerinde koydu. "O hâlde, o hazineyi bulsak iyi olacak."

Tekrar yola çıktılar, arada sırada konuşup birbirlerine bir şeyler gösteriyorlardı ama çoğunlukla giderek daha tehlikeli bir hâl alan arazide ayak bileklerini kırmamaya ve Utah'ın en ıssız yerinin ortasındaki o küçük kulübeyi bulmak için etraflarına bakmaya odaklanmışlardı. Leo kulübenin olmasını bekledikleri yere yaklaştıkça ve başkalarının bu kadar ıssız bir yere adım attıklarına dair bir belirti görmedikçe, Lily'nin endişesinin artmaya başladığını hissetti.

Kulübeye yolculuk işin basit kısmı olmalıydı ancak şimdi bu maceranın kolay kolay bitmeyeceğini anlıyorlardı. Bir gece daha geçirip bu kanyonu terk etmek ve her şeyi iptal etmek ellerinde ayağı alçıya alınmış Walter ve Terry'nin ölümünden başka bir şey kalmayacağı anlamına gelirdi.

Birdenbire gökyüzü karardı ve sıcaklık fark edilir şekilde düştü.

Lily nehrin kıvrımından hemen önceki uzun düzlüğe vardıklarında adımlarının hızını artırdı ve Leo, "Aman Tanrım!" diye bağırdığını duyduğu anda, ensesine dolunun ilk topu indi.

Düşen ilk taneler ufaktı, belki bir bezelye tanesi kadarlardı ama sonra bir buz küpü büyüklüğünde bir dolu tanesi ayağının yakınına indi ve Lily'nin de omzuna golf topu büyüklüğünde bir tane çarptı. Ama önemsizdi, haykırışının yağın doluyla alakası yoktu.

Yalnızca yüz metre ötedeki kulübeyi gördüğü için haykırmıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BAŞLARINI KORUYARAK KOŞUP paslı ve dökülen kapıdan güçlkle içeri girmekten başka çareleri yoktu. Kahkahalarla ve nefes nefese içeri daldılar.

“Bu havaya inanamıyorum!” Lily yüzünü sildi. “Pes ediyorum. Hava durumuna göre açık olacakmış, hadi oradan.”

Leo güldü. Küçük kulübenin teneke çatısı büyük ölçüde sağlamdı, duvarlar çarpılıp eğrilmişti ama büyük boşluklar yoktu. Kırık bir pencereden içeri dolu taneleri yatay bir şekilde giriyordu ve ürkütücü bir gözdağıyla yerde tıkırdıyorlardı, en sonunda çadırlardan birini çıkarıp tırtıklı camın etrafında gerdiler. İçerideki ışığı yumuşak bir maviye dönüştürdü. Lily kendi ekseni etrafında yavaş bir daire çizip her şeye göz gezdirdi.

“Vay canına, tam da hatırladığım gibi,” diye dolu fırtınasında sesini duyurabilmek için bağırdı.

Şık bir ahşap evden ziyade tek odalı, en fazla üç metreye üç metrelik bir kulübeydi, bir köşesinde eski, paslanmış bir odun sobası, diğerinde tozlu bir sandık vardı, hepsi buydu. Üzerinde uyuyabilecekleri bir şey bir yana, masa ya da sandalye bile yoktu. Tasarımı ve konumu düşünüldüğünde, konfor değil, sadece barınma imkânı sunuyordu. Kapının tam karşı köşesinde ahşap

zemin çürümüş ve altındaki toprak ve taşların görüldüğü bir delik oluşmuştu.

Keşfedecekleri hiçbir şey yoktu, o yüzden dönüp neşeyle ve çılgınca gülümseyerek birbirlerine baktılar. Kulübeyi bulmuşlardı. Her nasılsa bir adım daha yaklaşmışlardı ve attıkları her adımda bu aptal, çılgın, müthiş, inanılmaz plan biraz daha mümkün görünüyordu.

Lily, Leo'nun ötesine bakarken ifadesi netleşti, sonra duvara yaklaşıp oraya kazınmış tarihlerin üzerinde elini gezdirdi. Ahşabın üzerine seçilemeyecek kadar eski tarihlerden yaklaşık on sene öncesine uzanan en az otuz tarih kazınmıştı ve her birinin yanında bir ismin baş harfleri vardı.

Çoğu WRW'ydi.

"William Robert Wilder," dedi Lily, parmağını aşağı indirirken. Dolu yağışı kesilmişti ve şimdi teneke çatıya hafifçe yağmur vuruyordu. "Bu Duke."

Leo çarpık bir LFW yazısına dokundu. "Bu sen misin?" diye sordu hatırlayıp. "Liliana Faith?"

Lily başıyla onayladı. "Sanırım on bir yaşındayken keşfe çıkmaya başlamış." Elini indirdi. "Ama büyüdüğü yerin yakınlarında. Laramie civarında. Anne babası ona gün doğumunda dışarı çıkmasını ama akşam yemeğine kadar eve dönmesini söylerlermiş." Güldü. "On dört yaşındayken Moab'ta bir kampa gitmiş, Princeton'dan gelen bir grup araştırmacıyla tanışmış ve kazılarında onlara yardım etmesine izin verene kadar tüm yaz orada takılmaya başlamış. On beş yaşında bir parmağını kaybettiğinde, anne babasını aramamış bile. Sessizce kazının başından ayrılp Acil Servis'e gitmiş."

Leo kısıp bir ıslık çaldı. "Bana çiftlikte havuç doğrarken parmağını kaybettiğini söyledi."

"Seninle kesinlikle dalga geçmiş." Lily sırttı. "Her neyse, annemle Salt Lake'te okulda tanışmışlar. Babam tarih ve arkeoloji, annemse deniz bilimleri okuyormuş. Deniz bilimleri!" Lily keyifsiz bir kahkaha attı. "Sonra babam onu çöle getirmiş."

“Off!”

“Değil mi?” diye Lily ona katıldı. “Evlendikten sonra Hester’a taşınmışlar ve yılın yarısı boyunca amcamın Laramie’deki çiftliğini işletmesine yardım etmişler. Annem o iki yerde de ne yapabiliirdi ki? Duke birçok ekiple keşiflere çıkmış. Onun hayatı ilginç ve dopdolu olmaya devam ederken, anneminki giderek küçüldü ve babam sürekli evden uzaktaydı. Beş parasız olmaları da cabası.” Lily oraya oyulmuş tarihlerden birine –1987’ye– dokundu. “Bazen annemi gittiği için suçlayamıyorum.”

Lily, annesinden asla bahsetmezdi. Leo ihtiyatlı davranmak istiyordu. “Bence anneni *seni* terk ettiği için suçlayabilirsin.”

Lily omuzlarını silkip parmağını duvardan aşağı indirdi. “Evet.”

“Duke öldüğünde kaç yaşındaydı?”

Lily bir süre düşündü. “Yedi sene önceydi, o hâlde... elli üç.”

“Çok gençmiş.”

Lily duvara oyulmuş tarihlere bir süre daha baktı. “Evet. Zor bir hayatı olmuş.”

“Annenle iletişim kuruyor musun?”

Lily başını iki yana salladı. “Birkaç kez ziyarete geldi. Ama onunla gitmemi hiç teklif etmedi. Sanırım hayatına yeniden başlamaya ihtiyacı vardı.”

Son cümlesi eski, tozlu bir yankı gibiydi ve Leo’nun göğsünde bir öfke kıvılcımı çaktı. “Babam da böyle söyledi,” dedi ona. “Saçmalık. Çocuğun olunca hayatına baştan başlayamazsın.”

“Açıkçası,” diye itiraf etti Lily, “en çok amcam Dan’e yakınlık duyuyordum. O da benim gibi atları severdi. Yazları çiftlikte onunla yaşırdım. Öldüğünde çok üzüldüm ama o zaman on yedi yaşındaydım ve gelecekte çiftliğin benim olduğunu ve hayatımın geri kalanı boyunca dilediğimi yapabileceğimi görebiliyordum.”

Sessizleşip ahşaba oyulmuş tarihlere baktılar, en sonunda Lily’nin hafif hıçkırığı Leo’yu ona daha yakından bakmaya zor-

ladı ve yüzünü iyice görebilmek için öne doğru eğildi. Lily hemen gözyaşını sildi.

“Hey, hey,” dedi Leo, Lily’yi kendisine doğru çevirmeye çalışarak. “Konuş benimle.”

Lily’nin yüzü kırmızı ve öfkeliydi, kollarının arasına girdi. “Gerçekten Duke’ün hazineyi bulduğunu mu düşünüyoruz?” diye mırıldandı göğsüne. “Ne tür bir canavar bunu yapar? O paranın hayatımızı nasıl değiştirebileceğini biliyor musun? Onu bulmayı başardığını ve sonra bir tür oyuna dönüştürdüğünü düşünabiliyor musun? Bu beni deli ediyor.”

Leo kollarını ona iyice doladı. “Biliyorum.”

“Ben ciddiylim.” Lily yüzüne baktı. “Bunu yapıyoruz, ilerleme kaydediyoruz ve bu işin peşinden koşuyoruz ama burada,” –şakağına işaret etti– “Bu tam da babamın yapabileceği bir şey’ ve ‘Parayı bulmuş ve tekrar saklamış olamaz, Duke bile o kadar büyük bir pislik değil,’ düşünceleri arasında gidip geliyorum.”

Lily başını iki yana salladı. “Tüm gezileri, hazine avları ve aptalca bilmecelerinin vakit kaybı olduğunu sanıyordum ve bu yüzden ona darılırdım. Ama şu hâlime bak: Bir kanyonun dibindeki kulübede bir ağaç kütüğüyle ilgili ipuçları arıyorum. Ne kadar boktan bir durum, değil mi?”

“Lil,” dedi Leo kısık bir sesle, “bunu istemende, bunun peşine düşmende ve kızgın olmaya devam etmende bir sorun yok.” Uzanıp çenesini kavradı. “Birini ya da diğerini seçmek zorunda değilsin.”

“Ben deli miyim?” diye sordu Lily.

“Sen deliysen ben de deliyim.”

Lily başıyla onayladı, gözleri Leo’nun dudaklarına kayarken ifadesi yumuşadı. Bir anda gözlerini ondan ayırıp arkasındaki çadır örttükleri pencereye doğru baktı. “Yola devam etmeli miyiz bilmiyorum.”

Leo çenesine dokunup yüzünü ona doğru çevirdi. “Birinin yağmurun tehlikeli olabileceğini söylediğini hatırlıyorum.”

“Ama Nic ve diğeri yarın bizimle buluşmayı bekliyorlar,” derken, Lily farkında olmadan ona iyice sokuldu.

“Nicole havayı kontrol eder,” dedi Leo ona, tereddütlü azmi karşısında hararetlendi. “Sinirlenir ama fırtına yüzünden geciktığımızı bilir.”

Leo onu öpmek için eğilirken, Lily ayak parmaklarının ucunda esneyip yumuşak ve istekli dudaklarla onun ağzıyla buluştu. Dışarıdaki yağmur zirvelerin arasına sıkışıp kanyonun bu küçük kesiminin üzerine yerleşmiş gibiydi ve ikisi de yağmur dinene kadar daha fazla keşif yapamayacaklarını biliyordu.

Belki de ikisi de bu mazerete memnunnardı.

“Haklısın,” dedi Lily öpücüklerin arasında. “Şu bulutların ne kadar koyu olduklarına baksana.”

Leo ona doğru mırıldandı.

“Güneş birazdan batacak...” dedi Lily.

Güneşin batmasına daha vardı ama Leo onu düzeltmeyecekti.

Leo başıyla onaylayıp altdudağını ve çenesini emdi ve ellerini tişörtünün altına sokup memelerini kavradı. “Vakit öldürmenin başka bir yolunu bulsak iyi olur.”

Leo aceleyle uyku tulumunu serdi ve Lily geri çekilip soyunurken onu izledi. Öğleden sonraydı ancak kanyonun duvarları kulübenin içine gölge düşürüyordu. Lily onun yüzüne baktı ve Leo, Lily’nin giysilerini bilerek yavaşça çıkaran ellerini takip etti. Onu izlerken güçlkle nefes alabiliyordu.

Lily’nin ona bu şekilde sataşmasını izlemek kendi soyunmasının o kadar baştan çıkarıcı olmadığı anlamına geliyordu. Leo basit pamuklu sutyeninin askısıyla oynamasını kaçırmamak için tişörtünü hemen çıkarıp kenara attı, Lily iç çamaşırının beline başparmağını geçirip onu bacaklarından aşağı kaydırırken Leo kot pantolonuna takılmamak için onu tekmeleyerek kendisinden uzaklaştırdı.

Onu uzun zamandır çıplak görmemişti ve bir süre sadece onu izlemek, ona dokunmak ve tadına bakmaktan başka bir şey

yapamadı. Ama dilini üzerinde gezdirince Lily'nin sırtı uyku tulumundan ayrıldı, ellerini saçına geçirdi ve Leo uyandığını hissetti, sanki araya giren on sene bir kâbustu, çiftlikte gözlerini kapatmış ve bir ömür dolusu ıstırap göz kapaklarının ardından geçmişti ve onları tekrar açtığında Lily'yi aynı şekilde bulmuştu: teni kızarık, yumuşak kalçaları açık, topuklarını yatağa geçirmiş ve onu isterken.

Küçük kulübelerinde, Lily haykırıp onu kendisine doğru çekene kadar onu ağzı ve parmaklarıyla sevdi. Leo gülümsemesinin genişliğini ve ela gözlerindeki hınzırlığı, yumuşak ve doymuş öpücüğünün meraklı ve *ısıran* bir hâl almasını, üzerine çıkıp ellerini başının üzerine sabitlemesini ve tadına bakmak, onu yalamak ve çıldırtmak için vücudundan aşağı nasıl indiğini unutmuştu.

Leo ellerini Lily'nin yumuşak saçlarının arasına soktu ve parmak uçlarıyla ona dokunup çekiştirerek yalvarınca, Lily tekrar yukarı çıkıp onu üzerine aldı. Kollarını ve bacaklarını uzuvlar ve kasılan kalçalardan oluşan çılgın bir yumak gibi ona dolayıp kelimeler ve hareketlerle ona dokunmasını ve nasıl hissettiğini söylemesini istedi.

Lily ona bunu yapmayı isteyip istemediğini sordu –Leo elbette istiyordu– ve çantayı karıştırıp içindeki prezervatifleri buldular.

“Burada ölmüş bir adamın prezervatifleriyle ilgili bir espri var,” dedi Leo ona, Terry'nin yanına aldığı kutuyu çıkartırken.

Lily iki parmağını dudaklarına bastırdı. “Bunu daha sonraya bırakalım.”

Leo paketi açıp prezervatifi takarken ellerinin titrediğine inanmadı ama titriyorlardı. Seks seksti ama aşk başka bir dildi ve Leo onu on senedir kullanmamıştı. Paslanmış gibi hissediyordu. İşine odaklanırken fısıldadı: “Daha fazla zevk vermek için tırtıklı olduklarına dikkat çekmek istiyorum.”

“Hiçbir kadın bunu umursamaz.”

“Terry duymasın. Düşünceli olmaya çalıştığı tek şey bu.”

“Leo, Tanrı’ya yemin ederim ki...”

Leo dizlerinin üzerinde durup ona baktı ve ellerini Lily’nin kavalkemiklerinde ve dizlerinde gezdirdi.

“Seni üzerimde istiyorum,” dedi Lily kısaca. Leo parmaklarını onunkilerle kenetleyip onları başının üzerine götürdü. Lily bacaklarını ona dolayıp kendisine doğru çekti ve öne doğru kursuz bir hamlenin ardından Leo oradaydı.

Seni üzerimde istiyorum, demişti Lily, sanki onun için neyin işe yaradığını unutabilirmiş gibi. Tek istediği tepesinden Lily’nin kendinden geçmesini izlemektir. Ona bakarken, yıldızların kara sevdalı gibi gezegenlerin üzerine hiç düşmek isteyip istemediklerini merak etti. Üzerinde hareket ederken bu içgüdü içindeydi ve Lily’nin, çıkardığı hafif seslerin ve ona bakış biçiminin gerçek olduğuna inanamıyordu. *Sadece düş. Sorun değil.* Lily bu gerçeğin gözlerine ve tüm hatlarına kazındığını görmeliydi: Onu hep sevmişti ve hâlâ seviyordu. Lily Wilder’ı sonsuza dek sevecekti.

Onu terk ettikten sonra, kendisini toparlamayı başarıp okula döndükten ve eğitimini tamamladıktan sonra, yeni bir eylem öğrendiğinde, beyninin mekânsal ipuçlarından yararlandığını keşfetmişti: Burada sola dön, merdivenden çık, şuna dokun, daha derine in. Sonra beyninin farklı bir kısmı kontrolü ele geçirirdi ve hareketleri artık çevre tarafından değil, doğuştan gelen bir alan farkındalığı tarafından belirlenirdi, sırf ona doğru *geldiği* için dönmesi gereken yeri bilirdi; sola karşı sağ bir alışkanlık hâline gelmişti, yönler içgüdüsel oldu ve kasları tepki gösteriyordu.

Sanırım onları hiç unutmuyoruz, diye içinden geçirdi Leo, Lily’nin boynunun kızarmasını ve dudaklarının aralanmasını izlerken. Leo yavaşladı, Lily’nin bacağını yukarı kaldırıp büktü. Lily yüzünü, omuzlarını ve vücutlarının arasını ve dudaklarını takip ederken ona açgözlülükle bakıyordu. Leo tüm bunları fark edebiliyordu çünkü Lily’yle sevişmek içine işlemişti.

Lily boynunu gerip tırnaklarını ona geçirdi. Leo ifadesindeki gerginliği fark etti, Lily o ânın yaklaştığını umuyor, ona ulaşamamaktan korkuyordu. Leo hatırlayıp aşağı uzandı, başparma-

ğının dolgun kısmıyla onu okşadı ve zevk bir sel gibi ona vurunca, gerginliğinin kaybolmasına tanık oldu. Lily minnet, coşku ve şaşkınlıkla dolu çarpıcı bir ses çıkardı; vücudunun altında ateşli bir şekilde titreyip rahatlamaya tutundu. Lily'nin gevşemiş ve tatmin olmuş bir şekilde yığılmasıyla orada bitebilirdi, Leo'nun niyeti buydu ama öyle olmadı. Lily durmadı. Az önce Leo'nun sahip olduğu şeyi istiyordu: aynı manzarayı ama alttan, gezegenlerin yıldızlara baktığı yerden.

Lily'nin de içgüdüsel olarak doğru şeyleri bildiğini görmek ne büyük rahatlıktı, onun için de sol ya da sağ yoktu, sadece kalçalar, ritim ve ellerinin gerçekdışı sıcaklığı vardı. Sadece öpücüğünün sıcaklığı ve heyecanlı ıslaklığı vardı, en sonunda Leo başının altındaki uyku tulumunu kavrayıp yeri tırmaladı ve çılgınca boğuşana dek eğreti yatakta ikisini de çaresizce zorladı. Güçlü bacaklar kasıldı ve Lily üzerine çıkıp onu altına sabitleyerek işini bitirdi ve Leo'yu ne hâle soktuğunu görünce zaferle ona baktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

NEFES ALIŞLARI NORMALE dönüp vücutları serinlerken her şeyden bahsettiler. Archie'nin Barı'ndan ve Lily'nin hayatında onun için değerli olan birkaç kişiden, en önemlisi Nicole'den, tıpkı annelerinin pişirdiği okonomiyakiye benzediği için Leo'nun evinin yakınlarında Cora'yla perşembe geceleri yemek yediği küçük restorandan bahsettiler. Kız kardeşini ne kadar sevdiğine ve her düşüncesinde ona öncelik vermek zorunda olmadığı bir gelecekle karşı karşıya kalmanın ne kadar sersemletici olduğuna değindi.

Cora'nın onun hiç olmadığı kadar gülünç olmasından, kimsenin onu Cora kadar çok güldürmemesinden ve arkadaşlarıyla arasının çok iyi olsa da para konusunda berbat olmasından bahsetti ve bunun tamamen kendi suçu olduğunu söyledi. Onu tarif etti: uzun siyah saçlı, dansçılar gibi dimdik, uzun boyunlu ve şaşırtıcı şekilde yüksek bir kahkahası olduğunu söyledi. O kadar çok sohbet ettiler ki Lily, Cora'yı tanıdığını, kıkırtılarını duyabildiğini sanarak ve Leo'yla birlikte onu sevgiyle izlediğini hayal ederek uykuya daldı.

Gerçekten, Lily ve Cora'nın muhtemelen Leo dışında bir ortak noktaları yoktu ama nedense Lily bunun yeterli olacağını düşünüyordu.

Kulübenin dışında loş ışık belirirken farkındalık yoğun bir şekilde geldi. Lily, Leo'nun uykulu yüzüne bakarken bir yanı daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Lily'nin ilk içgüdüğü her zaman geri çekilip en kötü senaryoyu düşünmektir, dürüst olması gerekirse o kötü senaryo genelde hayatı oluyordu. Ama yorulmuştu. Buna sahip olamaz mıydı? Sadece birkaç günlüğüne olsa bile?

Leo'nun kollarında dönen Lily onun göğsünü, yanaklarını, dudaklarını öptü. Leo hafifçe kıpırdandıktan sonra dudaklarına değen dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

Leo gözlerini açtı. "Selam."

"Günaydın."

Lily'yi tekrar öptükten sonra saatine baktı.

"Tahmin etmeme izin ver," dedi Lily, sonra burnunu kaldırıp havayı koklar gibi yaptı. "Saat yedi."

Leo güldü. "Yediye çeyrek var. Fena değil."

Leo ellerini kaburgalarından beline indirdi ve nazikçe kalçasında durdu. Takdir eder gibi mırıldanıp boynunu öptü ve oradaki derisini hafifçe ısırarak için duraksadı. Günün geri kalanını bu şekilde geçirmenin ne kadar kolay olacağını hayal ederken, Lily'nin zihninin kenarları bulanıklaştı.

Ne yazık ki idrar torbasının başka fikirleri vardı ve patikadaki hiçbir şey tuvalete koşturmak kadar basit değildi. Lily inleyip başını onun göğsüne yasladı.

"Daha sonra," dedi Leo, avucu göğüs kemiğinde dümdüz ve sıcaktı.

Lily uyku tulumunun sıcaklığından ayrılp çarpık ahşap zemine dağılan giysilerini almaya giderken Leo'nun gözlerinin onu takip ettiğini hissetti. Bir hışırtı duydu ve ona bakınca, dirseğinin üzerinde doğrulup çekinmeden kendisini izlediğini gördü.

"Bu şekilde mi hazine avına çıkacaksın?" Lily iç çamaşırını giyip sutyeninin askılarını omuzlarına geçirirken artık utangaç değildi.

“Belki.” Leo çenesini kaldırıp ona devam etmesini işaret etti.

Lily kot pantolonunu kalçasının üzerinden geçirdi ve Leo elini uyku tulumunun kumaşının altına öylesine gelişigüzel bir şekilde soktu ki Lily bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Leo’nun ona bakış biçimini, gözlerinin sıcaklığını, ilgisinin ağırlığıyla başının nasıl döndüğünü sınıflandırmak istedi.

Her ne kadar bunun devam etmesini istese de ona neden burada olduklarını hatırlattı: “Birinin o ağaç kütüğünü bulması gerekiyor.”

Leo homurdanarak uyku tulumundan kalktı. Ayrılıp hızla sabah rutinlerini yerine getirdiler. Neyse ki Lily dışarıda işeme, doğada çözülebilir sabun ve biraz suyla yıkanma sanatını kusursuzlaştırmıştı.

Temizlenip eşyalarını topladıktan sonra dışarıda buluştular ama anında hayal kırıklığına uğradılar. Küçük yapının etrafını çimenler, yabani otlar ve öbek öbek adaçayı çalıları sarmış olsa da herhangi bir ağaç kütüğü olmadığı aşikârdı.

“Bu doğru olamaz.” Lily zemine ulaşmak için ince ve uzun saplı katran ruhu çalısını kenara itti. Doğrulup kendi eksenini etrafında dönerken parmağını kalçasma hafifçe vurdu.

“Doğru yer olduğunu biliyoruz,” dedi Leo. “Babanın isminin baş harfleri oraya kazınmış. Üstelik bu kulübe nehirdeki kıvrımın tam ortasında. ‘Üçün karnından’ kastettiği şeyin bu olduğunu söylememiş miydin?”

“Yanlış karında olabiliriz ama ‘Duke’ün ağacı’ neden başka bir yerde olsun?” diye kendi kendine sordu Lily. “Babam sürekli buradaydı ve her yerde kulübe yok. Gözümden kaçan ne?”

Lily açıklığa doğru ilerlerken adımları çalıları karıştıran bir kanyon çalığışını korkuttu. Sırt çantasına uzandı. “Hadi gel.”

Leo tereddüt etmeden kendi çantasını sırtına taktı ve onun yanında yürümeye başladı. “Nereye gidiyoruz?”

Lily ilerideki kanyonlara işaret etti. “Yukarıya.”

Leo bakışlarını takip etti. “Ah.”

“Bil diye söylüyorum,” dedi Lily, ilerleyecekleri en kolay patikayı saptamak için manzaraya göz gezdirdi, “bir grup turistin bunu yapmasına asla izin vermem ama daha iyi bir bakış açısına ihtiyacım var.”

“Yelp’ yorumumda bundan bahsetmeyeceğime emin olabilirsin.”

Neyse ki yağmur suyuyla aşınmış ellerini ve ayaklarını koyabilecekleri birçok dayanakla yukarı doğru kıvrılıyordu ve çok fazla zorluk çekmeden yukarı ulaşabilecekleri kadar çıkıntı vardı. Yerden sadece on beş metre yüksekte olsalar da nehrin ve etrafını saran yılan gibi kanyonların bir kısmını görebiliyorlardı.

“Burada telefon çeker mi?” diye sordu Leo.

“Bazen,” diye yanıtladı.

“Uydu haritasının yüklenip yüklenmeyeceğini merak ediyorum.”

Lily, Ziploc poşeti çantadan alıp bir süreliğine silahı beline soktu ve kendi uydu telefonunu çıkardı. Telefonu çalıştırmak için biraz uğraştıktan sonra şarjının tükenmiş olduğunu fark etti. Her şeyi aceleyle yeni çantaya geçirirken onu kapatmayı unutmuş olmalıydı. “Kahretsin.”

Leo kaşlarını çatarak sordu: “Terry’nin telefonunun hâlâ şarjı var mıdır?”

“Aman Tanrım.” Lily onu bulup güç tuşuna bastı. Ekranda küçük uydu resmi görünene kadar ikisi de nefeslerini tuttular. Lily ve Leo o ânı küfrederek kutlayıp beşlik çaktılar.

“Sanırım Bradley’nin kumar oynamaktan neden hoşlandığını şimdi anlıyorum,” dedi Leo gülerek. “Teşvik edici her haber doğrudan beynime hücum eden bir dopamin gibi.”

“Çok fazla şarjı kalmamış,” dedi Lily ona, elini ekranın üzerine koyup güneşin gelmesini engellerken. “Haritaların yüklenmesi bir saniye sürecektir.” Lily nehre doğru işaret etti. “O iki

* Özellikle işletmeler hakkında yorum yapmak için yaygın olarak kullanılan bir Amerikan internet sitesi ve uygulaması. -yhn

keskin dönemeci görüyor musun? Birleşme noktasında ve sonra tam üzerinde?”

Leo dikkatini verdiği yeri takip edip hemen başıyla onayladı. “Gerçekten de üçlere benziyorlar. Ama hangi kıvrım ‘karın’?”

“Nehirdeki üç dönemecin en altta olanın dışındayız. Orada, o keskin dönemeçte olmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum.”

Leo güldü. “Bana tekrar nehri geçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?”

Lily homurdandı. “Biliyorum. Ama o kadar kötü görünmüyor.” Düşünürken dudağını çiğnedi. “Orada herhangi bir şey gördüğümü hatırlamıyorum ama başka ne yapabiliriz ki?”

“Kontrol ederiz,” dedi Leo. “Nicole’ü arayıp ondan Google Earth’e bakmasını isteyelim mi? Çok fazla şarjımızın olmadığını biliyorum ama...”

Bir dizi bildirim yüklenirken Terry’nin uydu telefonu elinde canlanıp titredi, hepsi Kayıp Çocuklar diye kaydedilmiş bir gruba gelen mesajlardı.

Ekrana baktılar. “Kayıp Çocuklar da kim?” diye sordu Lily.

Leo başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Bunlardan bazıları *bugün* iletilmişler,” dedi Lily huzursuzca.

Kim Terry’yle sözde tatilinin ortasında telaşla iletişim kurmaya çalışıyordu?

Lily mesajı açtı. Grupta dört kişi vardı: *Rufio* takma adını kullandığı aşikâr olan Terry’nin dışında *Pockets*, *No Nap* ve *Latchboy* lakaplı üç kişi daha vardı.

“Peter Pan,” dedi Lily. Fakat yüklenen konuşmalar endişe dolu değildi. *Taht Oyunları* resimleri ve müstehcen şakalar vardı, birkaç mesajda Terry patikadan bahsediyordu ve sonra Nicole ve Lily hakkında birkaç yazışma vardı...

“Ah,” diye mırıldandı Lily tiksintiyle, sonra Leo onları görmeden hemen aşağı indi.

Çok geçti.

Leo telefonu onun elinden kaptı. “Bu da ne...”

“Sorun değil. O bir pislikti. Bunu yeni anlamıyoruz.”

Leo’nun omzunun üzerinden eğilip okumaya devam etti.

“Geziden bahsediyorlar,” dedi Leo mesajlara göz gezdirerek. “Nerede olduğumuza dair birilerini bilgilendiriyormuş. Bu çok tuhaf.” Başını iki yana salladı.

   gün önce –grubun planları değişince– mesajlar iyice telaşlı bir hâl almıştı.

No Nap: Rufio.

Pockets: Rufio, dostum.

Latchboy: Terry neredesin

No Nap: İzini kaybettik dostum, haber ver.

“İzini mi kaybettiler?” dedi Leo. “Bu da ne halt demek oluyor?”

Lily tarihi işaret etti. “Terry düştükten sonraki gün gönderilmiş. Arkadaşları onun öldüğünü bilmiyorlar.”

Leo mesajları okumaya devam etti.

Pockets: Dostum o gece t nekte yakalandığımızı sandım.

Nereye gittin?

No Nap: TERRY, dostum telefonuna bak.

Latchboy: Kayboldu, hay aksi

Pockets: Defteri alabildin mi?

Leo o mesaja bir süre takılırken başparmağı havada kaldı. “Duke’ n günlüğünden mi bahsediyorlar?”

Lily’nin i i endişeyle doldu ve Leo’nun etrafından uzanıp mesajları yukarı kaydırarak nerede bittiğini görmek için hepsini okudu.

No Nap: Terry, ne yapmamız gerektiği konusunda bize haber ver

Latchboy: Yanıt vermiyor. B Planını uygulayalım.

No Nap: Planladığımız yerde buluşalım. B Planını uyguluyoruz.

Pockets: Terry, bizi aldatmaya çalışmasan iyi olur, aksi takdirde sen de onlar kadar ölüsün.

No Nap: Farklı bir mesaj grubu oluşturalım. Bu adamın canı cehenneme.

Farkındalık bir patlama gibiydi. Birilerinin Terry'yle birlikte çalıştığından ve onları takip ettiğinden tamamen habersiz bir şekilde iki gündür acele etmeden ilerlediklerini anlayıp birbirlerine baktılar.

"Anlamıyorum." Ama Lily aslında çok iyi anladığından endişeleniyordu. Terry'nin Duke'ün günlüğünü almaya geldiğini zaten biliyorlardı. Ama Terry'nin suç ortakları olduğunu ve gruplarının takip edildiğini bilmek? Lily sigara izmaritini ve geceleri duyduğu hışırtıları hatırlayınca içi ürperdi. Duke'ün yapmış olabileceği şey ve Leo dikkatini o kadar dağıtmıştı ki gardını indirmişti. "Aşağılık herif."

Leo mesajları tekrar okurken şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Terry'nin onları aldattığını sanıyorlar," dedi. Başını kaldırıp aşağıdaki geniş kanyona göz gezdirdi. "B Planı her neyse, herhangi bir yerde olabilirler."

"Bizi takip ediyorlarsa..." dedi Lily. "Nereye gittiğimizi biliyorlarsa..."

Leo, "O hâlde oraya bizden önce varmış olabilirler," diye onun yerine cümlesini tamamlayıp ona doğru döndü.

Göz göze geldiler. Yarış başlamıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

DAHA ÖNCE ACELE ettilerse bile, kesinlikle böyle değildi. İçlerinde yer eden rekabet ateşi somuttu ve yamaçtan aşağı güçlkle inerken, Leo'nun görüş alanında dalgalanmaya sebep oluyordu. Ayak bilekleri, dizleri ve dirsekleri kayalara ve dikenli çalılara çarptı, derileri ve eklemleri mahvoldu. Kaybedemeyecek kadar çok zahmete girmişlerdi ve birilerinin onların peşinde olduğunu –birilerinin de bulunacak bir hazine olduğuna onlar kadar inandığını– bilmek ikisinin de kışlarını tutuşturmuştu.

Çok fazla konuşmadılar. Leo resmi zihrine kazımakla meşguldü, Lily ise sık sık arkalarına bakıyordu. Nehri tepeden gördüğü için hafızasında onun sağlam bir haritası varmış gibi görünüyordu. Mümkün olduğunca düz kayalık zeminde kalmaya çalıştılar ama eninde sonunda iyice aşağıya, suyun yanındaki daha çeşitli ve yeşil manzaraya inmek zorundaydılar. Nehrin kıyısına varınca daha az iz bırakmak için küçük kayaların üzerinde ve sulak alanlarda yürüdüler ve Lily karşıya geçebilecekleri iyi bir yer aramaya başlayınca, Leo yaklaştıklarını anladı. Önlerindeki geniş dönemeç nehrin kaynak yönünü gizleyecek kadar sertçe sola kıvrılıyordu.

Lily onun tam önünde, nehrin hızlı akan ama oldukça sığ kısmında durdu.

“Burası muhtemelen en iyi seçenek,” dedi Lily. “Üçün karnı.” Gözlerini kısarak suya baktı. “Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum. Buraya yüz kez geldim ama kulübeyi gördüğümü hatırlamıyorum. O kıvrımda bir tane olmalı.”

Leo, Lily’nin kastettiği bölümü, haritada ona bakarken aradaki arazinin yıllar boyunca yükselen suda nasıl erozyona uğramadığını merak ettiğini hatırlıyordu. Nehrin o bölümündeki kıvrımlar köpüklü su raftingcilerinin rüyası olmalıydı, orada nehri saran yarık kanyonlar asırlardır karmaşık ve dantel gibi labirentler şeklinde tekrar tekrar oyulmuşlardı. Herhangi bir şeyi gizlemek için harika bir yerdi: Detaylı ve belirli bir tarif olmadan oraya girişi bulmaları neredeyse imkânsızdı ve tam karanlıkta geri çıkmaları daha zordu. Aciliyet ve heyecan ikiz tokmak gibiydi: *Daha hızlı ol.*

Leo, Lily’nin suya bakarken temkinli olmakla mücadele ettiğini görebiliyordu.

“Acele etme,” diye hatırlattı ona Leo.

“Vaktimiz yok.”

“Dikkatli geçmek için kesinlikle vaktimiz var.”

İlk adımlarıyla birlikte buz gibi su bileklerine çıkıp botlarını suya batırdı.

“Sanırım ayaklarımızı kuru tutamayacağız,” dedi Leo.

En yüksek noktasında su dizlerine varıyordu ancak buna rağmen akıntı hızlı ve güçlüydü. Lily’nin elini tuttu, gözlerini nehrin diğer kıyısına dikip sorunsuz bir şekilde karşıya geçtiler.

Lily tekrar haritaya bakmaya gerek duymadı, sadece sağındaki kızıl kaya çizgisini saran kavakların arasına dalarak akıntının geliş yönüne doğru ilerledi. Yaklaşık bir kilometre sonra, Leo’nun göğsünde bir endişe büyüdü. Sohbetin ya da öpüşmenin dikkat dağıtıcı etkileri olmadan, kalkıştıkları şeyin gerçekliği iğne yastığına batırılan iğneler gibi beynine baskı yapıyordu.

Gerçekten orada herhangi bir şeyin kalmış olma ihtimali neydi? Terry kimlerle çalışıyordu ve kaç kişiydiler? Terry neden Wilder Maceraları'yla tek başına bir geziye çıkmak yerine Bradley, Leo ve Walter'ı yanında getirmişti? Leo ve Lily peşlerindeki kişilerle aralarına yarım günlük mesafe koymuş olsalar da şifreyi çözme-leri ne kadar sürecekti? Ne kadar...

"Çok sessizsin," dedi Lily, geçtiği yerdeki dikenli çalıların bacağına çarpmaması için onları tutarken. "Endişeli misin?"

"Evet."

Lily gülüp omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ben de. Ama artık geri dönülmez yoldayız."

"Hem de nasıl," diye ona katıldı Leo.

Yine de... bir yapının nerede olacağını hayal edemiyordu. Arazinin açık olduğu yerler apaçıktı, kayalar ve alçak çalılar vardı. Dar olduğu yerler çok sıkıştı; yüksek duvarlı kanyonlar ve klostrofobik gölgelerden oluşuyorlardı. Lily aniden durunca neredeyse ona çarpacaktı.

"İşte."

Lily'nin omuzlarına tutunarak dengesini koruyup onu neyin aniden durdurduğunu görmeye çalıştı. Bir süredir gördüğü şeyi görüyordu: nehir, kavak ağaçları, toprak, kayalar, kayalar ve daha fazla kaya. Ama sonra biçimler netlik kazandı. Dağınık bir grup kırık kayaya bakmıyordu. Kat kat kızıl kaya tozuyla kaplı çökmüş bir taş bacaya bakıyordu. Yabani çalı öbekleri ve dikenli çalılarının altına gömülü çürümüş tahta kalaslara bakıyordu. Bariz bir şekilde toz ve çalılarının örttüğü bir ağaç kütüğüne bakıyordu.

"Vay canına," dedi Leo. "Duke'ün ağacı."

İkisi de aşırı uyarılmış bir şekilde arkalarına ve etraflarına baktı ancak kimse yoktu. Leo insan sesi duymaya çalıştıysa da hiçbir şey duyamadı. Sadece yakında küçük sivri bir taş öbeğinin üzerinden nehir yatağının çakıl taşlı sığ uzantısına dökülen nehrin gürültüsü duyuluyordu.

Lily ağaç kütüğüne koştu ve dizlerinin üzerine çöküp üzerindeki tozu sildi. "Acele et, Leo."

Leo çantasını yere koyup ona katıldı ve engebeli yüzeyini silerek temizlemesine yardım etti. Orada duran toprağa uzun zamandır dokunulmamıştı, kütüğün halkaları ve çatlaklarının arasına dolmuştu. Leo küfredip kısa tırnağıyla onu kazıdı.

İkiliden aklı daha çok çalışan Lily üzerine su döküp toprağın son birkaç katmanını akıttı. İlk başta, desen ahşaba yakılarak açılmış deliklere benziyordu ama beyninde bir şey devreye girdi.

Eğilip onu yakından inceledi. Her birinin çapı bir kurşun kalem silgisinden biraz daha küçük bir dizi yuvarlak yanık izi vardı.

“Tanıdığın bir şey mi?” diye sordu Leo.

Lily başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz. Benimle genellikle mektup şifreleri kullanırdı. Sezar. ROT şifreleme. Atbash.”

Leo dikkatini önündeki işe verdi. Birbirlerinden birkaç santim arayla yedi belirgin grup vardı. Birincisi dikey olarak istiflenmiş üç noktalı bir seriydi ve en altta sola doğru tek, ters bir L gibi bir nokta vardı. Onların yanında yan yana iki yatay nokta bulunuyordu. Sonra desenin alt çizgisinde tek bir nokta bulunuyordu. Sonraki iki nokta yine üst üste yerleştirilmişti. Beşinci sırada yine iki nokta vardı ama çaprazlama duruyorlardı. Altıncı sırada dikey iki nokta vardı ve sol üstteki noktaya çaprazlama olarak üçüncü bir nokta yerleştirilmişti. Yedinci öbek de beşinciyle aynıydı.

Leo’nun beyni sayılarla, konumlarla, şekillerle alakalı desenleri ve şifreleri aceleyle taradı.

Dört, iki, bir, iki, iki, üç, iki.

Bu bir zar şifresi mi? Gül-haçlılara ait?

Hayır. Pozisyonun önemli olduğu aşikâr.

Leo ona baktıkça, saniyelerin tıklar tıklar ilerlediğini bilmenin ağırlığı sebebiyle düşünme becerini iyice yitiriyordu. Anlamaya çok yaklaştığını hissetmek çıldırtıcıydı. Bunu çözüp kütüğün üzerine örttükten sonra oraya şifreli olarak gizlenmiş şeyin peşine düşmeleri için sadece birkaç dakikaları olabilirdi.

Leo gözlerini ovuşturdu. “*Kahretsin.*”

Lily yanında hafifçe homurdandı. “Ya sandığımızdan fazlası varsa?” diye sordu. “Gözümüzden kaçırdığımız bir şey var mı yoksa hepsi bu mu?”

“Onu oraya yakarak işlemesi akıllıcaymış.” Öne uzanıp parmağının ucuyla yedi belirgin gruba dokundu. “Sanırım bir şey yazıyor. Bunun bir sayısal kod mu yoksa başka bir şey mi olduğunu çözmeliyiz.”

Lily farklı bir açıdan görmek için kütüğün diğer tarafına geçti. “Belki de yanlış taraftan bakıyoruzdur.”

“Ona baktıkça,” dedi Leo, “hiçbir şey göremediğimi düşünüyorum.”

Lily işitilebilir şekilde nefesini verdi. “Aman Tanrım. Leo. Sen bir dâhisin.”

“Ne dedim ki?”

“Onu göremediğini söyledin.” Lily sırttı. “Düz ama *braille** alfabetiyle yazılmış. Duke onu sık kullanmazdı ama bilirdi. Bana çok uzun zaman önce öğretti.”

Lily küçük bir çığlık atarken Leo ona bakıp haklı olduğunu anladı. Zihnini zorlayıp Kartal İzci rozeti için öğrendiği *braille* alfabetini hatırlamaya çalıştı.

“Pekâlâ.” Lily ilk öbeği işaret etti. “Birincisi, ters L mi demiştin? Sırada bir numara olduğu anlamına geliyor. O yüzden, ikinci desenin bir üç olduğunu düşünüyorum.”

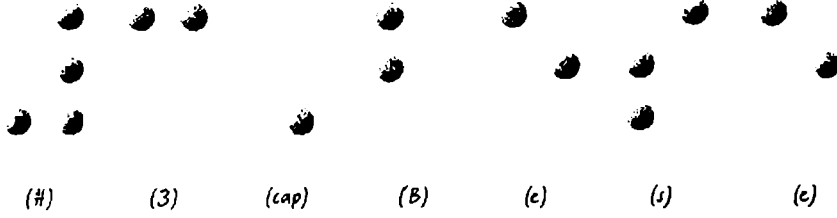
Leo diğerlerine baktı. “Haklısın, peki bu nokta onun büyük harf olduğu anlamına mı geliyor?”

* Görme engellilerin kullandığı alfabe. —çn

"Evet," Lily heyecanla başını salladı.

"Bunun *B* olduğundan neredeyse eminim," dedi Leo ona.
"Bu bir *e*. Bunun *s* olduğundan eminim."

"Bence haklısın ama..." Lily sonuncusuna işaret etti. "O hâlde bu da *e* oluyor."

Lily kaşlarını çatarak onu okudu. "Üç-Bese mi? 'Bese' bir yer değil. Hatta bir kelime bile değil." Kararsızca ona baktı.

Leo yüzünü ovuşturdu. "Biliyorum."

"Bekle." Lily'nin sesi o kadar yüksek ve güçlüydü ki Leo irkildi. Çantasındaki defteri bulup çıkardı ve Terry'nin koparttığı diğer sayfaları, yarık kanyonların bir bölümünün özenle çizilip etiketlenmiş haritasını çıkardı. Yoğun bir kılcal damar ağına benziyordu. "İşte." Lily onu kütüğe koyup elini üzerine indirdi. "Bak."

Eğilip ona dikkatle baktılar. Haritanın başlangıcında tek bir giriş noktası vardı, bir kayadaki ardına kadar açık çatlak. O açıklık yaklaşık on ufak ana yola ayrılıyordu ve o ikincil dalların her birinin giderek küçülerek dallanıp budaklanan sayısız üçüncü ve dördüncü patikaları vardı. Dalların ilk serisi rakamlarla belirtilmişlerdi ve ilk daldan ayrılan patikalar *A*, *B* ve *C* olarak isimlendirilmişti. İkincisinin *A*'dan *F*'ye isimlendirilmiş altı dar kolu vardı. Ve üçüncüsü Duke'ün özenli 3'üyle işaretlenmişti, daha derindi ve kolları *J*'ye kadar uzanıyordu.

"Üç *B*," dedi Leo. Tam burası."

"O hâlde *e*, *s*, *e* ne?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Lily elini tekrar kütüğe indirdi. "Doğu, güney, doğu! Leo, bunlar Üç-B

yarık kanyonun içindeki dönemeçler.” Uzanıp kolunu tuttu. “Bunlar gerçek yönler.”

Leo ağaç kütüğünün üzerinden uzanıp dudaklarını dudaklarına dokundururken gülümsediğini hissetti. Adrenalin damarlarına hücum etti. Onu gerçekten bulacaklardı.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı Leo, alnını onunkine yaslayarak.

Lily başıyla onaylayıp onu tekrar öperek sataştı. Leo’nun kanı helyuma dönüştü ve göz kapaklarının ardında yıldızlar patladı. Dilinin ucunda *Seni seviyorum* sözcükleri geziniyordu.

Ama bazı sesler o kadar belirgindi ki Leo onları nerede olsa tanırdı. Örneğin, annesinin sesini. Polis sireninin sesini. Çatlayan bir yumurtayı. Beyni sesi sınıflandırmadan önce vücudu gerildi.

Kuru dallar ayakların altında ezildi.

Bir silah atışa hazır hâle getirildi.

Yirmi Altıncı Bölüm

“MERHABA, ÇİFTE KUMRULAR,” dedi bir ses Leo’nun arkasından yavaşça. “Ellerinizi görebileceğim bir yere kaldırın.”

Lily kocaman gözlerle Leo’nun etrafından bakınca, gölgelerin arasında duran iki adam gördü.

Silah tutan uzun boylu, iri yarı ve pisti, pantolonunun yırtılan kısmı kan içindeydi ve etli pazılarında kesikler ve çizikler vardı. Diğerinin de durumu pek farklı değildi. Zayıf ve kısa boyluydu, sarı saç şakağının yakınlarında kurumuş kanla matlaşmıştı. Elinin arka tarafına kirli bir sargı bezi sarılıydı. İkisi de Terry’nin tercih ettiği kamuflaj giysilerinden giymişlerdi.

Kayıp Çocuklar olmalıydılar.

Kütüğün öteki tarafından Leo’ya gözlerini kırpıştırarak bakan Lily onun büyük bir şaşkınlık içinde olduğunu gördü. Yüzü hâlâ ona dönük olan Leo, Lily’nin hareketlerini tekrarlayarak yavaşça ellerini kaldırdı. Çılgınca olsa da, Lily bu geziden önce Leo’ya birinin hiç silah çekip çekmediğini merak etti. Leo’nun hayatı normaldi. Masa başı bir işi vardı ve şarap tadımı turlarına çıkıyordu. Tanrı aşkına, Fransa’da peynir yapmıştı.

Lily'le geçirdiği bir hafta içinde arkadaşlarından biri ölmüş, diğerininse ayağı kırılmıştı. Yanağında derin bir kesik vardı ve biri kafasına silah nişan almıştı.

Kaslı herif silahıyla arkadaşına işaret etti. "Jay," dedi. "Çantalarını al."

"Görünüşe bakılırsa kanaman var, Jay," dedi Lily, o ve Leo'nun en azından takip edilmelerini kolaylaştırmamış olmalarıyla gurur duydu. "Atın sırtından mı düştün?"

Adam ona dik dik bakıp sırt çantasını o kadar sertçe çekti ki Lily öne doğru sendeledi ve yere düşmeden önce dengesini korudu. Leo hiddetle adamın üzerine yürüyüp Jay'i geriye itti ve boğuşma esnasında, Lily silaha ulaşmak için davransa da...

Soğuk metal alnına dayandı.

"Yerinde olsaydım bunu yapmazdım," dedi Kaslı.

Jay onu geriye çekip ayağa kaldırırken Kaslı, Terry'nin silahını onun belinden aldı. Kahretsin.

Leo'nun gözleri kocaman oldu. "Bunca zamandır o silah belinde miydi?"

"Bunca zamandır değil," dedi Lily.

Jay hızla Lily'nin ceplerini yoklarken, Kaslı çantalarına göz gezdirip ilgisini çekmeyen her şeyi umursamazca yere saçtı.

Arka ceplerini yoklayan Jay kışını avuçlarken, "Tahmin etme izin verin," dedi Lily dişlerini sıkarak. "Terry'nin arkadaşlarısınız, değil mi? Bizi günler önce terk etti, biliyorsunuz."

"Evet." Jay, Leo'ya geçip onun üzerini kontrol etti.

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu aptalı oynayarak. "Uyandığımızda çoktan gitmişti."

Jay buna aldırmadan çenesiyle arkadaşını gösterdi. "Kevin. Onu buldun mu?"

Kaslı -Kevin- Duke'ün defterini Lily'nin çantasından çıkarıp zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. "Evet." Sayfalara göz attıktan sonra defteri arka cebine soktu ve ağaç kütüğünü işaret etti. "Üç B-e-s-e, çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederiz."

“Rica ederiz.” Leo boğazını temizledi. “Ama bunu söylemekten nefret etsem de şifre hileli.”

Lily ifadesini bozmamaya çalıştı.

Jay kaşlarını çatıp bir adım yaklaştı. “Anlayamadım?”

“Bu ağaç kütüğündeki şifre,” dedi Leo. “Oradaki bir haritayla eş olduğunu ve hazinenin yerini ortaya çıkaracağını sanıyorsunuz ama çıkarmayacağına bahse girerim. Terry...” Aniden cümlesini kesip hafifçe suratını ekşitti. “Terry gerçekten çok akıllı ve günlüğü almak için birçok fırsatı vardı. Muhtemelen her şeyi inceledi ve Duke’ün geriye önemli bir şey bırakmadığını anladı.”

“Önemli bir şey bırakmadı mı?” diye tekrarladı Jay, şakağından gözüne akan kan lekeli izi silerken. “Nereden biliyorsunuz?”

“Yoksa Terry o defteri neden bizimle bırakmış ki?” diye sordu Leo ve Lily nihayet ne yapmaya çalıştığını anladı. Bu pislikler defteri alırlarsa, o ve Leo tamamen mahvolacaklardı. “Terry yanınızda olmadığına göre... bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor olmalı.”

“Ne gibi?” diye sordu Kevin kaşlarını çatarak. “Terry ne biliyor olabilir?”

Lily omuzlarını silkip sohbete katıldı. “Bunu biliyor olsaydım burada dikilmezdim.”

Kevin sessiz geçen birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştırdı. “Hah.” Sonra ifadesi netleşti. “İşe yaramaz olduğundan bu kadar eminseniz neden buradasınız?”

“Neden mi... buradayız?” Lily bocaladı. “Eh. Buradayız... çünkü...”

Leo, “İçinin rahat etmesi için Duke’ün ipuçlarına göz gezdiriyoruz,” diye araya girdi. “O Lily Wilder, hanı şu Duke’ün kızı Lily Wilder. Çok sevdiği babasına veda etmesinin bir yolunu arıyoruz.”

“Aynen. O sayfayı kapatabilmem için. Bu konu hakkında konuşmak benim için zor.”

Jay gözlerini kısarak ona baktı. "Vedaymış. Buna inanmıyorum." Ani bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Defteri bırakmamız için bizi ikna etmeye çalışıyorsunuz. Canımız cehenneme."

Lily içinden bıkkınlıkla homurdandı.

İki adam kafa kafaya verip tartıştılar ama Jay kısık bir sesle, "Terry ya çoktan orada ya da ondan önce oraya varacağız," deyip *Hadi gidelim*, der gibi yarık kanyonları çenesiyle gösterince gizlilik çabası tamamen kayboldu.

Kevin omzunun üzerinden bakıp Leo ve Lily'yi başıyla işaret etti. "Peki onlar ne olacak?"

"Bizi de yanınıza alabilirsiniz," diye teklif etti Leo hemen. "Lily, Duke'ün şifrelerini çözmekte herkesten daha iyidir."

"Sanki elinize geçen ilk fırsatta bizi kışımızın üzerine devirmeyeceksiniz."

Leo *Yeterince makul*, der gibi başını eğdi.

"Ayrıca," dedi Kevin günlüğü sallayarak, "talimatlar çoktan elimizde. Artık size ihtiyacımız yok. Sanırım burada birbirimize veda edebiliriz." Sırt çantasından Terry'ninkine benzer bir dizi plastik kelepçe çıkardı.

Jay silahı Lily'ye doğrulturken, Kevin Leo'nun yanına gidip ellerini arkasına çekti ve onları sinir bozucu birkaç tıkırtıyla güvenceye aldı. Sonra ona oturmasını söyledi ve Leo'nun ayaklarını bileklerinden bağladı. Sıra Lily'ye gelince aynı şeyleri yapıp onları çimenli açıklığa sırt sırta koydu.

Bir süre Lily iki adamın da onları vurmayı planlayıp planlamadıklarını merak etti ancak Jay onun çantasından bir protein barı alıp çantalarını erişemeyecekleri bir yere attı. Çikolatayı ısırtıp kâğıdını ayaklarının dibine attı. "Umarım acıkmazsınız."

Kevin alaycı bir şekilde güldü. "Sen tam bir pisliksin, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ama katil değilim." Jay omuzlarını silkti. "Artık olacaklar onlar ve doğa arasında."

Kevin, Duke'ün günlüğünü cebinden çıkarıp Lily'ye doğru salladı. "Tekrar teşekkürler. Terry'yi görürseniz ona boğulmasını

söyleyin." Yere saçılmış eşyalarına son kez baktıktan sonra sırt çantalarını tekrar tekmeledi. Kevin sırtarak ekledi: "İyi şanslar, *Lily Wilder*."

Güneş tam tepedeydi. Henüz bu berbat durumdan nasıl kurtulacaklarını düşünmeye bile kalkmamışlardı ve Lily şimdiden terliyordu.

"Olanlara inanamıyorum," dedi Leo. "Sanırım az önce yaşanan en aptal iki kişi tarafından soyulup plastik kelepçelerle bağlandık."

"Onları görebiliyor musun?" Leo'nun yüzü iki aptalın gittiği tarafa dönüktü.

"Evet." Leo yana eğildi. "Zar zor. Hâlâ kayalık duvar boyunca ilerliyorlar."

"Onları göremediğinde bana haber ver." Lily zihnini çalıştırıp olası her kaçış rotasını düşünmeye başladı. O adamları yanında getirdiği için Terry'den nefret ediyordu. Ölmemiş olsaydı, onu uçurumdan aşağıya kendisi iterdi.

"Tamam." Leo bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. "Lily?"

"Evet?"

"Dün gecenin hayatımın en güzel gecesi olduğunu bilmeni istiyorum."

Lily duraksayıp kaşlarını çatı. "Burada ölmeyeceğimizi biliyorsun, Kara Sevdalı Şehir Çocuğu."

Güldü. "Biliyorum. Ama sinirden kesik kesik soluduğunu duyunca dikkatini dağıtmak istedim."

"Öfkeden kuduruyorum," diye itiraf etti Lily, kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki sanki iskeletini titretiyordu. "Günlüğü ellerine geçirdiklerine inanamıyorum. Onlar babamın hayatını adadığı her şeyden yararlanarak yola devam ederken..."

"Lily."

"...burada bağlı olduğumuza inanamıyorum..."

“Senden sonra ilk kez seks yaptığımda,” dedi Leo gelişigüzel bir şekilde sözünü keserek, “ondan bana ‘kovboy’ demesini istedim.”

Lily içinde bulundukları duruma rağmen kahkaha attı. “Anlayamadım, ne?”

Arkasındaki Leo başıyla onayladı. “Biz... Yani, malum sebeplerden ötürü bir türlü yapamıyordum.”

“Hangi sebepler?” Lily’nin göğüs kafesinde bir kıskançlık kordonu gerildi.

“O sen değildi,” dedi Leo sırtır gibi bir sesle. “Kendimi suçlu, berbat ve üzgün hissettim ve birden ağzımdan öyle çıktı. ‘Bana kovboy de!’”

Lily gülmekten iki büklüm olurken hâline kendisi bile şaşırdı. “Sana hiç kovboy demedim ki!”

“Biliyorum!” Leo tekrar ona yaslandı. “Gittiğimden beri uzun zaman geçmişti ve hâlâ bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamayı o kadar istiyordum ki –ama Tanrım– zavallı kadın. Bu hikâyeyi arkadaşlarına yüz kez anlatmış olmalı.”

“Kendini daha iyi hissedeceksen,” dedi Lily, “senden sonra birlikte olduğum ilk adamın üzerine kustum.”

“Üzüntüden mi *kustun*?”

“O kadar üzgündüm ki çok sarhoş oldum ve *sonra* kustum.” Leo’nun az önce ne yaptığını anlayınca duraksadı. “Dikkatimi dağıttın. *Kovboy*.”

“Sakinleşmen için sana süre tanıdım.” Leo’nun tekrar yana eğildiğini hissetti. “Et kafalılar gittiler. Onlar geri dönmeden bu kelepçelerden kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız.” Leo bağları zorladı.

Ciddileşme sırası Lily’deydi. “Kimse beni senin gibi tanımıyor.”

Leo sessizleşirken etraflarındaki hava ısınıp ağırlaştı. “İlişkimizin neden yürüyemeyeceğini bana söyleyeceğin zaman bunu unutma. Ama önce...”

Lily'nin göğsündeki endişe sürüsü çılginca çırpındı. Odaklanmak için onları bastırdı. "Pekâlâ. Birkaç fikrim var."

"Ne gibi?"

"Ayağa kalkmak için birbirimizi itersek onları kırmayı deneyebilirsin."

"Kırmak mı? Özgürlüğe duyduğum aşkla mı?"

Lily güldü. "Daha önce hiç tutuklanmadın mı?"

"Bu ciddi bir soru mu? Yatırım algoritmaları yaratıyorum. Genelde dokuzda yatağa girmiş olurum. Hangi durumda tutuklanıp *plastik kelepçelerle* kısıtlanmamı bekliyorsun?"

"Peki, o zaman hayır diyorsun."

"Ya sen?" diye sordu Leo şaşkınlıkla.

Lily karmaşık soruna aldırmayı bırakıp asıl probleme odaklandı. "Ellerin önde olsaydı daha kolay olurdu ama arkadayken de mümkün. Bu tür bir plastiği kıracak kadar güçlü olup olmadıgımdan emin değilim ama sen muhtemelen güçlüsündür. Ellerini yeterince kuvvetle aşağı indirirsen plastiği en zayıf noktadan kırabilirsin."

Uzun bir sessizliğin ardından karşılık verdi. "Peki bir sonraki seçenek ne?"

"O iki aptal botumdaki bıçağı kontrol etmedi."

"Bıçağın mı var?"

"Sinirlenip Terry'yi yeniden öldürme planları yaparken onu unuttum," dedi Lily ona. "Gördün mü? Beni sakinleştirmen iyi bir şey."

Birkaç dakikadan uzun çaba gerekti ama Leo sağ tarafına yatıp ellerinin botlarına yakın olması için aşağı doğru kaymayı başardı.

"Onları çözebilir misin?" diye sordu Lily.

"Sanırım? On başparmağım varmış gibi hissediyorum." Elleri arkasında bağlı olduğu için Leo botlardan birini çözüp gevşetene kadar onu fazlasıyla kurcalamak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, deneyip iterek çıkarmaya çalışacağım," dedi Lily. "Ama yardım edebilir misin?"

“Peki... olur...”

“Ama ona bastır...”

“Ayağını biraz küçültebilir misin?”

“Ayağımı nasıl küçültebilirim?”

“Bilmiyorum, sadece... botun içinde kendini küçük hissetmeye çalış.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Güneş gökyüzünün en yüksek noktasından geçtiği için Lily’nin ayağını yeterince gevşetip bıçağın yere düşmesini sağladıklarında iyice ter içinde kalmışlardı. Leo onu ağzıyla aldıktan sonra elleriyle yakaladı ve tekrar sırtı onunkine dönük olacak şekilde manevra yaptı.

“Pekâlâ,” dedi Lily, terli alnuna yapışan saçlarını geri üfleyerek. Yerinden doğru düzgün kımıldamamış olmasına rağmen yorgun düşmüştü. “Bıçağı kılıfından çıkar ve dikkatle bileğimin etrafındaki plastiği kes.”

Leo başını iki yana sallayıp bıçağı ona verdi. “Sen yap. İçimden bir ses bıçak kullanmak konusunda benden daha becerikli olduğunu söylüyor.”

Lily derin bir nefes alıp kelepçeleri yoklayarak nereyi keseceğine karar verdi ve dikkatle parmaklarını bıçağın sırtında gezdirdi.

“Kıpırdama,” dedi Leo’ya.

Leo gergin bir şekilde güldü. “İnan bana, hiçbir yere gitmiyorum.”

Lily birkaç dakika boyunca hafifçe kesip ilerleyişini kontrol etti, parmaklarının uyuşup bıçağı düşürmesine engel olurken, bir yandan da onu çok kötü kesmemeye çalışıyordu.

“Lily, buradan kurtulamazsak...”

“Kurtulacağız.”

“Kurtulamama ihtimaline karşı,” diye tekrarladı Leo, “seni gerçekten sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Lily gülümsememek için kendisini tutup işine odaklandı. “Sen de oldukça iyisin.”

“Vay canına. Sanırım kalbim duracak.”

“Kıpırdama.” Leo acıyla tıslayınca Lily dondu. “Lanet olsun, özür dilerim.”

“Devam et. Sadece yüzeysel bir yara.”

Lily nefes alıp devam etti. “Sanırım... başarmak... üzereyim...” Küçük bir çıtırtının ardından Leo’nun omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve kolları gevşedi.

“Aman Tanrım!” Leo arkasına döndü, ellerini silkeledikten sonra Lily’nin yüzünü tutup öpmek için kendisine doğru çekti. “Başardın!”

Adrenalin ve sevinç Lily’nin kan dolaşımına hücum etti. “Çabuk ol, çabuk ol.”

Leo titreyen ellerle önce kendi ayak bileklerindeki bağları, sonra da Lily’ninkileri kesti. Kan parmaklarına hücum edince karıncalanmaya başladılar. Lily ayağa kalkmak için yerden güç alırken kasları sızladı, bacakları karıncalandı ve ayakları neredeyse uyuşmuştu. İki eli de kesikler içindeydi ama hiçbirisi ciddi görünmüyordu. Son bir enerji patlamasıyla, ikisi de çantalarının olduğu yere gidip her şeyi içine attı ve geldikleri yöne doğru ellerinden geldiğinde hızla ilerleyip kanyonun gölgelerine kaçtılar.

Yirmi Yedinci Bölüm

KURU ÇALILAR VE tırtıklı kayaların arasında güçlükle ilerleyip nehrin kıyısında koştular ve –sık sık omuzlarının üzerinden kontrol ederek– serin gölgelere sığındılar, Leo orada ne yapacaklarına karar verirken tehlikeden gizlenebileceklerini umuyordu.

Soluklanmak için eğilerek birkaç saniye durduktan sonra, Lily doğrulup sırtını kaya duvara yasladı. Sevincin etkisi geçmişti, duruşunda sadece yenilginin ağırlığı vardı. “Bu berbat bir durum.”

Hazine varsa bile, başkaları Duke’ün tüm ipuçlarını ve onların çabalarını gözlerinin önünde alıp gitmişti. Beyni testosteron yüklü hikâyeyi alıp geliştirse de –peşlerine düş, hakkınız olan şeyi geri al!– Leo bunun gerçekdışı olduğunu biliyordu. Birincisi, orada bir yerde o dengesiz Terry havasını taşıyan silahlı iki adam vardı. Ama en önemlisi, Lily de tamamen kendini kaybetmek üzereydi ve ikisinden en azından birinin mantıklı düşünmesi gerekiyordu.

Açıktası, Leo’nun umurunda olan tek şey para değildi. Elbette onu da umursuyordu –aptal değildi– ama Lily içinde en ufak bir mücadele kalmamış gibi görünürken, Leo *onlar* için savaş veriyordu. Yüklü miktarda beklenmedik bir para her şeyi kolaylaştırır

mıydı? Tanrı aşkına, evet. Ama her şeyden çok Lily'ye ona mutluluk veren bir hayatı olması için yardım etmek istiyordu. Umut-suzluktan daha kötü çok az duygu vardı. Bunu çok iyi biliyordu.

Lily yere oturup isteksizce bir protein barı yiyerek karşısındaki kayaya bakarken, duruşunda bir cansızlık vardı. Aklından bir sürü kötü şey geçtiğini bilmek için Leo'nun zihin okumasına gerek yoktu. On gün önce Cora'nın mezuniyet yemeğinde otururken, kız kardeşinin artık ona ihtiyaç duymayacağı ve hayatını kendisi için yaşamanın nasıl olacağına dair bir fikrinin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmişti.

"Bir başka protein barı görene kadar yirmi sene geçse bile yetmez," dedi Lily, çiğneyip güçlkle yutkunarak.

"Haklısın."

Altındaki toprak zemini umursamıyormuş gibi görünen Lily uzanıp tepelerinde yükselen kayaların etrafını sardığı kristal gökyüzüne baktı. "Özetlemek gerekirse, parayı bulmamak ve az önce silahla tehdit edilerek soyulmanın yanı sıra, yarın polisi arayıp bir cesetle uğraşmam gerekecek ve nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum."

"Gerçekten sorun olmayacağını düşünüyorum," dedi Leo. "En azından, bu mescleeyi geride bırakıp hayatlarımıza bakabiliriz."

Lily gözlerini kapayıp yavaşça nefesini verdi.

"Seni herkesten daha iyi tanıdığımı hatırlatmak için uygun bir an mı?"

"Leo, ben..."

"Sadece beni dinle," dedi Leo. "New York'ta küçük ama güzel bir apartman dairem var. İdeal olmadığını biliyorum ama bu kez benimle gelebilirsin. Sadece bir süreliğine, bizim için sırada ne olduğunu çözene kadar. Para biriktirme konusunda iyiydim. Arazini geri almaya yetecek kadar param yok ama o terfiyi alacağımı düşünüyorum, belki bir sene daha çalışırsam ve her kuruşu biriktirirsek, eyalet dışında atlar satın alabileceğimiz bir yere taşınabiliriz."

“Taşınana kadar New York’ta ne yapabilirim ki?”

“Tatildeymiş gibi yaparsın.”

“Peki ya Bonnie?”

“Nicole taşınacağımız yere hepsini getirene kadar onunla ve diğerleriyle ilgilenebilir. Ben de seninle ilgilenirim.”

Lily’nin yüzünde, *Birinin benimle ilgilenmesini istediğimi nereden çıkarıyorsun?* der gibi bir ifade vardı.

“Ben sadece birlikte olabileceğimiz bir çözüm bulmaya çalışıyorum,” dedi Leo, bıkkınlığa yenik düşerek. “Bunu istemiyorsan hiç başlayamayız.”

“İstiyorum.” Lily tekrar gözlerini kapayıp eline uzandı ve onu kalbinin üzerine koyup kendi eliyle örttü. “Özür dilerim. Ama haklısın. Burada oturmuş başka bir yere taşınmayı hayal ediyorum. Yapamam. Nicole’ü bırakamam. Leo, cebimde belki üç yüz dolar var. Tamamen sana bağlı olurum ve bunu yapamam,” diye kısık sesle tekrarladı.

“Cora’nın okul harcı ödendiği için ikimizi de geçindirecek kadar para kazanacağım. Para umurumda değil.”

“Ama benim umurumda.” Lily başparmağıyla elinin tersini ovuşturdu. “Hayatındaki bir kadına destek olurken, şimdi de başka birine destek olmaya başlayacaksın. Bu tür bir ilişkimizin olmasını istemiyorum.”

“Ben o şekilde görmüyorum.”

Lily buna aldırmadan sözlerine devam etti. “Duke’ün kulübesini satabilirim ama Hester’da kim arazi satın alır ki?” Ona baktı. “Bunu sadece kendi imkânlarımla yapabilirim. Benim için bunu düzeltemezsin.”

Leo ona doğru eğilip şapkasını geriye itti ve onu bir kez öptü. “Pekâlâ. Zorlamayacağım.”

“İnan bana, zorlaman hoşuma gidiyor,” dedi kısık sesle. “Sadece kolay bir yanıtı yok.”

“Hallederiz,” dedi ona. “Ama muhtemelen bugün değil. Hadi yürüyüşe çıkalım.”

Ayağa kalktılar, ağrı, morluk ve kir içindeydiler ama hâlâ oradaydılar. Ve en azından şimdilik birlikteydiler.

Yarın, diye kasvetli bir şekilde içinden geçirdi Leo, *veda etmem gerekebilir*.

Küçük bir kaya çıkıntısının üzerine oturup parmaklarını birbirlerine kenetleyerek bacaklarını aşağı salladılar. Öğleden sonraydı –üçü biraz geçiyordu– ama bir senedir uyumamış gibi hissediyorlardı. Önlerinde, gökyüzü kusursuz bir mücevher gibiydi. Lily’nin sırt çantası yanında açıktı ve kıyafetleri içindeyken bile günlük olmadan boş görünüyordu.

Terry’nin uydu telefonunu çıkarıp çalıştırdı. Telefonun mekanik çalma sesi Leo’nun kulaklarına erişti.

“Alo?”

“Hey, benim.” Leo, Nicole’ün gür ve güçlü sesinden başka bir şey duymadı. Lily başını iki yana salladı. “Başarısız olduk.” Duraksadı. “Her şeyi sonra açıklarım ama Terry’nin birlikte çalıştığı birkaç adam var. Bizi buraya kadar takip edip silahımı aldılar ve bizi bağladılar.” Lily duraksayınca Leo, Nicole’ün bağırdığını duydu. “Evet, ciddiğim. Nic... Nic... sadece dinle. Beni ve Leo’yu ayrıldığımız yerden alabilirsen iyi olur, yarın öğlen iki civarı orada olmaya çalışacağız.” Tekrar duraksayıp Leo’ya baktı, “Nicole, Bradley’nin eve dönmek zorunda kaldığını ve Walt’ın Moab’da bir otelde dinlendiğini söylüyor.” Tekrar dikkatini Nicole’e verdi. “Sanırım bizi sadece sen almaya geleceksin. Leo’yu New York’a göndermeden önce Archie’de büyük bir geceye hazırlan.”

Off.

Lily veda edip telefonu kulağından çekti ve Görüşmeyi Sonlandır tuşuna bastıktan sonra sırt çantasına attı. Birkaç saniye aşağı baktıktan sonra kızgın bir şekilde homurdandı.

“O günlükten nefret ettim,” dedi, “ama Terry’nin pislik arkadaşlarının eline geçmesi daha kötü. Duke’e dair elimde kalan tek şey oydu.”

Leo ne diyeceğini bilmiyordu. Lily'nin günlükle ilişkisi çok karışık ve Leo bunu tamamen anlıyormuş gibi yapamazdı. Onun yerine elini sıktı.

Lily, Duke'ün ağaca yaslanırken çekilmiş fotoğrafını çıkardı ve onu her iki elinde tutabilmek için Leo'nun elini bıraktı. Bir gün, hayal kırıklığı bu kadar taze olmadığına, belki babası ve bu gezinin geçmişlerine dair duygularını nasıl değiştirdiği hakkında konuşabilirlerdi. Ama o gün bugün değildi.

"Çok sinirliyim," dedi kısık bir sesle. "Ve o pisliklerin herhangi bir şey bulup bulmadıklarını bilmeyi çok istiyorum."

Kelimeler Leo'dan patlarcasına çıktı. "Tanrım, ben de. Bu beni öldürüyor."

Lily güldü. "Bir yandan, 'O heriflerin canları cehenneme. Umarım bir şey bulamamışlardır,' diye düşünüyorum. Ama diğer yandan da yaklaştığımızı düşünmek istiyorum."

"Katılıyorum."

Parmaklarını kalçasına vuran Lily gözlerini kısarak fotoğrafa yaklaştı. Ona bakıp kaşlarını çatı, sonra daha dikkatli bir şekilde aşağı baktı. "Bekle."

Lily'nin sesinde dikkatini çekip onu adrenalin havuzuna atan bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Leo.

Lily fotoğrafı işaret etti. "Gördüğümü sandığım şeyi mi görüyorum?" Lily fotoğrafı ona verip gözlerini sımsıkı kapattı. "Onu tarif et. Bana gördüğün her şeyi söyle. Her detayı."

"Neden?"

Lily başını iki yana salladı. "Dediğimi yap işte." Leo anlamadan birkaç saniye boş gözlerle ona baktı, nabzındaki tuhaf seğirmeye kapılmaya pek istekli değildi ama Lily gözlerini açmadan fotoğrafa uzanıp ona hafifçe vurdu. "Yap şunu, Leo."

"Tamam. Bu, 11, siyah beyaz bir fotoğraf," dedi Leo. "Kanyondaki bir kulübenin fotoğrafı. Küçük, ahşap, en fazla üç metre genişliğinde gibi görünüyor. Ve Duke elinde bir bira tutup

gölümseyerek sol taraftaki ağaca yaslanıyor.” Yavaşça nefesini verdi. “Duke’ün ağacı, bulduğumuz ağaç kütüğü.”

“Bizim solumuz mu, onun solu mu?”

Leo şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Fotoğrafın sol tarafı. Ağaca sağ koluyla yaslanıyor.”

“Bira şişesi hangi elinde?”

Leo tekrar fotoğrafa baktı. “Sol elinde.”

“Kesinlikle. Kaç parmak görüyorsun?”

Kalbi göğsünden fırlayıp uçurumdan düşmüş gibi hissetti. “Ah, kahretsin.”

Leo başını kaldırınca, Lily’nin gözlerini açmış çoktan başını iki yana salladığını gördü. “İmkânsız, değil mi? Sol elinde sadece dört parmağı var.”

“Peki ama nasıl...”

Lily fotoğrafı geri aldı. “Bu bir yanılmaca. Bilerek yapmış. Sadece Duke’ü tanıyan biri bunu çözebilir. Leo, bu fotoğraf bir ayna görüntüsü.”

Ayna görüntüsü.

Duke sol tarafta ağaca yaslanmıyordu. Sağdaki ağaca yaslanıyordu ve o ağaca bakmamışlardı bile.

“Başka bir ağaç kütüğü gördün mü?” Leo çürümüş ahşap ve ufalanmış taşlar dışında hiçbir şey görmemişti.

“Hayır.” Lily ona sırtıttı. “Ama yıkılmış şöminenin altına gömüldüyse göremezdik.”

Leo nefes nefese, “Aman Tanrım. Geri dönmeliyiz,” dedi.

Lily dönüp telaşla çantasını karıştırdı. “Bana Bradley ve Walter’ın numaralarını ver.” Leo numaraları söyleyip Lily’nin omzunun üzerinden gruba mesaj göndermesini izledi: *Fotoğraf bir ayna görüntüsüymüş. Şimdilik bizi almaya gelmeyin. Daha fazlasını öğrendiğimizde sizi ararız.*

Lily Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu çantasına attı.

“Tekrar deneyelim mi?” dedi, o kadar kocaman sırtıyordu ki Leo dişlerini sayabilirdi.

“Tekrar deneyelim.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

ARAZİ ÖNLERİNDE AÇILDI ve yakınlarda başka kimsenin oyalanmadığını görünce, Lily ve Leo yıkılmış bacaya –iki saat önce bulundukları yere– koştular. İkisinin de elleri kesikler ve çizikler içinde olsa da öteki taraftaki ağaç kütüğünden daha kötü durumda olan kütüğü ortaya çıkarmak için kazarken ellerini fark etmediler bile.

Yıllarca taş ve diğer döküntülerle örtülü olması aynı şekilde kuruyup yaşlanmadığı anlamına geliyordu. Ağaç damarlarının bir kısmı şişmiş, kabuğun bazı yerleri çürüyüp dökülmeye başlamıştı. Geriye kalan kısmın okunaklı olmasını umdular.

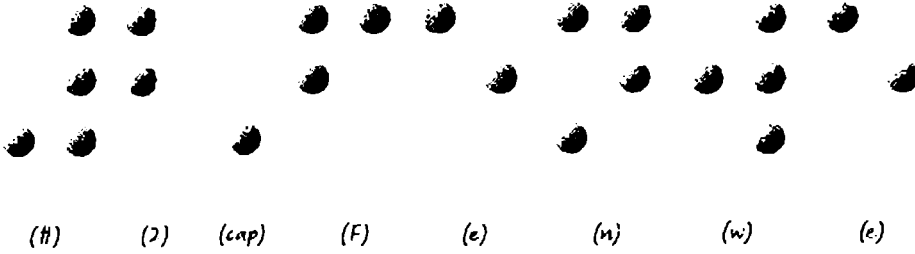
Leo onu incelemek için eğilirken, Lily yüreği ağzında onun arkasında duruyordu. “Herhangi bir şey görüyor musun?” diye sordu. “Yine *braille* alfabesi mi?”

“Burada bir şey olduğu kesin.” Çantasına uzanıp matarasını çıkardı ve daha önce yaptığı gibi yüzeyine su döktü. “Değil mi? Şu noktaları görüyor musun?”

Lily yanında çömeldi, işaretler pek belirgin olmasa da daha önce gördüklerine benzer olduklarına katılıyordu.

Ama yorgundu ve işaretlere baktıkça gözlerinin önünde yüzerek ne olduğu belirsiz küçük lekeler gibi görünüyordular. "Buna baktıkça beynim tutuluyor."

Leo eline aldığı çubukla toprağın bir bölümünü düzleştirip yapraklardan arındırdı ve işaretleri toprağa çizmeye başladı. Birkaç dakika sonra geri çekildi. "Doğru görünüyor mu?"

Lily çizimleri ağaca yakılmış işaretlerle karşılaştırdı. "Sanırım?"

Leo çizimlerin altına yavaşça 2, F, e, n, w, e yazdı. "Bu kez o kadar emin değilim," diye mırıldandı.

Lily son nokta dizisine işaret etti. "Bu ahşabın yüzeyindeki bir çürüme izi değil, bilerek yapılmış bir noktaysa son e'nin olması gerekir."

"Doğru," diye katıldı ona Leo. "Ama eğer iki yarık kanyonu ve F sapmamız gereken yarığı temsil ediyorsa, o hâlde sonraki dört harf Maze'in derinliklerine giden yönsel dönüşler ve o mantıklı değil."

"Çizim şeklin bana doğru geliyor." Lily her sese karşı hassas olduğu için başını kaldırıp baktı.

"Gerçekten de ilk şifrenin bir tuzak olduğunu mu düşünüyoruz? Bu Duke'ün yapabileceği bir şey mi?"

"Kesinlikle onun yapabileceği bir şey. Bunu beklemediğim için kendimi neredeyse aptal hissediyorum."

Leo bir toprağa bir kütüğe bakıp onu doğruladı. "Duke'ün fotoğrafı ayna görüntüyse, o hâlde bu kesinlikle doğru ağaç kütüğü."

"Bunu kullanalım o zaman," dedi Lily kolundan tutup onu çekerek. Yarık kanyonlara doğru baktı, yalnız olmadıkları hissini-

den paranoyaklaşmış gibi kurtulamıyordu. “O iki aptal gökyüzündeki en parlak yıldızlar olmayabilirler ama ağaç konusunda haklı olduğumuzu varsayarsak, önceki talimatların yanlış olduğunu anlamaları an meselesi. Bizi bulurlarsa, bu kez bizi plastik kelepçelerle bağlayacaklarım sanmıyorum.”

Arkalarındaki yaprakların ezildiğini duydular ve bu kez Lily sesi hayal etmediğinden emindi. Bıçağı elinde aniden arkasına döndü ve alçalan güneşin arkadan vurduğu bir adamın yaklaşık on metre ötede durduğunu gördü. İkisi de ayağa fırladı ve Leo onu korumak için arkasına geçirdi.

Lily, Leo’yu arkasına geçirmek için hamle yaparken, Leo’nun rahatlayan sesini işitti. “Dostum.”

“Bradley?”

“Kahretsin, işte buradasınız.” İfadelerini görünce Bradley başını iki yana sallayarak güldü. “İkiniz de paniğe kapılmış görünüyorsunuz. Sadece benim.”

Leo ve Lily bir anlığına şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar.

“Nasıl... Burada ne arıyorsun?” diye sordu Leo. “Nicole, New York’a döndüğünü söyledi.”

Bradley bir an için şaşırılmış görünüyordu. “Onunla mı konuştunuz... Ah, tabii ona eve döneceğimi söyledim ama bensiz gitmenizi kabullenemedim.” Hoşnutsuzca suratını ekşitti. “Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmedim ve bunu kaçıramazdım. Anlatın bakalım, neler oldu? Bahse girerim çılgıncadır.” Bradley tam bir dağ adamı gibi bağırıp sıırttı.

Lily şartlar farklı olsaydı, Leo’nun yanına gidip arkadaşına sarılacağını düşündü. Ama Leo yanından ayrılmadı, Lily de bıçağını indirmede. Ayrıca, içindeki çingiraklı yılanı andıran tuhaf histen kurtulamıyordu. Bradley neden kanyona tek başına gelme riskini göze almıştı? Leo’ya güveniyorsa, neden planladıkları gibi Hester’da onlarla buluşmayı beklememişti?

Tavırlarının farkında olmayan Bradley yaklaşıp ağaç kütüğünü işaret etti. “Fotoğraftaki ağaç mı? Vay canına, çocuklar. Onu bulmuşsunuz!”

Leo'nun ayağının ucuyla çaktırmadan topraktaki şifreyi sildiğini fark edince Lily'nin midesi altüst oldu. Kesinlikle ters giden bir şey vardı. Bradley, Nicole'ün yanından ne zaman ayrılmıştı ve onları nasıl bu kadar çabuk bulabilmişti?

Ne yazık ki bunu Bradley de fark etti ve yüz hatlarına gölge düştü. "Ne? Yapma böyle, dostum."

"Tuhaf ama," dedi Leo kısık bir sesle. "Birdenbire burada belirmen? Bunu iyice düşünmeliyim."

Bradley zoraki bir kahkaha attı. "Hadi. Tuhaf olan ne? Benim. Yardım etmeye geldim. Ekip işi, değil mi? Lily bize tüm bunların ekip işi olduğunu söylememiş miydi? Şifre ne?"

Leo çenesini kaşıyıp suratı ekşiterek bakışlarını kaçırdı.

"Ciddi misin?" dedi Bradley incinerek. "Benim. Düşünecek ne var?" Uzanıp şakacı bir şekilde Leo'nun koluna vurdu. "Bu hazine şimdiden aklını karıştırmış."

"Mesele o değil." Leo omzunun üzerinden diğer adamların daha önce gözden kaybolduğu yöne baktı. "Bugün bize silah çeken adamlar burada sadece iki kişi olmamıza şaşırmadılar. Bunu anlamaya çalışıyorum."

"Hangi adamlar?" dedi Bradley başını sallayarak.

Leo ona aldırmadı. "Terry'nin çekip gittiğini duyunca şaşıracaklarını biliyorduk çünkü mesajlarını okuduk. Ama Terry o zamandan beri onlara yanıt vermediyse ekibimizin ayrıldığını nereden biliyorlardı? Onlara ayrıldığımızı kim söyledi?"

"Affedersin, sen neden bahsediyorsun?" Bradley, Leo'yla göz teması kurmak için eğildi. "Biri size silah mı çekti? Kasabadaki adamlar mıydı?" Kaşlarını çatı. "Lily'nin barmen erkek arkadaşı mı?"

Lily'nin içine iyice huzursuzluk çökünce nabızı hızlandı. "Onlarla çalışıyorsun," dedi kısık bir sesle.

Bradley'nin rengi soldu. "Ne? Kiminle?"

"O mesaj grubunda dört kişi vardı." Leo başını eğdi. İfadesi netleşti. "Duke'ün fotoğrafından haberleri yoksa Jay ve Kevin

buraya gelmeyi nasıl akıl etmiş olabilirler? Mesajlarda kamp yerinden ayrıldıktan sonra izimizi kaybettikleri yazıyordu.”

“Onları Bradley aramış olmalı,” dedi Lily. “Belki de Walt’u hastaneye götürdüğünde aradın. Tabii... kimse senin sırt çantayı kontrol etmedi. Onları fırtınanın olduğu gece aramış olabilirsin.”

Bradley bir anlığına gerçekten şok olmuş görünüyordu.

Sonra ifadesi bozuldu ve kahkaha atarken iki büklüm oldu. “Kahretsin, kendimi tutamadım.” Doğrulup eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu işin böyle olmasını istemiyorum. Neden güldüğümü bilmiyorum, çocuklar.”

Lily huzursuzca parmaklarını Leo’nunkilere kenetleyip bir adım geri çekildi. “Leo. Hadi gidelim.”

Fakat Leo yerinden ayrılmadan gözlerini Bradley’ye dikti. “Sana mesaj attık.” Üzüntüyle yutkundu. Lily yan gözle ona bakınca yüzünün, şaşkınlıktan hastalanmış gibi solduğunu gördü. “Gruba mesaj atıp fotoğrafın bir ayna görüntüsü olduğunu söyledik.” Leo etrafına göz gezdirdi ve Lily daha önce duyduğu seslerin hayal gücü olmadığını anladı. Jay ve Kevin yakınlarda bir yerde gölgelere gizlenmişlerdi ve bunca zamandır orada bunun nasıl sonuçlanacağını bekliyorlardı. “Ama zaten buradayken mesajı nasıl aldığını anlamıyorum. Sinyal yok.”

“Her şeyi bir uydu telefonuna yönlendiriyorsa var,” dedi Lily.

Bradley iç çekerek elini cebine sokup küçük bir cihaz çıkardı. “Kahretsin. Bunu fark edeceğini düşünmedim.” Sırıttı. “Kimse kontrol etmediği sürece, bir şeyleri çantaya saklamak kolay. Tanrı aşkına, Lily, uygulamadığın kuralları koymanın anlamı ne?”

Lily öfkeyle öne çıktı ama Leo kolunu göğsüne koyarak ona engel oldu. “Bunca zamandır buradaydın,” dedi. “Nicole’ün yanından ayrıldığın gece kanyona inmeye başladın, değil mi?”

Telefonu tekrar cebine atan Bradley ellerini havaya kaldırdı. “Çocuklar, cidden. Bu kadar trajik olmak zorunda değilsiniz. Bıçağı indirin ve eve gidin. Oraya gidip parayı almamıza izin verin. Daha sonra tüm olanlara kışımızla güleriz.”

Sinirden Lily'nin görüş alanı kızıla boyanıp etrafındaki her şeyi öfkeli bir parlaklıkla örttü. "'Eve gidin' mi dedin?" diye tekrarladı. "'Kıçımızla güleriz' mi dedin? Şaka mı yapıyorsun?"

Lily yan gözle dikkatini Bradley'nin yüzünden ayırmayan Leo'ya baktı. "Terry'yi sen ittin," dedi Leo tekdüze bir sesle.

Jay ve Kevin gölgeli akşam güneşine adımlarını attılar. "Ne dedi?"

Bradley onları geçiştirdi. "Bu konuda endişelenmeyin."

Jay silahını çıkarıp anlamlı bir şekilde bacağına koydu. "'Terry'yi sen ittin.' Bu ne anlama geliyor, Brad?"

Lily'nin tenindeki tüyler diken diken oldu.

"Bradley. Onu itmedim," dedi Bradley sinirle. "Güpegündüz silah çekince durum kontrolden çıktı. Uçurumdan düşmesi onun suçuydu."

"Terry öldü mü, dostum?" Kevin bu haber karşısında gerçekten üzülmüş görünüyordu.

"Öldü," dedi Bradley. "Söylediğim gibi, bu onun suçuydu."

Kevin yerinden kımıldamamıştı bile, bunu sindiremediği belliydi. En sonunda, Leo ve Lily'ye baktı. "Terry öldü ve bize yalan mı söylediniz?"

Leo, "'Yalan' mı..." diye cümlesini yarıda bırakıp kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Bize silah çektiniz ve plastik kelepçelerle bağladınız. Güveninize ihanet ettiğimizi pek düşünmedim."

Bradley'nin sabrı taştı. "Bu aptalca bir takıntı! Terry'yi unuttun. Orada olmadığınız için nasıl bir felaket olduğunu görmediniz bile. Onu uçurumun kenarından çekmeye çalışıyordum ama o delirmiş durumdaydı. Onu ittim mi? Belki! Her şey bir anda oldu! Size iyilik ettim. Şimdi parayı bölüşeceğimiz kişi sayısı azalmış oldu."

"O olmasaydı burada olmayacaktık," diye köpürdü Jay.

"Tanrı aşkına, onunla Reddi'te tanıştınız!" diye bağırdı Bradley. "Ben onu senelerdir tanıyorum. Terry sandığınız gibi açık havada yapılan sporlara düşkün dayanıklı bir adam değildi.

Yetmiş cepli bir yelek giymek onu etkin kılmıyor, sadece abartı giyinmiş oluyor. Evet, Duke Wilder hakkında hepimizden daha çok şey biliyordu ama sadece kâğıt üzerinde. Dört gün boyunca bile çenesini kapatıp sempatik olamadı! Günlüğü almak için çok fazla fırsat vardı ama rüzgâr çanı fabrikasına dalan bir boz ayı kadar sinsi davranabildi. Kahrolası sırt çantasının fermuarını bile doğru düzgün çekememiş.”

Lily o kadar sinirliydi ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Başıyla Jay’in silahını gösterdi. “Umarım iyi nişan alıyordur çünkü sana ilk ben ulaşırsam, boğazından aşağı elimi uzatıp hayalarını kavrayacağım ve onları sana göstereceğim.”

“Lily,” diye onu uyarırcasına fısıldadı Leo.

Bradley inci gibi bembeyaz dişlerini göstererek içten bir neşyle ona sırıttı. Altın rengi saçını alnından geriye itti. “Leo’nun yanında gördüğüm kadınlardan çok farklısın.” Bir adım öne çıktı. “Bana inanmayacağınızı biliyorum ama bu işin böyle sonuçlanması beni gerçekten üzdü. Yani, bu şekilde olmasına gerek yoktu.” Tüm bunlara sebep olan karar görebilecekleri bir yerdeymiş gibi arkasını işaret etti. “Asıl plan günlüğü alıp bu adamlara vermektir. Ama defterin ucu Terry’nin sırt çantasından fırlayınca Nicole onu fark etti ve her şey berbat oldu. Ben sadece para için buradayım. Bu dram için değil.”

“Para mı?” dedi Leo. “İhtiyacın yok ki. Senin zaten...”

“Doçent maaşım ve bir sürü borcum var. Altından kalkmam zor,” diye itiraf etti Bradley, bir an için kırılgan görünerek.

“Dostum. Ne kadar...”

“Yeter.” Bradley, Leo’nun sözünü kesti. “Bunu o kadar uzun zamandır planlıyorduk ki bu kadar karmaşık bir hâl alması beni gerçekten sinirlendiriyor.”

Lily’nin teni kızardı. “Uzun zamandır babamın günlüğünü çalma planları yaptığın için bu parada hakkın olduğunu mu ima ediyorsun? Gerçekten şu anda bunu mu söylüyorsun?”

“Söylediğim gibi, mal bularındır, tatlım,” dedi ona. “Duke’ün kuralları da böyleydi. Babanın paranın senin olmasını

istediğinden emin olduğunu söyleyemezsin.” Lily tekrar ileri atıldı ancak Leo ona engel oldu. Bradley güldü. “Çok ateşlisin. Senden hoşlandım, Lily Wilder. Bence sen de benden hoşlandın.”

Sonra ona göz kırptı.

Lily çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Bok ye, Brad.”

Bu daha çok hoşuna gitti. “Anlıyorum, Leo. Bunca zamandır onu neden unutmadığını anlıyorum.”

Lily’nin yanında duran Leo pek hoşnut görünmüyordu. “Beni ve Walter’ı neden buraya getirdin?” diye sordu Leo. “Terry’yle birlikte gelip bunu tek başınıza yapabilirdiniz. Bizi bu işe sürüklemek zorunda değildin.”

“Lily’nin günlüğünün kaybolduğunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?” Leo’ya gururla sırtıttı. “Duke Wilder’ın geçmişini karıştıran Terry’ydi. Paranın hâlâ burada bir yerde olduğuna beni ikna eden oydu. Ama eski erkek arkadaşıyla Lily’nin dikkatini dağıtmayı akıl eden bendim.”

Leo nihayet kızgın değil gerçekten üzülmüş görünüyordu. “Lily’nin çiftlikteki kız olduğunu bilmediğini söylemiştin.”

Bradley omuzlarını silkti. “Aradaki bağlantıyı kurmak o kadar zor değildi, dostum.”

“Bu çok sıkıcı.” Jay silahını Lily’ye doğrultunca, Leo yanında gerildi. “Asıl konuya dönebilir miyiz? İlk talimatlar yanılttı. Bıçağı bırak ve bizi doğru yere götür.”

Lily kımıldamayınca silahı Leo’ya çevirdi. “İyi düşün, Lily Wilder.”

Lily, Bradley’nin ulaşmasının ne kadar süreceğini hesaplayıp işe yaramayacağını anladı. Avucunu açıp bıçağın yere düşmesine izin verdi.

“Güzel,” dedi Bradley, eğilip bıçağı aldı. “Şimdi bana doğru yönü söyle.”

“Hayır, hiç sanmıyorum,” dedi Leo.

Bradley gülümseyerek yaklaştı ve Lily’nin yüzüne düşen saç tutamını itmek için elini kaldırdı. Leo uzanıp Bradley’nin bileğini kavrarırken, yan tarafta bir silah ateşlendi.

“Leo,” dedi Bradley kısık bir sesle. “Kardeşim. Bizi oraya götür ya da tüm bilgileri bizimle paylaş ama bu işi olduğundan daha fazla zorlaştırma.”

“Neden bunun için işini, dostluğumuzu, her şeyi riske atıyorsun?” diye sordu Leo. “Neden benimle konuşmadın? Anlamıyorum.”

“Anlayamazsın,” dedi Bradley sadece. “Bay Sorumluluk Sahibi kendisini böyle bir duruma asla sokmaz ve buna hayranım ama anlayamayacağın bazı işlere karıştım ve o kadar dibe battım ki yüklü miktarda para bulamazsam o adamlar beni öldürecekler. Hayatımı kurtarmak ister misin? O zaman en yakın arkadaşına yardım et.”

Leo başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. Bradley, Kevin’a öne çıkmasını işaret etti. “Sanırım teşvik edilmeye ihtiyacı var.”

“Hava kararıyor,” dedi Lily ve Kevin duraksadı. Güneş dik inişine başlamıştı, gölgeler her geçen saniye uzuyordu ve kanyonda loş gökyüzü anında karanlığa geçti. Bir saat içinde rahatlıkla bir uçurumdan yuvarlanabilir ya da firavununcirinin içine dalabilirlerdi. Gece vakti çölde dolaşmamak için geçerli sebepler vardı. “Hiçbir şey göremeyiz.”

“Neyse ki hazırlıklıyız,” dedi Bradley.

Kevin çantasını açıp ağır işe uygun üç Maglite fener çıkardı. “Ne?” dedi Lily’nin ifadesini görünce. “Geceyi uyuyarak geçireceğimizi ve sabah dinlenmiş bir şekilde devam edeceğimizi mi sandın? Hemen gidiyoruz.”

Jay silahı Leo’ya doğru salladı. “Önden buyur, dostum.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

AĞAÇ KÜTÜĞÜNDEN YARIK kanyonların girişine doğru kayalık uçurumun kıvrımını takip ettiklerinde, gökyüzündeki son ışık da kaybolmuştu. Lily yıldızların tepelerinde ılık ılık bir battaniye gibi saçılmalarının tadını bile çıkaramadı. Ay bulutların arkasına gizlenmişti ama üç fenerin ışıkları patikanın önünü ve arkasını aydınlatırken Bradley ve iki pisliği tam arkalarında onları takip ediyorlardı.

Zihninde dönüp duran düşünceleri çalılardan arasında sürten ayak seslerinden daha yüksekti. Lily olası kaçış planlarını düşünüp duruyordu. Belki koşabilirlerdi? Ya da kanyon duvarlarından birinin arkasına saklanıp karanlıkta izlerini kaybettirebilirlerdi. Ama üçünü de atlatabilirler miydi ve ne kadar süreliğine? Yanında ne feneri ne de silahı vardı. Peki ya işbirliği yapmalarına rağmen, Bradley sonuçta aradığını bulamazsa? Doğru girişi bulmak bir şeydi; hâlâ zifiri karanlıkta yarıklara sıkıca sabitlenmiş taşlar, su birikintileri ve Tanrı bilir başka nelerle dolu dar geçitlerdeki doğru dönemeçlerde ilerlemeleri gerekiyordu. Elleri boş dönebilirlerdi. O zaman ne olacaktı?

Leo kumtaşı duvarın içine oyulmuş dar bir geçidin önünde durduğunda, Lily henüz bir yanıt bulamamıştı.

“Bunun ne kadar aptalca olduğunu tekrarlayabilir miyim?” dedi Leo. “Hepimiz burada ölebiliriz.”

Bradley eğilip Leo’nun ötesindeki karanlığa göz attı. “Haksız sayılmazsın ama geçen gün Lily bize hepimizden daha tecrübeli bir Kartal İzci olduğunu hatırlatmamış mıydı? Bilmece-leri çözmek için sana ihtiyacı olduğunu söylememiş miydi? Gerçekten faydalı bir bilgiydi.” Leo’nun omzunu dürttü. “Önce sen gir.”

Leo yarığa bakarken çenesi kenetlendi. “Daha fazla ışığa ihtiyacım olacak.” Arkasına baktı. “Ve haritaya.”

Bir süre düşündükten sonra, Bradley çantalardan birini açıp ona yırtık bir harita ve küçük bir kafa feneri verdi. Bradley gö-ründüğünden daha akıllıydı; fırsatını bulduğunda, Lily o Magli-telardan biriyle kesinlikle kafasını kırabilirdi.

“Kahraman olma, dostum,” diye uyardı Bradley kısıp bir sesle. Leo, “Evet,” dedikten sonra feneri yaktı.

Işın demeti karanlığı yardı ve Lily’nin elini sıkmak için arka-sına uzanınca, o da Leo’nunkini sıkarak karşılık verdi. Derin bir nefes alıp yarıp kanyona ilk adımını attı.

2... F... e... n... w... e.

Klostrofobik karanlıkta tek sıra hâlinde yana adım atarak yak-laşık altmış metre ilerledikten sonra dar patika Duke’ün haritası-nun gösterdiği gibi açılıp en az on yöne ayrıldı. Farklı koridorlara açılan dairesel bir orta avlu gibiydi. Leo onları soldan ikinciye götürdü. “İki,” dedi. Dar yarığa girdiler, neyse ki Leo’nun her birini yüksek sesle söylediği ilk birkaç çatlaktan sonra biraz ge-nişledi. “A... B...”

Ve böyle devam etti. Kayaların üzerine tırmanıp son derece dar çatlakların arasından güçlkle geçerek altıncı açıklık F’ye ulaşana kadar her birinin izini sürdüler. Leo saatindeki pusula-yaya bakıp ilk dönemecin yönünü belirledi: doğu. Önce doğuya, sonra kuzeye ve sonra batıya dönerek önlerinde sadece karanlık ve olası ölüm varken sersemletici labirentin derinliklerine doğru tökezleyerek ilerlediler.

Leo kayadaki dar bir deliğin önünde durduğunda, Lily serinliğe rağmen ter döküyordu. Fenerini içeri tuttu.

“Burası mı?” dedi Bradley, yorgun sesindeki heyecanı duy-mamak imkânsızdı.

Leo tekrar sayfaya baktı. “Öyle olmalı.”

Arkadan Kevin’ın sesi duyuldu. “Burası olsa iyi olur.”

Bradley öne geçip Leo’nun yanında durdu. “Çok dar,” diye mırıldandı. “Emekleyerek içeri girmek zorundayız.”

Lily, Leo’yu önden göndermemesine çok şaşırdı. Aksine, Bradley önden gidip karanlıkta gözden kayboldu. Yankılanan sesi onlara ulaştı. “Vay canına.”

Onu önce Leo, sonra Kevin ve ardından Lily’nin başına silah doğrultarak onu önünde emeklemeye zorlayan Jay izledi.

Tünel o kadar dardı ki Lily yaklaşık bir buçuk metre yüreği ağzında, panikten boğulacak gibi gövdesinin üzerinde sürüne-rek ilerlemek zorunda kaldı. Sonra yüzüne soğuk hava çarptı ve yumuşak zemine düştü. Leo yanına koşup kalkmasına yar-dım etti ve Lily yaklaşık altı metre çapında bir yerde etrafına baktı.

Yüzlerce sene boyunca tabiat güçlerinin aşındırdığı sert ka-yanın ortasındaki gizli bir odaydı. Ayaklarının dibindeki zemin kumlu bir erozyondur; tepelerinde yıldızlarla süslü ince bir şerit görünüyordu. Duvarlar pürüzsüz ve kuruydu, giriş tünelinin karşısındaki taş duvara dar bir raf oyulmuştu.

“Şifreci çocuk,” dedi Jay, Leo’ya. “Gidip onu kontrol et.”

Leo tereddütle yaklaştı. Kafasındaki fener, karanlıkta çoğu gizlenmiş olan kaya rafının ön kısmında gezindi. Lily, beyni iz-lediği tüm filmlerdeki bubi tuzaklarını ona hatırlatırken nefes almaya bile korktu. Leo etrafı yoklamak için istemeye istemeye uzandı.

“Aman Tanrım.”

Herkes yanına üşüştü. “Ne oldu?” diye sordu Bradley.

Jay, Leo’nun sırtına yaklaşıp oradan ayrılmadı. “Dostum, bü-yük bir şey mi?”

“Bana biraz yer açın.” Leo her ne bulduysa, oraya sıkıştırılmış görünüyordu ve birkaç kez çekiştirdikten sonra ahşap bir kutu çıkardı.

Lily tozdan öksürdü. Bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi, sadeydi ve ince bir asma kilidin kapalı tuttuğu metal bir çerçevesi vardı.

Bradley başını geriye atıp zafer kazanmış gibi, “İşte bu!” diye bağırdı. Sesi etraflarında yankılanırken neredeyse sağır ediciydi ve titreşimin etkisiyle ufak tefek çakıl taşları düştü. “Duke, bizi asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun!”

Leo onu yere koyup geri çekildi. Lily yanına koştu.

Jay bir adım öne çıkıp botunun ucuyla onu dürttü. “Çok büyük değil.”

“İçinde bir anahtar olabilir,” dedi Bradley önünde çömelirken.

Jay başını kaldırıp Kevin’in fenerinin ışığında gözlerini kıstı. “Aç şunu, Brad.”

Bradley avuçlarını ahşabın üzerinde gezdirirken heyecandan titrese de keşfine ara verip dişlerini sıkarak konuştu. “Adım Bradley.”

Fenerin ışığının hemen ötesinde, Leo’nun eli Lily’ninkini buldu ve birlikte gölgelerin arasına çekildiler. Bradley, Maglite’ını kullanarak asma kilidi rahatlıkla kırdı ve kutunun kapağını açıp içine baktı.

“Ne?” dedi Kevin yaklaşarak. “Yoksa o...”

Hepsi sessizleşti ve Bradley ince bir kâğıt parçasını almak için yavaşça eğildi. “Bu da ne böyle?”

Jay kâğıdı ondan alıp homurdandı. “Bir grup *rakam* mı? Bu bir şifre mi?” Lily’nin yanına gidip kâğıdı gözüne soktu. “Bu ne?”

Lily aralarında boşluk olmayan uzun rakam dizisine baktı. Başını iki yana sallayıp, “Duke benimle bu tür şifreler kullanmazdı. Ne olduğunu bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Kevin kâğıdı Jay’in elinden alıp Leo’nun yanına gitti ve onu tişörtünün yakasından kavradı. Onu geriye doğru sürükleyip

yüzünü kayanın duvarına yapıştırdı. Leo'nun acı içinde homurdandığını duyan Lily ona doğru hamle yaptı ancak Bradley güçlü kolunu ona dolayarak gitmesine engel oldu.

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Kevin, Leo'nun yüzüne doğru. Kâğıdı onun göğsüne yapıştırdı. "Bu saçmalık ne demek oluyor?"

Leo ona dik dik baktı. "İstedığınızı yaptım. Sizi buraya getirdim." Başıyla Bradley'yi işaret etti. "Arkeolog olan o. Ne anlama geldiğini siz çözün."

Jay sırtarak elini saçının arasında gezdirdi. "Kevin, işini yap."

Bradley, Lily'nin kollarını arkasında tutarken, Leo'dan iki kat daha cüsseli olan Kevin dev yumruğunu Leo'nun karnına indirdi. Leo kendini korumak için iki büklüm olunca Kevin yüzüne vurdu, darbe onu dizlerinin üzerinde iki büklüm edecek kadar sertti. Leo karşı koymaya çalışsa da yumrukları inmedi bile ve Lily çığlık attı, sesi yankılandı ama Kevin'ın Leo'nun yüzüne, karnına indirdiği ilk yumruklarının ve Leo'nun kaburgalarını tekrar tekrar tekmeleyen botlarının sesini bastıracak kadar güçlü değildi.

En sonunda Bradley, "Yeter!" diye bağırdı.

Lily tekrar öne atılınaya çalıştı ancak bu kez Bradley saçını avucuna dolayıp başını sertçe geriye çekti. Leo'nun yerde iki büklüm olduğunu görebiliyor ve acıyla aldığı her nefesi duyabiliyordu.

"Leo, bir şey söyle," diye yalvardı Lily.

Leo bir ağız dolusu kan tükürdü ve şiş gözüyle ona bakıp sırtmaya çalıştı. "Muhtemelen bunun yerine her öğünde bir protein barı yemeyi tercih ederdin, değil mi?"

"Bu işe yaramayacak," dedi Bradley. "Sadece doğru motivasyona ihtiyacı var, hepsi bu." Lily'yi Leo'nun görebileceği yere sürükleyip Leo'yla küçük bir çocukmuş gibi konuştu. "Leo, bunlar rakamlar. Rakamlar senin alanın. Ne anlama geldiklerini çözelisin. Anladın mı?"

Leo gülümsemesi sönen kanlı yüzünü ona çevirip hiddetli gözlerle ona baktı.

Bradley tekrar Lily'nin saçını çekti ve onu dizlerinin üzerine çömelmeye zorlayıp bir tabanca salladı. Eğilip yüksek sesle fısıldadı: "Tanrım, Lily, deja vu için üzgünüm." Kevin'a döndü. "Kaldır onu."

Kevin, Leo'yu ayağa kaldırıp kâğıdı ona fırlattı. Leo tişörtünü kaldırıp gözlerini ve alnını sildi; tişörtünü çektiğinde kırmızı lekelere bulanmıştı. Lily'nin daha önce görmediği bir dikkatle yazıya bakarken elleri titriyordu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Bradley ulur gibi kısık bir sesle.

"Aralıksız yirmi beş rakam var," dedi Leo. "Bunu çözmek haftalar sürebilir."

"Ne yazık ki haftalarımız yok." Bradley, Leo'nun çenesini kaldırdı. "Oturup onu çözmek için günlükten yararlanabilirsin. İşin bitene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Lily'nin yapabileceği tek şey beklemektir.

Bir insan birkaç saat içinde çok şey düşünebilirdi.

Lily'nin yanında sırtını duvara vererek oturan Bradley silahını gelişigüzel bir şekilde bacağına koymuş Leo'nun çalışmasını izliyordu. Dakikalar ve saatler boyunca Leo hiçbir şey yazmadı ve günlüğü kullanmadı. Sadece bakıp kendi kendine mırıldandı ve dizilimleri ve şifreleri çözdüğü kadar hızlı bir şekilde boş verdi.

Kevin ve Jay ileri geri yürürken kısık sesle konuştular ve en sonunda yerde uykuya daldılar. Bradley sessizce oturup Leo'yu izledi, sonra kendi düşüncelerine dalmış Leo'yu izleyen Lily'ye baktı.

Lily hiçbir zaman kolay güvenen biri olmamıştı. Hatta, Nicole dışında canı bir yana, atlarını bile emanet edebileceği kimse yoktu. Ama ağaç kütüğünün başında Bradley'nin sesini duyduklarında, o ve Leo'nun bu işte birlikte olabileceklerini hiç

düşünmemiştir. Aksine, Leo için korkmuştu ve bariz tehlikenin ötesinde, yüreği ve aileden biri gibi gördüğü bir adamın ona böylesine ihanet etmesinin onun için ne anlama geleceğinden endişelenmişti.

Şimdilik Leo ondan tam olarak beklediği şeyleri yapıyordu –tehlikenin karşısında sakin ve metanetli davranıyordu– ama bundan sonra, *bu olaydan sonrasının* olmasını çok istiyordu, ihanetin acısının sert bir şekilde çıkacağını biliyordu. Bundan babasının günlüğünün elinden alınmasından ve hazineyi başkasının bulmasına yardım etmeye zorlanmalarından bile daha çok nefret ediyordu. O anda tüm dünya ona ve Leo'ya karşıymış gibi hissetti. Lily erkeğini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı ama o anda elinden gelen tek şey arkasına yaslanıp ona güvenmekti. Becerileri şu anda onları kurtaramazdı.

"Tıkırdamayı kes," dedi Bradley, bacağındaki elini durdurup onu şaşırtarak. "Tanrım, şu noktada kafama çekiçle vuruluyormuş gibi hissediyorum."

Lily bunu yaptığığın farkında değildi. "Affedersin. Sadece bir alışkanlık."

"Çok sinir bozucu."

Lily ona dik dik bakarken yüzünü yırtmak istedi. "Tanıdığın en iyi adamla on senelik arkadaşlığını mahvettin," diye fısıldadı ona. "*Para için.*"

"Leo ve ben hasar almış olabiliriz ama bozulmadık," diye temin etti Bradley onu. "Her ilişkinin düşüş anları olur."

Lily üzgün bir şekilde güldü. "Düşüş anıymış. Hayal görüyorsun."

"Şu hâlinize bak," dedi Bradley küstahça. "Bana aranızda hiçbir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ben olmasaydım, sen ve Leo asla yeniden bir araya gelemeyecektiniz, o yüzden minnettar olmalısın."

"Canın cehenneme."

Bradley başını iki büklüm oturmuş, şifreye bakan Leo'ya çevirdi. "Buradan kurtulduğumuzda Leo'yla bu konuyu konuşacağız."

Lily onu yumruklamak istedi. Silahı savurup onunla her birine vurduktan sonra onları aptal kutularıyla birlikte buraya kapatmak istedi...

"Nefes al, Lil," diye mırıldandı Leo ona bakarak. "Seni sınırlendirmesine izin verme."

Yaralı ve acil bir işe konsantre olmasma rağmen, Leo'nun dikkatinin hâlâ üzerinde olduğunu fark edince, aniden göğsünden boğazına tuzlu ve yakıcı duygular hücum etti.

Lily başıyla onaylayıp ona sessizce, "İzin vermem. İyiyim," dedi.

Bradley hafifçe güldü. "Ona kendini iyice kaptırmışsın, Leo."

"Hepsi bu kadar olsa iyi." Leo saçını yüzünün önünden çekip tekrar kâğıda eğildi.

Lily kaç saatin geçtiğini bilmiyordu ama boğazı kurumuştur ve çok yorgundu. Hava çok soğuktu ve mağaranın çatısındaki ufak boşlukta beliren şafak bile pek sıcaklık vadetmiyordu. Gerçekten işemesi gerekiyordu. Lily başını kaldırdığı anda Leo'nun gözleri kocaman oldu. Leo kaşlarını kaldırıncaya, Lily'nin göğsünde bir umut yeşerdi ve sonra Leo yavaşça doğruldu. Bir şey bulmuştu.

Yaklaşık on beş dakika sonra, "Sanırım buldum," dedi.

Jay ve Kevin yerlerinden fırladılar. Leo ayağa kalkmayı başardı, Lily de güçlkle kalktı. Leo'ya doğru hareket edince, Bradley onu geri çekti.

"Ee?" diye sordu Bradley. "Ne diyor?"

Leo, Lily'yle göz teması kurduktan sonra gözlerini kırpıştırarak Bradley'ye baktı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Bradley uzun bir süre ona baktı. "Yine de oku."

"Sizi burada alt ettim,' yazıyor."

Bradley şifrenin yanına koştığında Leo, Lily'nin yanına gidip ona sarılarak kokusunu içine çekti.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Bradley, Leo’nun kutunun üstüne koyduğu kâğıt parçasını alarak. “Notta sadece ‘Sizi burada alt ettim’ mi yazıyor? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Leo ona aldırmadan ellerini Lily’nin yüzünün yanlarına koyup ona bakmak için eğildi. “İyi misin?”

“Evet.” Nabzını parmak uçlarında hissetme ihtiyacı duyan Lily onun bileklerini tuttu. Güçlü ve canlıydı. “Sen?”

“İyiyim.” Leo yalan söylüyordu. Gece boyunca dalgın dalgın sağ tarafındaki kaburgalarını tuttuğunu görmüştü. Şimdi bile bileklerinden birini elinden çekip yan tarafını desteklemek için elini oraya indirdi. Yüzünün her yerinde çizikler, kaşının üzerinde kötü bir kesik vardı ve loş ortamda bile gözlerinin altında beliren morlukları görebiliyordu.

Leo aniden geri çekildi ve Bradley kâğıdı gözüne soktu. “Bunu nasıl bulduğunu açıkla.”

Leo ismini onu icat eden Fransız ajan Fougère’den alan şifreyi yavaşça açıkladı, rakamların harfler oluşturacak şekilde gruplandırılmasıyla elde edildiğini söyledi. Lily, Bradley’nin tek kelimesini bile anlamadığından emin olsa da Leo şifreyi yazıp yanıtı nasıl ulaştığını açıkladı. Leo aklına gelen tüm alfasayısal kodları denediğini ama hiçbirinin anlamlı bir sözcük türetmediğini söyledi. Fakat bu kod belirli bir cümleye denk geliyordu. Ve Fougère, Duke Wilder’in kesinlikle bildiği bir şifreleme yöntemi.

Leo’nun yorgun sözlerini taş duvara fener tutan birinin çıkar-
dığı ses böldü.

“Şimdi ne halt edeceğiz?” dedi Kevin.

Bradley alan boyunca ileri geri yürüdü. “Duke bizimle alay ediyor. Tüm bunlar onun için bir oyun.” Yürümeyi bırakıp gözlerini kısarak Lily’ye baktı. “‘Macera paradan daha önemli,’ Babanın felsefesinin bu olduğunu söylememiş miydin? Yalancı herif insanların av heyecanı ile tatmin olacaklarını düşünmüş ve parayı kendisine saklamış.” Elini saçının arasına gezdirip Jay ve Kevin’a baktı. “Para Duke’te. Onları yanımıza alacağız. Duke’ün evine gidip gerekirse onu paramparça edeceğiz.”

Otuzuncu Bölüm

YARIK KANYONLARIN DAR aralıklarından ayaklarını sürterek çıkmak sabahın göz kamaştıran ışığına alışmalarının birkaç saniye süreceği anlamına geliyordu. Güneş tazeydi, gökyüzü bulutsuz ve neredeyse kör edici bir şekilde maviydi. Ama kan içinde ve yarı kör olmasına rağmen, Leo yaklaşık on metre ötede duran beş kişinin silüetini seçebiliyordu.

Figürlerden biri öne çıktı. Leo irkilip Lily'yi korumacı bir şekilde arkasına ittikten sonra onlara doğru koşan kişinin Nicole olduğunu fark etti. Ama Lily'ye doğru hücum etmemişti. Aksine, hızla yanlarından geçip Bradley'ye daldı ve karnına acımasızca bir yumruk indirdi. Darbe un çuvalına beyzbol sopası indirmiş gibi bir ses çıkardı. Hazırlıksız yakalanan Bradley haykırıp iki büklüm oldu.

Jay ve Kevin silahlarına davrandılar ama onlardan hızlı davranan diğer dört kişi uyarırcasına kendi silahlarını ateşlemeye hazır hâle getirdi.

"Korucular mı?" dedi Lily, Leo'nun beyni üniformaları tanırken.

"Seni pislik," dedi Nic öfkeyle, Bradley'nin saçından tutup dizini suratına geçirdi. Bradley'nin burnundan oluk oluk kan

aktı ve Leo'nun kendisinden olanı korumak isteyen eski içgüdü-sü öne atılmak isterken, birden hatırladı. Bradley artık o çevreye dahil değildi. En sonunda, başka bir figür hızlı adımlarla öne çıkıp küfreden ve havayı tekmeleyen Nicole'ü uzaklaştırdı.

Leo bir kadın korucunun silahını doğrultup en iyi arkadaşla-rından biri sandığı adama doğru bilinçli bir şekilde ilerlemesini izledi.

"Ellerini başının üzerine kaldır, dostum."

Bradley söyleneni yaptı ama birkaç adım geri gitti. "Hey, bir dakika. Ben sadece bu ikiliyle birlikte" –Leo ve Lily'ye işaret etti– "herkes gibi aynı bilgileri takip ediyorum..."

"Ellerini başının üzerine koy," diye sakın bir şekilde tekrar-la-dı korucu, "ve dizlerinin üzerine çök. Bana tüm hikâyelerini po-lis merkezinde anlatabilirsin." Kadın serbest eliyle kemerinden bir kelepçe çıkarıp onları açtı.

"Ne?" diye haykırdı Bradley, dişleri kendi kanına bulanmıştı. "Bekle. Dur bir dakika. Leo. Anlat onlara. Ben..."

Leo'nun sesi sakın ama istikrarlıydı: "Bizimle birlikte değil."

Bunu söylerken midesine bıçak saplanmış gibi hissetti.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin," dedi korucu Bradley'ye, adamın belindeki silahı çıkarıp onu dördüncü korucuya verdi. "Söyleyebileceğin herhangi bir şey mahkemede aleyhine kulla-nılabilir. Bir avukatla görüşmeye hakkın var..."

Leo eski dostu tutuklanırken başını çevirdi ve Lily'nin Nicole'e koşmasını izledi. İki kadın sarıldı ve Lily rahatça huçkı-rınca, o ânın tüm gerginliği dağıldı. Leo birdenbire tekrar nefes alabildiğini fark etti, artık onu içinde tutmuyordu, Lily'yi güven-li bir yere götürene kadar kendine hâkim olmak zorunda değildi.

Fakat rahatlamayla birlikte ıstırap geldi ve şimdi her yumru-ğu, her tekme, ihanet ve hayal kırıklığının her ânını hissedebiliyordu. Altında, bacakları farklı bir maddeye dönüştü, artık etten ve kemikten değillerdi, basitçe bir malzemedен yapılmış gibi dermansızlardı. Leo yere yığılırken, polisler Bradley, Jay ve

Kevin'ı nehre doğru yürümeye zorladı ve uzakta bir yerde çalışan bir helikopter her yere su sıçrattı.

"Leo," diye seslendi Bradley. "Dostum, onlara aramızda bir sorun olmadığını söyle!"

Leo onu duymazdan gelip dizlerini göğsüne çekti ve avuçlarını gözlerine bastırdı. "Vay canına," diye tekrar tekrar mırıldanıp biraz daha derin nefes almaya çalıştı. Baş zonkluyordu, zihni bu yeni gerçeklikle boğuşuyordu.

Etrafındaki sesler yükseldi; Lily koruculara ne olduğunu anlattı, Nicole Bradley'nin çekip gitmesinden hoşlanmadığından, bu gezi için hevesli olan tek kişinin en sonunda ortadan kaybolmasının ona tuhaf geldiğinden bahsetti.

"Archie'de oturuyordum," dedi, Leo'nun durmaksızın çınlayan kulakları yüzünden sesi boğuk geliyordu, "'Neden bana sürekli ne kadar para olduğunu sandığımı ve bunu nasıl bölüşeceğimizi sorup duruyordu?' diye düşündüm. O âna kadar amacı sadece macera yaşamaktı ama sonra birdenbire 'Parayı nasıl bölüşeceğiz?' ve 'Bir kısmını hükümete vermemiz gerekecek mi?' diye sormaya başladı. Parayı kafasına o kadar takmışken, neden bir anda New York'a dönmek istediğini merak ettim. Bana mantıklı gelmedi."

Bradley gidince, Nicole Terry'nin başına gelenlerle ilgili sorulardan kurtulmak için gitmiş olabileceğini düşünmüştü ama sonra Lily onu arayıp Kayıp Çocuklar'ın onlara silah çektiğini söylemişti. Nicole o zaman her şeyi anlamıştı.

"Peki bizi *burada* nasıl buldunuz?"

"Uydu telefonundan yaptığınız görüşmeyi takip ettiler," dedi Nicole. "Açıkçası, nasıl iz süreceğimizi biliyorduk ve o pislik herifler gerçekten çok dikkatsiz davranmışlar."

Korucuların sesleri kesildi, ayak sesleri yaklaştı ve iki kol etrafına dolandı.

"Hey." Lily, Leo'yu ona doğru yaslanmaya ikna etti. "Buraya gel."

Lily dudaklarını onun ensesine ve yanağına bastırdı. Dikkatle saçını okşadı. "Berbat hâldesin, tatlım, şu hâline bak."

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Leo ona. "Bradley."

"Biliyorum." Lily dudaklarını şakağına dokundurdu. "Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Tanrım, umarım biri kasabada onu iyice döver." Lily önünde diz çökecek şekilde etrafından dolanırken onunla göz teması kurdu. "Sen iyi misin?"

Leo başıyla onaylasa da hareket yüzünden suratını ekşitti.

"Beyin sarsıntısı geçirmiş olmasından endişeleniyorum," dedi Lily, başının üzerinden. "Leo?" Yanağını öptü. "Tatlım, yürüyebilecek misin?"

"Evet." Ama Leo yürümeye çalışınca, bacakları işbirliği yapmak istemedi. Hiçbir şey katı gibi gelmiyordu. Her yanı ağrıyordu.

Nicole diğer tarafına gitti ve ikisi ayağa kalkmasına yardım etti. Baş dönmesi bir kasırga gibi onu sarstı ve olduğu yerde sendeledi, midesi öylesine bulandı ki görüş alanında kara noktalar belirdi.

"Yavaş ol," diye mırıldandı Lily. "Acele etme. O aptalları yerleştirmekle meşguller. Bizi bekleyecekler."

Leo gözlerini kapayıp alnını Lily'nin omzuna yaslariken kendini toparladı. Leo ona doğru düştüğünü hissetti ama Lily sabit ve güçlü duruyordu.

"Bir helikopteri nereden buldun?" Lily'nin sesi kafatasında nazıkçe yankılandı. Leo o esnada nasıl bu kadar sakin olabildiğini bilmiyordu. Belki de kaybolma sırası Leo'da ve istikrarlı olma sırası ondaydı.

"Joe denen adamla birlikte olmuştum, hatırlıyor musun?" dedi Nicole. "O şeyi Joe uçuruyor."

"Aman Tanrım, o Joe mu?" Lily güldü. "Neden o ateşli adamı yataktan attın? Sanmıştım ki..."

"Hey," diye inledi Leo. "Ben buradayım."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Lily neşeyle. "Bu iyiye işaret olmalı. Yürümeye çalışalım, olur mu?"

Lily kolunu beline doladı. Leo bir iki adım attı ve tanıdığı tüm erkeklerden daha güçlü olan iki kadının desteğiyle, yavaşça helikoptere kadar yürüdü. Lily'nin iyi olmasına sevindi. Nicole'ün bir helikopter pilotuyla birlikte olmasma ve korucuları buraya zamanında getirmesine minnettardı. Mağaradan çıkarken en önemli şeyi yanına alabildiğine minnettardı. Hayatta olmalarına da minnettardı fakat kutlamak zordu; şakakları zonkluyordu, kaburgaları haykırıyordu. Ama olanları düşününce... kalbi ortadan ikiye çatlamış gibi hissediyordu.

Leo helikopter binip pencereye yakın bir koltuğa oturdu. Sızmadan önce hatırladığı en son şey Lily'ye cebinde herhangi bir şey olup olmadığını sormaktı.

Otuz Birinci Bölüm

LEO YAKLAŞIK ALTI saat boyunca koma hâlinde olduğu için sonraki her şeyi kaçırdı.

Tam olarak komada sayılmazdı; doktorlar beyin sarsıntısı geçirmediğini ama şokta olduğunu söylediler. Lily, Leo'nun bu topluma yeniden dönüş sürecinde can sıkıntısı ve stresin tuhaf birlikteliğini kaçırdığına memnundu. Leo, Hester'ın yaklaşık kırk sekiz kilometre batısındaki kasaba hastanesine götürülürken, Nicole, Lily ve durgun bir Walter polis merkezinde ifadelerini verdiler. Polise çoktan Terry'yi aradıklarını söyledikleri için o hikâyeye bağlı kaldılar. Neyse ki, cinayet suçlamasından kaçınmak istediği için Bradley de olayı aynı şekilde anlattı.

Terry'nin feragat belgelerini imzalamış olması herkes için yararlı oldu. Bradley için o kadar şanslı bir durum değildi çünkü suçlamalardan tamamen kurtulamadı.

Kelepçelenmiş eski dostuyla son konuşmasını yapan Walter, dengesini korumak için koltuk değnekleri kullanarak Lily ve Nicole'ün yanındaki plastik sandalyelerden birine ağır bir şekilde oturdu. Onlara Bradley'nin neyle karşı karşıya olduğunu anlattı: iki adam kaçırma, iki ağır saldırı amaçlı komplo kurma, iki

şiddet tehdidi ve bir ağır hırsızlık suçlamasıyla yargılanacaktı. "En az üç ila beş yıl hapis cezası alacak."

Kısık bir sesle, "Teşekkürler," diyen Walter, Nicole'den sırt çantasını aldı. "Kefalet ücretini ödemeyi reddettim ama ona hapishaneden bize özür mektubu yazabileceğini söyledim." Boğazını temizledi. "Ayrıca, turuncunun ona hiç yakışmadığını da söyledim."

Nic şok olmuş gibi kahkaha atıp ona sevgiyle baktı. "Bu doğru, tatlım. Bırakalım hapiste çürüsün."

"Çürümesini istemiyorum," diye düzeltti Walter, "ama Leo'ya yaptıklarını gerçekten düşünecek kadar vakti olacağını bilmenin benim için mahsuru yok. Onu affedebileceğimden emin değilim. Haydut Kanunları'na uygun hareket etmedi."

Bunun üzerine Lily öne çıkıp Walter'ın alçılı ayağına dikkat ederek kollarını omuzlarına doladı. "Ama sen o kurallara itaat ettin."

Joe ve kadın korucu –Memur Pochuswa– birkaç saat sonra geri dönüp Terry'nin cesedini bulduklarını söylediklerinde, Lily neden ağlamaya başladığını bilmiyordu. Kesinlik ona sertçe çarptı. Belki rahatlamamanın da etkisi vardı. Ama tüm olanlardan sonra, hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlamak da üzücüydü. Terry'nin ölümü, hazineyi bulmaktaki başarısızlıkları, Leo'yla çılgınca birbirlerini bulmaları ve birkaç gün içinde üç kez silahla tehdit edilmesinden sonra bile, geçimini ve atlarının bakımını sağlamak için insanları patikaya götürmeye devam etmek zorundaydı.

Geçen hafta boyunca yaptıkları hiçbir şey bir farklılık yaratmamıştı. Hatta, işleri daha kötüye götürmüştü. Çünkü o günden itibaren –ister haftaya ister on sene sonrası olsun– Leo'yu hep orada kocaman elleriyle dizginleri tutup Ace'i eşkine gitmeye ikna ederken, kalay kahve kupasının üzerinden imalı bir şekilde kendisini süzerken, sabahın serinliğinde bile onunla flört ederken, bir kulübenin hoş sınırları içinde üzerine tırmanırken ve vücudunu öperken hayal edecekti.

Lily ağlama krizinin bu habere hazırlıksız yakalandığı konusunda polisleri ikna ettiğini düşündü çünkü Memur Pochuswa, Lily'yi kamyonetine bindirip Leo'yla birlikte olabilmesi için bizzat hastaneye götürdü.

Dördü boş olan beş yataklı, durgun bir Acil Servis bölümüne yönlendirildi. Yüksek pencerelerden içeri parlak ışık süzülüyordu ve ortam sakin bir kasabanın ortasına bırakılmış geçmişten bir hastane izlenimine sahipti. Lily oraya vardığında, Leo hâlâ uyuyordu. Bu Lily'nin elini tutup sadece ona bakabileceği anlamına geliyordu.

Beklenildiği gibi, Leo'nun şakaklarında ve yanağında dikişler vardı. Sağ gözünün altında etkileyici bir yara izi olacaktı, altdağı da kesilmiş ve şişmişti. Tişörtünü çıkarmışlardı ve kaburgaları morarmıştı ama sargılı değildi; neyse ki hiçbir yeri kırılmamış görünüyordu. Göğsüne yapıştırılmış kablolar monitörlere bağlıydı. Kalp atışı düzenli ve tansiyonu 110/70 olduğu için bunun sadece temkinli olmak amacıyla yapıldığını düşündü. Yediği dayaa rağmen sağlıklı ve bronz görünüyordu. Bu yüzü seviyordu. Onu seviyordu. Hiçbir yerde bu kadar çok sevebileceği bir yüz bulabileceğini sanmıyordu.

Lily ellerine baktı. Güçlülerdi; parmakları uzun ve kaslıydı, belirgin tendonları eğilip elini ısırması istemesine sebep oluyordu. Avucunu yukarı doğru çevirip parmak uçlarını oradaki çizgiler üzerinde gezdirdi. Gelişigüzel kesikler ve çizikler dışında, teni çoğunlukla zarar görmemiş ve pürüzsüzdü. Elleri sadece hafifçe nasır tutmuştu, tırnakları kusursuzdu. Güneş lekesi ya da yara izleri yoktu. Bunlar şehirli birinin elleriydi. Bu eller çok katlı binada yaşayan, şehir parkında koşan ve eve döndüğünde terfi edecek bir adama aitti.

O ve Leo iki farklı dünyaya aitlerdi.

Lily eğilip dudaklarını eklemelerine değdirdi ve içinden veda etme sürecine başladı. Çift taraflı bir kılıç olsa da, inatçılığı çok işine yaramıştı. Bu kararlı olduğu anlamına geliyordu, aynı zamanda ayakta durabilen biriydi.

Leo uyurken, ona üzgün olduğunu söyledi. İnatçı olduğunu biliyordu ama New York'a taşınamazdı. Ve Leo'nun da Hester'a taşınmasını, tek bir marketi/kafesi ve bir barı olan bir kasabada mutlu olabilirmiş gibi davranmasını istemiyordu. Leo hiçliğin ortasında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığını sanıyor olabilirdi ama buna yalnızca iyi stoklanmış bir mutfığa ve "taşra" hayatının lüks görünümüne sahip güzel bir çiftlikte âşık olurken yaklaşmıştı. Leo Grady'nin Target'e gitmek için yüz altmış kilometre araba sürmek zorunda olmanın nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ama geri çekilmek için sebeplerini sıralarken bile, denemek istememenin sağlıksız olmadığını objektif bir şekilde fark etti. Leo'nun argümanlarını zihninde duyabiliyordu, bunu çözebileceklerini, ilerlemenin bir yolu olduğunu söylüyordu. Nicole'ün onsuz bu kadar perişan olacaksa, neden bir çözüm bulmadığını haykıracağını biliyordu. Fakat Lily yapamazdı ve Leo uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırıp büyük bir rahatlamaya gülümseyince sebebini anladı: Çünkü onu daha önce terk ettiğinde, en zor olan şey buna değmediğini söyleyen küçük bir sesin zihninde kalıcı bir yer edinmesine izin vermesiydi. Annesinin kasabada kalması, babasının uzun bir süre evde kalması için de yeterli olmamıştı. Ve Leo onun için geri dönmemişti. Lily tüm bunları atlatmıştı ama Leo'yla tekrar ilişkisini yürütmeye çalışmasa rağmen, onun Lily'nin hiçliğin ortasında yaşamaya değer olmadığını anlamasının üstesinden gelebileceğini sanmıyordu.

"Eyvah," dedi Leo, uykulu bir şekilde uzanıp Lily'nin bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Ciddi görünüyor."

Lily gülmeye çalıştıysa da ses boğuk bir hıçkırık gibi çıktı. Gözyaşlarının ıslak sıcaklığı yüzünden süzülene dek gözlerinin dolduğunun farkında değildi. Neden son zamanlarda sürekli ağlıyordu? Bundan hoşlanmıyordu.

Leo kaşlarını çatıp başparmağıyla yanağını silmek için uzandı. "Lily, göz kürelerinden... ıslak bir madde süzülüyor."

Lily elini hafifçe vurarak uzaklaştırdı ve gözyaşlarına rağmen güldü. "Kapa çeneni."

Leo ona baktı. Bakışları çok yumuşak ve sevgi doluydu, savunmacı bir şekilde, "Ne?" demesine sebep oldu.

Ama Leo güldü. "Henüz değil, tatlım."

"Ne henüz değil?"

"Henüz benden ayıramazsın."

Lily geri çekilip ona hatırlattı, "Birlikte bile değiliz."

Leo ona sırtırken gözleri ışıldadı. "Vay canına, hayal kuruyorsun. 'Birlikte olmayan' iki kişi bizim gibi sevişmez."

"Leo, bu konuyu çoktan konuştuk..."

"Ne konuştuğumuzu biliyorum." Leo uzanıp tatlılıkla çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına aldı. "Vazgeçmeyeceğim."

Lily'nin göğsüne sıcak hücum edince tekrar elini itti. "Benim yerime karar veremezsin."

"Ama sen benim yerime karar verebiliyorsun, öyle mi?" diye kısık ama nazik bir sesle sordu Leo.

Hatta, o kadar nazikti ki Lily ona bakarken şaşkınlıktan nutku tutuldu.

"Her neyse," dedi Leo yana dönerek, "Senin yerine karar vermiyorum. Sadece -kendi adıma- bizden vazgeçmemeye karar verdim." Telaşsız bir şekilde elini yanağının altına soktu. "Bana hayatından çekip gitmemi ve seninle bir daha iletişim kurmamamı söylemediğin sürece burada olacağım." Gözlerini ona dikti. "Hayatından çıkmamı ve seninle bir daha iletişim kurmamamı mı istiyorsun?"

Lily zihnindeki sisli bulutta bir yanıt bulamayınca Leo başıyla onayladı. "Güzel çünkü seninle uzun vadede mutlu olmayacağımı ya da hayatımdan vazgeçmeme değmeyeceğini söyleyen zihnindeki tüm sesler sadece düşünceler, Lil. Düşüncelerinin işitilebilir ve aralıksız olması doğru oldukları anlamına gelmez."

“Beni terk ettin,” dedi Lily kısaca. “Sebebini biliyorum ama yine de öyle oldu. Daha önce bana sonsuza dek birlikte olacağımıza söz vermiştin, bir daha o şekilde acı çekemem.”

“İkimiz de verdiğimiz sözün ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Çocuktuk.” Leo öne uzanıp bir gözyaşını daha sildi. “Beni en mutlu anımda tanıdın. Annem hayattaydı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Üzüntü nedir bilmiyordum.” Koyu gözlerini ondan ayırmadı. “Artık biliyorum. Annesini, yirmili yaşlarını ve hayatının aşkını kaybetmiş bir yetişkinim. New York’taki hayatım ruhsuz. Yeniden seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.” Lily’nin çenesini okşadı. “Yüzümde dikişler varken ve başım şiddetle ağrırken, hasta yatağımdan sana bakmanın bana kendimi ne kadar hayat dolu hissettirdiğini tahmin bile edemezsin.”

Lily bakışlarını kaçıramayıp yutkundu ve bastıramadığı çalkalanan duyguların içinde boğuldu. Ne kadar hayat dolu hissettiğini *biliyordu*.

“Denememiz için ikimize de uygun bir senaryo düşünmeme izin verecek misin?”

“Denemek için,” dedi Lily yavaşça. “Birlikte olmayı denemeyi mi kastediyorsun?”

Leo mırıldanarak başıyla onayladı. “Sadece sana fikir sunmak için izin istiyorum.” Şakacı bir şekilde göz kırptı. “Dilediğin zaman vazgeçebilirsiniz.”

Lily bunun üzerine gülümsedi. “Bu şartları reddetmek oldukça zor.”

“Güzel.” Leo öne eğilip dikkatle yaralı dudaklarını yanağına dokundurdu. “Bunu yapabileceğimize inanıyorum. Seni seviyorum. Bana aynı şekilde karşılık vermek zorunda değilsin. Ama gerçek bu. Seni seviyorum.”

Lily kusursuz ellerine, dayak yemiş yüzüne ve içine işleyen gözlerine baktı. Bunu içinde tutması yalan söylemek gibi olurdu. “Ben de seni seviyorum.”

Leo'nun bakışları yumuşadı ve kısık bir sesle konuştu. "Bu harika bir haber."

En sonunda, Lily bakışlarını yere çevirdi, bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. "Terry'nin cesedini buldular."

Leo kaskatı kesildi. "Buna sevindim."

"O konuda bir sorun olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, bizim açımızdan." Lily sandalyesinde kıpırdandı ve uzanıp hastane çarşafının köşesiyle oynadı. "Ama Bradley..." Tekrar Leo'nun gözlerine baktı ve orada gördüğü acı üzerine yüreği burkuldu. "Başı gerçekten belada."

Leo gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bipleyen monitöre odakladı. "Tahmin edebiliyorum."

Lily eğilip dudaklarını yarasız şakağına dokundurdu. "Bunu atlatman biraz zaman alacak," dedi kısık sesle. "Hazine avı başarısızlıkla sonuçlandı ama belki bir süreliğine kasabadan uzaklaşabiliriz. Sadece ikimiz."

Bunun üzerine Leo bir şey hatırlamış gibi göründü. "Bana ceketimi verir misin?"

Lily ceketinin ve tişörtünün düzgünce katlı durduğu yatağının yanındaki masaya baktı. Yığının içinden ceket alıp ona uzattı ve monitörlerin bağlı olduğu kabloları teninden gelişigüzel bir şekilde çıkarmasını izledi. Bir haftadır vücudunu görüyordu; bir hastane yatağında Leo'nun gövdesini görmenin onu neden birdenbire dalgalı, sıcak bir bölgeye gönderdiğini bilmiyordu.

Leo elini ceketlerden birine soktu ama kaşlarını çatarak boş bir şekilde çıkarıp diğerini denedi. Hafifçe "Ah," dedi ve ona tanıdık bir sepya kâğıt parçası verdi. "Oku şunu."

Lily onu alırken ne olduğunu biliyordu. "Neden yine bunu yapıyoruz?" diye sordu ve Leo'nun başına aldığı darbenin sandığından daha kötü olmasından endişelendi.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi Leo, önceki gün çıkıntıda babasının fotoğrafını çözümlerken ona ne söylediğini hatırlayarak. Lily kâğıda baktı.

“Sayılar,” dedi ona boş gözlerle.

“Oku onları.” Lily ona şaşkınlıkla baksa da Leo sadece elindeki kâğıda başıyla işaret etmekle yetindi. “Dediğimi yap. Lütfen.”

Lily sayıları okudu. “Yedi, altı, bir, bir, bir, yedi, dokuz, bir, sıfır, yedi, altı, beş, bir, bir – Tanrım, Leo bundan nasıl herhangi bir anlam çıkarabilirsin?”

“Sadece bitir,” dedi Leo kısık bir sesle.

Lily kâğıda baktı. “Altı, yedi, iki, bir, bir, bir, bir, sıfır, dokuz, altı, dokuz.” Onları saydı. “Yirmi beş rakam var. Aralarında boşluk yok.”

“Duke’ün bunu bulacağımı bilmesinin imkânı yoktu ama bulduğum için şanslısın.”

Lily tereddüt etti. “Neden?”

“Çünkü bu bir bilgisayar kodu.”

“Bekle. Duke bir bilgisayar kodu mu kullanmış?”

“Öyle görünüyor. En azından biraz. Artık çoğunlukla Unico-de kullanıyoruz ama ASCII emir-giriş bilgisayar sistemlerinde yıllarca kullanıldı. Baban yaşlı, geleneksel bir budala olabilirdi ama bulabildiği her türlü kodu kullanacak kadar becerikliydi. Hatta ASCII’nin, o zaman değilse bile bir gün kullanılmaz hâle geleceğini ve çözmenin daha zor olacağını tahmin etmiş olabilir.” Leo kaşlarını çatı. “Bunu mağaraya ne zaman sakladığını tam olarak bilmiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Lily anlamaya çalışarak, “Sizi burada alt ettim’ anlamına gelen eski bir bilgisayar kodu mu? Çünkü bu kesinlikle babamın söyleyebileceği bir şeydi.”

Leo başıyla onayladı. “ASCII’de büyük harflere, küçük harflere, sayılara ve sembollere denk gelen rakamlar var. Sayıların arasında boşluk olmaması ilk başta neye baktığımı çözmemi zorlaştırdı,” diye açıkladı Leo. “Demek istediğim, herhangi bir şey, hatta kendi uydurduğu bir kod bile olabilirdi. Ama bir kod

için sayıların gruplandırıldığını görmeye alışık olduğum için ilk önce onlara çiftler hâlinde baktım.” Kâğıdı işaret etti. “Tek sayı olması, bana daha karmaşık yapmak için büyük harfleri küçük harflerle karıştırmış olabileceğini düşündürdü. Büyük harfler çift basamaklı, küçük harflerse çoğunlukla üç basamaklı.”

Lily neden bahsettiğini bilmiyordu. “Anlamıyorum.”

“Sorun değil. Anlaman gereken tek şey birçok insanın ASCII’yi okumayı bilmediği, o yüzden birçok açıdan bu harika. Bradley bilmiyordu ve arkadaşları da kesinlikle bilmiyorlardı.”

Lily tatlılıkla gülümsedi. “Çözdüğün için sana aferin demeliyim sanırım.”

Leo güldü. “Gerçekten bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?”

“Hayır.”

Leo yanağını birleştirdiği ellerinin üzerine koyup ona gülümsedi. “Bu onlara dilediğimi söyleyebileceğim anlamına geliyor.”

Otuz İkinci Bölüm

LILY BURNUNU ÇEKİP eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra sandalyesini yatağa yaklaştırdı.

“Leo,” dedi zoraki bir sakinlikle.

“Evet.”

“Bana orada onlara yalan söylediğini mi söylüyorsun?”

Leo acıyla sızlayan yanağına aldırmadan başıyla onayladı.

“Evet.”

Lily’nin ifadesi şaşkınlıkla donuklaştı. “Notta ‘Sizi burada alt ettim’ yazmıyor mu?”

“Hayır, yazmıyor.”

“O bahsettiğin şifreleme...”

“Fougère mi?” dedi ve başını iki yana salladı. “O gerçek bir şey değil.”

“Onları kandırmak için mi uydurdun?” diye sordu Lily.

“Kısmen. Pek sayılmaz. Numara yaptım diyelim.”

“Nicole polislerle oraya gelmeseydi ne yapacaktın?”

Leo omuzlarını silkti. “Bu Daha Sonraki Leo’nun sorunuydu.”

“Peki şifrede ne yazdığını biliyor musun?” Lily’nin çenesi kassıldı, köprücük kemiklerinin üzerindeki tendonları gerildi. “Leo, dalga geçmeyi bırak.”

“Sana onu tek başına çözme zevkini vermek istiyorum.”

Lily ofladı. “İnan bana öyle bir zevke hiçbir zaman ihtiyacım olmadı.”

Gülümseyerek pes eden Leo, “Asıl önemli olan ASCII’yi yazmadan hatırlayabilmektir. Ne olduğunu anladıktan sonra, onu çözdüğümü görmelerini istemedim. Her şeyi zihnimde yapmak zorundaydım,” dedi.

“Etkileyici.”

“Ben de öyle düşündüm. Onu çözüyormuş gibi yapıp yanlış harfleri yazarken, büyük ve küçük harfleri karışık olarak kullandığı için zihnimde babana beşlik çakmakla meşguldüm.”

“Neden?”

“Çünkü sahte Fougère kodumun ikili ya da üçlü bir kod olduğunu keşfetmeleri ihtimaline karşı ‘Sizi burada alt ettim’deki üç *I* harfinin aynı sayı olması gerekiyordu. Ama...”

“Leo,” dedi Lily zoraki bir sabırla, “bir an önce söylemezsen, Tanrı’ya yemin ederim ki...”

“Eve bak,” dedi kısık sesle.

Lily burnunu buruşturdu. “Ne?”

“Öyle yazıyor.” Leo tepkisini, ifadesinin şaşkınlığa dönüşmesini izledi. “‘Eve bak’ yazıyor.”

“Kimin evine?”

Leo gözlerini ona dikti.

“Kendi evime mi?”

“Kimbilir,” dedi Leo. “Ama o kodu yazan ve saklayan babansa, kendi evini kastetmesi daha mantıklı olmaz mı?”

“Aynı zamanda benim evim,” dedi Lily nefesini verirken.

“Kesinlikle.”

Lily eğilip başını ellerinin arasına aldı. “Bana Bradley’nin bu sabah haklı olduğunu... o paranın bunca zamandır burnumun dibinde olduğunu söylüyorsan...”

“Bakmaya değer, değil mi?”

Eve yaklaşırken Leo, Lily'nin endişesini hissedebiliyordu. Eski kamyonetini yola park etmişti ve beklentileri idare etmeye çalışıyordu. Kulübenin o kadar etkileyici olmadığını, oraya genellikle gitmediğini ve oradayken onu düzeltmek için vaktinin ya da parasının olmadığını ona hatırlattı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, ruh hâli anlaşılır bir şekilde darmadağınıktı. Umutlu ve kötümserdi, sersemlemiş gibi inanmayı reddederken oldukça gergindi.

Leo'nun da ruh hâli karmakarışıkta ama duygularını gizlemek konusunda onlarca yıllık tecrübesi vardı. İkisinin de gelecekte fazlasıyla terapi görmeleri gerekiyordu ama o anda bu eğilim çok işine yarıyordu. Kendi bedenini terk etmek istiyor muydu? Kesinlikle. Bir başka yıkıcı hayal kırıklığıyla yüzleşmekten korkuyor muydu? Elbette. O yüzden kendisi yerine Lily'ye odaklandı, evinin neye benzediğini umursamadığım ve para orada değilse bile, onunla birlikte olmaya kararlı olduğuna onu temin etti.

Ama evin önüne park ettiklerinde, motor birkaç kez sessizce tıkırdarken, tek kelime etmeden ön camdan dışarı baktılar.

"Gördün mü?" Lily tepkisine o kadar dikkat ediyordu ki Leo ifadesini özenle idare etmek zorunda kaldı.

Çünkü gerçekten de kulübe tarif ettiği kadar kötü hâldeydi.

Uzaktan kavak ağaçlarının arasına yerleştirilmiş hoş bir kütük kulübeye benziyordu. Temeline kadar dizlerine varan çöl otları yükseliyordu. Yakınlarda bir yerde küçük bir dere çağılıyordu. Çitler ve küçük ahır eskiydi ama titizlikle bakılmıştı.

Fakat ev... dengesiz bir şekilde toprağa doğru eğilmişti. En azından çatının yamalanması ya da muhtemelen tamamen değiştirilmesi gerekiyordu. Veranda basamaklarından biri ie göçmüş, çürümüş ve dökölüyordu. Pencerelerdeki sineklikler gitmişti. Ön kapı sudan hasar görmüştü ve açılması için kararlılıkla omuzlanması gerekiyordu.

Ama içerisi temiz, küçük ve şaşırtıcı şekilde sevimliydi. Eşyaları sade lacivert bir kanep, iki sandalye, yıpranmış ama dikkatle cilalanmış bir sehpadan oluşuyordu. El örgüsüne benzeyen, kumaş parçalarından yapılmış bir kilim şöminenin önündeki

Çizilmiş parke zemini süsleyerek ortama ev havası katıyordu. Yemek odası küçüktü, am ağacından tasarlanmış dört kişilik masa el yapımıydı. Mutfağı düzenli ve aydınlıktı, eşyaları eski ama temizdi ve buzdolabı yüksek sesle çalışıyordu.

“Güzel bir yer, Lil.”

Lily hafif bir kahkaha attı. “Manhattan’daki bekâr evine kıyasla hiçbir şey olduğuna eminim.”

“Burası en az iki kat daha geniş.”

“Sadece altmış beş metre kare,” diye tekdüze bir şekilde yanıtladı.

“O hâlde iki buçuk kat daha geniş,” diye takıldı Leo.

Lily gözlerini devirse de dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Duvarlara ne oldu?” diye sordu Leo, sorunun kaba olmamasını umarak.

Evin inşaat sektöründe çalışmayan biri tarafından inşa edilmiş olması neredeyse komik bir şekilde aşıkârdı. Duvarlar yuvarlak, düz çivi başlarıyla süslüydü ve tüm yapıyı onlar bir arada tutuyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde akılmışlardı.

“Nereden bilebilirim,” dedi Lily sesinde hafif bir gerginlikle. “Babamı anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Burayı kış aylarında eski bir karavanda kalmak istemeyen anem için inşa etti. Sonuçta çekip gittiği için bir vakit kaybıydı.”

“Baban felç geçirdikten sonra onunla burada mı ilgilendin?”

“Evet. Geniş bir yer değil ama sadece ikimiz yaşıyorduk ve çalışmam gerektiğinde gelen bir hemşire vardı. Pencerenin yanındaki sandalyesinde dağlara bakarak çok vakit geçirdi.”

Lily’nin Duke’le tek başına ilgilendiğini düşünmekten nefret etse de bu köhne kulübede tek başına yaşadığı fikrinden daha çok nefret ediyordu.

Lily etrafa bakmak için onu bıraktı ama hemen işe koyuldu. Leo iki küçük yatak odasından biri olduğunu tahmin ettiği yerde, Lily’nin dolabından bir şeyler çıkardığını, çekmeceleri açıp kapattığını ve ahşap dışında boş ya da dolu olabilecek yerleri

hissetmek için duvarlara vurduğunu duydu. Zemine ayaklarını vurarak yürüdü, yerlerinden oynayıp oynamadıklarını görmek için her yüzeyi, duvarı ve döşeme tahtasını kontrol etti. Leo da ona katılıp kilimleri kaldırdı ve mutfak dolaplarının arkasında gizli bir bölme olup olmadığına baktı.

“Sence Duke nereye saklamış olabilir?” diye sordu Leo.

Lily şöminedeki her tuğlaya vurmaya ara verip ona dramatik bir şekilde heyecanlı bir ifadeyle baktı. “Ah kahretsin, sence bunu göz önünde bulundurmalı mıyım?”

Leo ses tonuna aldırmadı. Lily savunmacı bir hâldeydi; umutlanmamaya çalışıyordu.

“Demek istediğim,” dedi Leo sabırla, “kimsenin bakmayı düşünmeyeceğini sandığı yer neresi olabilir biraz düşünelim. Baban çok zekiydi, Lily. Parayı burada sakladığından şüphelenen birilerinin dolaba bakacağını bilirdi. Döşemelere bir yere gizlediğini düşünürlerdi. Mutfak dolaplarına bakarlardı. Duke mağaraya gidecek kişinin *sen* olma ihtimaline karşı o notu *sana* bıraktı ve *seni* doğrudan kendi evine geri gönderdiyse, daha önce bakmayı asla düşünmeyeceğini sandığı ama sadece senin bakacağın yer neresi olabilir?”

Lily kanepeye oturup ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. “Bilmiyorum.”

“Bunu biraz düşünelim,” dedi Leo. “Etrafına bak. Alanı düşün, burada anlamlı bir yer olup olmadığına odaklan.”

“Leo, düşünebileceğim sadece birkaç yer var.”

“Kesinlikle,” dedi Leo. “Bu durumu hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyor. Duke’ün buraya bir şey saklaması için gerçekten yaratıcı olması lazım.”

Lily arkasına yaslanıp etrafına yeni gözlerle baktı. Her zamanki gibi parmaklarıyla bacağında ritim tuttu, şimdiye kadar Leo bu ritmi o kadar çok kez duymuştu ki onunla birlikte kendini de ritim tutarken buldu. Birlikte oturdular. *Hızlı tıkırtı, yavaş tıkırtı, hızlı, hızlı, hızlı. Hızlı tıkırtı, yavaş tıkırtı, hızlı, hızlı, hızlı, hızlı...* Sonra içinde her şeyin duraksadığını hissetti.

“Lily.”

Lily durdu. “Ne?”

“O ne?” diye sordu elini işaret ederek. “Hep tutturduğun o ritim ne? Bir şarkı mı?”

Lily neredeyse yaptığını fark etmeden ellerine baktı.

“Hayır. Babamın kapıyı tıklatma biçimi,” dedi. “Bu bizim gizli tıklama biçimimizdi. Küçüklüğümden kalma. Sık sık evden uzakta olurdu ve burada yalnız kalırdım. Kapıdaki Duke olduğunu bu sayede anlardım. Elbette, normal bir insan gibi anahtarını kullanabilirdi ama etkileyici bir giriş yapmaktan hep hoşlanırdı.”

Leo ona bakarken korumacı bir öfke... ve anlayışla kalbi gümürdedi. “Tekrar yap.”

Birlikte bir kez yaptılar, sonra tekrarladılar, Leo masaya koşup bir kâğıt parçası ve kalem buldu ve Lily onu tekrarlariken not aldı: *kısa, uzun, kısa, kısa, kısa, kısa*.

İçinden gelen sesi dinleyip telefonunun tarayıcısını açıp araştırdı.

“Bu Mors alfabesi,” dedi Leo.

“Ne diyor?” Lily yanına gidip kâğıt parçasına baktı.

L I L I L I L I... Lili.

“Lily,” dedi. “Ama Y ile değil, İ ile. Lili’yi tekrarlayıp duruyor.”

“Sence önemli mi?”

“Olabilir? Belki Liliana’nın yazılışıdır... Ya da değildir. Bu bir yer değil,” dedi Leo. “Mekânsal bir ipucu ya da yön değil.”

Leo ona baktı ama Lily’nin dikkatini başka bir şey çekti. Duvara bakıyordu.

Çivilerle kaplı duvar; *duvarlar*.

Bunun üzerine Leo da gördü. Çiviler gelişigüzel çakılmamışlardı; *her yerde* bir motif vardı. Tek çiviler ya da dikkatle çakılmış bir dizi hâlinde üç çivi. Her yerde yuvarlaklar ve tireler vardı.

Kulübenin her yanına kelimeler çakılmıştı.

“Bunlar hep burada mıydı?”

Lily başını iki yana salladı. “Annem gittikten sonraki sene yaptı. Aklını kaçırdığını ya da bir şey üzerinde çalıştığını san-

dım.” Lily kısık bir sesle haykırıp eliyle ağzını kapattıktan sonra konuştu. “Adım. Felçten sonra söyleyebildiği tek şey buydu. Sen-ce...”

“Sana bir şey mi söylemeye çalışıyordu?” diye sordu Leo, heyecandan gergin bir sesle. “Tekrar tekrar Lily diyerek?” Ağzı açık bir şekilde ona baktı. “Gizli tıkladma biçiminin senin adın olduğu ve felç geçirdikten sonra senin adını söylemek dışında konuşamadığı düşünülürse? Evet. Sanırım bir şey söylemeye çalışıyordu.”

Lily elini alnına bastırdı. “Aman Tanrım. Bilmece.”

“Ne?”

Lily bilmecenin o kısmını ezberinden okudu. “*Gitmekten nefret ediyorsun ama gideceksin.* Leo, Duke, Ely’ye gitmekten nefret ettiğimi biliyordu. Çocukken, orada birlikte vakit geçirebileceğim kimse yoktu; Duke beni yanında götürür ve barda ona tapan kasabalılarla saatlerce sohbet ederdi, ben de müzik kutusuna çeyreklik atıp aynı şarkıları seçip dururdum.” Elini kaldırıp şakağına götürürken parmakları titriyordu. “*Gitmek zorunda kalacaksın ama asla oraya değil.* Fotoğraf erkekler tuvaletindeydi, ben kadınlar tuvaletini kullanırdım.” Leo’ya bakarken ifadesi şaşkınlıkla dondu. “O bilmeceyi benim çözmem gerekiyordu. Duke bunu bana bıraktı. Her şey ismimle bitiyor.”

İki saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde durduktan sonra farklı duvarlara koşup çivilerde *Lili*’yi aradılar, kütükleri yoklayıp motifleri okudular.

Mors alfabesi ezberlemelerine gerek yoktu, sadece onu çivi başlarının oluşturduğu motifte bulmaları gerekiyordu; iki yuvarlak nokta, bir tire ve dört nokta daha. Lily oturma odasındaki duvara yaşlı bir sandalyeyi çekti ve tavanı görebilmek için üzerine çıkış dikkatle etrafı taradı. Leo da evin ön kısmında aynı şeyi yapıp tavandan döşeme tahtalarına kadar inceledi, şömineden ön kapıya doğru ilerleyip Duke’ün dağları izlemekten hoşlandığı pencerenin altındaki kısa kütüklere vardı ve...

İşte.

Bir palto askısının altında, Lily'nin kışlık paltosu ve atkısının altında, bel hizasının yaklaşık yarısı kadar aşağıda biraz eğri ve diğerlerinden biraz daha fazla çıkıntı yapan bir kütük vardı ve üzerine aradıkları desen çivilerle işlenmişti.

Nokta, tire, nokta, nokta, nokta, nokta. Nokta, tire, nokta, nokta, nokta, nokta.

"Lily!"

Lily koşup parmaklarını küçük demir çivi başları üzerinde gezdirdi. "İşte bu," diye fısıldadı Lily.

Leo öne çıkıp kütüğün tüm uzunluğunu yokladı. Bu kütük ön kapı ve duvar arasındaki birleşme yerindeydi ve sadece bir buçuk metre uzunluğundaydı. "Kesilmiş," dedi Lily şaşkınlıkla ona bakarak. "Yüzeyi özenle kesilmiş. Birleşme yerini görüyor musun?" Lily eğilip yakından baktı. "Burada olduğunu hiç bilmiyordum."

"Kimse tahmin edemezdi."

Leo'nun kalbi kendisini göğüs kemiğinin sınırlarına fırlatan vahşi bir hayvana dönüşmüştü. Gümbürdeyen nabızı isminin şifresiyle kollarında yankılanıyordu. Sakinleşmeye ihtiyacı olan Leo elini onun sırtında gezdirdi. "Kütük yerinden çıkıyor mu?"

Lily parmak uçlarını kütüğe dolayıp tutabileceği bir yer aradı. Elini öne ve geriye sallayınca, ön kısmı hafifçe gevşedi. Lily onu daha sert çekti ve kıvrımın birleşme yeriyle buluştuğu üst kısmını aşağı çekti ve hafif bir tıkırtıyla, kütüğün ön kısmı yerinden çıkıp içindeki oyuk alanı gözler önüne serdi.

Lily nefesini tutup karanlığa baktıktan sonra içeri uzandı. "Hiçbir şey göremiyorum... ah." Kolunu geri çektiğinde parmaklarının arasında eski, kırışmış bir zarf vardı. Üzerinde Leo'nun, babasına ait olduğunu bildiği elyazısıyla şu kelimeler yazıyordu:

*Lily için,
Cehennem yolu.*

İçinde bir anahtar ve tek bir altın para vardı.

Otuz Üçüncü Bölüm

ERTESİ SABAH 8.43'TE, Lily bir zamanlar San Miguel Valley Bankası olan Elk Ridge Bankası'nın önünde kesik kesik nefes alarak duruyordu.

Bir levha vardı:

MAHR BİNASI

1892

**24 HAZİRAN 1889'DA BUTCH CASSIDY'NİN İLK BANKA
SOYGUNUNU YAPTIĞI SAN MIGUEL VALLEY BANKASI'NIN YERİ**

"Bir şey çıkmasa da sorun değil," dedi Lily robot gibi. "Babamın onu bulup bulmadığını bilmiyoruz."

Lily Hester, Utah'tan Telluride, Kolorado'ya yaptıkları yolculuk boyunca bunu yaklaşık on beş kez söylemişti. Yüz kez daha söylese bile, Leo ona bunu çok görmezdi. Önceki gece ikisinin de gözüne uyku girmemişti; beklenti ve zihinlerinde *dönüp duran* endişeler hem konsantrasyon hem de istirahate atılan birer el bombası gibiydi.

Umut tehlikeli bir uyuşturucuydu ve Lily iki dünyanın arasındaki uçurumda duruyordu: hayatta istediği her şeyi

ona vadeden bir dünya ve sahip olduğu hayatı istediği hayata nasıl dönüştüreceğini çözmek zorunda olduğu bir dünya.

Gözlerini kısarak renkli cama baktı. “Ya henüz açık değilse?”

“Sabah sekiz buçukta açtılar,” dedi Leo.

Leo arkasında ona bir adım yaklaşıp kollarını gövdesine doladı. Vücudunun her nefesle mücadele ettiğini, nefes alır almaz kendisini vermeye zorladığını hissedebiliyordu. İçinde bu gerginlik dışında hiçbir şeye yer yoktu.

“Orada senin için herhangi bir şey yoksa bile,” dedi Leo dudaklarını kulağının altındaki yumuşak tene bastırarak, “eski hayatına geri dönmek zorunda değilsin.”

Lily hızla ve dalgın bir şekilde başıyla onayladı.

“Buradayım. Yalnız değilsin.”

Lily biraz daha nefes verdi ve en sonunda derin bir nefes alabildi. “Biliyorum.”

“Seni seviyorum. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim.”

Lily ağırlığını ona verdi. “Tekrar söyle.”

“Gitmeyeceğim.” Leo tekrar ensesini öptü. “Gerekirse seninle bir hafta burada dururum ama hazırsan, tek yapman gereken kapıyı açıp içeri girmek.”

Lily öne uzanıp pirinç çubuğu tuttu ve ağır cam kapıyı açtı. Soğutulmuş hava yüzlerine çarparken tazeleyici bir serinlik duvarı gibiydi. İkisinin de banyo yapmaya ve doğru düzgün yemek yemeye ihtiyaçları vardı; Leo on dokuz saat önce hastaneden taburcu edildiğinde üzerinde olan yırtık giysilerle ıslıl ıslıl lobide durana kadar kılıksızlığının farkında değildi.

Ve gizlice içeri girmelerinin yolu yoktu: Günlerden pazartesi ve artık internet herkesin avucunun içinde olduğu için banka sakindi. Bu sayede veznedarların bulunduğu bölümün hemen arkasındaki bir masada ayağa kalkan ve onlara bakarken gömleğinin üzerinde kravatını düzelten adamı daha kolay gördüler.

Adam gizemli bir gülümsemeyle rahat bir şekilde yanlarına geldi; makosen ayakkabılarının topuklarının tıkırtısı sanki geniş lobinin her tarafında yankılanıyordu.

Leo'nun elini tutan Lily'nin eli terliydi, parmaklarını sıkınca Leo da rahatlatıcı şekilde elini sıkarak karşılık verdi. "Bir şey yok," diye fısıldadı.

"Pekâlâ." Saç çizgisi geri çekilmeye başlamış ve az önce onlara ulaşmak için geçtiği mermer zemin kadar parlak bir alnı olan uzun boylu, zayıf adam gülümseyerek kocaman dişlerini gözler önüne serdi. Gözlerini Lily'ye dikti. "Tahmin edebilirim ama emin olmam için bana isminizi söylemeniz daha iyi olur."

Leo tüm endişelerinin yanıtının o saniyede son bulduğunu anlayıp anlamadığını merak edip tepkisini görmek için Lily'ye döndü. Lily şüpheli bir şaşkınlıkla kaşları çatıp savunmacı bir şekilde çenesini sıkarken, Leo o umudu sert bir yumrukla ezdiğini gördü.

"Lily Wilder," dedi. "Peki siz kimsiniz?"

"Ed Tottenham." Lily'yle tokalaşmak için elini uzattı. "Tanrı aşkına, Lily Wilder, hiç ortaya çıkmayacağınızı düşünmeye başlamıştım."

Otuz Dördüncü Bölüm

Laramie, Wyoming
İki ay sonra

DÖRT ŞAMPANYA KADEHİ kutlamak için tokuşturuldu ama Nicole'ün kadehi çalkalanınca, eline şampanya döküldü.

“Kahretsin.” Hiç istifini bozmadan başını eğip bileğini ve başparmağının arkasını yaladı.

Walter bunu izledikten sonra Lily'yle göz göze geldi, içinde yaşadığı küçük ama fark edilir bir uyarılmanın ardından kendi kadehini kafaya dikti.

Lily de kadehini dudaklarına götürdü ve gazlı içecek burnunu gıdıklayıp dilinde mayhoş ve muhteşem bir tat bırakırken gözlerini kapattı. Şampanyadan hiç hoşlanmamıştı –dürüst olma gerekirse, onu deneme fırsatı olmamıştı– ama Leo o geceki akşam yemeği için özellikle alışveriş yapmaya kasabaya gitmiş ve kaliteli olduğunu vadettiği içkiden eve bir kasa getirmişti. Diğerlerinin nasıl bir tat aldığını anlamaya kararlıydı.

Her zamanki gibi Nic, Lily'nin aklından geçenleri dile getirdi: “Tadı gazlı öksürük şurubu gibi.” Nic dilini damağında şapırdatıp kaşlarını çattı. “Böğ.”

Leo şikâyet etmeden büyülenmişçesine onlara sırıttı. “Senin-
kini içebilirim,” deyip kadehe doğru uzanmaya başladı.

Nic ondan kaçındı ve kadehini geriye doğru eğip kafaya dikti. "Öksürük şurubuyla bir sorunum olduğunu söylemedim."

Leo gülerek ayağa kalkıp yeni bir şişe almak için mutfağa gitti. Kız arkadaşı ve onun en yakın arkadaşının hoşlanmayacağı bir kasa şampanyaya seve seve beş yüz dolar vermişti. Çoğu gece yalnızlardı. Leo yemek pişirirken, Lily ahırdaki akşam işleriyle meşgul oluyordu ve geniş yemek odasındaki yumru yumru masada bira şişelerini tokuşturuyorlar ve tüm işleri bittikten sonra kitaplarını alıp kıvrılıyor ya da bir film seyrediyorlardı. Banka hesaplarında ne kadar para olursa olsun, Leo basit hayatı tamamen –ve keyifle– kucaklamıştı.

Ama bu gece özeldi. Bir ara biraya geçiş yapacaklardı –tüm oklar ayyaşlığa işaret ediyordu– ama böyle bir buluşma için şampanya gerekliydi. Walter o sabah New York'tan uçmuştu; Nic... bitişik evden gelmişti. Geçen hafta Wilder Çiftliği'nin bitişindeki nehre kıyısı olan bol bol çalının bulunduğu elli hektarlık araziyi satın almıştı.

"Nicole'ün arsa sahibi olması şerefine," dedi Lily, doğru düzgün kadeh kaldırmak için içkilerini tazelerken.

Şingirt.

"Leo ve Lily'nin Wilder Çiftliği'ni yeniden açmaları şerefine," diye ekledi Walter.

"Önümüz yaz," diye hemen açıklık getirdi Leo, hâlâ yapılması gereken onca şey olduğunun farkında olduğu için sesi gergindi. Atlar satın alıp onları eğitmeli, misafirler için pansiyonu ve kulübeleri düzenlemeli ve personel tutmalıydılar. Elbette, deniz aşırı birkaç seyahat etmeleri gerekiyordu.

Merhum babasıyla böyle bir uzlaşmaya varmışlardı: dünyasını genişletmek için yılda en az iki ay evden uzakta geçirecekti.

Şingirt.

Leo'nun gülümsemesi yumuşayınca, Lily'nin içindeki hatırladığı ilk anısı kadar eski düğüm biraz daha gevşedi. İfadesi, *Seni seviyorum*, diyordu. *Seni bir daha asla bırakmayacağım*. Belki önlerindeki yaz, tüm bunların gerçek olduğunu kabullenirdi de

içindeki gerginlik düğümü gevşek bir ipe, daha da iyisi bir kaşmir yumağına ya da ipek tutamına dönüşürdü.

“Mektubu görmemize izin verecek misin?” diye sordu Walt ve Lily’nin başıyla onaylaması üzerine, Leo kalkıp ofiste gözden kayboldu ve sararmış katlı bir yaprakla geri döndü.

Walter kâğıdı ondan aldı. “Onu kaç kez okudun?”

“Muhtemelen bin kez.” Lily dudağını kemirdikten sonra ekledi: “Her şeyin gerçek gelmesi biraz zaman alacak.”

“Bahse girerim öyledir.” Lily, Walter’ın okumasını izledi, sanki gözleri sayfanın üzerinde dolaşırken kelimeleri takip edecek kadar biliyordu.

Sevgili Lily,

Eğer bunu okuyorsan, geziyi bitirmişsindir ve içinde geleceğinin olduğu bir kutuyu açmak üzeresindir. Umarım bu macera hoşuna gitmiştir. Bunu doğru düzgün planlamak yıllarımı aldı ve artık bunu okuduğuna göre, umarım çok eğlendiğimizi söyleyebiliriz.

Ama bilmecelerimden ne kadar nefret ettiğini ve sen bunu okurken, muhtemelen tam arkanda durduğumu bildiğim için, umarım arkanı dönüp seni buna zorladığım için beni pataklamazsın. Bu yaşlı köpek numaralarını sergilemeye bayılıyorum ve bunu birlikte yaptığımız için ne kadar gurur duyduğumu tahmin edemezsin.

Sanırım sana ilk kez çözmeni gerektirmeyen bir not bırakıyorum. Ha! Ben bile bir şeyi tercüme etmek için o kadar vakit harcamak istemem. Ayrıca, bunu bulduysan, rahatça okumayı hak ediyorsun. (Tüm bunları sana bizzat söyleyebilecek olsam da bu konuda iyi olmadığımı biliyorsun.)

Küçükken sana çekirge dediğimi hatırlıyor musun? Ön bahçede bir noktadan diğerine atlar ve bir dalın üzerine inmen gerektiğini, aksi takdirde lavların arasında eriyeceğini söylerdin. O zaman hazine avcılığından hoşlanırdın. Benim küçük ortağımydın.

Sanırım annen gidince, bunların hiçbirinden hoşlanmamaya başladın. Bunu anlıyorum. Belki de büyüdükçe bunlardan uzak-

laşacaktın ama yine de, annenin gidişinin sevdiğim şeylerden nefret etmeye başlamanla ilgili olduğunu düşünüyorum. Atlardan hep hoşlanırdın ama bir zamanlar doğada yürüyüş yapmayı ve hazine avcılığını da severdin. Onlara geri dönmeni istedim ama neden dönmediğini anlıyorum. Tüm bunlar anneni bizden ve beni de senden uzaklaştırdı. Ama karşı koyamadım ve senin de benim sevdiğim kadar sevdiğin bir şeyler olduğunu biliyorum, o yüzden umarım bir gün beni anlarsın.

Bu paranın çoğunu annen gittikten yaklaşık bir ay sonra buldum. Amcan Dan'le çiftlikteydin. Bir planım yoktu. Daha önce hiç bulunmadığım yerleri dolaştım. Hatta bir iki kez kayboldum. O son mağaraya girdiğimde onu buldum, tüm o eski paralar yaklaşık on beş tozlu ahşap kasaya kaldırılmışlardı. Tanrı'ya yemin ederim ki. Hayatımda ilk kez şöyle hazineyi bulma arzusuyla gitmediğimde, tüm hayatım boyunca aradığım şeyi buldum.

Her şeyi oradan çıkarmam birkaç hafta sürdü ama sonra onunla ne yapacağımı bilemedim. Bir yandan, "Bunu Lily'yle kendimize yeni bir hayat seçtiğimizde kullanacağız," diye düşündüm ama o zaman bile farklı şeyler seçerdik. Bir şeylerin beni şaşırtması için araziye araştırmaya devam ederdim. Sen ise atlarının yanında kalmak isterdin.

Sonra düşündüm: "Hiç başka seçeneği oldu mu? Bu sınırların ötesindeki dünyayı görseydi, yine bunu mu seçerdi?"

Umarım tüm bunlar çiftliği neden sattığımı anlamanı sağlar. Orası bana kendimi sadece kapana kısılmış gibi hissettirdi. Orayı sevdiğini biliyorum ama artık o araziye bağlı kalmak istemiyorum ve senin de kaderine boyun eğmeni istemiyorum. Kararım bu ve buna sadık kalacağım. Sana önemli bir şey söylemek istiyorum. Belki bu şılgın avı birlikte atlatabilirsek ve hâlâ okuyorsan anlayabilirsin.

Henüz tam yetişkin değilsin. Şimdiden bir yere ya da bir insana şakılıp kalma. Dünyayı yeterince görene kadar dünyanın küçük olmasına izin verme.

O çiftliği sevdiğini biliyorum. Ama gerçek dünyayı görmene rağmen onu seçtiğinde, senin için anlamı farklı olacak. Sana verdiğim şey bu. Bu parayla seyahat etmeni istiyorum. Dünyanın her yerinde atlar var, Lil. Git ve onlara bin. Keşfetmeni, gelişmeni ve cesur olmanı istiyorum. Yıl sonunda çiftliği hâlâ istiyorsan, o hâlde kendi arazini satın al ve bu şekilde kendinden söz ettir.

Laramie'ye dönüp sonsuza kadar orada kalmayı isteyebileceğini ve bunu neden yapamadığımı, neden tek bir yere bağlı kalamadığımı asla anlamayacağını tahmin ediyorum. Belki seyahat ettikten sonra, sen de gezip dolaşmaya meraklı olur ve benim gibi bunu hayatının bir parçası hâline getirirsin. Ya da belki de bundan nefret edersin ama en azından yüreğinden ne geçtiğini bilir ve bana gerçek bir bilgelikle şenemi kapatmamı söyleyebilirsin. En azından önünde seçenekler olacak ve senin için istediğim tek şey bu.

Tam anlamıyla yaşanmış bir hayatın olmasını her şeyden çok isterim.

O yüzden, bu banka kasasını aç.
Ve yaşa.

- Duke

"Size ne diyeceğim." Walt çaktırmadan gözlerini sildikten sonra kâğıdı Leo'ya uzattı. "Duke burada olsaydı, o av çok daha kolay olurdu."

"Asla yardım etmezdi, şaka mı yapıyorsun?" Lily şampanyasına uzandı ve baloncuklardan yudum alarak kahkahasını bastırdı. "Ve en sondaki ASCII kodunun beni ne kadar öldürmeye meyilli yapacağını hayal edemiyorum. *Haftalarımı* alırdı, sonra eve bakmamı söyleyen bir notu çözmek mi? Öldürücü olurdu. Tanrı'ya şükür Leo var."

“Ama anahtarın yerini sadece sen keşfedebilirdin,” diye ona hatırlattı Leo. “Doğru isim sadece sende vardı: *LILI*.”

Nicole, Walter’ın üzerinden eğilip ön koluna bastırıldığı göğsüyle bir an için dikkatini dağıtarak şişeye uzandı. Doğrulduğunda, Walter’ın gözlerinin onu nasıl takip ettiğini fark etmemiş gibi yapıp kadehini ağzına kadar doldurdu ve şampanya biraz taşınca içmek için kadehin üzerine eğildi. “Seninle bunu yapmak istediğine inanamıyorum.” Üstdudağına bulaşan köpüğü eliyle sildi. “Bence çok hoş.”

“Elbette öyle düşünürsün,” dedi Lily, “çünkü her şey iyi sonuçlandı.”

Leo yanında sandalyesine yaslanıp elini omzuna koydu ve farkında olmadığı bir aşinalıkla parmaklarını ensesindeki saçların arasına soktu. “Bradley ve Terry’ye biraz olsun minnet duymak tuhaf bir his. Bizi buraya getirmeselerdi asla bilmeyecektik.”

Masanın etrafında ona katılan mırıltılar yükseldi.

Her şeyden –suçtan, hazinenin büyüklüğünden ya da tüm bunları yapmayı başaran bir grup uyumsuzdan– ziyade, basın babasının bulduğu her şeyi Butch Cassidy’nin ilk banka soygununu yaptığı şehir Telluride’da nasıl sakladığını konuşmaya bayılıyordu. Banknotlar, altın paralar, mücevherler, dokümanlar. *Ne serseri ama*, diye içinden geçirmişti Lily tiz bir kahkahayla ama sonra korkunç bir sese dönüşmüştü. O hoş adam elini tutunca, Duke’ün gerçekten yıllar önce, felç geçirmeden ve çiftliği satmadan yıllar önce parayı bulduğunu anlayıp bankanın ortasına yığılmıştı. Sonra banka kasası açılmış ve mektuplar mermer zeminde ayaklarının dibine saçılmıştı.

Bugünün parasıyla on beş milyon dolar vardı. Rakam hâlâ ona tam anlamıyla gerçek gelmiyordu. Yetkililerle görüştükten sonra, bir bölümü ulusal parklar, tarihi topluluklar ve Güneybatı kabile topraklarına gitmişti. Geri kalanını aralarında bölüşmüşlerdi. Birleşik Devletler, Meksika ve Porto Riko’da bin beş yüz Petco mağazası olduğunun farkında olan Walter hâlâ seçeneklerini değerlendirerek yer bakıyordu. Lily, Walter’ın Nicole’ün ne

yapacağını görmeyi beklediğini umuyordu ve elbette, parasıyla bitişikteki çiftliği satın almıştı.

Paranın geri kalanı Leo ve Lily'nin Wilder Çiftliği'ni Jonathan Cross'tan geri almalarına imkân tanımıştı fakat basın ilgisine sayesinde sonraki üç sene boyunca tüm rezervasyonlar dolmuştu. Ve artık ne istediğini bilecek yaşta olması babasının dileklerini –her ne kadar işgüzarca olsa da– yerine getirmeyeceği anlamına gelmiyordu. İlk önce Cora'yla Japonya'ya gidip Leo'nun hiç tanımadığı akrabalarıyla tanıştılar.

“Ne çılgın bir hikâye,” dedi Walt.

Leo, Butch ya da Duke'tan ya da mayısta başlarına gelen olaydan bahsediyor olabilirdi. Ama Lily, Leo'ya bakınca, asıl en çılgın hikâyenin on dokuz yaşında âşık olup on senesini yalnız ve yoğun çabalar harcayarak geçirdikten sonra soluğu tekrar burada almış olması, laneti olduğunu sandığı geçmiş tarafından kurtarılması ve sonsuza kadar kaybettiğine inandığı adamla mutlu bir hayat sürmesi olduğunu düşündü.

İki şişe şampanyayı bitirdikten sonra oyun kartlarıyla birlikte biralar ortaya çıktı. Nicole'ün bağırışları ve yine Nicole'ün başlattığı bir boğuşma çıktı ve hepsi kahkaha, kaos ve ömür boyu dost olmaya dair verilen sarhoş sözlere dönüştü. İlk yeni-grup gezilerini planladılar, Nicole, Walter'a “zarif” bir tişört giydiği için takıldı. Nic ve Walter'a artık öpüşmeleri için sataştılar... ve onlar da öpüştüler, o ânı kutlayan arkadaşlarının tezahüratları eşliğinde Walter'ın yanakları kızıl kayalara vuran gün doğumunun rengine dönüştü.

Ama akrep iki civarına gelince Leo, Lily'ye bu gece yeterince sosyalleştiğini belirten bir bakış attı. Kalkıp Lily'nin yerden kalkmasına yardım etti ve onu yatak odalarına yönlendirdi.

Koridorun ucundan tezahüratlar ve bağırışlar yükseldi; haksız sayılmazlardı. Lily onlara çenelerini kapamalarını söyleyebilirdi ama hava atmak içten içe hoşuna gidiyordu. Bu çiftlik, bu adam ve bir zamanlar sadece başkalarının başına geldiğini sandığı ıslıl ıslıl, doyumsuz aşk onundu. Leo ona mutluluğun en

güzel aksesuarı olduğunu söyledi. Güvenlik hissi kolay kolay bulunmazdı –Lily için hâlâ devam eden bir süreçti ve bu hayallerinin gerçekleştiğini fark ettiği kadar günlerini her şeyin ne zaman paramparça olacağını merak ederek geçirdiği anlamına da geliyordu– ama bu gece duygularını gökyüzüne yazmak, mutluluğunu yılan gibi kıvrılan Maze’e haykırmak istiyordu.

Leo hiçliğin ortasındaki cennetlerinin karanlığında giysilerini çıkarıp dizlerinden dudaklarına doğru vücuduna öpücükler kondurdu ve onunkine uygun bir gülümsemeyle tepesine vardı.

“Bonnie’ye tahıl verdin mi?” diye sordu. “Çuvalı alet odasındaki fiçinin üstüne bıraktım.”

Lily başıyla onayladı. “Sanki unutmama izin verebilirmiş gibi. Kalan yiyecekleri kaldırdın mı?”

Leo güldü. “Hangi yiyecekler? Nic her şeyi yedi.”

Leo yan kapıyı kapatıp kapatmadığını sordu; kapatmıştı. Lily kız kardeşini çağırıp çağırmadığını sordu; çağırmıştı. Cora ilk yarıyıl başlamadan önce ziyarete gelecekti. Kahve makinesini sabah beşte çalışacak şekilde ayarlamış mıydı? *Evet, Lil.*

Ertesi sabah ne kadar akşamdan kalma olacakları atların umurunda olmayacaktı.

Sonra Leo odaklanarak ona yaklaştı, aç elleri dolaşıp dururken vücudunun üzerine çıktıktan sonra karanlıkta içine girdi.

Temmuzun ortasındaki o gece, arkadaşları koridorun ucunda ve karınları doyan atları çayırdaki uyurken, yapmaları gereken başka bir şey yoktu. Tek yapmaları gereken sonsuzlukların bu versiyonunu düşünmekti. Leo, Lily’nin çıkardığı mutluluk dolu sesi duyunca duraksadı. Çarşafı üzerlerine çekti ve yıllar önce başladıkları yerde tekrar seviştiler.

TEŞEKKÜRLER

2020'de *Soulmate Equation*'ı bitirip bir sonraki kitabımızı düşünmeye başladığımızda, bildiğimiz tek bir şey vardı: EĞLENMEK istiyorduk. Bizi ailemiz, arkadaşlarımız, okuyucularımız ve birbirimizden uzakta, evde tutan bir yılda, karakterlerimiz aracılığıyla olsa da dünyaya açılıp macera yaşamaya hazırdık. İlk başta gergindik. *Vahşi Kalpler*'in tohumları yıllardır beynimizin bir köşesine şekilleniyordu ama kahramanlarımızdan biri, Sarah MacLean'le yaptığımız sohbetin bir parçası sloganımız hâline geldi: Korkusuz ol ve büyük risklere gir. *Amazon'da Fırtına* gibi filmlerde adrenalin, macera ve derin, yürek burkan sahneler vardır. Pandemi sonrası romansın *buna* ihtiyacı olduğunu düşündük.

Bu yazdığımız en eğlenceli kitaptı ama her zamanki gibi, bugün elinizde tuttuğunuz eserin oluşması için birçok insanın emeği gerekiyor.

Holly Root bizim hayallerimizin temsilcisi; on sene geçmesine rağmen hâlâ ona âşığız. Onun kadar zeki, yetenekli, sevgi dolu, komik ve nazıkçe ürkütücü birinin her yazarın yanında olmasını diliyoruz. Kristin Dwyer halkla ilişkiler temsilcimiz ve kıymetlimiz, onsuz kesinlikle kaybolurduk. Bu iki kadın da kendi şirketlerini kurdular ve dünyayı fethettiklerini görmek bizi son derece gururlandırıyor. Yaşasın, Root Literary ve Leo Halkla İlişkiler!

Bakın, teşekkür bölümümüzün uzun olacağını biliyoruz ama ne diyebiliriz ki, sevgimiz gürültücü: Simon & Schuster ilk günden beri yayıncımız oldu ve oradaki herkesi ailenin bir üyesi gibi seviyoruz. Jen Bergstrom, yazarlarının uğruna yumruk dövüşüne girecek çok fazla yayıncı yoktu ama bizim var! (Teşekkür

bölümünde bundan bahsedebilir miyiz? İnsanların bu yumruk dövüşünün tamamen varsayımsal olduğunu bilmelerini istiyoruz ama buna rağmen, Jen kesin kazanırdı.) Muhteşem editörümüz Hannah Braaten'a, Rachel Brenner, Mackenzie Hickey, Lauren Carr, Eliza Hanson, Abby Zidle, Aimée Bell, Jen Long, John of the Mustache Vairo, Lisa Litwack, Andrew Nguyễn, Anabel Jimenez, Sally Marvin, Jonathan Karp ve tüm Gallery ekibine teşekkürler. Hepiniz harika insanlarsınız.

Adamım Tommy'den alıntı yapmak gerekirse, Kate Dresser beyaz eldivenli bir kadına bile ketçaplı buzlu şeker satabilir. Biz ve kitaplarımız için bir vizyonun olduğu ve bizi daha büyük riskler almaya teşvik ettiği için teşekkür ederiz. Yeterlilik pornosunun vücut bulmuş hâlisin (bunu okurken yüzünün alacağı ifadeyi hayal ederken ölüyoruz). Senin sayende daha iyi yazarlarız. Seni seviyor ve çok özlüyoruz.

Margo Lipschultz'a balıklama dalıp inatla o yetersiz bölümleri bulmamıza ve bu kitabı son hâline dönüştürmeye yardım ettiği için teşekkür ederiz. Walter'ı elinde şekerli çöreklerle sana yolluyoruz. Jen Prokop, sen *The Closer*'sın, şaşırtıcı biçimde tiz bir yıldızsın. Editör beyninin nasıl çalıştığını görmek heyecan vericiydi. Kanyonculuk, Canyonlands, patika güvenliği ve harita rehberliği konularında Philip Atkins'e çok şey borçluyuz.

Hayranlık duyduğumuz kitapsever dostlarımız, sizi seviyoruz: Kate Clayborn, Kresley Cole, Jen Frederick, Sarah MacLean, Jen Prokop, Erin McCarthy, Sally Thorne, Sarah J. Maas, Sarah Wendell, Susan Lee, Helen Hoang, Erin Service, Katie Lee, Christopher Rice, Cassie Sanders, Tessa Bailey, Rosie Danan, Rachel Lynn Solomon, Rebekah Weatherspoon, Leslie Philips, Alexa Martin, Sonali Dev, Gretchen Schreiber, Alisha Rai, Jillian Stein, Liz Berry, Candice Montgomery ve Catherine Lu.

Şimdiye kadar üç kitabımızda BTS'ye* teşekkür ettik ve minnettarlığımız her geçen gün artıyor. Bir hayran grubunun parça-

* Bulletproof Boy Scouts olarak da bilinen Güney Koreli müzik grubu. -çn

sı olmadıysanız –özellikle de ARMY'ye dahil olmadıysanız– hiç tanımadığınız insanların size çok şey ifade etmesi imkânsız gelebilir. Ama onlar iyi ve kötü bir gün, zor bir yıl ve bağlantı ve umut dolu bir yıl arasındaki fark olabilirler. Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin, Kim Taehyung ve Jeon Jungkook'a sevincin canlı birer örneği oldukları için teşekkür ederiz. ARMY sizi her zaman bekleyecek.

Tüm kütüphaneciler, kitap satıcıları, blog yazarları, Book-Tok'çular ve okuyucularımıza, umarız bu yıl sizin için sevgi, sağlık, mutluluk ve en çok da macera dolu olur. Hepimiz bunu hak ediyoruz. Kitaplarımızı okuduğunuz ve sevginizi belirttiğiniz için teşekkürler. Muhteşem fotoğraflarınız ve komik ya da yürek burkan videolarınız için teşekkürler. Siz olmadan bunların hiçbirisi mümkün değil ve hepinize sonsuz minnettarız.

Birlikte yapmaktan en çok hoşlandığımız şeyler yazı yazmak, Tower of Terror'a binmek ve konserlerde çılgık çılgığa şarkı söylemektir. Son iki sene bunlardan sadece birini yapabildik. Arayı kapatmak için yapmamız gereken çok şey ve önümüzde birçok macera var.

